

சனதருமபோதினி

301.1
சனத
SL/PR

சின்னக்கதையாடல்கள்

சனாதருமபோதினி

தொகுப்பு

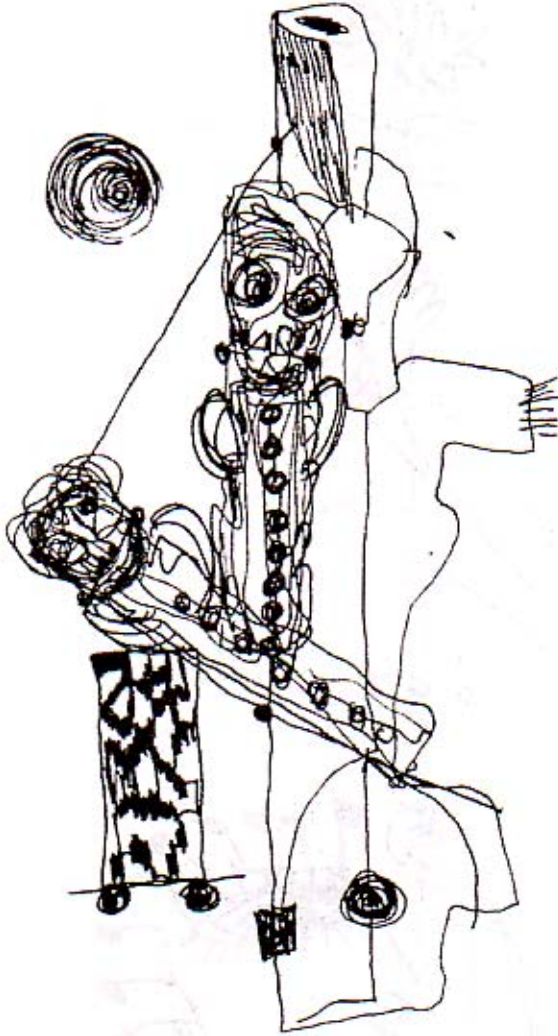
சுகன்

ஷோபா சக்தி

Price : I Rs. 100

SANA DHARMA BODHINI (Tamil)

Literary Souvenir ○ Edited by : Sugan & Soba Sakthi ○ © Editors
○ First Edition : January 2001 ○ Pages : 216 ○ Published by : SUGAN,
3-EME DROITE, 1 RUE HONORE DE BALZAC, 95140 GAGES
LES GOUNESSE, FRANCE ○ Sole Distributors in India : ADAIYALAM,
H 15 193, II Floor, Karupur Road, Puthanatham 621 310. Ph. 04332 73444,
email : adaiyalam@yahoo.com

தமிழீழ விடுதலைப் போராளிகளால்
மின்கம்பங்களில் கொல்லப்பட்ட

பாலியல் தொழிலாளர்கள்
தீருடர்கள்
மனநோயாளர்களுக்கு...

உள்ளே...

	பக்கம்
1. இருள் வெளியிலிருந்து...	7
2. தாமிரபரணி நதிப் படுகொலைகள்	9
3. காடு	31
4. வரலாற்றின் குரூரவெளியில் புதையுண்ட	40
5. எழுத்துக்களின் வன்முறை	43
6. கேரளபுரம்	74
7. அவைதிக முறையில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு	80
8. 'கண்ட தேவி' சொல்லும் சேதி.....	85
9. வானத்தால் போன பிசாசை ஏணி வைத்து	96
10. காத்தப்பா	107
11. என் பாவமே! என் பாவமே! எங்கள் பெரும்	112
12. எதிர்க்கலாச்சார கதைகளும் சம்பவங்களும்	116
13. மனச்சிதைவு என்பது என்ன?	127
14. மார்த்தா ஸ்லோவ்ஸ்கியை மூன்றுமுறை	134
15. உன்னத சங்கீதம்	156
16. ஏன் நமக்கு நீடவே?	168
17. செல்லம்மாள் - பாகம் II	189
18. தமிழக முஸ்லிம்கள் : எதிர்த்தாக்குதலின் அரசியல்	199
19. சதை	203

கவிதைகள்

1. என்.டி. ராஜ்குமார்	39
2. யாக்கு வல்கியன்	71
3. தய். கந்தசாமி	72-3
4. சுகன்	106
5. நட. சிவகுமார்	122-3
6. மதிவாணன்	124-5
7. அஜிதா	126
8. யவனிகா ஸ்ரீராம்	194-5
9. சுகுணா திவாகர்	196-8

சென்னை

சென்னை

இருள் வெளியிலிருந்து....

அதென்ன சனதருமபோதினி?

ஈழத்தில் தலித்துகளின் விடுதலைக்கான போரை நடத்தி வந்த சமூகநீதிப் போராளி தோழர். யோவல் போல் சனதருமபோதினி எனும் வாராந்தரப் பத்திரிகையை 1927ல் வெளியிட்டார். அதன் நீட்சியாகவும் தோழர். யோவல் போலின் நூற்றாண்டு நினைவாகவும் இது சனதருமபோதினி.

இந்தியா-ஈழம் - புகலிடம் எனத் தொடரும் சாதிய தீதையும் மற்றும் தேசியம், ஆதிக்கப் பண்பாடுகள், ஆதிக்க இலக்கியங்கள் போன்ற மகா கதையாடல்களையும் சிதைத்துப் பார்க்கும் எத்தனங்களே இச்சின்னக்கதையாடல்கள்.

சின்னக் கதையாடல்களை - கலகக் குரல்களை - வித்தியாசங்களை - உதிரிகளை அழித்துவிட இலக்கியப் பிதாமகர்களும் சநாதன மற்றும் சும்மா மார்க்சியர்களும், தேசிய வெறியர்களும், கலாச்சார ஒழுக்கவாதிகளும் கூட்டுப் போடுகிறார்கள், கூச்சல் போடுகிறார்கள், கூத்துப் போடுகிறார்கள். மையங்கள் மேலும் குவிக்கப்படுகின்றன.

ரவுடிகள், ரஜினி ஸ்டைலில் சவடால் அடிப்பவர்கள், செக்ஸ் மனநோயாளிகள் என்று வம்புத்தனம் பேசி எங்களை அழிக்க நினைப்பதை புகலிட மார்க்சியர்கள் இனி நிறுத்திக் கொண்டு, மார்க்சியர்கள் கட்டப்போகும் கட்சி எப்படி அதிகாரத்தை மேலிருந்து செலுத்துவதைத் தவிர்த்து கீழிருந்து செலுத்தும் ? இக்கட்சியின் அதிகாரங்களில் தலித்துகள், பெண்கள், பாலிலிகள் ஆகியோருக்கான ஒதுக்கீடு என்ன? தேசியமே கற்பிதமாய் இருக்கையில் ஸ்டாலினின் பொதுமொழி / பொதுக்கலாச்சாரம் / புண்ணாக்கு கோட்பாட்டை தூக்கி குப்பையில் போட வேண்டாமா? என மார்க்சியர்கள் தயை கூர்ந்து சிந்திக்க வேண்டும்.

இதற்குள் இந்திய தலித்தியம் ஈழத்திற்குப் பொருந்தாது. புகலிடத்தில் சாதிப்பிரிவினைகள் கிடையாது என்ற ஆய்வுச் சட்டம்பித்தனங்கள் வேறு. இச் சட்டம்பித்தனங்கள் பச்சை பன்னாங்கில் அள்ள. பாழாய்ப் போக.

புகலிடத்தில் எல்லோருமே தலித்துகளாம். ஆனால் புகலிட இலக்கிய ஆதர்சத்தின் பெயர் பத்மநாப ஐயராம். எம்மால் குண்டியால் மட்டுமே சிரிக்க முடிகிறது. பார்ப்பாணை ஐயரெனும் காலமே போ

இத்தொகுப்பில் புகலிட எழுத்துக்கள் கஞ்சியில் பயறு. நாங்கள் புலம் பெயர் இலக்கியத்தை வளர்க்கவோ தமிழுக்கு ஊழியஞ் செய்யவோ இத்தொகுப்பை வெளியிடவில்லை. ஓரநிலைப் பிரதிகளைத் தொகுக்கவே முயன்றோம். ஆதலால் தமிழகத் தோழர்களின் பனுவல்களே இத்தொகுப்பில் அதிகம்.

இத்தொகுப்பில் ஒரு பெருங்கதையாடலும் உண்டு.

எஸ். பொன்னுத்துரையுடையது. தலித்தியம் , பெண்ணியம், புலிகள், இலக்கியம் குறித்து எஸ்.பொ. பேசும் எந்தக் கருத்துக்களுடனும் எமக்கு அஞ்சு 'சேத்துக்கும்' உடன்பாடில்லை. இதுவரை வெளியான எஸ். பொவின் நேர்காணல்களை விட இத்தொகுப்பில் இடம் பெறும் நேர்காணல் எஸ். பொவின் குறுக்கு வெட்டுத் தோற்றத்தை நறுக்காகத் தருகிறது என நம்புவதால் இதை பிரசுரிக்கிறோம். எஸ். பொ. பிரசங்கித்து வருவது சுவிஷேசமா இல்லை பாஸிசமா என்பதை நீங்கள் நிர்மானியுங்கள்.

இத்தொகுப்புரையை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் போது தென்மராட்சியில் கொடூரமாகப் போர் நடந்துகொண்டிருக்கிறது என்ற செய்திகள் வருகின்றன. போர் உடனடியாக நிறுத்தப் பட வேண்டும், வட/கிழக்குப் பகுதிகளிலிருந்து இராணுவம் வெளியேற வேண்டும் என்பதைத் தவிர இருபது வருடங்களாக நடந்துகொண்டிருக்கும் இப்போரைக் குறித்து வேறெதுவும் கூற உண்மையாக எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. தங்களுக்குத் 'தெரியும்' என்று கூறும் அரசு, புலிகள், ஐ.நா அனைவரையும் நாம் நிராகரிக்கிறோம். தெரிந்ததன் பெயரால் இவர்கள் நடத்திய கொலைகளுக்கு கணக்குக் கேட்கிறோம்.

கடந்த காலங்களைப் போல எதிர்க் குரல்களை - சின்னக்கதையாடல்களை - ஒடுக்கப்பட்டோரின் பிரதிகளை அவ்வளவு சுலபமாக அழித்துவிட முடியாது என்பதை இத்தொகுப்பு நிரூபிக்கட்டும். இந்த உற்சாகமான தருணத்தை நாங்கள் உங்களோடு மதுவருந்திக் கொண்டாடுகிறோம்.

செப்டம்பர் 2000

பிரான்சு.

சுகன்

ஷோபாசக்தி

தொடர்பு முகவரி :

SUGAN
3 EME DROITE
1. RUE HONORE DE BALZAC
95140. GARGES LES GOUNESSE
FRANCE

தலித் ஒடுக்குமுறைகளும் தாயிர்பரணி படுகொலைகளும்

அல்லது

தாயிர்பரணி நுதிப் படுகொலைகள்

மு. சுப்பையா

“மனித மாண்பிற்கு இழுக்கு தருகின்ற, விலங்குகளிலும் மிக மோசமான ஒரு வாழ்க்கை நடத்துவதை விட தாயின் கருப்பையிலேயே இறப்பது நலம்” என்றார் டாக்டர் அம்பேத்கார். இதுவரை இந்திய வரலாறு கண்டிராத அளவில் தலித் மக்கள் தங்கள் மனித மாண்பு பற்றியும் உரிமைகள் பற்றியும் விழிப்புணர்வு அடையத் துவங்கியுள்ளனர். தங்கள் சுயமரியாதை அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காகப் போராடி வருகின்றனர். ஆயினும் சாதியத்தால் இறுகிப் போயிருக்கும் இந்தியச் சமுதாயம் சுதந்திரம் அடைந்து அரைநூற்றாண்டிற்கு மேலாகியும் தலித் மக்களை அங்கீகரிக்கத் தயாரில்லை. ‘தீண்டாமை’ தலித் மக்களை தினந்தோறும் சுடும் நெருப்பாகவே இருக்கிறது. தமிழகத்தின் தென்மாவட்டங்களின் பல பகுதிகளில் சாதிய ஒடுக்குமுறை என்பதும் தீண்டாமை என்பதும் பலவடிவங்களில் இன்னும் தொடர்கிறது. இது தலித் மக்கள் மனதில் ஆழமான வடுவை ஏற்படுத்தி உள்ளது. தங்களின் சுயமரியாதையையும், உயிர் வாழ்வதற்கான சமூக அங்கீகாரத்தையும், உரிமைகளையும் துணிந்து போராடித்தான் பெறவேண்டும் என்பதை இன்றைய சாதிய ஒடுக்குமுறைகள் மற்றும் அதன் சார்பாக நடைபெற்று வரும் கலவரங்கள் மூலம் தலித் மக்கள் உணரத் துவங்கியுள்ளனர். சாதியப் பின்னணியில் எழுந்த தாழ்வு மனப்பான்மையால் இதுவரையும் கொடுமையின் எல்லைக்கே விரட்டப்பட்டவர்கள், இப்போது தங்களின் சூழலை வாழ்க்கை நிர்ப்பந்தங்களாலும், படித்தப் பாடங்களாலும் மறு ஆய்வு செய்யத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

சுயமரியாதைக்காகவும், மனித மாண்பிற்காகவும் அவர்கள் மத்தியில் வளர்ந்து வருகின்ற தாகம், புதிய தன்னுணர்வு போன்றவை உந்தித் தள்ளுவதால் இந்தியச் சமூகத்தில் தங்களுக்கென்று உரிய கௌரவமான நிலை கிடைக்கும் வரையில் தொடர்ந்து போராடத் தீர்மானித்துள்ளனர். தங்கள் உரிமைகளுக்காக தலித் மக்கள் போராடுகின்ற போது அவர்கள் போராட்டத்தை தயவு தாட்சண்யமின்றி நசுக்கிப் பிரித்தான ஆதிக்கசக்திகள் முயற்சிக்கின்றன. இது மோதல்களில் முடிவடைகிறது. இதில் சமத்துவத்தை மையமாகக் கொண்ட சனநாயக சக்திகளும், ஒடுக்குமுறையை மையமாகக் கொண்ட படிம சாதியவாதிகளும் எதிர் எதிர் நிலையில் நின்று மோதுகின்றனர். இப்படிப்பட்ட மோதல் சூழலில், மத்திய, மாநில அரசுகள், காவல்துறை போன்றவை

ஆதிக்கவாதிகளுக்கே துணை நிற்கின்றன. அதனால் தலித் மக்களின் குரல்கள் ஒடுக்கப்படுகின்றன.

தமிழக - தென்மாவட்டங்களில் சம்பகாலமாக நடந்துவரும் சாதிய மோதல்களை உற்றுநோக்கும்போது ஒடுக்குகின்ற சக்திகள் அனைத்தும் ஓரணியில் நின்று தலித் மக்களின் உரிமைக் குரல்களை ஒடுக்குவதோடு அவர்களின் உயிர்களையும் பறித்து வருகின்றன. இம்மோதல்களில் அரசு மற்றும் அதன் கைக்கூலியான காவல்துறையின் குரூரமான செயல்பாட்டைக் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது. கடந்த சில ஆண்டுகளில் காவல்துறை நடத்திய துப்பாக்கிச் சூடுகளில் எண்ணற்ற உயிர்கள் பலியாகியுள்ளன. துப்பாக்கிச் சூடுகளைத் தவிர, மோதல்களின்போது நடைபெற்ற காவல்துறையின் தாக்குதல்களில் எண்ணற்றோர் படுகாயமடைந்துள்ளனர். குறிப்பாக தலித் பெண்களும், குழந்தைகளும் கடுமையான தாக்குதலுக்கு ஆளாகியுள்ளனர்.

‘சோதனை’ என்ற பெயரில் நடத்திய காவல்துறையின் அத்துமீறல்களையும், அடாவடித்தனங்களையும் சொல்லி மானாது. தலித் மக்களின் வீடுகளை உடைத்து பண்டபாத்திரங்களையெல்லாம் நொறுக்கியதோடு, பெண்களை அடித்து இழிவுபடுத்தியதோடு, அவமானப்படுத்திப் பெரும் துன்பத்திற்கு ஆளாக்கியுள்ளது காவல்துறை. இத்தகைய தாக்குதல்களினால் தலித் மக்கள் உடலளவிலும், மனதளவிலும் பெரிதும் பாதிப்படைந்துள்ளனர். காவல்துறையின் வன்தாக்குதலின்போது பீதியுற்ற மக்கள் வீட்டை விட்டு ஒடுகிறபோது காவல்துறையினர் வீடு புகுந்து அகப்பட்ட பொருட்களை எல்லாம் சுருட்டிக் கொண்டு போய்விடுகின்றனர். தூத்துக்குடி மாவட்டம் கொடியங்குளம், காசிலிங்காபுரம், ஆலந்தா போன்ற பல கிராமங்களில் வாழும் தலித் மக்கள் தங்கள் வியர்வையை சிந்தி உழைத்து வாங்கிய சுமார் 1 கோடி மதிப்புள்ள பொருட்களை காவல்துறையினர் கொள்ளையடித்திருக்கின்றனர்.

‘கைது’ என்ற பெயரில் எண்ணற்றவர்கள் மீது பொய் வழக்குகள் போட்டுள்ளனர். ‘விசாரணை’ என்ற பெயரில் எண்ணற்றவர்களை காவல் நிலையத்திற்கு அழைத்துச் சென்று அடித்துத் துன்புறுத்திச் சித்ரவதை செய்திருக்கின்றனர். தேனி-கண்டமனூர், வாசுதேவநல்லூர், செந்தட்டியாபுரம், மதுரை-சுப்பிரமணியாபுரம், மதுரை - மேலவாசல், தேனாபுரம், தேவதானப்பட்டி, சேத்தூர் போன்ற இடங்களில் காவல்துறையினரால் தலித்துகள் மீது நடத்தப்பட்ட தாக்குதல்கள் திட்டமிட்டவை, குரூரமானவை. இத்தாக்குதல்களில் பல தலித் பெண்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். இத்தகைய தலித் படுகொலைகளின் உச்சமாக, தலித் மக்கள் மீது தொடர்ந்து நடத்தப்பட்டுவரும் ஒடுக்குமுறைத் தாக்குதலின் மொத்த வடிவமாக, ஜூலை 23, 1999-ல் திருநெல்வேலி - தாமிரபரணி நதிக்கரையில், உரிமைகளைக் கோரியும், அடிப்படை வசதிகள்

வேண்டியும் நிராயுதபாணியாக அமைதியான முறையில் பேரணி நடத்திய மாஞ்சோலை தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களை வன்தாக்குதல் நடத்தித் தாமிரபரணி நதியிலே 17 பேரை அடித்து மூழ்கடித்துச் சாகடித்தது காவல்துறை. இறந்த 17 பேரில் 11 பேர் தலித் மக்களாவர்.

காலனி ஆட்சியில் போராடிய மக்கள் மீது எத்தகையக் கொடூரமான தாக்குதல் நடத்தப்பட்டதோ அதற்குச் சற்றேனும் குறையாமல் காவல்துறையானது, உரிமை கோரி மனு கொடுக்கச் சென்ற அப்பாவி மக்கள் மீது காட்டுமிராண்டித்தனமாக தாக்குதலை தொடுத்துள்ளதை மறைத்து, 'ஊர்வலத்திற்கு வந்திருந்தவர்கள், பெண் காவலரிடம் தவறாக நடந்து கொண்டதால் ஆத்திரமடைந்த காவலர்கள் மக்கள் கூட்டத்தைக் கலைக்க தடியடி நடத்தினர். கலைந்து சென்ற மக்கள் நீச்சல் தெரியாமல் ஆற்றில் இறங்கியதால் முழுகி செத்தனர்' என்று கூறியது. இக்கூற்றை உடனே ஏற்றுக் கொண்ட திருநெல்வேலி மாவட்ட உயர்ஜாதி மேலாதிக்க மனோபாவம் கொண்ட மத்தியத் தர மக்களின் கேவலமான நிலையை எண்ணி வருந்தியும், தலித் மக்களின் உரிமைக்குரல்கள் ஒடுக்கப்படுவதைக் கண்டித்தும், உயிர்துறந்த தலித் போராளிகளின் உயிர்த் தியாகத்தை முன்னிறுத்தியும், இனி நடக்கப் போகிற ஆயிரமாயிரம் போராட்டங்களில் எதை வேண்டுமானாலும் அரசும், போலீசாரும் நினைத்தால் செய்திட முடியும் என்ற அராஜகப் போக்கிற்குக் கண்டனம் தெரிவிக்கும் வகையிலும், ஜூலை - 23, 1999 - தாமிரபரணி நதிப் படுகொலைகள் சம்பவநிகழ்வும் அதுசார் எதிர்வினைகளும் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

திருநெல்வேலி மாவட்டம் - மாஞ்சோலையில் வேலை செய்யும் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களில் பெரும்பாலானோர் தலித்துகள். இவர்கள் வாழ்க்கைத்தரத்திலும், கல்வியிலும் மிகவும் பின்தங்கியிருக்கின்றனர். இவர்களுக்கு கழிப்பிடம், குடியிருப்பு, பாதுகாக்கப்பட்ட குடிநீர் வசதிகள் எதுவும் இல்லை. சம்பளமும் மிகக்குறைவே. இவர்களுக்கு அடிப்படை வசதிகளே வழங்காமல் கொத்தடிமைகளாய் நடத்திக் கொண்டிருந்தது மாஞ்சோலைத் தோட்ட நிர்வாகம். மாஞ்சோலை தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தூரத்துக் காடுகளுக்கு நடந்து செல்ல ஆகும் ஒரு மணி நேர அவகாசத்தைக்கூட தோட்டநிர்வாகம் வழங்க மறுத்தது. அந்த பயண அவகாசத்திற்குரிய சம்பளத்தை, ஒரு மணி நேரத்திற்கு அரைநாள் சம்பளம் என பிடித்தம் செய்தது. இத்தகைய வாழ்க்கை அவலங்களில் இருந்தும் கஷ்டங்களில் இருந்துமே விடுபட மாஞ்சோலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் போராடத் துணிந்தனர்.

கூலி உயர்வு வேண்டியும், தங்களின் கொத்தடிமை நிலையை எதிர்த்தும் 1998ம் ஆண்டு முதலே, 9 மாதகாலமாக வேலைநிறுத்தம் செய்தனர். இடையினில்

சில மாதங்கள் நீங்கலாக இடைப்பட்ட காலத்தில் தொழிற்சங்கங்களுடன் பேச்சுவார்த்தை நடைபெற்று ஒரு ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. ஆனால் அந்த ஒப்பந்தம் முழுமையாக அமுலாகவில்லை. தமிழக அரசும் இது தனியார் நிறுவனப் பிரச்சினை என்று கூறி, இப்பிரச்சினையில் தலையிட மறுத்து ஒதுங்கி நின்று வேடிக்கை பார்த்தது. இதனால் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் அதிருப்தி ஏற்பட்டு மீண்டும் வேலைநிறுத்தத்தைத் தொடர்ந்தனர். இந்நிலையில், தலித் மக்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்றுள்ள புதிய தமிழகம் என்ற அரசியல் கட்சியானது மாஞ்சோலை தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பிரச்சினையில் தலையிட்டு அவர்களுடன் இணைந்து நின்று போராடத் துவங்கியது.

தொழிலாளர்கள் போராட்டத்தின் அடுத்தகட்டமாக ஏராளமான ஆண்களும், பெண்களும் நெல்லை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அலுவலகம் முன் 1999, ஜூலை மாதம், தங்களின் பிரச்சினையில் அரசு தலையிட்டு நீதி வழங்கக் கோரி மறியல் செய்தனர். அரசு எந்தவித அறிவிப்பும் இன்றி மறியலில் ஈடுபட்ட 198 பெண்கள் உட்பட 652 பேரைக் கைது செய்து அவர்கள் மீது பொய்வழக்குகள் போட்டு 52 நாட்கள் சிறைக்குள் வைத்தது. தலித் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களை இவ்வளவு நீண்டகாலம் சிறைக்குள் வைத்திருந்தது அரசின் மேலாதிக்க சாதி மனோபாவத்தின் குரூரத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. சிறையில் அடைக்கப்பட்ட 652 பேரின் குடும்பத்தினர் உணவிற்கு வழியின்றி தவித்தனர்.

போராட்டத்தின் அடுத்தகட்டமாக மாஞ்சோலைத் தோட்டத் தொழிலாளர் பிரச்சினையைத் தீர்க்கக் கோரியும், இது தொடர்பாகக் கைது செய்து சிறையில் அடைக்கப்பட்டுள்ள 198 பெண்கள் உள்ளிட்ட 652 தொழிலாளர்களின் விடுதலையைக் கோரியும் ஜூலை 23ம் நாள் புதிய தமிழகம் கட்சித் தலைமையில், தமிழ் மாநிலக் காங்கிரஸ், மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, தமிழ்நாடு திராவிடர் கழகம், தமிழக முஸ்லீம் ஐக்கிய ஜமாத் ஆகிய அமைப்புகள் நெல்லை நகரில் ஒரு பேரணியை நடத்தின. இக்கட்சியின் ஆதரவாளர்கள் சிலரும் மாஞ்சோலைத் தொழிலாளர்களும், சுமார் 3000 பேர் பங்கேற்றனர். இதில் குழந்தைகளும் பெண்களும் அடங்குவர். ஊர்வலத்தையொட்டி சுமார் 1000 பேர் கொண்ட போலீஸ் படை ஒன்று குவிக்கப்பட்டிருந்தது. தமிழ்நாடு சிறப்புக்காவல் படை, அதிவிரைவு காவல்படை முதலான படைப் பிரிவுகளும் இதில் அடக்கம். திருநெல்வேலியைச் சுற்றியுள்ள பல்வேறு மாவட்டங்களிலிருந்து வந்த புதிய தமிழக கட்சித் தொண்டர்கள் மற்றும் மாஞ்சோலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வரும் வழியில் மூன்று இடங்களில் சோதனையிடப்பட்டு அனுப்பப்பட்டார்கள்.

ஜூலை 23ம் நாள் மதியம் 1.15 மணியளவில் திருநெல்வேலி ரயில் நிலையத்திலிருந்து ஊர்வலம் மிகவும் அமைதியான முறையில் துவங்கியது. ஊர்வல முகப்பில் சென்ற ஜீப்பில் புதிய தமிழகம் கட்சித் தலைவர் டாக்டர். கிருஷ்ணசாமி, தமிழக எதிர்க்கட்சித் தலைவர் சோ. பாலகிருஷ்ணன், முஸ்லீம் ஐக்கிய ஜமாத்

தலைவர் ஹாளுண், தமிழ் மாநில காங்கிரஸ் கட்சியின் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் வேல்துரை, அப்பாவு, ஈஸ்வரன், திருநெல்வேலி மாவட்ட மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் செயலாளர் பழனி மற்றும் பல முக்கியத் தலைவர்கள் இருந்தனர். ஜீப்பை ஓட்டி முதலில் பெண்கள் பிறகு ஆண்கள் என்பதாக ஊர்வலம் அமைந்தது.

திருநெல்வேலி ரயில்நிலையப் பகுதியில் இருந்த எந்த வர்த்தக நிறுவனங்களுக்கும் எந்த விதப் பாதிப்பும் ஏற்படவில்லை. வழி நெடுக அம்பேத்கார், அண்ணா, எம்.ஜி.ஆர், முத்துராமலிங்கத் தேவர் போன்ற பல தலைவர்களின் சிலைகள் உள்ளன. இவைகளுக்கு எந்தவித சேதமும் இல்லாமல் ஊர்வலத்தினர் சென்றனர். சிலைகளுக்குச் சேதம் ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என கூட்டத்தில் வந்தவர்கள் சுற்றி நின்று பாதுகாப்பாக நின்றனர். ஊர்வலமானது மதியம் 2.15 மணியளவில் தாமிரபரணி ஆற்றைக் கடந்தது. மாவட்ட ஆட்சியரை சந்தித்து மனு கொடுக்கச் சென்ற தலைவர்களின் ஜீப்பை மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகம் வரை செல்லவிடாமல் அதற்கு முன்பாக உள்ள மக்கள் தொடர்பு அதிகாரியின் அலுவலகத்துக்கு முன்பாகவே காவல்துறையினர் தடுத்து நிறுத்தினர். அந்த இடத்தில் 400க்கும் மேற்பட்ட காவல்துறையினர் குவிக்கப்பட்டிருந்தனர். இதில் பூண்போட்ட ஆறடி உயரத் தடிகளுடன் கூடிய அதிவிரைவுப் படையும் இருந்தனர். இதற்கிடையில் காவலர்களால் தடுக்கப்பட்ட தலைவர்கள் ஜீப்பிலிருந்து இறங்கி நடந்து செல்லுமாறு வற்புறுத்தப்பட்டனர். மாவட்ட ஆட்சியரின் அறை இடித்துக் கட்டப்படுவதால் அவர் அறையில் இல்லை எனவும் அருகில் வேறொரு இடத்தில் உள்ளார் எனவும் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் தலைவர்கள் ஜீப்பிலிருந்து இறங்கி மறுத்தனர். இதையொட்டி ஏற்பட்ட வாக்குவாதத்தைக் கண்டு பதற்றமடைந்த ஊர்வலத்தினர் ஜீப்புக்கருகில் சென்று என்ன நடக்கிறது எனப் பார்க்க முயன்றனர். இவர்களை காவல்துறையினர் எவ்வித முன்னெச்சரிக்கையுமின்றி ஆறடி உயரத் தடிகளை குறுக்காக வைத்துத் தள்ளினர். இதனால் ஆற்றங்கரை முழுவதும் நெருக்கமாக நின்றிருந்த மக்கள் பெருங்கூச்சலோடு ஆற்றுப் பள்ளத்தில் உருண்டனர். ஆற்றங்கரையில் இறங்குவதற்கு அவ்விடத்தில் மிகக்குறுகலான ஒரேயொரு படி மட்டுமே இருந்ததால் கரடுமுரடான சிமெண்ட் சரிவில் மக்கள் உருண்டு விழுந்தனர். இதனால் ஆற்றங்கரையிலும், கீழும் நின்றிருந்த மக்கள் மத்தியில் மேலும் பதற்றமும் குழப்பமும் ஏற்பட்டது. இந்நிலையில் எவ்வித முன் எச்சரிக்கையுமின்றிக் காவல்துறையினர் ஊர்வலத்தினரைத் தடிகளால் தாக்கத் தொடங்கினர். துப்பாக்கிகள் மூலம் கண்ணீர்ப்புகைக் குண்டுகளையும் சுட்டனர்.

திடீர்த் தாக்குதலால் கலவரமடைந்த ஊர்வலத்தினர் வேறுவழிகள் இல்லாததால் ஆற்றுப் பள்ளத்தில் குதிக்கவும், சரியவும் செய்தனர். இவ்வாறு விழுந்தவர்களில் பெண்களும், குழந்தைகளும் அதிகமென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதே நேரத்தில் காவல் துறையினர் அங்கே குவிந்துகிடந்த செங்கற்களைத் தூக்கி, ஓடிய மக்கள் மீது மூர்க்கமாக வீசித் தாக்கினர். இதனால் பலர் காயமுற்று இரத்தம்

சிந்தினர். ஜீப்பில் நின்றிருந்த தலைவர்கள் மைக் மூலம், 'கல்லெறிய வேண்டாம், தாக்க வேண்டாம்' என்று வேண்டிக் கொண்டதை காவல் துறையினர் உள்ளளவும் பொருட்படுத்தவில்லை. ஜீப்பில் நின்றிருந்த தலைவர்கள் மீதும் சரமாரியாகக் கற்களை வீசித்தாக்கினர். இத்தாக்குதலில் இருந்து தலைவர்களைக் காப்பாற்ற, தொண்டர்கள் ஜீப்பை சுற்றி நின்றபோது அவர்களும் கற்களால் தாக்கப்பட்டு படுகாயமுற்றனர். தொண்டர்களை கல்லடியிலிருந்து தப்பிக்கச் சொல்லிவிட்டுத் தலைவர்கள் ஜீப்பை நகர்த்த முயன்றனர். இந்நிலையில் ஜீப்பில் இருந்த திருநெல்வேலி மாவட்ட மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் செயலாளர் பழனி தலையில் கல்லெறிப்பட்டு மயக்கமானார். அவரது மண்டை உடைந்து முகமெல்லாம் இரத்தமாகியது. ஊர்வலத்திலிருந்து ஒரு சிலர் அவரைத் தூக்கிச் சென்றனர். கல்லெறிக்கு உள்ளான ஜீப்பிலிருந்த தலைவர்கள் ஜீப்பை பின்னுக்கு இழுத்துக் காவல் தடுப்பைத் தாண்டி முன்னோக்கிச் சென்று கொக்கிரக்குளம் சாலையிலுள்ள தேவி மருத்துவமனையில் தஞ்சம் புகுந்தனர். ஜீப் தப்பிச் செல்வதைக் கண்ட காவல்துறையினர் சிலர் இவர்களை விடாது துரத்திச் சென்று தேவி மருத்துவமனையின் மீது கல்லெறிந்து அங்குள்ள கண்ணாடிகளை உடைத்தனர். அருகிலுள்ள ரோஸ்மஹால் திருமண மண்டபத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த அரசியல் கட்சித் தலைவர்களின் கார்களையும், அவற்றின் ஓட்டுநர்களையும் காவல்துறையினர் தாக்கினர்.

இதே சமயத்தில் அங்கே ஆற்றங்கரையில் இறங்கி ஓடிய மக்கள் மீது காவல்துறையினர் சரமாரியாக செங்கற்களையும், கற்களையும் வீசித் தாக்கினர். கரையில் ஓடிய மக்களைத் துரத்தித் துரத்தி அடித்தனர். ஆண்கள் மட்டுமின்றி பெண்களும் தடியடித் தாக்குதலுக்குள்ளாயினர். பெண்களின் சேலைகளை உருவி இழுத்துக் கிழித்து கீழே தள்ளி மிதித்தனர் காவல்துறையினர்.

திருநெல்வேலி தாழையூத்தைச் சார்ந்த பாப்பா என்ற பெண்மணி காவல்துறையின் தாக்குதலிலிருந்து தப்பித்து ஓடமுற்பட்டபோது அவர் சேலையை உருவி இழுத்துக் கிழித்தனர். இன்னமும் அந்தப் பெண்மணி கிழிந்த சேலையைக் காண்பித்து நிகழ்ந்த கொடூரத்தைக் கூறி கதறி அழுதது இன்னமும் உறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. மேலும், பல பெண்கள், குறிப்பாக அவர்களின் பின்புறம், கை, கால்கள் போன்ற இடங்களில் காவல்துறையினரின் தடியால் வன்மையாகத் தாக்கப்பட்டனர். இதுமட்டுமின்றிப் பெண்களை 'பள்ளத் தேவிடியா', 'பறச் சிறுக்கி' என வன்சொற்களால் காவல்துறையினர் திட்டியுள்ளனர்.

சம்பவ இடம் முழுவதையும் காவல்துறையினர் சுற்றி வளைத்து கண்ணீர்ப் புகைக் குண்டுகளை வீசி மக்களை மிரண்டு ஓடவைத்து அடித்தனர். மக்கள் எத்திசையில் ஓடினாலும் அடி விழுந்தது. காவல்துறையினரின் இத்தகைய கொடூரத் தாக்குதலில் இருந்து தப்பிக்க, மக்கள் பயந்து அலறிக் கொண்டே

ஆற்றுக்குள் இறங்கி மறுகரைக்குச் செல்ல முயன்றனர். கழுத்தளவு தண்ணீரில் மிதந்து மறுகரைக்குச் செல்ல முயன்று கொண்டிருந்த மக்களின் தலைகளைக் குறிவைத்து காவல்துறையினர் கற்களை வீசினர். நீந்தத் தெரியாமல் கரையை ஓட்டித் தண்ணீருக்குள் நின்றிருந்த மக்களை ஆறடித் தடியால் தாக்கித் தண்ணீருக்குள் தள்ளிவிட்டனர். சில காவலர்கள் தண்ணீருக்குள் இறங்கியும் மக்களின் தலையில் தடியால் தாக்கினர். ஆற்றில் இறங்கிய பெண்களின் சேலைகளை உருவி நிர்வாணப்படுத்தினர்.

இதில் நீச்சல் தெரிந்த பலர் கொஞ்ச கொஞ்சமாக மறுகரை சேர்ந்தனர். நீச்சல் தெரியாத சிலரை மற்றவர்கள் அவர்களின் முடியைப் பிடித்து இழுத்துக் கரையில் சேர்த்தனர். காவல் துறையினரிடமிருந்து தப்பித்து ஆற்றிலிருந்து வெளிவந்து மறுகரையில் ஏறிய மக்கள் அருகிலிருந்த அருந்ததியர் குடியிருப்பிலும் பள்ளிவாசலுக்குள்ளும் தஞ்சம் புகுந்தனர். இதைக் கண்காணித்த காவல்துறையினர் தாமிரபரணி ஆற்றுப் பாலம் வழியே மறுகரைக்கு ஓடிவந்து கரையேறியவர்களை மீண்டும் அடித்து ஆற்றுக்குள் தள்ளினர். வீடுகளில் தஞ்சம் புகுந்தோரையும் தேடி இழுத்துப் பிடித்துத் தாக்கினர்.

இறந்தவர்களில் ஒருவரான ரத்தினமேரி என்ற பெண்ணிடமிருந்து அவரது ஒன்றரை வயதுக் குழந்தையை காவலர்கள் வலுக்கட்டாயமாக பிடுங்கி ஆற்றுக்குள் எறிந்தனர். ரத்தினமேரியின் சேலையை உருவி அவரின் வயிற்றிலும் தலையிலும் கடுமையாகத் தாக்கி ஆற்றுக்குள் தூக்கி எறிந்தனர். இத்தாக்குதலிலிருந்தும் தப்பித்து நீந்திக் கரையேற முயன்ற ரத்தினமேரியின் விலாவில் துப்பாக்கி பயனெட்கத்தியால் குத்தி ஆற்றுக்குள் தள்ளினர். இத்தகைய வன்தாக்குதலில் ரத்தினமேரியும் அவரது ஒன்றரை வயதுக் குழந்தையும் இறந்தனர். மேலும் இரு குழந்தைகளுக்குத் தாயான ஜோஸ்பின் என்ற பெண்ணையும் காவல்துறையினர் கடுமையாகத் தாக்கியதால் இறந்துள்ளார். காவல் துறையினரின் தாக்குதலினால் படுகாயமுற்றவர்கள் ஆற்றினுள் இறங்கும்போது மயங்கி, நீரில் மூழ்கி இறந்துள்ளனர்.

காவல்துறையினரின் இத்தகைய கொடூரத் தாக்குதலிலிருந்து தப்பித்துக் கரையேறியவர்கள் தொடர்ந்து வேட்டையாடப்பட்டனர். ஒருசிலர் ஓடி முட்செடிகளுக்குள் தங்களை ஒளித்துக் கொண்டனர். திருநெல்வேலி - சீமூந்தம், வடக்கூரைச் சேர்ந்த அந்தோணி என்பவர் கழுத்திலும், தோள்களிலும் அடிப்பட்டுத் தட்டுத்தடுமாறி ஒரு முட்செடிக்குள் ஒதுங்கியபோது மயக்கமடைந்திருக்கிறார். 15 மணி நேரமாக மயக்கமடைந்து கிடந்த அவரை மறுநாள் காலை 8 மணிக்கு, அவரைத் தேடிவந்த ஊர்க்காரர்கள் மீட்டு மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு சென்று சிகிச்சை அளித்திருக்கின்றனர். இத்தனைக்கும் பிறகு செருப்பில்லாமலும், ஈரத்துணியுடனும் காணப்பட்ட எல்லோரையும் ரயில்நிலையம் வரைத் துரத்தித்

துரத்தி அடித்திருக்கின்றனர். ஒருசிலர் பாலம் காவல் நிலையத்திற்கு இழுத்து வரப்பட்டுக் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டுள்ளனர். பார்வதி, சீதாலட்சுமி மற்றும் நான்கு பெண்களை காவல்நிலையத்தில் வைத்து நிர்வாணப்படுத்தி அடித்து, இழிவான வார்த்தைகளால் திட்டியும், சித்திரவதையும் செய்திருக்கின்றனர். சில பெண்களின் அடிவயிற்றில் காவலர்கள் மிதித்ததால் இரத்தம் பெருக்கெடுத்து மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டனர். மற்றொரு பெண்ணின் முன்பற்கள் மூன்றும் காவலர்கள் அடித்ததில் நொறுங்கியிருக்கின்றது.

படுகாயமுற்ற மக்களில் தூட்டுத்தடுமாறி ஒரு சிலர் சிகிச்சைக்காக அரசு மருத்துவமனைக்குச் சென்று சேர்ந்துள்ளனர். மருத்துவமனையில் அதிகக் காயங்களுடன் சேர்ந்தவர்கள் காவல்துறையினரால் மிரட்டப்பட்டு தகுந்த சிகிச்சையின்றியும், சிகிச்சைக்கான மருத்துவச் சான்றிதழ்களும் வழங்கப்படாமலும் வலுக்கட்டாயமாக வெளியேற்றப்பட்டிருக்கின்றனர். அதனால் பெரும்பாலானோர் காவல்துறையினரின் கண்களில் படாமல் தனியார் மருத்துவர்கள் சிலரிடம் சிகிச்சை பெற்று நள்ளிரவில் அவரவர் ஊருக்குத் திரும்பியிருக்கின்றனர்.

காவல்துறையினரின் வெறித்தனமான தாக்குதலுக்குப் பத்திரிகைச் செய்தியாளர்களும் தப்பவில்லை. சம்பவத்தைப் புகைப்படம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தவரையும், காயமடைந்தவர்களைக் காப்பாற்ற முனைந்த நிருபரையும் அடித்து நொறுக்கி அவரது கேமராவையும் போட்டு உடைத்தனர் காவல்துறையினர்.

எந்தவித ஆயுதமுமின்றி நிராயுதபாணியாக அமைதியான முறையில் உரிமையைக் கோரிப் பேரணி நடத்திய அப்பாவி தலித் மக்கள் மீதான காவல்துறையினரின் தாக்குதல் சுமார் நாற்பத்தைந்து நிமிடநேரம் நீடித்தது. இத்தாக்குதலில் இறந்தவர்களின் உடல்கள் 23ம் தேதி மாலை 4 மணி முதல் ஒவ்வொன்றாக வெளிவர ஆரம்பித்தது. மறுநாள் 24ம் தேதி மாலை வரை 5 உடல்கள் மீட்கப்பட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டது. 25ம் தேதி மாலை இது 13 ஆக உயர்ந்தது. 26ம் தேதி மாலை 17 உடல்கள் மீட்கப்பட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டது. இந்த 17 பேரில் 2 பெண்கள், 1 குழந்தை மற்றும் 14 ஆண்கள் அடங்குவர்.

மீட்கப்பட்ட உடல்களின் முகம், கை, கால், வயிறு போன்ற இடங்களில் அடிபட்ட காயங்களும், குத்துக் காயங்களும் இருந்தன. ஆனால், அரசின் அதிகாரப் போக்கினால் அரசிடம் வேலைசெய்யும் அரசு மருத்துவர்களினால் முறையாக செய்யப்படாத பிரேத பரிசோதனை அறிக்கையானது, 'ஆற்றில் மூழ்கி இறந்தவர்களின் ஒரு சிலரது உடலில் காயங்கள் இருக்கிறது. ஆனால் அவை மீன்கள் அரிப்பினாலும், ஓடும்போது கீழே விழுந்து எழுந்ததினால் ஏற்பட்ட சிராய்ப்புகள் தானே தவிர மரணத்தை விளைவிக்கக்கூடிய காயங்கள் எதுவும் இல்லை. ஆற்றில் மூழ்கியதால் ஏற்பட்ட மூச்சுத்திணறலில்தான் அவர்கள் இறந்திருக்கின்றனர்' என்று

உண்மைக்குப் புறம்பான ஒரு அறிக்கையை முன்வைத்தது. இது உண்மையல்ல, திட்டமிட்ட ஜோடனை என்பது இறந்தவர்களின் உடல்களில் வழிந்துகிடந்த இரத்தத்தையும், அவர்களின் உடல் மற்றும் தலையில் காணப்படுகின்ற கடுமையான காயங்களையும் பார்க்கும்போது தெளிவாகிறது.

மேலும் பெரும்பாலான இறந்தவர்களின் உறவினர்கள், இறந்தவர்களுக்கு நன்றாக நீச்சல் தெரியும் என்றும் அதற்கான சான்றாதாரங்களையும் காண்பித்துக் கூறுகின்றனர். பொதுவாக, பிரேதப் பரிசோதனை செய்யப்பட்ட உடல்கள் அனைத்தும் வெள்ளைத் துணியால் போர்த்தப்பட்டு ஓலைப் பாயின் மேல் வைக்கப்படும். இந்தச் சாதாரண மரபு கூட இங்கு மீறப்பட்டு இறந்த உடல்கள் அனைத்தும் நிர்வாணமாக வெறும் தரையில் ஒன்றின் மேல் ஒன்றாக அடுக்கிப் போடப்பட்டிருந்தன. இதில் இறந்து போன ரத்தினமேரி என்ற பெண்ணின் உடல் மீது அவருடைய ஒன்றரை வயதுக் குழந்தையைப் போட்டிருந்தது, ஒட்டுமொத்தமாக தலித் மக்கள் மீது அரசு கொண்டுள்ள குரூர மனோபாவத்தை வெளிக்காட்டியது.

இச்சூழலில், மாஞ்சோலை தோட்டத் தொழிலாளர்களின் போராட்டத்திற்குத் துணைநின்று அவர்களை வழி நடத்திச் சென்ற “புதிய தமிழகம்” அரசியல் கட்சியின் தலைவர் டாக்டர் கிருஷ்ணசாமி, “இறந்தவர்கள் அனைவருமே நீச்சல் தெரிந்தவர்கள். ஆகையால் இவர்கள் நீந்தத் தெரியாமல் இறக்கவில்லை. இறந்தவர்கள் தலை, கை, கால், நெஞ்சு போன்ற பகுதிகளில் காவலர்களால் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டதால் ஏற்பட்ட காயங்கள்தான் அவர்களின் சாவிற்குக் காரணமாக அமைந்துள்ளது. அவை பிரேத பரிசோதனை அறிக்கையில் மறைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் வெளிமாநில மருத்துவர்கள் குழு ஒன்றை அமைத்து அதன்மூலம் மறு பிரேதப் பரிசோதனை செய்யவேண்டும். இச்சம்பவம் பற்றி உண்மையான முறையில் நீதிவிசாரணை செய்து சம்பவத்திற்குக் காரணமானவர்களை தண்டிக்க வேண்டும். அதுவரை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரையும், டி.ஐ.ஜியையும் மாற்ற வேண்டும். ஏனெனில், அவர்கள் இங்கேயே பணியில் இருக்கும்போது, நேர்மையான முறையில் நீதிவிசாரணை நடத்த இயலாது போய்விடும். நீதிவிசாரணையை பணியில் இருக்கும் ஹைக்கோர்ட் நீதிபதி மூலமே நடத்த வேண்டும் என்ற எங்களது கோரிக்கைகளை ஏற்றுக் கொண்டு நிறைவேற்றும் வரை இறந்தவர்களின் உடல்களை வாங்க மாட்டோம். அரசு எங்களது கட்சி, அமைப்பு, மற்றும் மக்கள் அனுமதியின்றி உடல்களை அடக்கம் செய்யக்கூடாது. உடல்கள் அனைத்தும் மறுபிரேதப்பரிசோதனை செய்யப்பட்டு அனைத்து உடல்களும் மொத்தமாக அவர்கள் இறந்த ஆற்றங்கரையோரமே புதைக்கப்பட்டு இறுதிச் சடங்கு நடத்த அரசு அனுமதி அளிக்கவேண்டும்” என்ற கோரிக்கைகளை தலித் மக்களின் சார்பாக அரசிடம் முன் வைத்தார்.

இதனைத் தொடர்ந்து அரசு மீண்டும் ஒரு ஜோடனை வேலையைச் செய்தது. அதற்கு, அரசிடம் வேலை செய்யும் துணை மருத்துவக் கல்வி இயக்குநர் மற்றும்

சட்டம் சார்ந்த மருத்துவ இயல்துறை பேராசிரியர்கள் துணைகொண்டு, “நெல்லைக் கலவரத்தில் பலியானவர்களின் பிரேதப்பரிசோதனை ஆய்வு குறித்த சான்றுகளை ஆய்வு செய்ததிலும், பிணங்களை நேரடியாக பார்வையிட்டதின் பேரிலும், பிரேதப் பரிசோதனை நேர்மையாகவும், சந்தேகத்திற்கு இடமின்றியும் நடந்துள்ளது” என்ற ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டது.

இத்தகைய தூழலில் இறந்த 17 பேர்களில் தலித்தல்லாதோரும் புதிய தமிழகம் அரசியல் கட்சியைச் சாராதோருமான 6 பேர்களின் உடல்களை அவர்களது உறவினர்கள் அரசின் மிரட்டல் காரணமாக பெற்றுச் சென்று விட்டனர். மீதமுள்ள 11 தலித்துகளின் உடல்களை அவர்களது உறவினர்கள் வாங்க மறுத்து வந்தனர். அரசு இவர்கள் சார்பாக புதிய தமிழகம் அரசியல் கட்சி முன்வைத்த எந்தக் கோரிக்கையையும் ஏற்பதாயில்லை. இதனால் ஆற்றில் மூழ்கடிக்கப்பட்டு இறந்தவர்களின் உடல்கள் மோசமான நிலையை அடைந்தது. இதன்பின் திருநெல்வேலி மாவட்ட தாசில்தார், இறந்தவர்களின் உறவினர்களுக்கு ஒரு அறிக்கையை அனுப்பினார். அதில் “இறந்தவர்களின் உடல்களை இன்னும் ஒரு நாளுக்குள் பெற்றுச் செல்லுங்கள். இல்லையேல் அரசே அவ்வுடல்களை அடக்கம் செய்யும்” என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

தலித் மக்களும், புதிய தமிழகம் அரசியல் கட்சியும், தங்களது கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றாவிடில் உடல்களை வாங்க மாட்டோம் என்றனர். இவர்களின் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றினால் அரசின் தவறு வெளிப்பட்டுவிடும் என்று திட்டமிட்டு, தலித் மக்களின் சார்பாக முன்வைக்கப்பட்ட கோரிக்கைகள் அனைத்தையும் நிராகரித்துப் “பிணங்கள் அழுகிவிட்டன. இதனால் சுகாதாரம் கெட்டுவிடும்” என்று கூறி பொதுச் சுகாதார சட்டத்தைப் பயன்படுத்தி அரசே புதைக்க முடிவு செய்தது. ஜூலை 28ம் தேதி அதிகாலையில் பாளையங்கோட்டை அரசு மருத்துவமனையில் இருந்து 11 பிணங்களையும், மூன்று, மூன்று, மூன்று, இரண்டு எனத் தனித்தனியே வேன்களில் ஏற்றி, ஏற்கனவே தேர்வுசெய்யப்பட்டு, குழிகள் தோண்டப்பட்டுத் தயார் நிலையில் வைக்கப்பட்டிருந்த இடங்களில் காவல்துறையினரால் வாய்க்கரிசி போடப்பட்டு குழிப்பால் ஊற்றி புதைத்தனர். புதைக்கத் தேர்வு செய்யப்பட்ட இடங்கள் வேறு வேறு திசைகளில் ஒன்றையொன்று தொடர்பு கொள்ளாததாகவும், இறந்த உயிர்களுக்கு எந்தவிதத்திலும் சம்பந்தப்படாததாகவும் இருந்தன. இறந்த உடல்களை அவர்களது சொந்த ஊரில் அவர்களது உறவினர்களைக் கொண்டு அவர்களது சமுதாய முறைப்படி எவ்வித ஈமச்சடங்கும் செய்யவிடாமல் காக்கிச்சட்டைகளும், பூட்ஸ்கால்களுமே மண்ணள்ளி வீசி புதைத்து விட்டது. 11 பேர்களின் உடல்களை காவல் துறையினர் புதைக்கப் போகும்போது அந்தந்த இடங்களில் உள்ள பொதுமக்கள் உடல்களை புதைக்க விடாமல் மறியல் செய்தனர். ஆனால் காவல்துறையினர் பொதுமக்களை விரட்டி அடித்துத் துப்பாக்கிகளைக் காட்டி மிரட்டிப் புதைத்தனர்.

இதே சமயத்தில் மாஞ்சோலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் முதல்கட்டப் போராட்டத்தில் மறியலில் ஈடுபட்டு அரசால் கைது செய்யப்பட்டு திருச்சி சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த தொழிலாளர்கள் விடுதலை செய்யப்பட்டு காலை 9.45 மணிக்கு ரயில் மூலம் திருநெல்வேலிக்கு அழைத்துவரப்பட்டனர். உறவினர்களை இழந்த சோகத்துடன் வந்திருந்த இவர்களை ஏ.டி.ஜி.பி. தலைமையில் சுமார் 1000 காவல்துறையினர் எதிர் கொண்டு நின்றார்கள். இதில் அதிரடிப்படை, அதிவிரைவு அதிரடிப்படையும் அடக்கம். தொழிலாளர்களை காவல்துறையினர், “நாங்கள் உங்களை மாஞ்சோலையில் கொண்டு விடுவதற்காகப் பேருந்துகளை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். அதனுள் ஏறுங்கள். உங்களை மாஞ்சோலையிலேயே கொண்டு விடுகிறோம்” என்றனர். ஏனெனில், இதே நேரத்தில் இறந்தவர்களை புதைத்துக் கொண்டிருக்கும் செயலுக்கு தடை ஏற்பட்டு விடுமோ என்ற எண்ணத்தில் இவர்களை திருநெல்வேலியிலிருந்து அப்புறப்படுத்த முயன்றது போலீஸ். சிறைவாசம், தாக்குதல், உறவினர்களின் உயிரிழப்பு என காவல்துறை மற்றும் அரசின் மீது வெறுப்புற்றிருந்த தொழிலாளர்கள் காவல்துறையினர் ஏற்பாடு செய்திருந்த பேருந்துகளில் ஏற மறுத்தனர். அனைவரும் சாலையிலேயே அமர்ந்து கலவரத்தில் கொல்லப்பட்ட தலித் போராளிகளுக்காக மௌன அஞ்சலி செலுத்திவிட்டு அனைவரும் தனித்தனியே கலைந்து சென்றனர்.

இச்தூழலில் புதிய தமிழகம் அரசியல் கட்சியானது ஏற்கனவே அரசிற்கு முன்வைத்த மறு பிரேதப் பரிசோதனை, உயர் அதிகாரிகள் பதவிநீக்கம், விசாரணைக் கமிசன் அமைத்தல் போன்ற கோரிக்கைகளை வலியுறுத்தி உண்ணாவிரதம், பந்த் போன்ற போராட்டங்கள் நடத்தப்போவதாக அறிவித்தது. மேலும், இச்சம்பவம் தொடர்பாக சி.பி.ஐ. விசாரணை நடத்த வேண்டும் என்று சென்னை உயர் நீதிமன்றத்தில் ஒரு வழக்கைத் தாக்கல் செய்தது.

இதன் தொடர்ச்சியாக, எப்போதும் எல்லா அரசும், தான் செய்த ஒடுக்குமுறையின்போது என்ன செய்யுமோ, இதுவரை என்ன செய்ததோ அதைப் போலவே முதலில் வருவாய் கோட்டாட்சியர் (RDO) மூலம் விசாரணை நடத்த உத்தரவிடப்பட்டுள்ளதாக அறிவித்தது. மேலும், தலித் மக்களில் 17 பேரைக் கொன்றதுடன், சம்பவம் நடந்து ஒரு வார காலம் சென்றபின் ஆகஸ்ட் 1ம் தேதி, அரசு அதிகாரிகள் மற்றும் காவல்துறையினர் தீர யோசித்து ஒரு மாபெரும் பழியை தலித் மக்களின் மீது சுமத்தியது. ஜூலை 23-ம் நாள் நடந்த பேரணியில் பாதுகாப்பிற்கென்று வந்திருந்த பாண்டியம்மாள் (?) மற்றும் இரண்டு பெண் காவலர்களின் கையெழுத்துடன் ஒரு மனுவானது மனித உரிமை கமிசனிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. பின் இது அனைத்துப் பத்திரிகைகளிலும் வெளியிடப்பட்டது. அம்மனுவில், “ஜூலை 23 மதியம் சுமார் 2.30 மணிக்கு ஊர்வலத்தில் நாங்கள் மக்களின் பாதுகாப்பினை கருத்தில் கொண்டு நின்று கொண்டிருக்கும்போது சிலருடன் வந்த ஜீப் நாங்கள் அரணாக நின்ற கூட்டத்தை விலக்கி கலெக்டர்

அலுவலகம் செல்ல முயன்றது. அப்போது அங்கிருந்த தாசில்தாரும் காவல் துறை அதிகாரிகளும், தலைவர்கள் மட்டுமே உள்ளே செல்லும்படி கூறினார்கள். அவர்களுடன் வந்தவர்களை அனுப்பவில்லை. தலைவர்களை மட்டும் உள்ளே செல்ல வழிவிட்டனர். ஆனால், அவர்கள் கூட வந்த தொண்டர்கள் சமார் மூவாயிரம் பேர் கூச்சல் போட்டுக் கூக்குரலிட்டனர். அனைவரும் கலெக்டர் அலுவலகம் செல்வோம் என்று கூறி எங்கள் அனைவரையும் முண்டித் தள்ளினார்கள். அந்த சமயத்தில் ஒரு பகுதியினர் தாமிரபரணி ஆற்றுப் பகுதியில் இறங்கி, எங்களின் பின்புறம் வந்து தூழ்ந்தார்கள். மேலும் ஆற்றுக்குள்ளும் ஒரு பெரிய கூட்டம் இருந்தது. மூன்று பக்கமும் எங்களைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். ஆர்பாட்டக் காரர்கள் எங்களைத் தள்ளிவிட்டு கலெக்டர் அலுவலகத்திற்கு பயங்கரமாக சத்தம் போட்டு தள்ளினார்கள். மேலும், எங்களை இன்று நீங்கள் கலெக்டர் வீட்டு வாட்ச்மேன்கள், என்றார்கள். டேய் இவளுகள பத்தித் தெரியாதாடா நாலுபேரைத் தூக்கி வண்டியில் போடுங்கடா என்று எங்கள் கைகளைப் பிடித்து இழுத்தார்கள். அப்படிச் செய்ததால் எங்களுக்கு மிகவும் அவமானமாக இருந்தது. இதைப்பார்த்த ஆண்காவலர்கள் சேர்ந்து, 'ஏன் இப்படிப் பேசுகிறீர்கள்' என்று சத்தம் போட்டார்கள். இதைச் சொன்னவுடன் மூன்று புறம் இருந்தும் கூட்டத்தினர் செங்கல், கல், செருப்பு போன்றவைகளை எடுத்து எங்கள் மேல் எறிந்தார்கள். இதனால் எங்களுடன் இருந்த காவலர்களுக்குக் காயம் ஏற்பட்டது. இதைப் பார்த்தவுடன் தாசில்தார் உத்தரவிடக் கூட்டத்தைக் கலைத்தார்கள். நாங்கள் ஒதுங்கி வனத்துறை அலுவலகம் பக்கமாக சென்றுவிட்டோம். நாங்கள் வந்தது காவல்துறையில் இருந்து மக்களுக்குச் சேவை செய்யத்தான். அரசியல்வாதிகளின் ஆதாயத்திற்காக எங்களை பெண்கள் என்றும் பாராமல் கூட்டம் சேர்ந்ததால் எதுவேண்டுமானாலும் செய்யலாம், தட்டிக் கேட்க நாதியே இல்லை என்று நினைத்து எங்களைத் தேவையில்லாமல் கூட்டத்தை வைத்து அவமானப்படுத்திச் சாக்குப் போக்கில் எங்கள் உடம்பின் முன்பகுதிகளில் கைவைத்து எங்களை அசிங்கப்படுத்திவிட்டனர். ஆகையால், இதை நியாயமாக விசாரித்து, கூட்டம் கூடுகிற இடத்தில் எப்படியெல்லாம் நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்று அவர்களுக்கு உத்தரவு போடுவதைவிட, எங்களுக்கு ஏற்பட்ட அவமானத்திற்கு நியாயம் வழங்கும்படியும், நிவாரணம் வழங்கும்படியும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்" என்று அரசு எழுதிக் கொடுத்த ஒரு ஜோடனை மனுவை தன் மனுவாக ஏற்றுக் கொண்ட மனோபாவத்தை உடைய 'பாண்டியம்மாள்' என்ற பெண்காவலர் கூறியுள்ளார்.

17பேர் கொல்லப்பட்ட ஜூலை 23ம் நாள் காவல்துறை ஆய்வாளர் முருகசாமி என்பவரால் பதிவு செய்யப்பட்ட போலீஸ் முதல் தகவல் அறிக்கையில் (F. I. R. No : 933/23-07-00) எந்த இடத்திலும் பெண்காவலரிடம் தவறாக நடந்து

கொண்டதாக ஒரு குறிப்பும் இல்லை. சம்பவம் நடந்த எட்டு தினங்களுக்குப் பிறகே பெண் காவலரிடம் தவறாக நடந்து கொண்டதால் ஆத்திரமடைந்து காவலர்கள் தடியடி நடத்தினர் என காவல் துறை அதிகாரிகளும், சட்ட அமைச்சரும் நாளிதழ்களில் அறிக்கை வெளியிட்டதைத் தொடர்ந்து தேனியைச் சேர்ந்த காவலர் படைப் பிரிவில் இருந்து வந்த பாண்டியம்மாள் என்ற பெண் காவலரின் மேற்கண்ட புகார் மனு வெளியிடப்பட்டது. மேலும், அப்புகார் மனுவில் தன்னை மான பங்கப்படுத்தியவர்கள் என்று சிலருடைய பெயர், தகப்பனார் பெயர், கதவு எண், தெருபெயர், ஊர், தாலுகா எனத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். தேனியைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கு திருநெல்வேலி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் தெளிவான முகவரி எப்படித் தெரிந்திருக்க முடியும் என்ற விவாதம் ஒரு புறம் எழ, இந்த ஜோடனைக்குத் தேர்வு செய்துள்ள நபர், தேனி - உசிலம்பட்டியிலிருந்து ஒரு பாண்டியம்மாள் என்பது, மக்களிடையே சாதிய மோதலை உண்டாக்கி, தன் குற்றத்தை மறைக்க நினைக்கும் அரசின் கிரிமினல் மூளையையே காட்டுகிறது.

இச்சம்பவம் பற்றி, திருநெல்வேலி உதவி காவல்துறை ஆணையாளர் சைலேஷ்குமார் யாதவ் I. P. S. -டம், “சமூக ஒற்றுமைக்கான சிந்தனையாளர்கள் மற்றும் எழுத்தாளர்கள் குழு” கேட்டபோது அவர் “மக்கள் ஆற்றில் மூழ்கி இறந்தது தான் பிரச்சினை. அவர்கள் மூழ்காவிட்டால் ஒன்றுமே இல்லை. இந்த நதி இங்கு இல்லை என்று கற்பனை செய்யுங்கள். அன்று இந்த அசம்பாவிதமே நடந்திருக்காது. மேலும், இந்த கூட்டம் ‘ஒழுங்கு கெட்ட கூட்டம்’ என்றும் “முன்பெல்லாம் தமிழ் நாட்டைப் பற்றி எனக்கு பெரிய மரியாதை இருந்தது. ஆனால் இங்குள்ள மக்களது குரூர மனோபாவம் இப்போதுதான் தெரியவருகிறது” என்றிருக்கிறார். காவல் துறையினரின் தடியடி, கல்வீச்சு பற்றிக் கேட்டபோது “அப்படியெல்லாம் பெரிதாக ஒன்றும் நடந்துவிடவில்லை. அவர்கள் நான் சொன்னபடி மூழ்கித்தான் செத்தார்கள். மேலும், இந்த மக்கள் கலாச்சார ரீதியாக மிகவும் பின்தங்கியிருக்கிறார்கள். ஒருத்தி அன்று தனது குழந்தையோடு ஆற்றில் குதித்தாள். மனிதாபிமானம் இருந்தால் தனது குழந்தையை விட்டுவிட்டு குதித்திருக்க வேண்டும்” என்றார். இவருடைய குரல் 1919, ஆகஸ்ட் 15-ல் ஜாலியன்வாலாபாக் படுகொலைகள் புரிந்த ஜெனரல் டயரின் குரலாக ஒலிப்பதை உணரமுடிகிறது.

“நான் சுட்டேன், கூட்டம் சிதறிப் போகும் வரை சுட்டுக் கொண்டே இருந்தேன். மக்களின் நெஞ்சிலே எவ்வளவு பெரும் தாக்கம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று எண்ணம் கொண்டேனோ அதன்படிக்கு அத்தனை அதிகம் சுடவில்லை என்றுதான் நினைக்கிறேன். என்னிடம் மட்டும் இன்னும் கூடுதலாகப் படையாட்கள் இருந்திருந்தால் அடிபட்டோர் மற்றும் செத்தோரின் எண்ணிக்கை இன்னும் கூடுதலாக இருந்திருக்கும். நான் அங்கு போனது வெறுமே கூட்டத்தைக் கலைக்க மாத்திரமல்ல. மக்களின் நெஞ்சிலே ஒரு குலைநடுக்கத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும்

என்றுதான் போனேன். அங்கு கூடினவர்கள் நெஞ்சில் மட்டுமல்ல, பஞ்சாப் முழுதுமான எல்லோருக்கும் குலைநடுக்கம் தோன்ற வேண்டும் என்று தான் சுட்டுக் கொண்டே இருந்தேன். அவசியத்திற்கு மேல் கடுமை காட்டி விட்டேனோ என்ற கேள்விக்கே இடமில்லை.”

சர்வாதிகார மனப்போக்கையும், கொலை வெறியையும் தங்களுள்ளே கொண்ட இவர்களிருவரும் அரசின் கைக்கூலிகள் தானே.

ஆனால், இச்சம்பவம் திருநெல்வேலி மக்களிடம் எந்தவிதப் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது என்று பங்குக்கும்போது, “இவனுக்கு வேணும்னே. போலீசுன்னா சும்மாவா? அப்படித்தான் கொல்லணும்..... என்னா ஆட்டம் போட்டானுவ.....” என்றும் “பொம்பளை போலீசு மேல கைய வச்ச பொறவு கொல்லாமலயாவுடுவான்” என்ற மேலாதிக்க மனோபாவக் குரலே ஒலித்தது. இதையே படித்த மத்தியத்தர மக்களும் ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டார்கள். அரசின் பிரச்சாரத்தினால்தான் மக்கள் இதை நம்புகிறார்கள் என்பது அல்ல உண்மை. அதை நம்புவதற்கு ஏற்கனவே தயாரான மனநிலையில் மக்கள் இருந்தார்கள் என்பதே உண்மை. எழுச்சி பெற முயலும் மக்களை அரசு ஒருபுறம் ஆயுதம் கொண்டு ஒடுக்க, மறுபுறம் இவ்வொடுக்குமுறைக்கு ஆதரவளிக்கும் வகையில் செயல்படும் மத்தியத்தர மக்களின் உயர்ஜாதி மேலாதிக்க மனோபாவம் இன்னும் கொடூரமாகக் காட்சியளிக்கிறது.

இதே திருநெல்வேலியில், 1908-ல் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின்போது நடைபெற்ற “திருநெல்வேலி எழுச்சி” யின்போது மார்ச்சு 13 அன்று வ.உ. சிதம்பரனார் போன்ற தலைவர்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டதைக் கேள்வியுற்று ஆத்திரமுற்ற மக்கள் முனிசிபல், தபால் அலுவலகங்களுக்குத் தீ வைத்தது மட்டுமின்றி, மாவட்ட நீதிமன்றக் கட்டிடத்தையும், காவல் நிலையத்தையும் கல்லெறிந்து தாக்கினர். பொதுமக்கள் கலைந்து செல்ல பலமுறை வேண்டப்பட்டனர். நிலைமை கட்டுக்கடங்காமல் போனபோதுகூட காவல்துறையினர் வானத்தை நோக்கிச் சுட்டு எச்சரிக்கை செய்ததாக அன்றைய நாளிதழ்கள் தெரிவிக்கின்றன. அதேபோல், 1971-ல் பாளையங்கோட்டை தூயசவேரியார் கல்லூரி மாணவர் லூர்துநாதன் இதே தாமிரபரணி ஆற்றில் காவல்துறையினரால் அடித்துக் கொல்லப்பட்டபோது திருநெல்வேலி நகரமே ஒரு வார காலம் ஸ்தம்பித்தது. மக்கள் கொதித் தெழுந்தனர். காவல் துறையினர் வெளியே செல்வதற்கே அஞ்சினர். இறுதியில், லூர்துநாதனை அடித்துக் கொன்றதற்குக் காரணமான காவல்துறை அதிகாரி தற்கொலை செய்து கொண்டுவிட்டார். ஆனால், இன்று எவ்வித முன்னெச்சரிக்கையும் விடுக்காமல் அப்பாவி மக்கள் 17 பேரை அடித்து ஆற்றுக்குள் மூழ்கடித்துப் படுகொலை செய்தபோதும் நாடும், மக்களும் கொந்தளிக்கவில்லை. மாறாக, மௌனம் சாதித்தது. திருநெல்வேலி நகரம் கூட கிளர்ச்சி அடைய வில்லை. மாறாக, இறந்தவர்களை வன்முறையாளர்கள் என்று அரசு கூறும்போது மௌனம் சாதித்து

ஆமோதித்தது. இதற்கு, இங்கு நிலவுகிற இறுகிப்போன சாதிய அடுக்குகள் தான் முக்கிய காரணம்.

இதையெல்லாம் பார்த்து சகித்துக் கொள்ள முடியாமல் நண்பர் ஒருவர், “சாதி அடுக்கில் உயரத்தில் இருக்கும் பிரிவினர் தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டித் தொடர்ந்து கொண்டுசெலுத்த அன்றைக்குக் கீழ்சாதிகளில் ஒன்றை அடியாட்களாக - கம்பும், அருவானும் தூக்குகிற மேஸ்திரி வர்க்கமாக உருவாக்கினர். இன்றைக்கு அதே முறைகளும் வடிவங்களும் செல்லுபடியாகாது என்பதால் மேல்சாதியினர் சார்பாக அவர் ஏவிய திசையில் பாய்ந்து குதற பெரிய போலீஸ் பட்டாளமே உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அதனால் மேல் சாதிக்காரனெல்லாம் அருவாத் தூக்க வேண்டிய அவசியம் எப்பவுமே வரலை. அவனெல்லாம் அப்படியே சர்வ யோக்கியனா ஆயிட்டான். நாம மட்டும் ரௌடிப் பயகன்னு பட்டம் வாங்கிட்டு நாய்கணக்கா அடிவாங்கிட்டு கிடக்கோம்” என்றார். இந்த வாதத்தில் உண்மை இருப்பதை மறுக்க முடியாது.

அரசின் சர்வாதிகாரப் போக்கானது பத்திரிக்கைச் சுதந்திரத்தையும் பறித்தது. இந்த தாமிரபரணி படுகொலைகள் நடக்கும்போது காவல்துறையினரின் தாக்குதலையும், மக்களின் துயரத்தையும் பதிவு செய்த பத்திரிகையாளர் களையும் புகைப்படக்காரர்களையும் அடித்து நொறுக்கினர் காவல்துறையினர். புகைப்படச்சுருளை கேமராவிலிருந்து உருவி எறிந்து கேமராவை கீழே போட்டு உடைத்தனர். இச்சம்பவம் பற்றிய புகைப்படங்களையும், செய்திகளையும் வெளியிட தடை விதித்தது அரசு. தனியார் தொலைக் காட்சி நிருபர்கள் எடுத்த வீடியோ படங்களும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. அரசு நேரடியாகவே இவர்களை மிரட்டியது. இதையும் மீறி சில பத்திரிகையாளர்கள் இப்படுகொலைகள் பற்றிய உண்மைகளை வெளிக் கொணர்வதில் பெரும்பங்காற்றினர். ஆனால் அரசின் தொடர் மிரட்டல்கள், பத்திரிகை நிறுவன முதலாளிகளின் கட்டுப்பாடுகள் எனப் பத்திரிகையாளர்கள் இப்பிரச்சினையைத் தொடர்ந்து எடுத்து செல்லத் தயங்கினர். இதனால் நாளிதழ்களிலும் மற்ற பத்திரிகைகளிலும் அரசு தரப்புச் செய்திகள் மட்டுமே வெளியிடப்பட்டன. இதன் மூலம் அரசு தன் குற்றத்தை மறைத்து, தலித் மக்கள் மீது அவதூறுகளையும் பழிகளையும் சுமத்தியது.

இக்கால கட்டத்தில் எல்லாக் கலவரங்களின்போதும் துப்பாக்கிச் சூடுகளின்போதும் ஓய்வு பெற்ற நீதிபதி ஒருவரைக் கொண்டு விசாரணை கமிசன் அமைத்து அதன் மூலம் அரசு மற்றும் காவல் துறையினரின் செயல்பாடு, துப்பாக்கிச்சூடு, கொலைகள் போன்றவை நியாயமானதே என ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டு இதுவரை ஆட்சியில் இருந்த எல்லா அரசுகளும் தப்பித்துக் கொண்டது போல இந்த அரசும் இச்சம்பவம் பற்றி விசாரணை செய்ய அரசிற்கும் முதல்வருக்கும் விசுவாசமாக விளங்கிய ஓய்வு பெற்ற நீதிபதி மோகன் என்பவரின் தலைமையில் விசாரணை கமிசன் ஒன்றை அமைத்தது.

விசாரணை கமிசன் தலைவரான நீதிபதி மோகன் சம்பவம் நடந்த இடத்தையும் ஆற்றின் ஆழத்தையும் பார்வையிட்டுவிட்டு திருநெல்வேலி சுற்றுலா மாளிகையில் தனது விசாரணையை ஆரம்பித்தார். சம்பவத்தில் பாதிக்கப்பட்டோர்களும் உடனிருந்தவர்களும் இச்சம்பவம் பற்றிக் கேள்விப் பட்டவர்களும் நேரடியாக வந்து சாட்சி சொல்லலாம் என நீதிபதி மோகன் அறிவித்தார். ஆனால் சாட்சி சொல்ல சுற்றுலா மாளிகைக்கு வரும் மக்களிடம் பாதுகாப்பிற்காக என்று சொல்லி அதிக எண்ணிக்கையில் அவ்விடத்தில் நின்றிருந்த காவல்துறையினர் மற்றும் புலனாய்வுத் துறையினர் அவர்களின் பெயர், ஊர், போன்ற தகவல்களை மிரட்டிக் கேட்டனர். இதனால், ஏற்கனவே காவல்துறையினரின் தாக்குதலுக்கு உள்ளான மக்கள் இத்தகைய செயலினால் உளரீதியாக பாதிக்கப்பட்டு சாட்சி சொல்ல வருவதைத் தவிர்த்தனர். மேலும், இவ்விசாரணையானது பூட்டிய அறைக்குள் சாட்சி சொல்பவரைத் தனியே கூண்டுள் ஏற்றி, பத்திரிகையாளர்களோ பார்வையாளர்களோ இன்றி, அரசு வக்கீல்களும் அரசு உதவியாளர்களும் கேள்விகள் கேட்டு நடைபெற்றது. இவ்வாறு சாட்சி சொல்ல வரும் சாதாரண மக்களிடம் துருவித் துருவி கேள்விகள் கேட்டு அவர்களின் சாட்சிகளை பொய்யாக்க முயற்சி செய்தனர்.

இத்தகைய சூழலில், இதையெல்லாம் தொடர்ந்து கவனித்து வந்த, சமூக அக்கறை கொண்ட படைப்பாளிகளால் திருநெல்வேலியில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் “விளிம்பு - பண்பாட்டுப் புரிதலுக்கான தளம்” எனும் அமைப்பானது, இப்படுகொலைகள் பற்றிய விழிப்புணர்வை மக்களிடம் ஏற்படுத்தும் முகமாக, இச்சம்பவம் பற்றி களப்பணி செய்த பரதன், மக்கள் கண்காணிப்பக நண்பர்கள் ஆகியோரைக் கொண்டு தொடர் கூட்டங்களை ஏற்பாடு செய்தது. மேலும், திருநெல்வேலியில் இயங்கும் பல்வேறு அரசியல் கட்சிகள், சமூக இயக்கங்கள், தலித் அமைப்புகள், தொழிற்சங்கங்கள், இலக்கிய அமைப்புகள், பேராசிரியர்கள், மாணவர்கள் ஆகியோரை ஒருங்கிணைத்து, இச்சம்பவம் பற்றிய உண்மை வெளிவரும் வகையில், நேர்மையான முறையில் விசாரணை நடக்க உதவும் வகையில், நீதிபதி மோகன் தலைமையிலான விசாரணைக் கமிசனைக் கண்காணிக்க ஒரு குழுவை அமைத்தது. இவ்வாறு அமைப்பெற்ற நீதிபதி மோகன் விசாரணைக் கமிசன் கண்காணிப்புக் குழுவானது, பூட்டிய அறையில் விசாரணை செய்வதை விடுத்து பொதுமக்களும் பத்திரிகையாளர்களும் கலந்துகொண்டு என்ன நடக்கிறது என்பதை அறியவும் சாட்சி சொல்ல வரும் மக்களை மிரட்டும் காவல்துறையினரை அவ்விடத்திலிருந்து விலக்கிக் கொள்ளவேண்டும் எனவும் கோரிக்கை விடுத்தது. இது எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்தது. இதனால், வேறு வழியின்றி நீதிபதி மோகன் கமிசன் இக்கோரிக்கைகளை ஏற்றுக் கொண்டது. ஆனால், காவல்துறையினரும் புலனாய்வுத் துறையினரும் விளிம்பு அமைப்பினர் ஏற்பாடு செய்த கூட்டங்களைத் தடைசெய்ய பல வழிகளிலும் முயன்றனர். விளிம்பின் அமைப்பாளர்களை மிரட்டுவது, மற்றும் அவர்களின் கூட்டங்களுக்கு

வன்முறைக் கும்பலை அனுப்பி ரகளை செய்து கூட்டத்தைக் கலைப்பது என அரசு சதிவேலை செய்தது.

மேலும், இச்சம்பவம் பற்றிய துண்டுப் பிரசுரங்களோ, அறிக்கைகளோ அச்சிடுவது கூடாது என திருநெல்வேலி மாவட்டம் முழுவதும் அரசின் காவல்துறை மூலம் எச்சரிக்கை விடப்பட்டது. மேலும், இச்சம்பவம் பற்றிப் பேசுவதற்கும் தடைவிதித்தனர். மனித உரிமை நாளன்று, தூய சவேரியார் கல்லூரி ஏற்பாடு செய்த கருத்தரங்கில் மனித உரிமைக் கல்வி மற்றும் காப்புக்களத்தின் அமைப்பாளர் பரதன் இச்சம்பவம் பற்றிப் பேச முயன்றபோது காவல்துறையினரால் வெளியேற்றப் பட்டார். மேலும், இவர் வேலைபார்த்துக் கொண்டிருக்கும் 'நவஜீவன் டிரஸ்ட்' என்னும் தொண்டு நிறுவனத்திலிருந்தும் அரசின் மிரட்டலின் மூலம் வெளியேற்றப் பட்டார். இச்சம்பவத்திலிருந்து ஒதுங்கிக் கொள்ளும்படி மிரட்டப்பட்டார். நீதிபதி மோகன் விசாரணைக் கமிசனின் கண்காணிப்புக் குழுவின் அமைப்பாளராகவும் மக்கள் கண்காணிப்பகம் இப்பிரச்சினையில் நுழையக் காரணமாகவும் பரதன் இருந்ததால் பல தொல்லைகளை அரசு செய்தது.

இத்துடன் பரதனும், காஞ்சனை சினிமா இயக்கத்தினைச் சேர்ந்த சினிவாசனும் இணைந்து, இச்சம்பவம் பற்றிய புகைப்படங்கள், வீடியோ படங்கள் ஆகியவற்றைத் தொகுத்து, பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் பேட்டிகளுடன் இணைத்து "ஒரு நதியின் மரணம்" என்னும் வீடியோ விவரணைத் திரைப்படத்தைத் தயாரித்து வெளியிட்டனர். இப்படம் சென்னையில் திரையிடப்பட்டபோது, காவல் துறையினரால் வீடியோ படம் பறிமுதல் செய்யப்பட்டதுடன் திரையிட்டோரையும் தயாரித்தவர்களையும் கைது செய்து சிறையில் அடைத்தது தமிழக அரசு.

அரசு செய்த தலித் படுகொலைகள் பற்றிய உண்மையை வெளிக்கொணர முனையும் இயக்கங்களின் செயல்பாடுகளை ஒடுக்குவது ஒருபக்கம் தொடர, இன்னொரு பக்கம், அரசின் சார்பாக தன் செயலை நியாயப்படுத்தும் வகையில் சாட்சிகளை தயார் செய்து நீதிபதி மோகன் விசாரணைக் கமிசனிடம் அனுப்பி வந்தது. அப்படி அரசால் தயார் செய்யப்பட்ட சாட்சிகளுள் ஒருவரான பாளை அருகே உள்ள விட்டிலாபுரத்தைச் சேர்ந்த ஈசாக் மனைவி மரியரத்தினம் என்பவர் நேரில் ஆஜராகி சாட்சியம் அளித்தார். அவர் தனது சாட்சியத்தில் தான் மீன் வியாபாரம் செய்வதாகவும் மீன் வியாபாரம் செய்வதற்காக ஜூலை 23 அன்று கலெக்டர் அலுவலகம் அருகே கொக்கிரக்குளம் நோக்கிச் சென்றபோது கலவரத்தை நேரில் பார்த்ததாகவும், ஊர்வலத்தில் கலந்துகொள்ள வந்திருந்த ஆண்கள் குடிபோதையில் வந்ததாகவும், அவர்களில் சிலர் பாதுகாப்புக்கு நின்ற அதிரடிப்படை பெண் காவலர்கள் பக்கம் சென்று வம்பு செய்ததை தான்

பார்த்ததாகவும் கூறினார். மூவாயிரம் பேர் கலந்து கொண்ட பேரணி ஒன்றில், அதுவும் ஆயிரம் காவலர்கள் பாதுகாப்பிற்கென நின்று கொண்டிருக்கும்போது மீன்சூடையைத் தூக்கிக் கொண்டு அக்கூட்டத்தினுள் சென்று அதுவும் பெண்காவலர்களிடம் வம்பு செய்ததைத் தெளிவாகப் பார்த்திருக்கிறார் என்பதையும் வீடுகளே இல்லாத அப்பகுதியில் யாரிடம் மீன்விற்க அக்கூட்டத்தினரிடையே புகுந்து சென்றார் என்பதையும் யோசிக்கும்போது காவல்துறையினரின் பொய்சாட்சியத்தின் மொத்த உருவத்தை உணரமுடிகிறது.

இதுபோன்ற சாட்சிகளைத் தயார் செய்து உலவவிடுவது மட்டுமின்றி, பெண்காவலரை அவமானப்படுத்தியதால்தான் இச்சம்பவம் நடந்தது என்பதை உறுதிப்படுத்தி மக்களிடம் பிரச்சாரம் செய்யும் வகையில் மாதர் சங்கம் ஒன்றைக் கையிலெடுத்து அதன் மூலம் அரசு தன் குரலை ஒலிக்கச் செய்தது. அதன் ஒரு கட்டமாக அக்டோபர் 13-ல், “திருநெல்வேலியில் மாஞ்சோலை தேயிலை தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நடத்திய பேரணியில், பெண் இனத்திற்கு இழிவும், இழப்பும், ஏற்படக்காரணம் யார்” என்ற “நீதி கேட்கும் பெண்கள் கருத்தரங்கம்” என்று நடத்தப்பட்டது. மாதர் சங்கக் கருத்தரங்கம் என்ற பெயரில் அரசு மற்றும் காவல்துறை நடத்திய இக்கருத்தரங்கில் சில தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. அவை, “1. இனிவரும் காலங்களில் ஊர்வலத்தின் விதிமுறைகளை மீறி நடந்த ஊர்வலத்தினரை எந்த இடத்தில் விதிமுறைகளை மீறுகிறார்களோ அந்த இடத்திற்கு மேல் ஊர்வலத்தை நடத்தத் தடைவிதிக்கக் காவல்துறையினருக்கு சிறப்பு அதிகாரத்தை அரசு வழங்கவேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொள்கிறோம். 2. தொழிலாளர்களின் பிரச்சினையை அரசியலாக்கி ஆதாயம் தேடி அதன் மூலம் பிரபலமாகும் அரசியல் தலைவர்களின் அக்கிரமமான போக்கினையும் வன்முறைக்கு வித்திட்டு வளர்ந்துவர நினைக்கும் தலைவர்களையும் எங்கள் அமைப்பு வன்மையாகக் கண்டிக்கிறது. 3. ஊர்வலத்திற்கு வந்தவர்கள் பாதுகாப்புப் பணிக்கு வந்திருந்த பெண்காவலர்களை கேலி, கிண்டல் செய்து அவமானப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். போலீஸ் உடுப்பில் இருந்த பெண் காவலருக்கே இந்தக் கதி என்றால் சாதாரணமான பெண்களின் நிலை அங்கு என்ன மாதிரி இருந்திருக்கும். ஆகையால், இந்த ஈனச்செயலை வன்மையாகக் கண்டிக்கிறோம். 4. மேலும், திருநெல்வேலி நகரத்தில் தொலைபேசி மூலமும் மொட்டைக் கடிதம் மூலமும் குடும்பப் பெண்களிடம் ஆபாசமாகவும் அசிங்கமாகவும், கொலை செய்வோம் என்று மிரட்டியும் பணம் பறிக்க முயன்ற சமூகவிரோதிகளைக் கைது செய்து தக்க நடவடிக்கை எடுத்த காவல்துறையினருக்கு இந்தக் கருத்தரங்கம் பாராட்டைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது. 5. விளிம்பு என்னும் அமைப்பு நீதி அரசர் மோகன் கமிசனை கண்காணிக்கப் போகிறோம் என்று தீர்மானம் போட்டிருக்கிறார்கள்.

அவரைக் கண்காணிக்க நினைக்கும் எண்ணமே தவறானது. ஏனெனில் நீதி அரசர் மிகவும் கண்ணியமானவர்கள். உச்சநீதிமன்ற நீதிபதியாக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர். தமிழக அரசு அவருடைய நேர்மையைப் பாராட்டி கமிசன் தலைவராகப் போட்டிருக்கிறார்கள். அவரைக் கண்காணிக்க நினைக்கும், 'விளிம்பு' அமைப்பை எங்கள் மாதர் சங்கக் கருத்தரங்கம் வன்மையாகக் கண்டிக்கிறது". போன்ற தீர்மானங்கள் மாதர் சங்கக் கருத்தரங்கில் நிறைவேற்றப்பட்டன.

இம்மாதர் சங்கக் கருத்தரங்கில் ஜூலை 23ம் நாள் நடந்த கலவரத்தில் அநியாயமாகக் கொல்லப்பட்ட இரண்டு பெண்கள் மற்றும் ஒன்றரை வயதுக் குழந்தை பற்றியோ, காவல்துறையினரால் பேரணியில் கலந்துகொண்ட பெண்களின் சேலைகள் உருவப்பட்டு அவமானப்படுத்தப்பட்டு உதைக்கப்பட்டது பற்றியோ எவ்வித குரலும் எழுப்பப்படவில்லை. காவல்துறையினர் தங்களின் செய்கையை நியாயப்படுத்துவதற்காக தங்களின் அதிகாரக் குரல்களை 'மாதர் சங்கம்' மூலம் ஒலிக்கச் செய்திருக்கின்றனர் என்பது மேற்கொண்ட தீர்மானங்களை உற்று நோக்கும்போது தெளிவாகிறது.

இச்சூழலில் அரசு இச்சம்பவத்தில் இறந்த குடும்பத்தினருக்கு இழப்பீட்டுத் தொகையாக ரூபாய் 1லட்சத்தை வழங்குவதாக அறிவித்தது. எந்தவிதப் பற்றுதலுமின்றி நிராதரவாய் வாழ்வை எதிர்நோக்கி நிற்கும் இறந்தவர்களின் குழந்தைகளுக்கும் குடும்பத்தினருக்கும் இத்தொகை போதாது என்பதால் இம்மக்களுக்குத் தொடர்ந்து குரல் கொடுத்துவரும் அமைப்புகள் இழப்பீட்டுத் தொகையை 5லட்சமாகக் கொடுக்க வேண்டும் என அரசிற்கு கோரிக்கை வைத்தன. இறுதியில் இழப்பீட்டுத் தொகையாக 2லட்சம் வழங்கலாம் என நீதிபதி மோகன் மூலம் அரசிற்குப் பரிந்துரை செய்யப்பட்டது.

விசாரணைக் கமிசனின் விசாரணை நடந்து கொண்டிருக்கும்போது இழப்பீட்டுத் தொகை வழங்கி பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்டத்தை மட்டுப்படுத்தி அவர்களின் கவனத்தை திசைதிருப்பலாம் என திட்டமிட்டே அரசு இதைச் செய்தது. ஆனால், மக்கள் சாட்சி சொல்வதிலும் எதிர்த்துப் போராட முனைவதிலும் தெளிவாக நின்றனர். முதல்கட்ட விசாரணை மற்றும் இரண்டாம் கட்ட விசாரணையை திருநெல்வேலியில் முடித்துவிட்டு தனது முன்றாம் கட்ட விசாரணையை சென்னையில் வைத்து நீதிபதி மோகன் நடத்தினார். சாட்சி சொல்ல வருபவர்கள் அவர்களது சொந்த செலவிலேயே வரும்படி சொல்லப்பட்டது. அப்போதாவது சாட்சி சொல்ல வருபவர்களின் எண்ணிக்கையைக் குறைக்கலாம் என்ற எண்ணத்துடன் இவ்வாறு அறிவிப்பு செய்யப்பட்டது.

இதே நேரத்தில், ஆகஸ்ட் 19ல், மதுரையில் இயக்கிவரும் மக்கள் கண்காணிப்பகம் என்னும் தொண்டு நிறுவனமானது தமிழ்நாட்டில் உள்ள பல்வேறு மனித உரிமை இயக்கங்களின் துணைகொண்டு இப்படுகொலை சம்பவம் பற்றிய பொது விசாரணை ஒன்றை ஏற்பாடு செய்து நடத்தியது. இப்பொது விசாரணையானது ஓய்வு பெற்ற நீதிபதி, துணைவேந்தர், ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரி, காவல்துறை தலைவர் என சமூக சிந்தனையுள்ள நால்வரை நீதிபதிகளாகக் கொண்டு இருபது வழக்கறிஞர்களின் துணையுடன் இச்சம்பவம் பற்றிப் பாதிக்கப்பட்டோரிடமும் பத்திரிகையாளர்களிடமும் சம்பவத்தை நேரில் பார்த்தோரிடமும் நேர்மையான முறையில் விசாரணை நடத்தி ஒரு அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்தது. இவ்வறிக்கையில், “இது முழுக்க முழுக்க காவல்துறையினரின் வெறிச்செயல். காவலர்கள் மிருகத்தனமாகவும் கொடூரமாகவும் கூட்டத்தை கலைத்திருக்கின்றனர். பெண்களையும் குழந்தைகளையும் அடித்து ஆற்றினுள் எறிந்திருக்கின்றனர். காவல்துறையினரின் தாக்குதல்களிலிருந்து தப்பித்து ஓடியவர்களையும் விரட்டி விரட்டி அடித்துள்ளனர். இறந்தவர்கள் அனைவரும் நீந்தத் தெரிந்தவர்கள். ஆகையால், அவர்கள் நீரில் மூழ்கி இறக்கவில்லை. காவல்துறையினரின் வன்தாக்குதலால் காயமுற்று இறந்திருக்கின்றனர் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. மற்றும், சடலக் கூராய்விற்கு முன் எடுக்கப்பட்ட புகைப்படங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கும்போதும் சடலக் கூராய்வு அறிக்கையைப் பார்க்கும்போதும் சடலக் கூராய்வின் நம்பகத்தன்மை சந்தேகத்திற்குரியதாகவே படுகிறது. இந்த காவல்துறையினரின் அத்துமீறல் மனித உரிமை மீறலுக்கு இட்டுச் சென்றுள்ளது என்பது உறுதியாகிறது” எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வறிக்கையை புகைப்படம், வீடியோ படம் ஆதாரங்களுடனும், சாட்சிகளின் ஆதாரங்களுடனும் மக்கள் கண்காணிப்பகம், நீதிபதி மோகன் விசாரணைக் கமிசனிடம் கொடுத்துள்ளது.

ஒரு வருட கால வேளையில் நீதிபதி மோகன் அவர்களால் விசாரணை நடத்தப்பட்ட விசாரணைக் கமிசன் அறிக்கை ஜூலை 2000-த்தில் தமிழக முதல்வரிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இன்னும் வெளியிடப்படவில்லை. அதற்குள்ளாக அரசு அவருக்கென பிரத்யேகமாக ஏற்பாடு செய்திருந்த வெளிநாடுகளுக்கு உல்லாசச் சுற்றுப் பயணத்திற்கு சென்றுவிட்டார்.

இத்தகைய நீதிபதி மோகன் தலைமையிலான இவ்விசாரணைக் கமிசனின் அறிக்கை ஒன்றும் தலித் மக்களுக்கு நீதி வழங்கியிருக்காது என்பதை உணர முடிகிறது. இதுவரை, தலித் மக்களின் மீது காவல்துறையினரால் நடத்தப்பட்ட துப்பாக்கிச் சூடுகளின்போதும் உயிர் பறிப்பின்போதும் அப்போதிருந்த அரசுகளால்

ஏற்படுத்தப்பட்ட விசாரணைக் கமிசன்களைப்போல (1992 - பழனியப்பன் கமிசன், 1994 - செளந்தரபாண்டியன் கமிசன், 1993- பானுமதி கமிசன், 1993-வரதன் கமிசன், 1994-பெய்லி கமிசன், 1997 - நீதிபதி காமாட்சி கமிசன், 1997- நீதிபதி கோமதி நாயகம் கமிசன்) காவல்துறையின் செயல்பாட்டை நியாயமானதும் அவசியமானதும் என வலியுறுத்தியும் தலித் மக்கள் மீது பழி சுமத்தியும் அமையும் என்பதும் தெரிந்ததுதான்.

தமிழகத்தில் 1948 - இராமநாதபுரம் கலவரம் தொடங்கி 1958-முதுகுளத்தூர் கலவரம், 1989-போடிக்கலவரம், 1995 முதல் 1999 வரை நடந்த தேனி - கண்டமனூர், மேக்கிழார்பட்டி, இடையன்குளம், வாசுதேவநல்லூர், துறையூர், சிவகாசி, செந்தட்டியாபுரம், சுப்பிரமணியபுரம் (மதுரை), மதுரை-மேலவாசல், தேசிகாபுரம், தேவதானப்பட்டி, சேத்தூர், விருதுநகர், கூமாப்பட்டி, பரமக்குடி, மேலவளவு, கொடியன்குளம், இராமநாதபுரம், கலவரங்களில் தலித் மக்களின் உரிமைக் குரல்கள் மேலாதிக்கச் சாதியினராலும் அரசாலும் ஒடுக்கப்பட்டு பல உயிர் பறிப்புகளும் தொடர்ந்து நடந்து வந்துள்ளன. எந்த அரசியல் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தாலும் தலித் மக்களின் உரிமைகளை மதிப்பதில்லை. அவர்களின் கோரிக்கைகளை ஏற்பதில்லை. அவர்களை மனிதர்களாக நடத்துவதில்லை. ஓட்டு வாங்குவதற்கு மட்டுமே தலித் மக்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு உரிமைகளைக் கேட்கும்போது காலில் போட்டு மிதித்துவிடுகின்றனர். தமிழகத்தில், தொடர்ந்து இதுதான் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. தலித் மக்கள் தேர்தலில் போட்டியிடும் உரிமைகூட மறுக்கப்படுகிறது. மீறி தேர்தலில் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்ற மக்களை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து அவர்களை கொலை செய்யும் கொடுமைகளும் (2ம் மதுரை- மேலவளவு தலித் படுகொலைகள்) நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

தாமிரபரணி நதியில் நடந்த படுகொலைகளுக்குக் காரணமான பேரணியில் (ஜூலை 23) கலந்து கொண்ட அரசியல் கட்சிகள் மெதுவாக இப்படுகொலைகள் பற்றிப் பேசுவதை மறந்து விட்டன. தேர்தலில் கூட இப்பிரச்சினையை எந்தக் கட்சிகளும், ஏன் புதிய தமிழகம் கட்சிகூட கையிலெடுக்கவில்லை. இப்பிரச்சினையைப் பற்றிப் பேசினால் பிற்பட்ட வகுப்பைச் சார்ந்த மக்களின் ஓட்டுகள் தமக்குக் கிடைக்காமல் போய்விடுமோ என்ற சாதிய எச்சரிக்கை உணர்வுடன் எல்லாக் கட்சிகளும் ஒதுங்கிக் கொண்டன. தலித் மக்களின் போராட்டங்களில் துணை நின்ற புதிய தமிழகம் அரசியல் கட்சியும் இடையிலேயே ஒதுங்கி இப்பிரச்சினை பற்றி எதுவும் செய்யாததோடு, இப்படுகொலைகளுக்குக் காரணமாகவும் இப்படுகொலைகள் பற்றி இதுவரை சிறு வருத்தம்கூட

தெரிவிக்காத தமிழக முதல்வருக்குப் பொன்னாடை போர்த்தி அவர் காலில் விழுந்து வணங்கி ஆசிபெற்று, தமிழக அரசு ஏற்பாடு செய்து கொடுத்த இலவச வெளிநாடு சுற்றுப்பயணத்தில் பங்கு கொள்ள வானூர்தியில் ஏறி பறந்துவிட்டார்.

மாஞ்சோலை நிர்வாகமோ நடந்த அத்தனையையும் மனத்திருப்தியுடன் மௌனமாகப் பார்த்து சந்தோசமடைந்து கொண்டிருக்கிறது. ஒரு தனியார் முதலாளியை எதிர்த்துப் போராடிய தொழிலாளிகளைச் சிறையிலடைத்து 17 பேரைக் கொன்று புதைத்து வாய்க்கரிசி போட்டு, குழிப்பாலும் ஊற்றி தனது முதலாளி விசுவாசத்தை அப்பட்டமாகக் காட்டியதோடு, பிற்பட்ட வகுப்போரிடையே சாதிவெறியைத் தூண்டி, தலித் மக்களுக்கு எதிராகத் திருப்பும் சதிவேலையையும் செய்து சர்வாதிகாரத்தின் மொத்த வடிவமாக நிற்கிறது தமிழக அரசு.

தாமிரபரணி நதிப் படுகொலைகள் நடைபெற்று ஏறக்குறைய ஒரு வருடம் நிறைவு பெறுகிறது. 1999, ஜூலை மாதம் 23ம் நாள் நிகழ்ந்த நதியின் கோர ஞாபகங்கள் இன்னமும் காய்ந்திருக்கவில்லை. வழக்கம்போல் வேறெந்தவொரு நிகழ்ச்சியையும்போல், இப்படுகொலைகளையும் தமிழ் மக்களின் மனம் மறந்துவிடுமோ என்ற பயம் தோன்றுகிறது. மறக்க விரும்பாத அந்த நாளையும் அந்நிகழ்வு எழுப்புகிற கேள்விகளையும் பதிவு செய்தலே வாழ்வின் அபத்தத்திலிருந்து நம்மைக் காப்பாற்றும். நம்மையும் நம்மைச் சார்ந்தவர்களையும் கூர்மையாக்கும். அது ஞாபகங்களைப் புதுப்பிக்கும். தொடர்ச்சியான ஞாபகமே நம்மை வலிமையுள்ளவர்களாக மாற்றும்.

ஜூலை 23, 2000.....

குறிப்பு : தாமிரபரணி படுகொலைகள் சம்பவம் பற்றிய இக்கட்டுரையானது விளிம்பு அமைப்பின் தொடர்ச்சுட்டங்களில் பேசப்பட்டவைகள், நாளிதழ்களின் செய்திக் குறிப்புகள், மக்கள் கண்காணிப்பகத்தின் பொதுவிசாரணை அறிக்கை, சமூக ஒற்றுமைக்கான சிந்தனையாளர்கள் மற்றும் எழுத்தாளர்கள் குழு அறிக்கை, மகாலிங்கம் அவர்களின், “கொடியங்குளம் - முன்னும் பின்னும்”, தென்மாவட்ட சாதிக்கலவரங்கள் பற்றிய மக்கள் கண்காணிப்பகத்தின் அறிக்கை, மற்றும் குறிப்பாக ச. தமிழ்ச்செல்வன் அவர்களின் விசை - காலாண்டிதழ் கட்டுரைகள் ஆகியவற்றை ஆதாரமாகவும் குறிப்புகளாகவும் கொண்டு தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

காடு

அழகிய பெரியவன்

இரவின் பிடிவாதத்தை மாட்டுவண்டியின் உறுமல்கள் பொடிப்பொடியாய் உதிர்த்துக் கொண்டிருந்தன. சக்கரங்கள் சரளைக் கற்கள் தேலிய செம்மண்பாதையில், மேடு பள்ளங்களில் ஏறி இறங்கும்போதெல்லாம் அம்மிணி கத்தினாள். அதையும், அம்மாவும் அவளைத் தேற்றினார்கள். காளாம்பட்டாவின் கைகள் மெல்ல அதிர்ந்தபடியே இருந்தன. விரித்திருந்த அவள் விரல்களில் மந்திரம் மையம் கொண்டு செய்வினைக்கு காத்திருப்பது போலிருந்தது. மூவரின் கண்களும் வேட்டை மிருகங்களின் கண்களாய் அம்மிணியின் மீது நிலைகொண்டிருந்தன.

மாட்டு வண்டியின் மூங்கில் தட்டிக்குள் அம்மிணி நீண்டு படுத்திருந்தாள். அவளின் வயிறு பெருத்திருந்தது. கால்களை உதைத்துக் கொண்டாள். காளாம்பட்டா வலிமையாக அக்கால்களை அழுத்திப் பிடித்தாள்.

“பொறுத்துக்க தாயீ. பொறுத்துக்க.”

மாடுகள் இறைப்பு எடுத்து மூச்சுவாங்கின. “உம்,உம்” என்று அவைகள் எழுப்பிய சத்தம் காட்டின் தனிமையை உலுக்கின. பாதையின் இருமருங்கிலும் இருந்த மரங்கள் முகம் தாழ்த்தி வண்டியைப் பார்ப்பது போலிருந்தது. வண்டி நெருங்க நெருங்க அமர்ந்திருந்த மரங்கள் எழுந்துகொண்டவை போல உயர்ந்து ஆடின அவர்கள் முன்னால்.

சாமனும், குபேந்திரனும் வண்டியின் முன்னால் ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள். சாமனின் கையிலிருந்த விளக்கு மெல்ல ஆடிக்கெண்டே இருந்தது. விளக்கிலிருந்து திமிறிக்கொண்டு விழுந்த வெளிச்சம் அங்கும் இங்கும் என்று தாவ எத்தனித்துத் தோற்று நீர்த்துக்கொண்டிருந்தது.

“எம்மா..... அய்யோ சாமீ.”

அம்மிணியின் ஒவ்வொரு குரலும் சாமனை உலுக்கியது. அவன் உடல் பதற்றமடைந்து கொண்டே போனது. ஓட்டமும் நடையுமாய் இருந்தான் அவன்.

“மச்சான் கரும்பாற மேட்டுக்கு வந்துட்டம்ல.”

“இல்ல மாமாசி ஜவுக்கு பள்ளத்த தாண்டிடுச்சி வண்டி.”

காளாம்பட்டா நேற்றே சொல்லியிருந்தாள். அம்மிணியின் வயிற்றைத் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டு, நாடிபிடித்தாள் அவள். காளாம்பட்டாவின் முகச்சுருக்கங்களில் அர்த்தங்கள் கிளை விரித்துப் படர்ந்து கொண்டிருந்தன.”

“நாளிக்கி, நாளன்னிக்கி பெத்துடுவா.”

சாமனுக்கு மனசு தாங்க வில்லை. அலை மோதிக் கொண்டிருந்தான் அதைக் கேட்ட திலிருந்து. வேலை ஓடவில்லை. இடம் தங்கமுடியாமல் மம்மாந்து கொண்டிருந்தான். அப்படி பதை பதைத்துக் கொண்டிருந்தராத்திரி நல்ல உறக்கம் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டது. நடுச் சாமத்தின் உக்கிரம் ஊரின் மேல் இறங்கி

யிருந்தபோது, அம் மிணிக்கு முழிப்புத் தட்டியது. அம்மிணி மெல்ல அசைந்தாள். நிறைதலியான அவளின் உடலில் எப்போதும் அசைந்துகொண்டிருந்த சிசுவின் அசைவு அவளை எப்போதும் அதிர்ச்சியிலேயே வைத்திருந்தது.

பாவாடையும் சிலயும் நனைந்து விட்டுருந்ததை உணர்ந்தபோது அவள் எழுந்துகொண்டாள். மெல்ல வீட்டுக்குள் குறுக்கும் நெடுக்குமாக உலவினாள் அம்மிணி. வயிறு பிசைந்துபிசைந்து விட்டது. அவள் நாபிச்சுழியில் வேதனையின் கண் சுழன்றுகொண்டிருந்தது.

“எம்மோவ்.....”

அத்தை ஒரு பேய் போல எழுந்தாள். வீடே எழுந்துகொண்டது அவளுடன். அம்மா, பக்கத்துக் குடிசைக்குள் ஓடி அடுப்பை மூட்டினாள். கசாயம் வைக்க சீரகத்தையும் வெல்லத்தையும் அவள் கைகள் அடுக்களை பாணைகளில் தேடின.

“டேய் சாமா. யாராவது அவனெ எளுப்புங்கோ. புள்ளைக்கி வலி வந்துடுச்சி.”

காளாம்பட்டா பெருவிரலையும் ஆட்காட்டி விரலையும் இடுப்பின் பக்கங்களில் பொருத்தி அழுத்திப் பார்த்தாள். மேல் வயிற்றில் கைவைத்தாள். விரிந்திருந்த அவ்விடத்திலிருந்து அவளின் கை நீவிக்கொண்டே சீழிறங்கியது. அடிவயிறு குவிந்திருந்தது. அத்தையும் அம்மாவும் காளாம்பட்டாவின் முகக்குறியைப் படித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“பயிப்புடற மாதிரி இல்ல. புள்ள நெலைக்கி வந்துக்கீது. ஆனா, இவ கத்தறத பார்த்தாதான் திக்கு திக்குன்னுது. டேய் சாமா, நீபோய் அவன் மாசிலான எளுப்பி வண்டி கட்ட சொல்றா.”

“அய்யோ இந்த ஜாமத்திலயா, காத்தால வரீக்கும் பொறுக்கலாம்.”

“ஜாமமாவது சீமமாவது. அப்புறம் புள்ளய கண்ணுல பாக்க முடியாது. இது தலப்புள்ளயாச்சே. செத்துப் பொளக்கினுமே.”

“வளி செரியில்லயே காளாம்பட்டா. டவனுக்கு எம்புட்டு தூரம்? காடே காடே போனுமே.”

தூக்கச்சாயயில் எழும்பிய சாமன் குபேந்திரனை உலுக்கிவிட்டு ஓடினான். அத்தையும் காளாம்பட்டாவும் அம்மிணியை தூக்கிவந்து வண்டியில் கிடத்தினார்கள். அம்மா ஒரு பையில் கந்தல்களையும் பழம்புடவையையும் திணித்துக்கொண்டுவந்தாள். காளாம்பட்டா தன் பையை எடுத்துக் கொண்டாள். மாசிலான் மாடுகளின் புட்டத்தை நிமிண்டி “ஹேய்! ஹேய்!” என்றான்.

சாமன் லாந்தலுடன் சுற்றிமுற்றி பார்த்தான். இரவு வண்டுகள் பெருங்கூச்சலிட்டன. மலையிலிருந்து இரவு வடிந்து இறங்கியது. மலையடிவாரத்தில் சிதறியிருந்த குடிசைகள் உறக்கத்தில் முடங்கிக்கிடந்தன. வடக்காய் ஊர் எல்லையில் துவங்கும் பெரும் காட்டினுள்ளிருந்து காற்று குளிர்ந்து வந்து வீசியது. இரவின் வாசனையை தாங்கிய அது அங்கே சுழன்றது. இன்னும் பவுர்ணமிக்கு

மூன்று நாட்கள் இருந்தன. நிலவைச் சுற்றி பெரும் ஒளிவட்டம் விழுந்திருந்தது. அக்னி மூலையில் சக்கைகளின் மங்கிய பிரகாசத்தை சாமன் பார்த்தான். தனக்குள் எதையோ சொல்லிக்கொண்ட சாமன், வண்டியின் முன்னாக ஓடத்துவங்கினான். குபேந்திரன் அவன் பிறகாலே ஓடினான்.

“மச்சான் பந்தம் எடுத்துக்கினியா? எண்ணெ புட்டி எடுத்தாந்த இல்லே?”

“உம் மாமாசி. வண்டி கால்ல மாட்டிக்கிறேன்.”

“குறுப்பா பாரு, குறுப்பா பாரு. தூரி கத்தி எடுத்தாந்துக்கிற?”

“உம் மாமாசியோவ்.”

தெற்குப்பக்கமாய் படுத்திருந்த மண் சாலையில் வண்டி உருண்டது. சக்கரங்களின் கீழே மண் நொறுங்கும் சப்தம் கூக்குரலென கேட்டது. மாடுகளின் குளம்புகள் மண்ணைச் சீண்டி, புழுதி தூத்தின.

தன் முன்னே நீண்டிருந்த மண் பாதையில் பார்வையை உன்னிப்பாய் போட்டபடி வேகமாய் நடந்து கொண்டிருந்தான் சாமன். குபேந்திரன் வேர்க்க விறுக்க உடன் வந்தான். அவனின் இளம் உடல் சாமனின் வேகத்துக்கு ஈடுகொடுக்க தவங்கிப் பின்வாங்கியது. காடு அவர்களுடன் வருவது பெரும் அழுத்தத்தைத் தந்தது. சில்வண்டுகள் காட்டின் மெளனத்தை சல்லடையாக்கிக் கொண்டிருந்தன. இருட்டின் கண்களாக அந்த ரீங்காரங்கள் உருமாறி அவர்களைச் சுற்றிலும் முளைத்துக் கொண்டேயிருந்தன. அம்மிணியின் இடைவிடாத வேதனையின் அரற்றல் அந்த ரீங்காரங்களினூடே இயைந்து கேட்டது.

“மாசிலான் வளிபாத்துப்போ. பச்ச ஓடம்பு.”

காளாம்பட்டா காத்தம் போட்டாள். வண்டி பெரும் குலுக்கல்களுடன் ஒரு சின்ன மேட்டை ஏறியது. மாட்டின் வாலை சீண்டி விரட்டினான் மாசிலான். சடாரென இறங்கிய மேட்டின் இறக்கத்தில் சக்கரங்கள் வேகம் கூட்டி உருண்டன.

மேட்டை விட்டு இறங்கிய வேகத்தில் பாதையோர பள்ளத்தில் ஒரு சக்கரத்தைக் கொடுத்து குலுங்கி நின்றது வண்டி. அம்மிணியிடமிருந்து ஒரு பெரும் கூச்சல் எழுந்தது. அம்மா வானத்தைப் பார்த்து சத்தமிட்டாள்.

“பெர்வா, நீதான் காப்பாத்தனும். உனுக்கு ஒரு கெடா காவுதாறேன்.” சாமனுக்கு தித்திக் என்றது.

“மச்சான் பந்தத்தெ கொளுத்து” என்றபடி ஓடி வண்டியின் வலப்பக்கமாக சக்கரத்தைப் பார்த்தான். சின்னப்பள்ளம்தான். பள்ளத்தின் விளிம்பில் இருந்த வெள்ளைக்கல்மீது முட்டிக் கொண்டிருந்தது சக்கரம். சற்றைக்கெல்லாம் அந்தப்பிரதேசம் வெளிச்சமானது. சரசரவென்று எண்ணெய் வாசத்துடன் எழுந்த தியில் இருட்டு ஜொலித்தது அங்கு. தூரத்தில் காட்டுக்குள்ளிருந்து ஊளையிடல்கள் சன்னமாகக் கேட்டன.

“மச்சான் ஓடியா ஓடியா.”

சக்கரத்தின் பின்னால் நின்று பலங்கொண்டமட்டும் தள்ளினான் சாமன். மாசிலான் மாடுகளின் வாலை முறுக்கி பின்னங்கால்களிடையே உதைத்தான். ஒரு சின்ன போராட்டத்திற்குப்பின் வண்டி பாதைக்கு வந்தது.

“இப்பப்பாத்து ஒட்டு.”

நட்டுவைத்திருந்த பந்தத்தை எடுத்துப் புழுதியில் தேய்த்து அணைத்தான் குபேந்திரன். உடனே நிலவொளி அவர்களைக் கல்விக் கொண்டது.

வண்டி அந்த இடத்தைக் கடந்தபோதும் சாமனுக்கு திகில் குறையவில்லை. அந்த இடம் ஒண்டேரிக்குண்டு. பேய்களின் வாசஸ்தலமாய் அங்கிருக்கும் பெரிய ஆலமரத்தில் போனவாரம்கூட விஜயன் நாண்டுக் கொண்டான். இரண்டு நாளுக்குப் பிறகுதான் பிணத்தைக் கண்டுபிடித்தார்கள். இதுவரை பலி கொண்டவர்களின் நினைவுகளுடன் அசைந்துகொண்டிருந்தது அந்த ஆலமரம். நிலவொளி காட்டினுள்ளே புகுந்து மரங்களையும் புதர்களையும் காட்டிக் கொடுத்தது. காட்டின் நெருக்கம் கலக்கம் அளிப்பதாக இருந்தது அவனுக்கு. “மாசிலான் சுருக்கப்போ” சத்தமிட்டான் சாமன் முன் ஓடியபடி. வழி பெரிதும் சிறிதுமான முரம்பு கற்கனால் நிறைந்து

கிடந்தது. வண்டியின் சக்கரங்கள் கற்களை நொறுக்கிக் கத்தின. அம்மிணியின் கூச்சல் நிற்கவில்லை. வண்டியின் வேகம் கூடியிருந்தது. சாமனுக்கு இரவின் கொடும் முகம் ஆச்சரியமளித்தது. அவன் சுற்றாத இடமில்லை இந்தக் காட்டில். ஆனால் இப்போதோ இந்தக் காட்டுப்பாதை திடீரென புரண்டு படுத்திருப்பது போல் தெரிவதாய் யோசித்தான். அம்மிணி ஒரு வினோத மிருகம் போல் அடிக்கடி கத்திக்கொண்டே வந்தான். அங்கிருந்து

வண்டி கூப்பிடுதூரம் போனதும் வெகுதூரத்திலே காட்டில் சலசலப்பு தெரிந்தது. சடாரென அவர்கள் தலைக்குமேலே பறந்துபோன ஆள்காட்டிக் குருவியின் அங்கலாய்ப்பைக் கண்டதும் அதிர்ந்தான் சாமன். மாசிலானை கொஞ்சம் தங்கச் சொல்லிவிட்டு காதைத் தீட்டினான் அவன். தெளிவான ஒரு உறுமலை அவனால் கேட்கமுடிந்தது. அந்தச் சத்தம் கிழக்குப் பார்த்து வந்தபடி இருந்தது.

“மச்சான் திவிட்டி திவிட்டி” என்பதற்குள் குபேந்திரன் கொளுத்தி விட்டிருந்தான். “மாசிலான் முடுக்குடா முடுக்குடா” என்றதும் பாயத்துவங்கிவிட்டது வண்டி. சாமன் வண்டியை முன்விட்டு ஓடி வழி ஓர பாயையொன்றின் மீதேறினான். கிழக்காய்த்திரும்பி வினோதமாய் கத்தினான் அவன். குரல்வளையுள் சுழன்று எழுந்த ஒலி ஒரு மிருகத்தின் கூக்குரலாய் வெளிப்பட்டு பரவியது. சாமனும் குபேந்திரனும் வண்டியைப் பார்த்து ஒட்டம் பிடித்தார்கள்.

“எப்பா சாமிங்களே வந்துட்டிங்களா?” என்றாள் அம்மா.

“முன்னால போங்க. மாடுங்க தடுமாறுதுங்க” அதை சொன்னாள். “மச்சான், தப்பிச்சம். போன வாரம் ஜிட்டான் இந்தப்பக்கமா சிறுத்தைப் புலியைப் பார்த்தானாம். எத்தையோ அட்சி இளுத்துனுப்போச்சாம்.” காட்டின் உடம்பைக் கிழித்துக் கொண்டு ஆயாசமுடன் வெகுதூரத்தைக் கடந்தபோது தவளைகளின் கத்தல்களும் நீர்க்கோழிகளின் குருகல்களும் திடீரென அவர்களை நோக்கி வந்தபடி இருந்தன. காற்று ஈரமாக அடித்தது. கடந்த மழைக்காலத்தில் தேங்கிய நீரில் பெருகியிருந்தன தவளைகள். கவிச்சி நாற்றம் நாசியை வருத்தியது. காணாற்றில் நீர் முணுமுணுத்தபடி ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

“காணாறா மச்சான்?”

“அப்பிடிதான் கீது மாமாசி.” நீரில் இறங்கிய வண்டிச்சக்கரங்கள் கரகரவென மணலை அரைத்தன. மாடுகள் தவ்வித்தவ்வி நடப்பது போல் திமிறின. மாசிலான் மாடுகளுடன் பேசுவதுபோல் என்னவோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். வெகுதூரத்தில் மலைகள் அசைவதுபோல் சாமன் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. பிளிரல்களும் கேட்டது அப்போது. சாமன் சொல்வதற்குள் வேகம் கூட்டியிருந்தது வண்டி. வண்டியுடன் போய்க்கொண்டே வழியில் லத்திக் குவியல்களை தேடினான் சாமன். நாலாபக்கமும் திரும்பித்திரும்பி மோப்பம் பிடித்தான் குபேந்திரன். மழைக்காலத்துக்குப்பின் எந்தப்பகுதியிலிருந்தோ வந்துவிடும் யானைக்கூட்டங்கள் இந்தமுறை அதிகநாள் தங்கிவிட்டதாய் பேசிக்கொண்டார்கள் சனங்கள். போன வாரம்கூட ஊர் எல்லை வரை வந்து சுப்பையன் நிலத்தை துவம்சம் செய்திருந்தன அவை. தண்ணீரில் நடக்கும் சத்தம் சாமனின் மன அதிர்வாய் ஒலித்தது. காணாத்துக் கரையேறியதும் அம்மிணியின் கதறல் அதிகமானது. அம்மாவும் அதையும் பதறிக் கத்தினார்கள். காளாம்பட்டா கலவரமடைந்தாள்.

“இந்தக் கையால எத்தன இளுத்துப் போட்டிருப்பேன். இந்த உசர காப்பாத்திப்புடமாட்டனா? எம்மா நீயி பயிப்புடாத.”

“சுருக்காப் போ எப்பா மாசலான்” பெண்டுகள் கத்தினார்கள்.

பாதையின் இருபக்கமும் நின்று மரங்கள் கொட்டும் இருளை தீப்பந்தம் கவ்வித் துப்ப வேகமாய் முன்னேறியது வண்டி. குட்டைச் செடிகளும் புதர்களும் மண்டிய தரைக்காடு அவர்களை விழுங்கி விடுவது போன்ற மெளனத்துடன் வெகுதூரம் வரை வந்து கொண்டிருந்தது. வானம் இலேசாக வெளிரிக்கொண்டு வருவது போலிருந்தது. காட்டுக் கோழிகளின் கூவல்கள் கேட்டதும் சாமனுக்கு தெம்பு வந்தது. விடிந்துவிடும். இன்னும் கொஞ்ச தூரம். காட்டு எல்லை முடிந்ததும் முதல் ஊர் துவங்கிவிடும். தார்ச்சாலையே போனால் டவுன் மருத்துவமனை வந்துவிடும். அவனுள்ளே எண்ணங்கள் அலைமோதிக் கொண்டிருந்தன.

“எத்தினி காலம் மாமாசி இப்பிடியே நாம ஓடறது? இந்தப் பக்கமா ஒரு ரோடு போட்டுத் தரமாட்டான்களா?”

“அடப்போ மச்சான். எவெகாளத்த கௌப்பாத. கம்முனு வா மச்சான். எளுத்து அப்பிடி.”

சாமனுக்கு மூச்சு வாங்கியது. கால்களில் வலி ஏறி தயங்கியது உடம்பு. ஒரு எட்டில் தாண்டும் இந்தத் தூரம் அவனுக்கு இப்போது நீண்டது போல் தெரிந்தது. அம்மிணியை நினைத்ததும் அவனுள் துக்கம் பெருக்கெடுத்தது.

“மச்சான் வண்டியில் போயி ஏறினு வா” என்றான் சாமன்.

“போ மாமாசி உன்னெ தூக்கிக்கிட்டுமா நானு.”

“அப்ப செர்தாங் உடு.” அந்தக் காட்டு வழியின் கடைசி மேடான திருகல் திண்ணை மேட்டுக்கு வந்துவிட்டது வண்டி. பெரிய மேட்டில் வண்டி மெல்ல ஏறியது. மேட்டுக்கு வந்ததும் வானத்தில் நிற்பது போலிருந்தது அவர்களுக்கு. நிலவொளியின் மங்கிய வெளிச்சத்தில் வனம் கடலாய் அலைந்தது. மேட்டின் ஒருபக்கமாய் பெரும் பள்ளத்திலிருந்து சரிந்திருந்தது காடு.

சாமன் மேட்டின் இடது கையில் இருந்த பெரும் பாறையருகே ஓடினான். சூலம் நட்டு, கல்லுக்கு குங்குமம் பூசியிருந்தார்கள் அங்கே.

அது தங்கலான் செத்த இடம். அவன் குடும்பத்து பெரியதலை. அவன் பேர் சொன்னால் காட்டுக்குள்ளே பதுங்கியிருக்கும் மிருகங்கள் நடுங்கும். கரடியொன்றை ஆட்டுக்கு தழை கழிக்கும் துரட்டுக்கத்தியில் ரெண்டாய் கிழித்தானாம். டவுனுக்குப் போய்த் திரும்பியவன் பள்ளத்தில் சரிந்து செத்துப் போனான். பேய் இழுத்துப் போட்டதாக சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள் வெகுகாலமாய். அந்த இடத்தில் மண்ணெடுத்து நிமிர்ந்த சாமனுக்கு முன்னால் ஊசிப்பாறை விசுவரூபம் எடுத்து நின்றது. அதன் உச்சியிலே நிலா நின்று அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

“எம்மா இத்தெ அது நெத்தியில் வெய்யி.”

மாசிலான் கயிற்றை இழுத்துப் பிடித்து இறக்கினான் மேட்டிலிருந்து வண்டியை. “அம்டுதான் எம்மா. ஆச்சி! உன்னும் கொஞ்சத்தூரம்” என்றாள் காளாம்பட்டா.

அம்மிணி இடைவிடாது கத்திக் கொண்டிருந்தாள். பெரும் தவிப்பில் துடித்து திமிறிக்கொண்டிருந்த அவள் உடலை அடக்க முடியாமல் திணறிக் கொண்டிருந்தார்கள் பெண்கள்.

ஊரை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தபோது பெருத்த கதறல் சத்தமொன்று அம்மிணியிடம் எழுந்து அடங்கியது. மலைமீது மோதி எதிரொலித்தது அவளின் கதறல். காடும் மலையும் அதனால் நிரம்பி கதறின. இளம் சிசுவின் குரல் ஒன்று வண்டியுள்ளிருந்து எழுந்தது. மாடுகள் சிலையாய் நின்று விட்டிருந்தன. சாமனுக்கு மனசு உடைப்பெடுத்துக் கொண்டது.

“மச்சான், பொறந்துடிச்சி.”

சாமான் சந்தோஷமாய் சிரித்தபடியே அழுதான்.

“எப்பா சாமிங்களே இந்தா. இதுல ஓடிப்போயி எங்கியாவது ரவத் தண்ணீர் வாங்கினு ஓடியாங்க.” காளாம்பட்டாவிடமிருந்து பாத் திரத்தை வேகமுடன் வாங்கிய சாமன் நிதானித்தான். நிலவொளியின் வெளுத்த வெளிச்சத்தில் சோபையாய் சிதிலமாகிப்போய் நின்றிருந்த கோயிலை பாதையோரத்தில் பார்த்தான் அவன்.

“மச்சான் ஊரு வந்துட்டுக்கீது.”

குபேந்திரனும், சாமனும் ஊரைப்பார்த்து ஓடினார்கள். ஊருக்குள் நுழைந்ததும் எதிர்ப்பட்ட எல்லா வீட்டுக் கதவுகளையும் தட்டத் துவங்கினார்கள் அவர்கள். கதவுகளின் மொளனம் இறுக்கமாய் இருந்தது. சாமனும் குபேந்திரனும் தெருவின் எதிரெதிர் பக்கங்களில் ஓடி ஓடி வீட்டுக்கதவுகளை தட்டிக் களைத்தனர். திடீரென தெருக்கோடி வீட்டின் கதவு திறந்து கொண்டதும் கதறினான் சாமன். “ஆண்டெ, குடிக்க கொஞ்சம் தண்ணி ஓணும். எம் பொஞ்சாதிய வண்டியில கூட்டுனு வந்துக்கீறம். புள்ள பொறுந்துக்கீது. ரொம்ப புண்ணியமாப்போகும். கொஞ்சம் தண்ணி குடுசாமி.”

“டேய் எவன்டா அது இந்த நேரத்துல. போடா.”

“நாந்தான் ஆண்டெ சாமன். மலையிலேர்ந்து ஏறங்குறோம். தயிசெஞ்சி தண்ணி குடுசாமியோய். இல்லாங்காட்டி அவ செத்துப் பூடுவா.”

“டேய் போடா வெறிக்கூதி. தண்ணியாந்தண்ணி. காலங்காத்தால வந்துட்டான். அப்படியே கிள்வளிக்கா ஏறங்கி டவுனுக்குப் போய் சாகறது.”

கதவு படாரென சாமனின் முகத்தில் அறைந்தது.

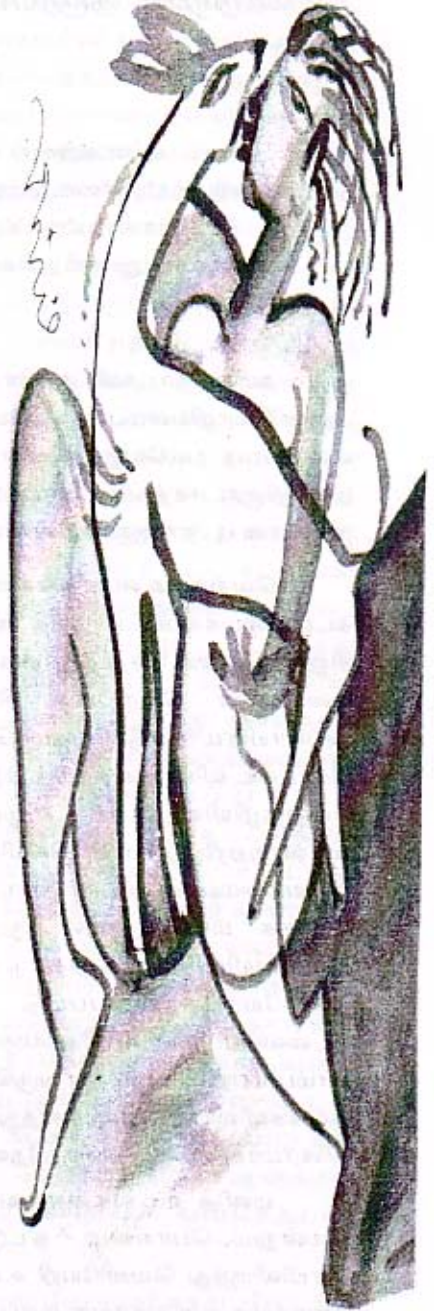
“ஆண்டெ..... ஆண்டெ.....” என்ற சாமனுக்கு இறைப்பு அதிகமானது.

“மச்சான் நீயி அந்தாண்டா தெருவுல ஓடு. நா இப்பிடிக்கா ஓடறேன். இன்னேர்த்திக்கி நா தண்ணிக்கி என்னா பண்ணுவேங்.” சாமனும் குபேந்திரனும் ஆளுக்கொரு பக்கம் ஓடினார்கள். அம்மிணியின் நீர்வேட்கை நிரம்பிய கேவல் அவனை விரட்டியது. பொழுது விடிந்து கொண்டே வந்தது. பறவைகளின் கூச்சல்களுடன் சிசுவின் குரலும் சேர்ந்துகொண்டு கரைந்து கொண்டிருந்தன. அதை பையிலிருந்த பழம்புடவையை எடுத்து வண்டி தட்டியை சுற்றியிருந்த கூட்டங்களில் சுற்றி தடுப்பு கட்டினாள். “போனவனுங்கள காணுமே. ஜாதிக்கார எம்பட்டைங்க தண்ணீ கூடவா தராதுங்க. எங்க வந்து பெத்துருக்காப் பாரு இவ.” காளாம்பட்டா புலம்பல்களை துவக்கியிருந்தாள்.

அம்மிணிக்கு நீர்காஜை அதிகரித்தது. உடம்பு பச்சைப்புண் போல வலித்தது. ஏழு அகினி தந்தாலும் குடித்துவிடும் ஆங்காரம் வந்திருந்தது அவளுக்கு. இப்போது குடிக்கிற தண்ணீர்தான். பிறகு சாப்பாடு தரும்போது மட்டும் கொஞ்சம் குடித்துக்கொள்ளலாம். நடுவில் உயிர்போனாலும் குடிக்க இல்லை.

பிள்ளை பெற்றபின் தனி குடிலில் படுத்திருந்தபோது, தாகம் தாங்காமல் ரத்தப்போக்குடைய தன் சிறுநீரை பிடித்துக் குடித்துவிட்ட தன் பாட்டியின் நினைவு எழும்பி கலக்கமடைய வைத்தது அம்மிணியை. இருந்திருந்து வீசும் பிரசவ வாடை அவளை உலுக்கியது. மிகுந்த தாகத்தோடு இருட்டுப் பொருக்குகள் உதிரந்து கொண்டிருந்த காலையுடே வண்டித்தட்டிக்குள் ஒருக்களித்தபடி பாதையை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அம்மிணி. அவள் பார்வையெட்டிய தூரம் சாமனின் அரவமில்லை. அவளுக்கு கண்கள் இருட்டிக் கொண்டு வந்தது.

என்.டி. ராஜ்குமார்

விலங்குகள் வாசம் செய்து வளர்ந்த
 மிருக முலைகாட்டிக் கிடக்கும்
 மலைத் தாடகை
 பெயர் சொல்லி அழைப்பாள்
 ரோமக் கால்படர்த்தி காட்டில் மருந்துரைக்கும்
 காட்டுக் கிழவி
 அந்தரம் நீராடி அருவியென சிக்கெடுத்து
 தொங்கிப் பறக்கும் கேசத்துடன் நிற்பாள் காளி
 யோனி விறைத்து
 பேன் பார்த்துக் கூடிக்குடித்த காமப் பாலுண்டு
 கால்பரத்தி வயிறுநோவ பாட்டி பெற்றெடுத்த
 அம்மைக்குப் பேன் பார்த்ததென் குரங்கப்பன்
 நகருக்குத் தப்பிவந்த நானொரு
 வித்தைக் குரங்காய் மாற
 மிருகங்கள் வந்தடையும் மனக்குகை ஓவியங்களில்
 எரிந்து கொண்டிருப்பேன்
 கடலைத் தியென-

வரலாற்றின் குரூரவளியில் புதையுண்ட ஆவணங்கள்

காளிங்கராய - கண்ணன்

எல்லாவற்றைப் பற்றியும் எழுத வேண்டியதை நாங்கள் உணர்வதே எங்கள் பிரச்சினை. நூற்றாண்டுகளாக நிலவும் மௌனத்தை நாங்கள் நிறைவு செய்யவேண்டியிருக்கிறது. வரலாற்றினால் மௌனமாகிப் போய்விட்ட எல்லாவற்றுக்கும் நாங்கள் சூரல் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது.

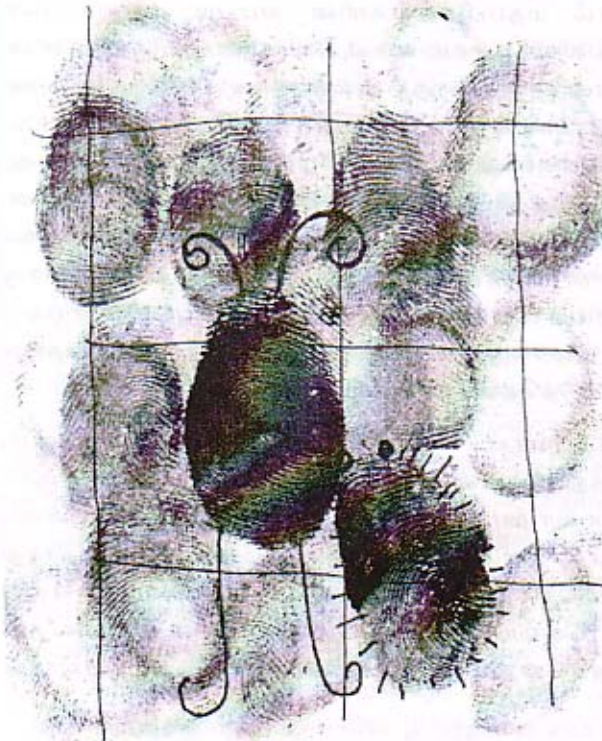
கார்லோஸ் ஃப்யூண்டஸ்

தமிழ்தொடங்கி அனைத்து மொழிகளிலும் ஒரு இலக்கியப்பனுவல் என்பது அதன் மொழியமைப்பு, அழகியல், பாடுபொருள், நிகழ்களன், அரசியல், மெய்யியல்... என்றிப்படி பல்வேறு துணைக்கூறுகளின் அடிப்படையிலேயே அணுகப்படுகிறது. இவற்றினூடாகத்தான் தரப்படுத்தலும் நிகழ்கிறது என்பதை நினைவில்கொண்டு நாம் என்.டி. ராஜ்குமாரின் கவிதைகளை வாசிக்கத் தொடங்கலாம்.

வெற்று உன்னதங்களாலும் தணிக்கைகளாலும் அதிகாரங்களாலும் கட்டியமைக்கப்பட்ட இந்த அமைப்பிற்கு எதிராக வெறிகொண்ட மனத்தினுள் சிறுகச்சிறுகச் செடித்து வைக்கப்பட்ட வெடிமருந்து ஒரு கட்டத்தில் பெருத்த ஓசையுடன் பொட்டிச் சிரிக்கிறது ராஜ்குமாரின் கவிதைகளினூடாக. அய்யாயிரமாண்டு வேதமரபென்றும் ரெண்டாயிரமாண்டு தமிழ் மரபென்றும் கொட்டை விறைக்க கத்தித் திரியும் ஆண்பெருமக்களால் எழுதப்பட்ட வரலாற்றின் புதைகுழியிலிருந்து எழும் மறுக்கப்பட்ட உடல்களின் கதறல்கள் வரலாற்றறிஞர்களின் செவிப்பறை கிழிக்கிறது. கொல்லங்கோட்டு அம்மனாய், நீலியம்மையாய், அயனியோட்டு தம்புரானாய் வந்து நின்று ரணச்சோறு கேட்டு, வஞ்சக மனிதர்களின் குருதி குடித்து மாமிசம் தின்னவேண்டுமென்று குரவையிட்டுக் கூத்தாடுகிறது. வைதிகத்தின் கொடும்பிடியிலிருந்து தப்பியோடத்தலைப்பட்டு பலியான மூதாதையின் தொல்குரலோடு சுடலைக்காடுகளின் திக்கங்குகளிலிருந்து வழிந்தோடும் பணிக்கண்கள் மினுங்க - சாம்பல் பறக்க - எழுந்து வருகிறான் சுடலையாண்டி. திணை வாயுடன் குறிஞ்சிக் குகைகளிலிருந்து எழும் கூத்தும் பாட்டும் சிறுதெய்வங்களைக் கொன்றழித்து வீங்கி விகரமாகி நிற்கும் பெருந்தேவர்களை எள்ளி நகையாடும்.

மனித உடல்களை காற்றடைத்த பையென்றும் பிணிகளின் பிறப்பிட மென்றும், பொய்மை - தீட்டு - அசிங்கம் - என்றும் கட்டமைத்த வேத வைதிக மரபிலிருந்து வெளியேறி உடலை இன்பத்துய்ப்பின் மய்யமாகக் கொண்டாட்டும் சாருவாக - உலகாய்த மரபு. கள்ளும் சாராயமும், ரத்தமும் பலியும், மாயமும் மந்திரமும், பேயும் பிசாசும்... ஆன சடங்குகளில் உயிர் கொள்ளும் அவைதிக

எதிர்மரபு. அம்மரபின் வேர்தேடியலையும் ஆதிமனம் நடுகல்லின் வாசத்திலிருந்து தன்னை அடையாளங் கொள்கிறது. தம் மூதாதையரின் உடல் வாதைகளை வரலாற்றின் முழுவலியுமாகத் தன்னில் உணர்ந்து உன்மத்தங் கொள்கிறது. பாழில் ஊழிக்கூத்தாடி நிற்கும் பித்தனாகித் தன் ஆதி உடலை பாம்புகளாலும் லிங்கமாவும் யோனியாகவும் வரித்துக்கொண்டு திளைத்துப்பின் வைதிக கிருஷ்ணப் பருந்தின் வெணுத்த தோல் மந்திர உச்சாடனங்களால் பிணமாய் வீழ்ந்து இசக்கியாய்,

பேயாய், யட்சியாய் தீவிர வேட்கையுடன் அனல் கக்கும் உதடுகளுடன் பழியெடுக்க அலைகிறது - பிறிதொரு பிறவிதேடி. உயிரின் துடிப்பாய்க் கிளர்ந்தெழும் வில் லு ப் ப ா ட் டு ம் பேய்கொட்டும் குரவையும் பெருங்குரல் பாட்டும் தாயோளிக் கடவுளை மிரளவைத்து மென்னியைப் பிடித்திழுத்து வந்து நல்லகெதி கொடுவென ஆணையிடுகிறது. தனதையும் சகமனித உடலையும் ஒருசேர கண் காணிப்புக்கும் தணிக்கைக்கும் உட்படுத்தும் உடலரசியலை உடைத்து விடுதலையுணர்வுகளால் இயக்கப்படும் உடல்களாக - இயல்பாய் விதவிதமாகக் குக விடுவது தொடங்கி காமங்கொள்வது வரை

பதிவுறுகிறது. ஆணாதிக்க சாதிய நுகத்தடியில் பூட்டிக்கிடக்கும் பெண்ணுடல் புறத்தில், 'செவருபக்கம் ஏமாணக் கண்டொடுங்கிக் கிடக்க' கண்காணிப்பற்ற தன் அகவெளியில் புலனதிர வேட்கையுடன் கூத்திட்டு 'கெண்டிகொடா ஆளுக்கும் குண்டி கொடுத்த' ஏமாணை மட்டுமல்ல மரபுகளையும் வன்மத்துடன் சவட்டியெடுக்கிறது.

உயர்தனிச் செம்மாழி எரிந்தடங்கிய சாம்பல் மேட்டிலிருந்து பீறிட்டுக் கிளம்புகிறது, மொழியின் ஆழ்ந்த மெளனத்தினுள் அலையலைந்தபடி ஓயாது

ஒலிக்கும் மனித உடல்களின் ஆதிக்குரல்களாக. உயர்ந்தோர்க்கான தரமேற்றப்பட்ட லெச்சண (இலக்கண) முடிச்சுகளை அவிழ்த்தெறிந்து திணைமொழி யோனி தெரிய மூப்பனுக்கும் நாகருக்கும் பூடத்திலு காட்டுப்பூ குந்திரிக்கம் தூவிக்காட்டி, கருங்கோழியருத்து ரத்தங்காணிச்ச ஆளுக்கொரு செரட்டையாலு சாராயம் வெச்ச சேவித்து நிற்கிறது.

செவ்வியல் பிதற்றல்களுடன் கிளைத்துக்கிடைக்கும் படிநிலையைத் தன் மொழி கொண்டாழித்துச் செல்லும் ராஜ்குமாரின் கவிதைகள் இதுவரையிலான தமிழறிந்த வரலாற்றெல்லாம் மதப்பித்தன்களின் வம்படி வரலாறென உரத்துக்கூவி-தமிழ் இறையியலின் உச்சம் சைவ வேளாளப் பித்தன்களின் கருணைக் கற்பழிப்புகள்தான் என குருதியறைந்து அவன்களின் விறைத்த குறியின் மீது சூடமடித்துச் சத்தியஞ்செய்கிறது. அதிகாரங்கள் குவிக்கப்பட்ட சமஸ்தானங்களிலும் மண்டபங்களிலும் முலையிழந்து, யோனிசிதைந்து, சபிக்கப்பட்டு, நிலமிழந்து, முகமிழந்து கிடக்கும் மூப்பன் / மூப்பத்திகளின் கதறல்கள் வரலாற்றின் குரூரவெளியெங்கும் குரலறைந்து பிளிறுக்கின்றன: அப்பீ, நம்ம னையும் / அடுத்தொட்டுவொள்ள நாடாக்கம்மாரையும் / ஒக்க இவம்மாரு படுத்தியபாடு / பின்ன ஒரு காரியம் பிள்ளே / இந்த அதிகாரமும் பகிஷ்காரமும் / நெலமும் சொத்துமொக்கெ இவர்க்கு / எப்படி கிட்டிண்ணு ஒள்ள சத்திய மறியாயோ? / ஆ ... தோண்டியெடுத்தெங்கி நாற்றமடிக்கும்.

மய்யத்தின் போலிப்பிம்பங்கள் உடைத்தெறிந்து பாம்புபிடிக்கவும், குறிசொல்லவும், சாக்கடையறித்துப் பொன்னெடுக்கவும் பிணமறுக்கவும், கஞ்சா விற்கவும் திரும்புகிறது கவிக்குள் வாழ்வு. ஃ பாஸ்ட்புட்-க்கு நடுவே காக்கை, பன்னி, எலி, தின்று சாராயக்குப்பிகளுடன் களித்தாடும் திணைவாழ்க்கை. மய்யந்தகர்ந்து விளிம்புகளுடன் பொது வெளியில் நின்று - தத்துவம், ஞானம், மசுறு எனப் புளுகாமல் குருதியெங்கும் அன்பு கொப்பளிக்க கபடமற்ற கிறுக்கியின் சிரிப்பில் தன் குழந்தை வடிவு கண்டு மனச்சிதைவின் ஒழுங்கின்மையை அழகியலாய்க் கொண்டாடும் கவிமனம்.

தருக்கங்களுக்கும் பகுத்தறிவிற்கும் மனவிழிப்புநிலைக்கும் அப்பால் மாயமந்திரங்கள், வரம் சித்துக்களால் இயக்கங்கொள்ளுமொரு வினோத உலகம். அதனுள் வன்மங்கொண்டு அலைந்து நீரும் தருக்கங்களின் கொலைக் கரங்களுக்கு அகப்படாமல் ஆயிரமாயிரம் உருவெடுத்து தப்பிச் செல்லும் மாயச் சாத்தானாய் மொழிப்பரப்பில் அலைவுறும் சொற்கள், ஆதிக்கிழுவியின் மனந்தேடி வரலாற்றுக் கானகமெங்கும் தொல்கதைகளைச் சமந்தலைகிறது. மின்மினிகளின் ஒளிச்சிதறல்களில் தன் மூதாதையை அடையாளங்கண்டு அதன் சிறகேறித் தப்ப நினைத்து கையுள்ளடக்கி உயிர்ப்பூவைச் சுகமேற்றி கண்ணீர் சொரிய நிற்கிறது.

எழுத்துக்களின் வன்முறை

அறிவுழகன்

I

மூங்கக்குட்டி கதை

(காணி மொழியில்)

ஒரு முத்தனும் முத்தியும் அவனுக்கு பிள்ளையே இல்லை அங்ஙன இருந்தப்பம் முத்தைய ஒரு நாளு காட்டுக்கு பேய்ய அங்க ஒரு மூங்கக் குட்டின கண்டு எடுத்து கொண்டு வந்து பிள்ளைனப் போல வளத்திய அப்பம் அவனுக்கு விளை ஒண்டு முத்தனும் முத்தியும் விளையிப் போ வேலையுஞ் செஞ்ச வேருப்பும் அந்த மூங்கக்குட்டி அடுபில தீய்யின கெடுக்காக பேருத்தி காட்டி போ சுள்ளியும் மாறும் பிறக்கி கொண்டு வந்து அடுப்பி வெச்சு தன்ற இரண்டு இறக்க வெச்சு வீசி தீய்யின அனைச்சாத பேருத்தி வெச்சும் முத்தனும் முத்தியும் வந்து தீ யெக்க காஞ்சு தேயிலையக்க இட்டு குடிச்சு பின்ன தான் சாப்பாடு வெச்சு தாங்கனும் தின்னு மூங்கப் பிள்ளைக்கும் கொடுத்து பின்ன வீடெக்க ஒதுக்கி தூத்து வாரியுங் கொண்டு பாடுக்க எல்லாம் இட்டு மூங்கக் குட்டி இட்டுங்கொண்டு கிடந்து உறங்கும் பின்ன ராத்திரி மூங்கக் குட்டிக்கு ஒற்றுமை கொண்டு காணுப்பம் அடுப்புல தீய்யு இல்லாங்கி எளிச்சு போ தீய்யின பேருத்தி விட்டுங்கொண்டு கிடக்கும் அவளும் அதுன நல்ல பிள்ளை போல கண்ணும் கருத்துமா வளத்தியா அப்பம் ஒரு நாளு முத்தனும் முத்தியும் விளக்கு பேய்ய பிறக்கு இந்த மூங்கக் குட்டி குப்பையி மாறு பறக்க பெய்ய போ மாறு பரக்கியும் கொண்டு இருந்தப்பம் வேற ஒரு முத்தைய அதுன கண்டுங் கொண்டு மூங்க இருந்த இடத்துக்கு பேய்ய போ அதன அடிச்சு கொன்றா கொண்டு அந்த முத்தைய பேய்ய பேருவக்கு ஒரு எல்லைக்கு ஒரு பிடி பூட்ட பிச்சு இட்டு போய்யது பின்னே தன்ற வீட்டு கொண்டு போ மச்சினியும் பிரட்டி மூங்கக் கறியும் வெச்சு தின்ன? அங்கனே இருந்தப்பம் எப்பவும் போல் முத்தனும் முத்தியும் விளையி வேலையுஞ் செய்துங் கொண்டு வந்த வந்த பேருவையிலே வீட்டுட மூதா கண்டாக்கிலா தீப்பொச்சி இல்லை அப்பமே ரண்டு பேருக்கும் சந்தேகம் மூங்க பிள்ளை எங்கு பேய்யது இங்நக்கு ஒரு அனக்கமும் இல்லை எந்து வந்து வீட்டி கண்டப்பம் வீட்டி மூங்கப்பிள்ளை இல்லை அந்தாக்கிலா ரண்டு பேரும் சேந்து தேடி தேடி தோற்ற கடைசி குப்பையி போ கண்டப்பம் அங்கு அங்கு மூங்கட பூட்டதாங் கிட்டகினி பின்ன ஒடுக்கம் ரண்டு பேரும் அந்த பேருவைக்கு பேய்ய அங்கு ஒரு வீட்டிட குப்பையி மூங்கட பூட்ட குந்து கிடக்கினி அந்த உடனே அத்துவன விழிச்சு கேட்ட கேட்டப்பம் அது நானு ஆற்றுக்கு பேய்யப்பம் அந்த மூங்கக்குட்டி அவட மாறுபறக்கி கொண்டு இருக்கினி அந்தாக்கில முத்தனும் முத்தியும் பயங்கரச்

சண்டையும் பெல்லாப்பும் அந்தாக்கில ஊருக்காரமாறு எல்லாம் சேந்து அத்துங்கட குடி சண்ட இட்டு அவமாறுக்கு அந்த பிள்ளைக்கு பதிலா பிள்ளை கொடு இல்லாங்கி நீங்கம் காணிங்க... அந்தாக்கிலா அந்த ஆளு செரி எனக்கும் அறிஞ்சுட அது நிகட மூங்கப்பிள்ளை தான்னு செரி இந்த பிள்ளைக்குப் பதில இந்த பிறையிடம் வெச்சுக்க எந்து எல்லாரும் சேந்து பரஞ்சு கொடுத்த முத்தனும் முத்தியும் ஒத்து இடத்தின அளந்து வேண்டிய அதுக்கு தான் அந்த இடத்துக்கு பேரு மூங்கவாப் பிறையிடம்.

(இக்கதையானது, கதை சொல்லியால் அவர்களின் மொழியில் எழுதித்தரப் பெற்றது).

கதை சொல்லி : ஆ சரஸ்வதி (38) சாதி : காணிக்காரன்

ஊர் : அகத்திய நகர் - காணிக்கூடியிருப்பு படிப்பு : 5 வது திருநெல்வேலி மாவட்டம்.

மூங்கக்குட்டி கதை (தமிழில்)

(கதையில் இடம்பெற்றுள்ள மூங்கவாப் பெறயிடம் என்பது திருவனந்தபுரம் மாவட்டத்தில் உள்ளது. மூங்கை என்பது வனத்திலுள்ள ஒருவகைப் பறவை ; இது பருந்தினைப் போன்ற ஒரு பறவை).

ஒரு கிழவனும் கிழவியும் கிழவனுக்குப் பிள்ளை இல்லை அப்படி இருந்த போது கிழவன் ஒருநாள் காட்டுக்குப் போனான் அங்கு ஒரு மூங்கக்குட்டியைக் கண்டு எடுத்துக் கொண்டு வந்து பிள்ளையைப்போல வளர்த்தனர். அப்போது அவனுக்கு தோட்டமும் உண்டு கிழவனும் கிழவியும் தோட்டத்துக்குப் போயி வேலையெல்லாம் செய்து முடித்துவிட்டு வரும்போது அந்த மூங்கக்குட்டி அடுப்பில் தீயைப் பொருத்திவிடும் போயி சுள்ளியும் மாரும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து தன்னுடைய இரண்டு இறக்கையால் அதனை வீசி தீயை அணையவிடாமல் பொருத்திவிடும் கிழவனும் கிழவியும் வந்து தீ காய்ந்துவிட்டு தேயிலை வைத்து குடித்துவிட்டு அதன் பின்பு சோறு பொங்கி தாங்களும் தின்றுவிட்டு மூங்கக்குட்டிக்கும் கொடுப்பர். பின்னர் வீட்டை தூத்துவிட்டு படுக்கைகளையெல்லாம் போட்டுவிட்டு உறங்கும் பின்பு இரவில் மூங்கக்குட்டிக்கு நினைவு வந்து விழித்துக் காண்கிற போது அடுப்பில் தீ இல்லையெனில் எழுந்து சென்று தீயை பொருத்திவிட்டு பின்பு வந்து தூங்கும் அவர்களும் மூங்கக்குட்டியை கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்தனர் அப்படியிருக்கும்போது கிழவனும் கிழவியும் ஒருநாள் தேரட்டத்துக்குப் போனார்கள் பிறகு இந்த மூங்கக்குட்டி குப்பைக்குச் சென்று மாரு எடுத்தது. அப்படி மாரு எடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது அதனை வேறு கிழவன் கண்டான் அது இருந்த இடத்திற்குச் சென்று அதை அடித்துக் கொண்டு எடுத்துக் கொண்டு நடைபாதையில் சென்றான் ஒவ்வொரு எல்கைக்கும் மூங்கயின் முடியை (இறகுகளை) பிடுங்கிப் போட்டுக் கொண்டே சென்றான் அப்போது வீட்டில் மரவள்ளிக் கிழங்கினை களி போன்று தயார் செய்து

மூங்கக்கறியை குழம்பு வைத்து தின்றான் அப்படி இருந்தபோது எப்பவும் போல கிழவனும் கிழவியும் தோட்டத்தில் வேலை செய்து விட்டு வந்தனர் வரும் போது நடைபாதையில் வைத்து வீட்டைப் பார்த்தபோது தீ பற்றவைக்கவில்லை என்பது தெரிந்தது அப்போதே கிழவனுக்கும் கிழவிக்கும் சந்தேகம் வந்துவிட்டது மூங்கக்குட்டி எங்கு போய்விட்டது இன்றைக்கு ஒரு அனுக்கமும் இல்லையே என்று சொல்லிக்கொண்டு வீட்டில் வந்து பார்த்தனர் வீட்டில் மூங்கக் குட்டியில்லை உடனே இரண்டுபேரும் சேர்ந்து தேடினர் கிடைக்கவேயில்லை கடைசியில் குப்பைக்குச் சென்று பார்த்தபோது அங்கு மூங்கக்குட்டியின் முடிதான் கிடந்தது உடனே மற்றவர்களையெல்லாம் அழைத்துக் கேட்டனர். அந்த உடனே அடுத்த ஆள் வந்து நான் ஆற்றிற்குச் சென்றபோது அந்த மூங்கக்குட்டி அந்த இடத்தில் மாரு எடுத்து கொண்டிருந்தது..... உடனே ஊர்க்காரர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து அந்தக் கிழவனிடம் சண்டையிட்டு இந்த கிழவனுக்கும் கிழவிக்கும் மூங்கக்குட்டிக்குப் பதிலாக பிள்ளையைக் கொடு இல்லையெனில் அவர்களை நீ தான் கடைசிக் காலத்தில் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றனர் உடனே அந்த ஆள் சரி நானும் புரிந்து கொண்டேன். அது உங்களுடைய மூங்கக்குட்டி தான் அந்தப்பிள்ளைக்கு ஈடாக இந்த இடத்தினை வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று எல்லோரும் சேர்ந்து சொல்லி நிலத்தைக் கொடுத்தனர். கிழவனும் கிழவியும் ஒப்புக் கொண்டு நிலத்தினை வாங்கிக் கொண்டனர் அந்த இடத்திற்குப் பெயர் இப்போதும் மூங்கவாப் பெறியிடம்.

II

காணிக்காரன் என்ற பழங்குடி மக்கள் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைப்பகுதிகளில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இம்மக்களின் வாழிடங்களை தமிழக, கேரள எல்லைக் கோடுகள் பிரித்துச் செல்கின்றன. தமிழ்நாட்டின் திருநெல்வேலி மாவட்டம் அம்பைத் தாலுகா பாபநாசம் மலைப்பகுதியில் காரையார் அணையின் சுற்றுப்புறங்களில் இஞ்சிக்குழி, அடுக்குப் பாறை (சின்ன மயிலாறு = காரையார்) பெரிய மயிலாறு, தெருவெட்டான் பாறை (சேர்வலாறு), அகத்தியநகர் காணிக்குடியிருப்பு போன்ற இடங்களில் இவர்கள் வசித்து வருகின்றனர். மேலும் கன்னியாகுமரி மாவட்டம். திருவனந்தபுரம், கொல்லம் மாவட்டம் போன்றவற்றிலும் இவர்களின் வாழிடங்கள் அமைந்துள்ளவாறு பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. காணிக்காரர்கள் வாழுகின்றன எல்லாப் பகுதிகளைவிடவும் அதிகமான வாழ்வியல் சிக்கல்கள் நிறைந்துள்ள பகுதிகளாக இருப்பது பாபநாசம் மலைப்பகுதியே ஆகும்.

காணிக்காரன் என்றால் நிலத்திற்கு, மண்ணிற்குச் சொந்தமானவர்கள் என்ற பொருளும் உண்டு. ஆனால், தற்போது பாபநாசம் மலைப்பகுதியில் அகத்தியநகர் காணிக்குடியிருப்பு, தெருவெட்டான் பாறை (சேர்வலாறு) போன்ற இடங்களில் வாழ்ந்து வருகின்ற காணிக்காரர்களுக்கும் நிலத்திற்கும் ஆன தொடர்பு

அற்றுப்போய்விட்டது என்று தான் சொல்ல வேண்டும். அதாவது இவர்களுக்கு நிலங்களே கிடையாது. பெரியமயிலாறு, அடுக்குப்பாறை (சின்னமயிலாறு = காரையார்), இஞ்சிக்குழி போன்ற பகுதியில் வாழ்பவர்களுக்கு மட்டுமே சொற்பமான நிலங்கள் இருக்கின்றன. இவர்களின் வாழ்க்கைகள், விழாக்கள் வழிபாடுகள் யாவும் நிலத்துடனும் வேளாண்மையுடனும் தொடர்பு கொண்டன. தற்போது நிலம் இல்லாதபடியாலும், மிகச் சொற்பமான அளவு நிலம் மட்டுமே உள்ளபடியாலும் விழாக்கள், வழிபாடுகள்.... துண்டிக்கப்பட்ட நிலையிலுள்ளனர்.

நிலம் இவர்களோடு தொடர்புடையதாக இருந்த காலங்களில் உணவில் தன்னிறைவு கொண்டவர்களாக இருந்தனர். தற்போது நிலைமை மாறிவிட்டது. குறைந்த கூலிவேலைகளுக்கு செல்லவேண்டிய கட்டாயம். இந்த கூலிவேலைகளும் அடிக்கடி கிடைப்பதில்லை. இவர்களின் வேளாண்மையை சமவெளியில் உள்ள வேளாண்மையோடு ஒப்பிடமுடியாது. இவர்களின் வேளாண் விளைப்பொருட்கள் சுயதேவைகளுக்கு மட்டுமே உற்பத்தி செய்யக்கூடியவை. முன்னர் மரவள்ளிக் கிழங்கில், என்போர், கோயில் வெள்ள, செம்மருவு, செம்முட்டி, நாச்சிக்க குட்ட, கசலாடி, மொளங் கன்ன... இப்படியாக 27 வகையான கிழங்குகளும் பல்வகைச் சோளம், திணை ஆகியவற்றை பயிரிட்டு வந்தனர். பெரியமயிலாறு, அடக்குப் பாறை (சின்ன மயிலாறு), இஞ்சிக்குழி பகுதியில் உள்ளவர்கள் மட்டுமே தற்போது இருக்கும் சொற்பமான நிலத்தில் கிழங்கு பயிரிட்டு வருகின்றனர். மற்ற இடங்களில் வாழும் காணிக்காரர்களிடம் கிழங்கு பயிரிடுவதற்குப் போதுமான நிலங்கள் இல்லை. மேலும் இவர்களின் வேளாண்மையானது வேதியியல் உரங்கள் பயன்படுத்தப்படா முறையாகும். கிழங்கு பயிர்செய்தால், அதில் 'களை' எடுக்கின்றபோது, சேர்கின்ற 'களை'-களை அந்தக்கிழங்கு மூடுகளுக்கு அருகிலேயே போட்டுவைத்திருந்து உரமாகப் பயன்படுத்தும் முறையையே ஆண்டாண்டுக்காலமாகப் பின்பற்றி வருகின்றனர். இவர்கள் பயிர்செய்கின்ற முறையும் முற்றிலும் வித்தியாசமானது. நிலத்தின் ஒரு பகுதியில் உள்ள செடி, புற்புதர்கள் போன்றவற்றினை வெட்டிப் போட்டுவிட்டு அவை காய்ந்தவுடன் அதனை 'தீ' வைத்து எரித்துச் சாம்பலாக்கி விடுவார்கள். இச்சாம்பல் கலந்த மண்ணில் கிழங்கு பயிர் செய்தால் எந்த விதமான உரமும் பயன்படுத்த வேண்டியதில்லை. கிழங்கு நன்றாகப் பயிராகும்.

இந்த மரபான வேளாண்மை முறைகூட அண்மையில் வனத்துறையினரால் புதுவகை நெருக்கடிக்கு ஆளாகியிருப்பதைப் பார்க்க முடிகிறது. "அதிகார மையத்திற்கு வெளியே இயங்கும் அறிவியல், தொழில் நுட்பம், மருத்துவம் போன்றவைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அழிக்கப்படுகிறது அல்லது அதன் மையத்திற்குள் இழுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. இதன் கோட்பாட்டிற்கு சரிப்படாத கலாச்சாரங்கள் மொழிகள் அழிக்கப்படுகின்றன."¹ இஞ்சிக்குழிப் பகுதியில் வாழும் காணிக்காரர் ஒருவர் தன்னுடைய நிலத்தில் கிழங்கு பயிடுவதற்காக, நிலத்தினைச்

கத்தப்படுத்தாமல் புதர்கள் வளர்வதற்காக, விட்டுவைத்திருந்தார். புதர்கள் வளர்ந்தவுடன் அதனை வெட்டித் தீ வைத்து சாம்பலாக்கிவிட்டுக் கிழங்கு பயிரிடலாம் என்று எண்ணியிருந்தார் (இது காணிக்காரர்கள் பயன்படுத்தும் மரபான முறை). ஆனால், இம்முறைக்கு அரசு நிறுவனத்திடமிருந்து எதிர்ப்பு வந்துள்ளது. வனத்தில் தீ வைக்கக் கூடாது என்று கூறியதோடு நிலலாமல் அந்நிலத்தையே வனத்துறை கையகப்படுத்திவிட்டது. பொதுவாகத் தங்களின் நிலப்பகுதியில் 'தீ' வைக்கின்றபோது, இப்பழங்குடிகள் மிகவும் கவனத்துடன் செயற்படுகிறார்கள். ஆனால், இதனைப் புரிந்துகொள்ளாது வனத்துறை கொடுத்துவரும் இடைஞ்சல்கள் அவர்களுடைய மரபான வாழ்க்கையின் மீது நெருக்கடியைத் திணிக்கின்றன. இஞ்சிக்குழிப் பகுதியில் இருந்து வெளியேற்றுவதற்காகத்தான் இத்தகைய இடர்பாடுகளை வனத்துறை கொடுத்து வருகின்றது என்று இம்மக்கள் அஞ்சுகின்றனர். மேலும், இஞ்சிக்குழிப் பகுதியில் அணைக்கட்டு திட்டம் ஒன்று உள்ளது. அப்படி அணை கட்டப்பட்டால், இம்மக்கள் (இஞ்சிக்குழி வாழிடம்) பாதிப்புக்கு உள்ளாவார்கள். ஆகவே இப்படியான இடர்களை உருவாக்குவதன் மூலம் இங்குள்ள ஒன்பது குடும்பத்தினரையும் இடம் பெயர வைக்க முடியும் என்று வனத்துறை, அரசு நிர்வாகம் நம்புகிறது.

காணிக்காரர்களின் உணவில் அதிகம் இடம்பெற்று வந்தது மர்ச்சினி என்ற மரவள்ளிக்கிழங்கும் இறைச்சியும் ஆகும். தற்போது காட்டிறைச்சிகள் இவர்களின் வாழ்வில் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத ஒன்று. இவ்வனப்பகுதி பாதுகாக்கப்பட்ட வேண்டியது என அறிவித்து இம்மக்களை மட்டும் நிலத்தில் இருந்து அந்நியப்படுத்தி விட்டதால் மர்ச்சினி என்ற மரவள்ளிக்கிழங்கும் இவர்களின் உணவில் இருந்து அந்நியப்படுத்தப்பட்டு இடையே அரிசி புகுந்து கொண்டது. தற்போது, அரிசியே இவர்களின் முக்கிய உணவாக மாற்றப்பட்டுவிட்டது. மர்ச்சினிக்கிழங்கு முக்கிய உணவாக இருந்தபோது பணம் இரண்டாம் பட்சமாக இருந்தது. அரிசியால் பணம் முக்கிய தேவையாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. மர்ச்சினிக் கிழங்கினை அய்ந்து ஆறு வகையாகச் சமைத்து உண்பர். அதில் ஒன்று 'மர்ச்சினி பெறட்டுவது.' இதன்படி , கிழங்கினை நன்றாக அவித்து அதனை 'கனி' போன்று தயார் செய்வதினைக் குறிக்கும். இதனுடன் காட்டிறைச்சி அல்லது மீன் பயன்படுத்தி உண்பது சிறப்பாக இருக்கும். முன்பு அப்படி சாப்பிடுவர். தற்போது மர்ச்சினி பெறட்டினால் இதற்குப் பொருத்தமாக ஆற்றுமீனை உணவாகத் தேர்வு செய்கின்றனர். இப்பழங்குடி மக்களின் உணவு தன்னிறைவுத் திட்டமாக இருந்ததினை, நிலத்தினை விட்டு அந்நியப்படுத்தியதன் மூலம் அரசின் நலத்திட்டத்தினையும் கூலிவேலைகளையும் எதிர்தோக்கியிருக்கும் நிலையில் உள்ளனர்.

இப்பழங்குடி மக்களின் மருத்துவமுறையானது வெறுமனே மூலிகை மருத்துவம் மட்டுமன்று. அதனுடன் விலங்கு சேர்ந்த ஒரு மருத்துவமுறையாகும். அதாவது, குரங்கு, பன்றி, கருமந்தி, மலைப்பாம்பு, உடும்பு, முள்-அட்டைப்புச்சி....

இப்படியாக சில விலங்குகள், பூச்சிகள் போன்றவைகளையும் மருந்திற்குப் பயன்படுத்துவதுண்டு. இவைகளின் கொழுப்பு, கறி இன்ன பிறவும் முன்பு மருந்தாகப் பயன்படுத்தி வந்திருக்கின்றனர். தற்போது, இவ்வனப்பகுதி பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய பகுதியாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளபடியால், இவர்களின் மருத்துவ அமைப்பில் தேக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது. அதனால், மிகவும் இலகுவாக ஆங்கில மருத்துவம் இதனுள்ளே நிழைந்து விட்டது. தற்போது, அரசு மருத்துவர்கள் மாதம் ஒருமுறை இங்கு வந்து (அகத்திய நகர் காணிக்கூடியிருப்பு) தலைவலி, வயிற்றுப்போக்கு இப்படியான சிறுசிறு நோய்களுக்கான மாத்திரைகளை வாரி வழங்கிவிட்டுச் செல்கின்றனர். நோய்க்கான தீர்வானது மருந்து மட்டுமல்ல, சத்தான உணவு, சுற்றுப்புறம் போன்றவற்றோடு தொடர்புடையது. இவர்களின் பழைய உணவு முறையானது சத்துணவாக இருந்து, தற்போது அதிலிருந்து துண்டிக்கப்பட்டும், உணவுத் தட்டுப்பாட்டு நிலையும் உள்ளது என்பதினை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

கிழங்கு தவிர எலுமிச்சை, நார்த்தை, மா, பலா, போன்ற மரங்களையும் இவர்கள் தங்களின் வீடுகளைச் சுற்றி பயிர் செய்கின்றனர். இதன்மூலம் கிடைக்கின்ற விளைப்பொருட்களை வியாபாரிகளிடம் குத்தகைக்குக் கொடுத்துவிடுகின்றனர். இக்குத்தகைகளின் மூலம் மிகக்குறைவான அளவே பணம் கிடைக்கிறது. பெரியமயிலாறு, அடுக்குப்பாறை (சின்ன மயிலாறு = காரையாறு) பகுதிகளில் வாழ்ந்து வருகின்ற காணிக்காரர்கள் மரவள்ளிக் கிழங்கினை 'சிப்ஸ்' தயாரித்து வியாபாரிகளுக்கு விற்பனை செய்கின்றனர். இதன் மூலமே உடை மற்றும் பிற செலவினங்களை எதிர் கொள்கின்றனர். இப்பழங்குடி மக்கள் வாழ்ந்துவருகின்ற அய்ந்து ஊர்களில் இருந்தும் மொத்தம் 30 காணிக்காரர்கள்வரை அரசு அதிகாரி அலுவலர்களாக (வனக்காவலர்) பணிசெய்து வருகின்றனர். இவர்களில் கணிசமானவர்கள் வெளியூர்களில் பணி செய்கின்றனர். இதிலும், மேலதிகாரிகள் இவர்களை மிரட்டுவது, சாதி பெயரைச் சொல்லித் திட்டுவது போன்றனவும் நிகழ்கின்றன. “மனசு இல்லாமல்தான் இதில் வேலை பார்க்க வேண்டியுள்ளது. இப்பணியை விட்டுவிடலாம் என்றால், நமக்கு உணவுக்கும் கஷ்டம்” என்கின்றனர் சிலர். தங்களுக்கு உழைத்துச் சாப்பிடும் அளவுக்கு நிலம் இருந்தால் மறுநிமிடமே இந்த வேலைகளை விட்டுச் சென்று விடுவதாகவும் கூறுகின்றனர். காட்டில் தேன் கிடைக்கும் காலங்களில் தேன் எடுத்து விற்பனை செய்வதுண்டு. இவைகள்தான் இவர்களின் பொருளாதார ஈட்டு நிலைகளாகும். மேலும், வனத்துறையில் இருந்து ஏதும் கூலி குறைந்த வேலைகள் வந்தால் உடனே வேலைக்குச் சென்றுவிடுகின்றனர்.

இங்குள்ள காணிக்காரர்களின் வழிபாடானது தனித்துவமான அடையாளம் கொண்டதாகும். இவர்களின் கடவுளர்கள் பெரும்பாலும் இவர்களின் முன்னோர்களாகவே இருக்கின்றனர். வனத்தேவதைகளான சாவுகளையும் வணங்குகின்றனர், உதாரணமாக, புலியிடம் இருந்து காப்பது 'பிலிச்சாவு'.

காட்டில் தேன் தேடி அலைகின்றபோது தேன் கிடைக்கச் செய்வது 'தேம்பாற்ச்சாவு'. இவை தவிர வேளாண்மை செய்யும்போது அந்தச் சமயங்களில் வழிபாடு செய்வதற்கென்றும் சாவுகள் உள்ளன. இந்தச் சாவுகள் ஒவ்வொன்றும் மல்லையின் ஒவ்வொரு மலைப்பகுதிகளில் வாழ்ந்து வருகின்றன. இந்தச் சாவுகள் அனைத்தையும் கார்த்திகை மாதத்தின்போது வழிபாடு செய்பவர். இவ்வழிபாட்டினைக் 'கார்த்திகைக் கொடுதி' என்றழைப்பார்கள். இது வழிபாட்டின்போது, தங்களது சொந்த நிலங்களில் விளைந்த வேளாண் பொருட்களான வாழை, கிழங்கு..... போன்றவைகளைக்கொண்டு படையல் செய்து வழிபடுவது. இதனை ஊர்மக்கள் அனைவரும் சேர்ந்தே செயல்படுத்துவர். அகத்தியநகர்- காணிக்குடியிருப்பு, கீழ்த்தெருவெட்டான் பாறை (சேர்வலாறு) போன்ற இடங்களில் வாழ்ந்து வருகின்ற காணிக்காரர்கள் தற்போது கார்த்திகைக் கொடுதி நடத்துவதேயில்லை என்கின்றனர். ஏனெனில், சாவுகளுக்கு படைக்கப்படும் வாழைப்பழம்..... முதலியன விலைக்கு வாங்காமல் தோட்டத்தில் விளைந்தவற்றையே பயன்படுத்த வேண்டுமாம். முன்பு, இப்படி தோட்டங்களில் விளைந்த வாழைக்குலைகளை வெட்டி ஊத்தம் போட்டு, அவை பழுத்தவுடன் சாவுகளுக்கு படைக்கப்படுமாம். ஆனால், தற்போது சாவுகள் வணங்கப்படாமல் இருக்கின்றன.

III

காணிக்காரர்கள் ஒரு முறை வனத்துறை மேலதிகாரி ஒருவரைச் சந்தித்து, நாங்கள் இந்த மலைப்பகுதியில் நீண்ட நெடுங்காலமாக வாழ்ந்து வருகின்றோம்; எங்களுக்கு நிலமில்லை நிலம் கொடுக்க வேண்டும் என்று கோரிக்கைகள் விடுத்தனர். உடனே அவர், நீங்களெல்லாம் காணிக்காரர்கள் இல்லையே! காணிக்காரர்கள் என்றால் உயரம் குறைவாக, முடி சுருட்டையாக, தடித்த சப்பையான மூக்குகளுடன் இருப்பார்கள் என்றல்லவா நான் படித்திருக்கிறேன், (CASTES AND TRIBES OF SOUTH INDIA (Kanikkaran), CENSUS OF INDIA 1961, Volume IX-ல் 92 ஆம் பக்கத்தில்) நீங்கள் அப்படியல்லவே என்று பேசியிருக்கின்றார். மேலும் காணிக்காரர்கள் அம்பாசமுத்திரம் தாலுகாவில் கிடையாது. அவர்கள் செங்கோட்டைத் தாலுகாவில்தான் உண்டு என்று கூறியும் இவர்களுக்கு சாதிச் சான்றிதழோ, பிற உரிமைகளோ கிடைக்கவிடாமல் செய்து வருகின்றனர். CENSUS OF INDIA 1961, Volume IX-ல் கடைசிப் பக்கத்தில் கொடுக்கப்பட்ட ANNEXURE - ல், பழங்குடியினர் சென்னை மாநிலத்தில் எங்கெங்கெல்லாம் உள்ளனர் என்ற பட்டியல் கொடுத்துள்ளனர். அதில் VI- ம் பிரிவில் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலும், திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் செங்கோட்டைத் தாலுகாவிலும் உள்ள பழங்குடியினர் என்று 17 வகையினர் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். அதில் காணிக்காரர்கள் இடம் பெற்றுள்ளனர். இதில் அம்பாசமுத்திரம் தாலுகா என்று

குறிக்கப்படாமல் விட்டதினை ஆதாரமாகக் கொண்டு, காணிக்காரர்கள் செங்கோட்டைத் தாலுகாவில்தான் உண்டு என்று கூறி இவர்களின் இருப்பினை மறுத்து வருகின்றனர் (தகவல் : திருநாவுக்கரசு. மு). ஆனால், காணிக்காரர்கள் அம்பாசமுத்திரம் தாலுகாவில், மயிலாறு, இஞ்சிக்குழி, அகத்திய நகர் காணிக் குடியிருப்பு, தெருவெட்டாம்பாறை, கீழ்த்தெருவெட்டாம்பாறை (சேர்வலாறு) போன்ற பகுதிகளில் 75,60,80,30,45 இந்த எண்ணிக்கைகளில் வாழ்ந்து வந்ததாக 92-ஆம் பக்கத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதே போன்று, பழங்குடியினர் வாழ்விடங்கள் (Habitats of Tribes) என்று குறிக்கப்பெற்ற வரைபடத்தில் அம்பாசமுத்திரம் என்று குறிக்கப்பெற்று அதன் அருகில் காணிக்காரர்களின் 'கொக்கறை' என்ற இசைக்கருவியின் படமும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இக்குறிப்புகளையெல்லாம் மறைத்துவிட்டு, மறந்து கொண்டு, இவர்கள் அம்பைத் தாலுகாவில் கிடையாது என்பதினை வலியுறுத்தி வருகின்றது அரசாங்கம்.

“பேசுவதைக் குறியீடுகளில் எழுதத் தெரிந்தவன் படிப்பாளி. தெரியாதவன் அறிவிலி! இங்கே அறிவாளி! அறிவிலி என்ற பிரிவினை உண்மையில் அதிகார வேறுபாட்டினால் ஏற்படுகிறது. பேசமட்டும் தெரிந்தவனை விட, எழுதத் தெரிந்தவனுக்கே அதிகாரவட்டம் விரிகிறது. பேசமட்டும் தெரிந்தவன் தன் முன்னால் நிற்கின்றவனிடம் மட்டும் தான் பேசமுடியும். மேலும் தான் பேசுகின்றபொழுதில் யார் முன் நிற்கிறார்களோ அவர்களோடு மட்டும் தொடர்பு கொள்ள முடியும். ஆனால், 'எழுதவும்' தெரிந்து கொண்டவனுக்கு அந்த இடம்/காலம் என்கிற எல்லை உடைகிறது. இவன் எழுதத் தெரிந்து கொண்டதால், தன் முன்னால் நிற்காத எங்கோவுள்ள ஒருவனோடும் தொடர்பு கொள்ள முடியும். அதுபோலவே எழுதி வைத்து விடுவதன் மூலம், எத்தனை நாட்கள் கழித்தும் பிறரிடம் தன் கருத்தைக் கொண்டு செல்ல முடியும்.

இவ்வாறாக எழுதத்தெரிந்தவனின் இருப்பு, இடம் / காலம் ஆகியவற்றைக் கடக்கிறது. எனவே இவன் அதிகாரம் பேசத் தெரிந்தவனை விட அதிகமாகிறது.”² “உலகில் பெரும்பாலானவர்கள் பேச்சுமொழி உடையவர்களே! மிகக்குறைந்தவர்கள்தான் எழுத்து மொழியைக் கொண்டிருக்கின்றனர்! அவர்கள் யாரென்று பார்த்தால் அதிகாரத்தோடு தொடர்புடையவர்களாக இருக்கிறார்கள்! எனவே எழுத்துமொழிக்கும் அதிகாரத்துவத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கிறது...”³.

பாபநாசம் மலைப்பகுதியில், காணிக்காரர்கள் வாழ்ந்துவரும் பகுதிகள் உள்ளடக்கி 1972- களில் இந்திய அரசு மற்றும் உலகவங்கியால் “புலிகள் திட்டம்” (Tiger Project) என்று அறிவிக்கப்பட்டு, பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய பகுதியாக்கப்பட்டது. அதாவது, வனவிலங்கு சரணாலயம், புலிகள் காப்பகம், உயிர்பன்முகத்தன்மை (Bio-Diversity) கொண்ட இடம் என இம்மலைப்பகுதியானது வெவ்வேறு பெயர்களில் எழுத்துச் சமூக அரசால் அறிவிக்கப்பட்டு, இப்பழங்குடி மக்களை இவ்வனப்பகுதியில், இவர்களுக்கான பரந்த நிலம் என்னும் வெளியில் வாழவிடாது இப்பகுதியில் இருந்து வெளியேற்றும் முயற்சியினையும் பொய்வழக்குப் போடுவதினையும், தொடர்ந்து செய்துவருகின்றது. மேலும் பழங்குடியினர் வனத்தையும் வனவிலங்குகளையும் அழித்து வருகின்றனர் என்றும் பரப்புரை செய்துவருகின்றனர்.

IV

காணிக்காரர்களின் வரலாற்றினை நிலத்திற்கும் அம்மக்களுக்கும் உள்ள தொடர்பின் அடிப்படையில் மூன்று பிரிவுகளாகப் பார்க்கலாம்.

1. தங்களால் பயிர் செய்யுமளவு நிலம் கொண்டிருந்த காலம்.
2. மரக்கன்றுகள் நடுதல் என்ற பெயரில் வெள்ளையர்களால் இடப் பெயர்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட காலம்.
3. வனத்தை / தழலைப் பாதுகாத்தல் என்ற பெயரில் நிலம் இவர்களிடமிருந்து பிடுங்கப்பட்ட காலம்.

1. தங்களால் பயிர் செய்யுமளவு நிலம் கொண்டிருந்த காலம் :

வெள்ளையர்களின் ஆளுகைக்கு முன்பு இம்மக்கள் நிலத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவர்களாக இருந்தனர். அப்போதும் வாழிடப்பகுதியாக ஆற்றோரப்பகுதியையே தேர்ந்தெடுத்திருக்கின்றனர். மிகவும் அடர்காடுகள் கொண்ட பொதிகையடிப்பத்தி, பேயாற்றுப்பத்தி, மருதடிப்பத்தி போன்ற பகுதிகளிலும் களக்காட்டு மலைப்பகுதிகளிலும் இப்போது பாபநாசம் மலைப்பகுதிகளிலும் வசித்துவருகின்ற காணிக்காரர்களின் முன்னோர்கள் மற்றும் தற்போதுள்ள ஒரு சில முதியவர்களும் தங்களால் நிலத்தில் எவ்வளவு பயிர்செய்து, விலங்குகளிடம் இருந்து பயிர்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவுக்கு பயிரிட்டு வந்தனர் (அக்காலத்தில் எவ்வளவு பயிரிட்டாலும் அவை உணவுக்கு மட்டுமே பயன்படுத்தி வந்தனர்). சில நேரங்களில் கருவாடு, உப்பு போன்ற பொருட்களை பிற மக்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டு மாற்றாக கிழங்குகளைக் கொடுத்து வந்திருக்கின்றனர். வருடம் முழுவதிலும் உணவுக்கு தட்டுப்பாடு ஏற்படாதவாறு கிழங்குகளை பயிரிட்டு வைத்துக்கொள்வார்கள்.

அந்தக் காலகட்டங்களில் இவர்கள் பயிரிடும் நிலங்களை குறிப்பிட்ட ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை மாற்றிக் கொண்டேயிருப்பார்கள். ஒரேயிடத்தில் தொடர்ந்து கிழங்குகள் பயிர் செய்து வந்தால் மண்ணின் வளம் குன்றி விளைச்சல் சரியில்லாமல் போய்விடும் என்றபடியால் நிலங்களை மாற்றி மாற்றி பயிரிடுவர். நிலங்களில் பயிர் செய்யத் தொடங்கும் முன்பு, அவ்விடங்களில் உள்ள புதர்கள், சிறுசெடிகளை 'தி' வைத்துச் சாம்பலாக்கிவிட்டு, அதன் பின்னர் பயிரிடுவர்.

2. மரக்கன்றுகள் நடுதல் என்ற பெயரில் வெள்ளையர்களால் இடப்பெயர்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட காலம் :

“விஞ்ஞான வளர்ச்சி / அறிவியல் வளர்ச்சி / தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி என்பது எல்லாத் தேசங்களுக்கும் பொதுவானது, எல்லா சமூகத்தினருக்கும் பொதுவானது என்ற கருத்தாக்கத்தை அது (அதிகாரமையம்) நிலைநிறுத்த முயல்கிறது. இதற்காக வளர்ந்த நாடுகள் மூன்றாம் உலக நாடுகளிடமிருந்து நிறைய தியாகங்களை எதிர்பார்க்கின்றன (போபால் விஷவாயு கசிவினால் ஏற்பட்ட படுகொலை). இந்த மூன்றாம் உலகநாடுகளின் அதிகாரமையங்கள், தன் மக்களிடமிருந்து தேசத்தின் வளர்ச்சிக்காக நிறையத் தியாகங்களை எதிர்பார்க்கிறது (நர்மதா அணைக்கட்டு). இந்த வளர்ச்சிக் கோட்பாட்டிற்கு ப்லியாவது உலக பொருளாதாரத்தின் பின்தங்கிய நாடுகளும், இந்த நாடுகளின் விளிம்பில் உள்ள மனிதர்களும் தான்...”⁴

வெள்ளையர்களின் ஆதிக்கத்தின்போது இம்மலைப் பகுதியில் பெரிய பெரிய மரங்களெல்லாம் வெட்டப்பட்டு சமவெளிப்பகுதிகளில் பல்வேறு பயன்பாடுகளுக்கும், தொடர் வண்டிப்பாதைகள் அமைக்கவும் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. இதனை எழுத்துச் சமூக அதிகாரமையங்கள் 'வளர்ச்சி' என்ற பெயரில் செய்தன. இப்படியாக இப்பகுதியிலுள்ள வனமரங்கள் அனைத்தும் வெட்டப் பட்டிருக்கின்றன. இப்படி வெட்டப்பட்ட இடங்களில் திரும்பவும் மரக்கன்றுகள் நடும் பணி மேற்கொள்ளப்பட்டபோது வெள்ளையர்கள் காணிக்காரர்களின் தலைவரான மூட்டுக்காணி என்பவரின் துணைகொண்டே வனத்தை அறிந்து கொண்டனர். மூட்டுக்காணி என்பவர் ஒரு ஊரில் உள்ள காணிக்காரர்களுக்கு தலைவராகவும், தீர்ப்பு சொல்லக்கூடியவராகவும் விளங்குபவர். வனத்தில் “மரக்கன்றுகள் நடுதல்” என்பது பற்றி பொதிகையடிப்பத்தியில் மூட்டுக்காணியாக இருந்த பெருமாள் காணி என்பவருக்கும், வெள்ளை அதிகாரிக்கும் இடையே 'வாய்மொழி ஒப்பந்தம்' நடந்திருக்கிறது. அதன்படி, மரங்கள் வெட்டப்பட்ட இடங்களில் புதிதாக நடவிருக்கும் மரக்கன்றுகள் பெரியமரங்களானதும் அவைகளை வெட்டி விற்கும் உரிமை காணிமக்களுக்கே உண்டு. மரம் வெட்டி விற்கும் காலத்தில் மூன்றிலொரு பகுதியை அரசுக்கு வரியாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதே ஒப்பந்தமாகும். மரக்கன்றுகள் நடுவதற்கு இவர்களுக்கு கூலிகள் ஏதும் கொடுக்கப்படாமலேயே வேலை வாங்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இந்த ஒப்பந்தம்

ஏற்படும் காலத்திற்கு முன்பு இக்காணிக்காரர்கள் “பேயாறு” என்ற ஆற்றின் ஓரப்பகுதியாகிய பொதிகையடிப்பத்தி, மருதடிப்பத்தி போன்ற இடங்களில் வாழ்ந்து வந்தனர். பேயாற்றில் மழைக்காலங்களில் தண்ணீர் அதிகமாகச் செல்லும்போது ஆற்றினைக் கடந்து வந்து மரக்கன்றுகள் நடுவது மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. எனவே ஆற்றின் அக்கரையை அடுத்துள்ள பகுதிகளில் வசித்துவந்த, நான்கு அய்ந்து குடியிருப்புக்காரர்களையும் இஞ்சிக்குழிக்கு வரும்படி வெள்ளைக்கார அதிகாரி கூறியதால் ஆற்றின் (பேயாறு) இக்கரைக்கு அருகில் அமைந்துள்ள இஞ்சிக்குழிக்கு இடம்பெயர்ந்து வந்துவிட்டனர். மழைக்காலத்திலும் தடையில்லாமல் மரக்கன்றுகள் நட்டும் பணி தொடர்ந்து நடந்தது. இவ்வதிகாரிகள் இப்படி தங்களின் வசதிக்காக இம்மக்களை இடம் பெயர வைத்திருக்கின்றனர். அப்படி இடம் பெயர்ந்து வந்தபடியால், இம்மக்களுக்கு வெள்ளை அதிகாரி ஒருவனால் இஞ்சிக்குழி பகுதியில் 192 ஏக்கர் அளவுள்ள நிலம் பட்டயம் எழுதித்தரப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறு அளந்து கொடுக்கப்பட்ட இடங்களில் உள்ள கற்குவியல்கள் இன்றும் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றன. இவ்வொப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் இவர்களால் நடப்பட்ட மரங்கள் செங்குறிச்சி மரங்களாகும். இதனை இஞ்சிக் குழியினை அடுத்துள்ள பகுதியான கன்னிகெட்டிப்பங்களாவிடற்கு அருகில் இன்றும் காணமுடிகிறது.

செங்குறிச்சி தவிர, தேக்கு, சந்தனம்... இப்படியான பலவகையான மரங்களை இம்மக்கள், இம்மக்களின் முன்னோர்கள் நடவு செய்திருக்கின்றனர். இப்படி மரக்கன்றுகள் நட்ட இடத்தில் இம்மக்கள் மூன்றாண்டுகள் முதல் அய்தாண்டுகள் வரை கிழங்கு பயிர் செய்து, நட்ட இக்கன்றுகளை பாதுகாத்தும் கொடுக்க வேண்டும். நட்ட மரக்கன்றுகளை சற்று பெரியமரமாகும் வரை பாதுகாக்கவில்லையெனில் மான், மிளா போன்ற விலங்குகள் இவைகளை கடித்துத் தின்றுவிடும். ஏனெனில், புதிதான துளிர்கள் இவ்விலங்குகள் மிகவும் விரும்பி சாப்பிடக்கூடியவை. மூன்று முதல் அய்தாண்டுகளுக்குள் நட்ட மரக்கன்றுகள் நன்கு பெரிதாகிவிடும். இந்தக் காலங்களில், இம்மக்கள் கிழங்குகளை இம்மரக்கன்றுகளுக்கு இடையில் பயிரிட்டு உண்டு வாழ்ந்து வந்தனர். அப்பொழுது சேப்பாறு காணி, இஞ்சிக்குழி காணி, உள்ளாற்றுக் காணி, கிடாவெட்டிக் பாறை, வறட்டையாறு காணி, வாழவிளைக்காணி போன்ற இடங்கள் இவர்களின் வாழிடங்களாக இருந்திருக்கின்றன. இந்த இடங்களெல்லாம் காரையார் அணைக்கு (பாபநாசம் மேலணை) உள்ளேயுள்ள காடுகளில் அமைந்துள்ளன. இம்மலைப் பகுதியில், வெள்ளையர்களின் காலத்தில் சில பெரிய, சிறிய எஸ்டேட்டுகளை தனியார்களுக்கும், கிறித்துவ மத நிறுவனம் ஒன்றிற்கும் பழமரங்கள், ஏலக்காய்... போன்றன பயிரிட ஒப்பந்த அடிப்படையில் குத்தகைக்கு விட்டிருக்கின்றனர். அப்போது, கிறித்துவ பாதிரிமார் ஒருவர் நடத்திய எஸ்டேட்டில் காணிக்காரர்கள் வேலைபார்க்க வைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

“ஐரோப்பியர்கள் சம்மந்தப்பட்டமட்டில், மதமாற்றம் என்பது ஒருவருடைய வசதியின்மையைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதுதான். பல பாதிரிகள் மக்களின் பசிப்பிணியை பயன்படுத்திக்கொண்டு, அவர்களை கிருஸ்தவர்களாக மாற்ற முனைந்தார்கள்”⁵ என்று வெரியர் எல்வின் தன்னுடைய சுயசரிதையில் கூறியதினை இங்கும் இணைத்துப் பார்க்க முடியும். முன்பு கூறியது போன்று, பாதிரியார்களின் எஸ்டேட்டுகளில் காணிக்காரர்களுக்கு உணவு, உடை, படிப்பு போன்றன கொடுத்து வேலைவாங்கப்பட்டபோது மதமாற்றமும் நடந்திருக்கின்றது.

3. வனத்தை / சூழலைப் பாதுகாத்தல் என்ற பெயரில் நிலம் இவர்களிடமிருந்து பிடுங்கப்பட்ட காலம் :

வெள்ளையர்களின் வெளியேற்றத்திற்குப் பின்பும் இந்திய அரசு (வனத்துறை) இம்மக்களை மரக்கன்றுகள் நடவு செய்யப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றது. அப்பொழுதும், மரக்கன்றுகள் ஓரிடத்தில் நடவு செய்தவுடன் நடப்பட்டுள்ள கன்றுகள் பெரிதாகும் வரை (மூன்று முதல் அய்தாண்டுகள் வரை) ஒரே இடத்தில் பயிர் செய்து வாழ்ந்து வரவேண்டும். யூக்கலிப்டஸ், சந்தனம், தீக்குச்சி மரம் போன்றவைகளை நடவு செய்து வந்திருக்கின்றனர். இப்படி மூன்று முதல் அய்ந்தாண்டுகள் ஒவ்வொரு இடமாக மாறிச் சென்று மரக்கன்றுகள் நடவு செய்தபோது அந்த இடங்களில் மரவள்ளிக்கிழங்கு பயிர்செய்வர். மரவள்ளிக் கிழங்குகள் புதிதான, வளமான மண்ணில் விரைவாக வளரும். அப்படி வளர்ந்து நிழலாகியபோது வன அதிகாரிகள் கிழங்குச் செடியினை வெட்டிப் போட்ட நிகழ்வுகளும் நடத்தியிருக்கின்றது. இப்படியாக மரக்கன்றுகள் நடவு செய்யவும், அதனை பாதுகாத்து வளர்க்கவும் மட்டுமே இம்மக்களைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது. ஆனால், மரக்கன்றுகள் நடவு செய்யப்பட்டுள்ள இடத்தில், இவர்கள் மரவள்ளிக் கிழங்கு பயிர் செய்து சாப்பிட்டுக்கொள்ள கொடுக்கப்பட்ட அனுமதியானது, நடவு செய்யப்பட்டுள்ள மரக்கன்றுகளுக்கு இடையூறு இல்லாத வரையில்தான் என்பதினை உணரவும் முடிகின்றது. மேலும், இவர்களின் வீட்டிற்கும் தோட்டத்திற்கும் இடையே, அதிகமான தூரங்களும் உண்டு. அதாவது மரக்கன்றுகள் நடவு செய்யுமிடம் ஓரிடமாகவும், வீடு ஓரிடமாகவும் இருக்கும். மரக்கன்றுகள் நடவு செய்த இடங்களில்தான் கிழங்கு பயிர் செய்திருப்பர். அப்பொழுதெல்லாம் பெண்கள்தான் அதிகமான தூரம் சென்று கிழங்குகளைக் கொண்டு வந்து சமையல் செய்ய வேண்டியதிருக்கும்.

இம்மக்களை, மரக்கன்றுகள் நடவு செய்ய மிகவும் சொற்பமான கூலிகளும், சில சமயங்களில் கூலி கொடுக்கப்படாமல் மதிய உணவாக தட்டைப்பயறு, மொச்சைப்பயறு போன்றன மட்டுமே அவித்துக் கொடுத்து வேலை வாங்கியிருக்கின்றனர். வனத்திலிருந்து மரங்களை வெட்டிச் செல்ல தனியார்களுக்கு அனுமதி கொடுத்திருந்தனர். மேலும், மரக்கன்றுகள் நடவு

செய்யவும், அதனை பாதுகாத்துக் கொடுத்திடவும் இப்பழங்குடி மக்கள் தவிர சமவெளி மக்களையும் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர். சமவெளிமக்கள் இவ்வேலைகளுக்கு ஈடாக, அந்த இடங்களில் மரவள்ளிக் கிழங்கு பயிர் செய்து கொள்ள அனுமதி அளித்தனர்.

வெள்ளையர்களின் காலத்தில், இம்மக்கள் இஞ்சிக்குழி பகுதியில் இடம் பெயர்ந்து மரக்கன்றுகள் நடவு செய்ய கொடுக்கப்பட்ட 192 ஏக்கர் நிலத்திற்கான பட்டயம் இருப்பதினை அறிந்த எழுத்துச் சமூக அரசின் அதிகாரிகள், இவர்களின் தலைவர் மூட்டுக்காணியிடமிருந்து அதை ஏமாற்றி வாங்கிவிட்டனர். இந்தப் பட்டயத்தை, புதுப்பித்துவிட்டுத் தருவதாகக் கூறிய அதிகாரிகளின் பேச்சினை உண்மை என்று நம்பி, கொடுத்து இருக்கின்றார். இப்பட்டயத்தை இம்மக்களிடன் அதிகாரிகள் திரும்பக் கொடுக்கவேயில்லை.

1970-களில் வனத்தில் மரம் வெட்டுவதற்கும், மரக்கன்றுகள் நடவு செய்வதற்கும் ஆன அனுமதியினை அரசாங்கம் ரத்து செய்தது. உடனே, இம்மக்கள் காரையார் அணைக்கட்டுப் பகுதிகளுக்கு திரும்பச் செல்ல முயன்றனர். அதாவது தங்களின் பழைய வாழிடங்களுக்குச் செல்ல முனைந்திருக்கின்றனர். அப்போது, வன அதிகாரிகள் கூறிய கூற்று என்னவெனில், யாரும் பழைய வாழிடங்களுக்குச் செல்லக்கூடாது. தற்போது இருக்கின்ற இடத்தில்தான் இருக்க வேண்டும் என்று கூறிவிட்டனர். அப்படி உண்டான குடியிருப்புகளே கீழ்த்தெருவெட்டான்பாறை (சேர்வலாறு), அடுக்குப்பாறை (சின்னமயிலாறு), பெரியமயிலாறு போன்றவைகளாகும். அடுக்குப்பாறை (சின்னமயிலாறு), பெரியமயிலாறு பகுதிகளில் பயிரிடுவதற்கான நிலம் குறைந்த அளவுதான் இருக்கின்றது. அதே போன்று இஞ்சிக்குழி பகுதியில் வாழ்பவர்களும் சொற்பமான நிலங்களுடனே வாழ்ந்து வருகின்றனர். தற்போது நிலமில்லாது இருப்பவர்கள் அகத்தியநகர் காணிக் குடியிருப்பு மக்களும், தெருவெட்டான்பாறை (சேர்வலாறு) மக்களுமேயாவார்கள். தெருவெட்டான்பாறையிலுள்ள மக்கள் அவர்களுடைய வீடுகளைச் சுற்றியுள்ள இடங்களில்தான் மா, பலா, எலுமிச்சை போன்ற மரங்களை வளர்த்து வருகின்றனர்.

காமராசர் ஆட்சிக் காலத்தில் இஞ்சிக்குழி, தெருவெட்டான்பாறை (சேர்வலாறு), அடுக்குப்பாறை (சின்னமயிலாறு) ஆகிய குடியிருப்புகள் ஒவ்வொன்றிலிருந்தும் ஆறு குடும்பங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் குடியமர்த்தி அகதிய நகர் காணிக் குடியிருப்பு நிறுவப்பட்டது. இந்த 18 குடும்பங்களுக்கும், குடும்பத்திற்கு 1½ ஏக்கர் வீதம் நிலம் கொடுக்கப்பட்டது. இந்த 18 குடும்பத்திற்கு கொடுக்கப்பட்ட இடத்தில் தற்போது 35 குடும்பங்களுக்கு மேல் வீடுகட்டி வாழவும், பயிர் செய்யவும் வேண்டியுள்ளது. இந்த நில எல்லைகளை விட்டு வேறு இடங்களுக்குச் சென்று இவர்கள் பயிர் செய்துவிடக்கூடாது என்பதில் கவனமாக உள்ள வனத்துறை அடிக்கடி கண்காணித்தும் வருகின்றது. முன்பு மலைப்பகுதியின் குளிரான

உட்பகுதிகளில் வாழ்ந்து வந்த இம்மக்கள் 1970 - கள் முதற்கொண்டு, மரக்கன்றுகள் நடவு செய்ய, தற்போது வாழ்ந்து வருகின்ற வெப்பப் பகுதிகளுக்கு வந்தபோது மரக்கன்று நடவு நிறுத்தப்பட்டது. எனவே, இந்தப் பகுதிகளில்தான் இவர்கள் தங்கவேண்டும் என்றும் முன்பு இருந்த பகுதிகளுக்கு இடம் பெயரக்கூடாது என்றும் கூறிவிட்டபடியால் வேறுவழியில்லாமல் மாறுபட்ட காலச்சூழ்நிலைகளில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இஞ்சிக்குழியில் வசித்துவரும் மக்கள்தாம் குளிர்ச்சியான காலநிலையில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அகத்தியநகர் காணிக்கூடியிருப்பு மக்கள் கோடைக் காலங்களில் இரவிலும் பகலிலும் தத்தம் வீடுகளில் இருப்பதை விடவும் ஆற்றின் ஓரத்திலேயே அதிக நாட்களைக் கழிக்கின்றனர்.

V

எழுத்திற்கு முந்தைய சமுதாயமான (Pre-literate Society) இனக்குழு மக்கள் இன்றைய சூழலில் எழுத்துச் சமூகம் மற்றும் எழுத்துச் சமூக அரசு போன்றவற்றினால் பொருள்சார் பண்பாட்டினடிப்படையிலும் (Material culture) பொருள் சாரா பண்பாட்டினடிப்படையிலும் எப்படியெல்லாம் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர் என்பதே இங்கு கவனிக்கப்படும் புள்ளிகளாக உள்ளன. இதனை வாய்மொழிச் சமூகத்தின் மீது எழுத்துச் சமூகம் மற்றும் எழுத்துச் சமூக அரசினால் செலுத்தப்படும் வன்முறையாகவே பார்க்கத் தோன்றுகிறது.

“..... மனித சமூக வரலாற்றை ஒருவன் ஒருத்தி என்று பாலியல் ஒடுக்குமுறை வருவதற்கு முன்பிருந்த சமூகம் பின்பு வந்த சமூகம் என்றும், உடமை கொள்வதற்கு முன்பிருந்த சமூகம் - பின்பு வந்த சமூகம் என்றும் இரண்டாகப் பகுத்துப் பார்ப்பதால் எப்படிப் புதிய புதிய செய்திகள் வந்து குவிய வாய்ப்பு அதிகமாகிறதோ அதுபோலவே ‘பேச்சு’ மட்டும் இருந்த சமூகம், எழுத்து வடிவம் தோன்றிவிட்ட சமூகம் என்று இரண்டாகப் பகுத்துப் பார்த்தால் பல உண்மைகள் வெளிப்பட வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. மேலும், எழுதவே தெரியாதவன் பேச்சு, எழுதத் தெரிந்தவன் பேச்சு என்று மனிதனின் பேச்சை இரண்டாகவும் பகுத்துக்காண வேண்டியிருக்கிறது. பேச்சு, மனிதனின் இயற்கையிலிருந்து பிறந்தது; எழுத்துமொழி மனிதப் பண்பாட்டிலிருந்து உதித்தது; எனவே இன்றும் எழுத்துமொழி ‘பாவலா’ பண்ணுவதாகவும் பேச்சுமொழி இயல்பாகவும் இயங்குகின்றன”⁶.

ஆகவே வாய்மொழிச் சமூகம், எழுத்துச் சமூகம் என்ற இரண்டினையும் முரண்களாக பார்க்க வேண்டியதில்லை என்ற கருத்தினை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டியதுள்ளது. ஏனென்றால், வாய்மொழி சமூகத்தினை, எழுத்தினை தன்னிடத்தே கொண்டுள்ள சமூகம் மேலாண்மை செய்வதினால் அவ்வாறு பார்க்க

வேண்டியது அவசியமாகின்றது. மேலும், இக்கூற்று வாய்மொழி மரபு உன்னதமானது, எழுத்து மரபு உன்னதமற்றது என்று பார்க்கும் பார்வையையும் கொண்டிருக்கவில்லை.

எழுத்துமொழி உடைமைச் சமூகத்தின் அதிகாரத்துவ மொழியாக வெளிப்பட்டு, மனிதர்கள் ஒருபக்கம் இயற்கையிலிருந்து விடுதலை பெறப்பயன்பட்டுள்ளது என்றால் மற்றொரு பக்கம் பிளவுறவும் பயன்பட்டுள்ளது. அதிகாரத்துவத்தின் பன்முகங்களையும் நுண்ணிய தளத்தில் ஆய்வு செய்துள்ள புக்கோ “எழுத்துமொழி வந்த பிறகுதான் எழுத்தாளன் என்கிற தனிமனித மனோபாவமே உருவாகியது; அதுதான் கருத்து, அறிவு, இலக்கியம், தத்துவம் அறிவியல் ஆகியவற்றின் வரலாற்றில் தனிமனிதவாதத்தை வடிவமைக்க வழிகோலிற்று” என்கிறார். மேலும் அவர், “மனிதப் பண்பாட்டின் ஆரம்பத்தில், சொல்லாடல் என்பது செயல்பாடாக விளங்கியது; இச்சொல்லாடல் எழுத்துமொழியாக மாற்றம் அடையும்போது, தனிநபர்வாதம் முளைக்கிறது. கூடவே நிலவுடைமைச் சமூகத்தில் அதிகாரத்திற்கான ஒரு கருவியாக மாறுகிறது, சுரண்டலை விரிவுபடுத்தத் துணைபோகிறது” என்கிறார்.

காணிக்காரர்களின் பஞ்சாயத்து அமைப்பானது “மூட்டுக்காணி” தலைமையில் நடைபெறுகிறது. இவரே குற்றங்களை விசாரித்து தண்டனைகள் வழங்குபவர். இவர் சொன்னால், ஊரிலுள்ளவர்கள் அதனை ஏற்று நடப்பதுண்டு. இவ்வனப்பகுதிகளில் அதிகமான திருட்டுகள் நடந்தபோது, அந்தத் திருடர்களைப் பிடிக்க திராணியற்ற வனத்துறையானது, அரசிடம் சிறப்பு அனுமதி பெற்று, அய்ந்தாவது வரை படித்த காணிக்கார ஆண்கள் 32 பேருக்கு வனக்காவலர்கள் பணியினைக் கொடுத்தனர். இச்செயலை அப்போது வனத்துறையில் முக்கியப் பொறுப்பில் இருந்த அதிகாரி செய்திருக்கின்றார். 1994-ல் இவ்வனக்காவலர்கள் (காணிக்காரர்கள்) தேர்வு செய்யப் பெற்றிருக்கின்றனர். இதற்கான காரணம் என்னவெனில், வனப்பகுதியில் உள்ள பாதைகள் இவர்களுக்கு வனத்துறை அதிகாரிகளை விடவும் அதிகமான பரிச்சயம் என்பதால் இவர்களால் திருடர்களைப் பிடிப்பது எளிது என்று எண்ணியும், மேலும், அரசு பணிகள் கொடுத்து வேறு இடங்களுக்கு மாற்றம் செய்தால் குடும்பத்தோடு இம்மலைப்பகுதியை விட்டு இடம் பெயர்ந்து விடுவர் என்று எண்ணியும் இப்பணியினைக் கொடுத்திருக்கின்றனர்.

இப்படி வனக்காவலர்களாக நியமிக்கப்பட்டவர்கள் இம்மலைப் பகுதியிலுள்ள முண்டன்துறை வனச்சரகத்தில் பணிபுரிந்து வருகின்றனர். இவ்வனத்தில் வனத்துறை அதிகாரிகள், தாங்களே ஆட்களை வைத்து திருடிவிட்டு, இ ம ம க க ள் (காணிக்காரர்கள்) மேல் பொய்வழக்குத் தொடர பிடித்துக் கொடுப்பது

அவ்வப்போது நிகழ்கின்றது. இவ்வன மேலதிகாரிகள் இக்காணிக்கார வனக்காவலர்களிடம் யாரையாவது பிடித்துக் கொண்டு வர நிர்ப்பந்திப்பதினால் இவர்களில் சிலர் மேலதிகாரிகளின் மிரட்டல்களுக்குப் பணிந்து, வனத்தில் திருடியதாக பொய்வழக்குகள் போடுவதற்கு இவர்களின் சமூகமக்களையே பிடித்துக் கொடுக்கவேண்டிய நிலையிலுள்ளனர். இப்படி பொய் வழக்குகள் தொடர்வதினாலும், நிலத்தில் இருந்து இம்மக்களை அந்நியப்படுத்தியமையினாலும் இதனோடு தொடர்புடைய பல பிரச்சினைகள் இவர்களின் சமூகங்களுக்குள்ளே புதிதுபுதிதாக உருவாகின்றன. உதாரணமாக, இச்சமூகத்தில் ஒரு வனக்காவலர் மணம் முடித்து, குழந்தையும் பெற்று வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார். அவர் மனைவியை விட்டுவிட்டு வேறொரு பெண்ணை மணம் முடிக்க விரும்பினார். அதனடிப்படையில் தன்னுடைய மனைவி செய்யாத குற்றங்களைச் சொல்லி ஒதுக்கிவிடத் தீர்மானித்தார். மேலும், இரண்டாவதாக மணம் செய்ய விரும்பிய பெண்ணிற்கு இவர் காதல் கடிதங்கள் எழுதியிருந்தார். அதற்கு, விருப்பம் தெரிவித்து அப்பெண் எழுதிய கடிதங்கள் இவருடைய மனைவியிடம் கிடைத்துவிட்டது. இதனைக் கொண்டு பஞ்சாயத்து நடந்தபோது அவருடைய மனைவி மூட்டுக்காணியிடம் இக்கடிதங்களைக் காண்பித்தார். இக்கடிதங்கள் சபையில் வாசிக்கப்பட்டது. அந்த வனக்காவலர் மனைவியை விட்டுவிட்டு, இரண்டாவதாக மணம் முடிக்கப் போவதாகக் கூறினார். அப்போது ஊரிலுள்ளவர்கள் கடுமையான எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். மனைவியை விலக்குவதற்கு இவர் சரியான காரணம் கூறவில்லை என்று சில இளைஞர்கள் இவரை கடுமையாக எச்சரித்தனர். உடனே வனக்காவலர், 'நீங்கள் என்னை ஒன்றும் செய்யமுடியாது. அப்படி அடிக்கவந்தால், கடுமையான விளைவுகளைச் சந்திக்க வேண்டிவரும்' என்றார். நான் வேலைநேரத்தில் தான் பஞ்சாயத்தில் கலந்து கொண்டுள்ளேன் என்ற பொருள்படும்படி கூறினார். ஆகவே மூட்டுக்காணி முதற்கொண்டு அனைவரும் வனக்காவலரிடம் மிகவும் தாழ்ந்த நிலையிலேயே பேசினர். ஒருசிலர், அவ்வனக் காவலரை அதட்டியவாறு பேசியபோது, அதட்டிப் பேசியவர்களின் மனைவிகள் அவர்களைப் பேசாமல் இருக்கும்படி கை சைகைகள் காண்பித்ததினையும் பார்க்க முடிந்து, மூட்டுக்காணி முதற்கொண்டு அனைவரும் வனக்காவலரிடம் கெஞ்சிய நிலையில் பேசியபோதும் அவர் தனது முடிவை மாற்றிக் கொள்ளவேயில்லை. இதுபற்றி எந்த முடிவும் கிடைக்காதபடியாலும், ஊரினால் இவரைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை என்றபடியாலும் இவர் மனைவி நீதிமன்றத்திற்குப் போகப்போவதாகக் கூறினார். தற்போது இவர்களுக்குள்ளான பிரச்சினைகள் சுமுகமாகி இணைந்து வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவரை பணி நேரத்தில் அடித்ததாக வனக்காவலர் புகார் செய்தால் நீதிமன்றத்திற்கு தங்களால் அலையமுடியாது. மேலும், வனத்துறை அதிகாரிகள் தொடரும் பொய்வழக்குக்குத் தங்களை பிடித்துக் கொடுக்கலாம். அப்படி செய்தால் செலவு செய்ய தங்களிடம் பணம் இல்லையே. உணவுக்கே இடர்ப்படும் வேளையில்

இது தேவையா? என்று நினைத்து பேசாது இருந்து விடுவதாகக் கூறுகின்றனர். இந்நிகழ்வானது, இவர்களுடைய பஞ்சாயத்து அமைப்பு எழுத்துச்சமூக அமைப்புகளால் எவ்வாறு நெருக்கடிகளுக்குள்ளாகியிருக்கிறது என்பதனைக் காட்டுகிறது.

காணிக்காரர்களிடம் உள்ள மூட்டுக்காணி என்ற அமைப்பானது ஊரின் தலைவரைக் குறிப்பதாகும். இப்பதவியானது, தந்தைக்குப்பின் மூத்த மகன் என்றளவில் மாறிக் கொண்டு வருகின்றது. மகன் இல்லாத மூட்டுக்காணியாக ஒருவர் இருந்தால், அந்த மூட்டுக்காணியின் தம்பி அல்லது தம்பி மகனை மூட்டுக்காணியாக அவர் நியமிப்பார். இல்லெயெனில், தனது சித்தப்பா, பெரியப்பாவின் மகன்களை மூட்டுக்காணியாக நியமிப்பார். இப்படி இல்லாத பட்சத்தில் ஊர்மக்கள் மூட்டுக்காணியை 'பிலாத்தி' என்ற மந்திரங்களுடன் தொர்புடைய நபரின் உதவி கொண்டு தேர்ந்தெடுப்பார்கள். ஆனால், இதற்கு மாறாக வனத்துறை அதிகாரியாக இருந்த ஒருவர் அடுக்குப்பாறையில் (சின்னமயிலாறு- காரையார்) மூட்டுக்காணியாக ஒருவரை நியமித்திருக்கின்றார். அவரே இன்று வரையிலும் மூட்டுக்காணியாக இருந்து வருகின்றார். இப்படி வனத்துறை அதிகாரியாக இருந்த ஒருவர் மூட்டுக்காணியை நியமித்த குறிப்புகள் CENSUS OF INDIA 1961, தொகுதி IX-ல் Appendix - I, case study No : 4-ல் 109ம் பக்கத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இப்படி, பழங்குடி மக்களின் சமூக அமைப்பில் உள்ள ஒரு பதவிக்கு வெளியேயுள்ள ஒருவர் வந்து ஒருவரை மூட்டுக்காணியாக நியமித்தது எப்படி சாத்தியமாகின்றது?

தற்போது யகோவாவின் சாட்சியங்கள், ஆர்.எஸ்.எஸ், பாரதிய ஜனதா, விவேகானந்தா கேந்திரம் போன்ற அமைப்புகள் இவர்களுக்குள் ஊடுருவியுள்ளன. விவேகானந்தா கேந்திரமானது ஆரம்பத்தில் கள ஆய்வு செய்வதாக உள்ளே புகுந்து, அக்கள ஆய்வுகளின் தரவுகள் அடிப்படையில் வனத்துறையிடம் இருந்து ஆய்வுத்திட்டம் ஒன்றினைப் பெற்றது. அதுமட்டுமல்லாது இம்மக்களுக்கு இவர்களின் குலதெய்வமான கரும்பாண்டியம்மன் என்ற தெய்வத்திற்கு கன்னியாகுமரியில் சிலை செய்து வைத்துள்ளனராம். இச்சிலையானது, இந்து மரபுப்படி செய்யப்பட்டுள்ளதாம். இதனை கன்னியாகுமரியில் இருந்து, கொண்டு வருவதற்கு பணம் இல்லாதபடியால் இன்னும் அச்சிலையைக் கொண்டுவரவில்லை என்றும் தகவலாளி ஒருவர் கூறினார். தாங்கள் வணங்கும் கடவுளர்களின் அடையாளமாக கற்களை வணங்கி வருவது தற்போது வழக்கமாக இருப்பினும் இனிமேல் இச்சிலையைக் கொண்டுவந்து வணங்க இருப்பதாகவும் கூறுகின்றனர். பலமுறை வனத்துறையானது இவர்களின்மேல் பொய்வழக்குகள் தொடர்ந்தபோது, ஒருமுறை பாரதிய ஜனதா கட்சியின் வக்கீல்கள் இவர்களுக்கு உதவியிருக்கின்றனர். இதன் காரணமாக, அக்கட்சியின் கூட்டங்களுக்கும் பயிற்சிகளுக்கும் காணி இளைஞர்கள் அய்ந்து முதல் ஆறுபேர் வரை செல்கின்றனர். சிலர் உறுப்பினர் அட்டைகளும் வைத்துள்ளனர்.

ஆர்.எஸ்.எஸ்., அமைப்பினர் இவர்களுக்கு தற்காப்புக் கலைகளில் பயிற்சி கொடுக்கின்றனர். ஆர்.எஸ்.எஸ். அமைப்பு கொடுக்கும் தற்காப்புக் கலையின் கருத்துநிலையானது, இம்மக்களின் வழக்கத்திலுள்ள தற்காப்புக் கலையினுடைய கருத்துநிலையில் இருந்து மாறுபட்டது. காணிக்காரர்களுடைய தற்காப்புக் கலையின் அடிப்படை விதியாக இருப்பது 'எதிராளியை அடிக்கக் கூடாது' (பெரும்பாலும் தவிர்க்க வேண்டும்). ஆனால், ஆர்.எஸ்.எஸ்., -னுடைய பயிற்சிக் கலைகள் அவ்வாறு இருக்கமுடியாது என்பதினை நாம் அறியமுடியும் (தகவல் : மு. திருநாவுக்கரசு). இப்பழங்குடி அல்லாத கிறிஸ்துவர்கள் வாரம் ஒருமுறை இங்கு (அகத்தியநகர் - காணிக்கூடியிருப்பு) வந்து, யகோவாவின் சாட்சியங்களையும் சி.எஸ்.அய். அமைப்புகளையும் பற்றி பொழிப்புரை நடத்துகின்றனர். இவர்கள் தங்களின் ரேசன் அட்டைகளைப் பயன்படுத்தி இம்மக்களில் ஒரு சிலருக்கு ரேசன் அரிசி வாங்கிக் கொடுக்கின்றனர். இவ்வாறு இவர்கள் தங்களுக்கான மதம் பரப்பும் பணியில் களம் அமைத்துச் செயல்படுகின்றனர்.

ஆர்.எஸ்.எஸ்., சி.எஸ்.அய். என்ற இரண்டு மதநிறுவனங்களும் களம் அமைத்துச் செயல்படுவதற்கு பொய்வழக்கு - உணவுப் பிரச்சினை போன்றன காரணிகளாய் இருக்கின்றன. தற்போது இவர்களிடம் 'இந்து' - கிறிஸ்துவம் என்பதான முரண்பாடுகள் இல்லையாயினும் எதிர்காலத்தில் இந்நிறுவனங்களால் உருவாக்கப்படலாம். 'சாவு'களை வழிபாடு செய்து கார்த்திகைக் கொடுதி நடத்த வேண்டுமெனில் தங்களின் நிலத்தில் விளைந்த விளைபொருட்கள் அவசியமாகின்றன. தற்போது அதற்கான நிலமில்லாதபடியால், இவ்வழிபாடு (கார்த்திகைக் கொடுதி) தடைபட்டுள்ளதினை முன்னரே குறிப்பிட்டோம். இந்த வெற்றிடம் தன்னை எவ்வாறு நிரப்பிக் கொள்ளும் என்ற அய்யமும் மனதில் எழுகின்றது.

VI

“ இயற்கையோடு எந்தத் தொடர்புமற்று தன் வாழ்வின் இயக்கத்தை அமைத்துக் கொண்டுள்ள அதிகாரமையம் (வளர்ச்சிக் கோட்பாடு) ஒரு பக்கம் தன் அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்த சுற்றுச்சூழலை மாசுபடுத்திக் கொண்டே, இயற்கை வளங்களை அழித்துக் கொண்டே, மறுபக்கம் சுற்றுச்சூழல் பற்றியும் இயற்கை வளங்களை பாதுகாப்பது பற்றியும் கவலைப்படுவது அதன் அதிகாரத்தை விரிவுபடுத்துவதற்காகவேயன்றி, வேறு எந்த தார்மீக பொறுப்பிலும் அல்ல”⁸

அரசானது இவர்களின் தற்போதைய வாழிடங்களில் உள்ள சுற்றுச்சூழலை எவ்வாறு சீர்கேடு அடைய வைத்துள்ளது என்பது குறித்து மாடன்காணி (95) என்ற

முதியவர் கூறினார். காரையார் அணைக்கட்டுக்கு கீழேயுள்ள பகுதிகளில் பயிரிடப்பட்டுள்ள தேக்கு, யூக்கலிப்டஸ், தீக்குச்சி மரம் போன்றவற்றினை வனத்துறையினர் வலியுறுத்தலினால் இங்குள்ள காணிமக்கள் பயிரிட்டனர். இப்பகுதியில் மேற்கூறிய மரங்களைப் பயிரிடுவதற்கு முன்னர் அதிகமான மழையும் குறைவான வெப்பமும் இருந்திருக்கின்றது. மரங்கள் வெட்டப்பட்டு, பின்னர் யூக்கலிப்டஸ், தீக்குச்சி மரம் போன்றன நடவு செய்யப்பட்டதிலிருந்து “மழையே போச்சு மக்கா” என்று கூறினார். ஏனெனில், இம்மரங்கள் காற்றின் ஈரத்தினை உறிஞ்சிவிடுவதினால் மழையின்மையும், அதிகமான வெப்பமும் உருவாகின்றன.

‘மிளா’ என்பது மான் இனத்தின் சற்று பெரிய அளவிலான மிருகம். இம்மலைப்பகுதியில் இவை அதிகம் உண்டு. இம்மிளாக்களின் எண்ணிக்கையை அதிகமாக்கவும், ஊட்டமாக வளர்ப்பதற்காகவும், ஒரு வகையான சத்துமருந்தினை உப்புடன் கலந்து இந்த மிளாக்கள் நடமாட்டமுள்ள இடங்களில் வன ஆராய்ச்சியாளர்கள் வைத்திருக்கின்றனர். இதனைத் தின்ற மிளாக்கள் மூட்டுவீங்கியும், மண்டை வீங்கியும் இறந்து விட்டன. ஆனால், மிளாக்களை செந்நாய்கள்தான் கொண்டு போட்டுள்ளன என நினைத்து, இறந்த மிளாக்களின் உடல்மேல் ஒரு வகையான வேதிப்பொருட்களை தெளித்துவிட்டிருக்கின்றனர் வன ஆராய்ச்சியாளர்கள். இதனைத் தின்று ஒரு செந்நாய் இறந்துவிட்டால் மறுபடியும் அவை மிளாக்களை அடிக்காது என நினைத்துச் செய்திருக்கின்றனர். இதனைத் தின்றுவிட்டு செந்நாய்களும், புலிகளும் வனத்தில் ஆங்காங்கு இறந்து கிடந்திருக்கின்றன. இப்படியான கொடூரக் கொலைகள் அரசால் ஆராய்ச்சிகளின் பெயரால் நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றன.

இவ்வாறு நடந்தவைகளை எல்லாம் சுற்றுப்புறச் சூழலியலாளர்களும், வனத்துறையினரும் மறைத்துவிட்டு சூழலைக் காப்பதாக எப்படியெல்லாம் பம்மாத்து காட்டிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இப்பழங்குடி மக்கள் மரபான முறையில் வீடுகட்டுவதற்கு காட்டில் கிடைக்கும் ஒரு வகைப் புற்களையும் மரக்கம்புகளையும் பயன்படுத்துவர். புற்கள் வீட்டின் கூரையாக வேயப்பட்டால் அய்ந்து வருடங்கள் வரை மாற்றத் தேவையில்லை. உலக வங்கியின் உதவியினால் செயல்பட்டு வருகின்ற வனத்துறையின் சுற்றுச்சூழல் மேம்பாட்டு திட்டத்தினர் இம்மக்களிடம் சென்று சூழல் மேம்பாடு, சூழல் காப்பது குறித்து ஒதுவது மிகவும் நகைப்பாகவும் வேதனையளிப்பதாகவும் உள்ளன. ஆரம்பத்தில் இவர்களிடம் சென்று, வீட்டின் அருகிலேயே குடிநீர் வசதி, சூரிய அடுப்பு, வீடுகள், நிலங்களைச் சுற்றி வேலிகள் போன்றனவெல்லாம் அமைத்துத் தருகின்றோம், நீங்கள் காடுகளில் சென்று விறகுகள், புற்கள், கொண்டுவரக்கூடாது என்று கூறியிருக்கின்றனர். ஆனால், இதுவரையில் ஒன்றும் செய்து கொடுக்கப்படவில்லை என்பது வேறு விடயம். ஆரம்பத்தில் இவர்களின் வீடுகளுக்குச் செல்லும் சுற்றுச்சூழல் மேம்பாட்டுத்திட்டப் பணியாளர்கள், இம்மக்கள் அடுப்பு எரிக்க கொண்டுவரும் விறகுகட்டுகளை

தூக்கிப் பார்த்து இது எவ்வளவு எடையிருக்கும்? இந்த விறகுகள் மரமாக வளர்ச்சியடைய எவ்வளவு நாட்களாகியிருக்கும், இப்படி மரத்தை \ வனத்தை அழித்து விறகாக்கினால் வனம் அழிந்துவிடாதா? என்றெல்லாம் கூறுவார்களாம். விறகுக்காக, இம்மக்கள் பட்டுப்போன, சீழே விழுந்து கிடக்கும் மரங்களைத்தான் பயன்படுத்துவர். அதேபோன்று, தோட்டங்களில் பயிர் செய்திருந்தால் 'களை' எடுக்காதீர்கள் என்றும் கூறியிருக்கின்றனர். 'களை' எடுத்தால் வனத்தில் உள்ள சிறுசெடிகள் அழிந்துவிடுமாம்.

இவர்களின் வீட்டினுள்ளே சென்று, கூரைவேயப் பயன்படுத்தப்பட்ட மரக்கம்புகளைக் காண்பித்து, இவ்வளவு பெரிய மரத்தினை வெட்டலாமா? என்றெல்லாம் கேள்விகள் கேட்டிருக்கின்றனர். இம்மக்களின் வீடுகளில் மரங்களினால் செய்யப்பட்ட இருக்கைகள், கட்டில்கள் இப்படியான பொருட்களெல்லாம் கிடையாது என்பதை நாம் மனதில் இருத்திக் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் மேற்கூறிய கேள்விகளைக் கேட்டவர்களிடம் இப்பொருட்கள் இல்லாமல் இருக்குமா? தற்போது காடுகளில் புற்கள், கம்புகள் எடுக்க வனத்துறையானது இடர்கள் கொடுத்து வந்தாலும் அவைகளையும் மீறித்தான் தங்களின் அடிப்படைத் தேவைக்கு மக்கள் எடுத்து கொள்கின்றனர். மேலும், காணிக்காரர்கள் தங்களது தோட்டங்களில் வீடுகட்டிக் கொள்ளவும் வன அதிகாரிகள் தடைவிதிக்கின்றனர்.

காணிக்காரர்கள் தங்களின் நிலங்களைச் சுற்றிலும் சிறுகம்புகள் கொண்டு வேலிகள் அமைத்துதான் கிழங்கோ மற்ற பயிர்களோ பயிர் செய்வர்\பயிர் செய்யமுடியும். அப்படிச் செய்யவில்லையெனில் பன்றி, மாடு, போன்றன இவைகளை சேதப்படுத்திவிடும். வேலிகள் அமைக்க அதிகமான கம்புகள் வனத்தில் இருந்து எடுத்து பயன்படுத்துகின்றபடியால், வனம் அழிந்துவிடும் என்றும் கூறியிருக்கின்றனர். அப்படியானால், எங்களின் வீடுகளைச் சுற்றியும் விளைநிலங்களைச் சுற்றியும் வேலிகள் அமைத்துத் தாருங்கள் என்று மக்கள் சுற்றுப்புறச்சூழல் மேம்பாட்டாளர்களிடம் கேட்டிருக்கின்றனர். வேலிகள் அமைத்துக் கொடுக்கின்றோம் என்று கூறிவிட்டு பின்னர் அமைத்துக் கொடுக்கவேயில்லை. அப்படி வேலி அமைத்துக் கொடுத்தால், குடிநீர்வசதி, மின்சாரவசதி, வீடுகள், போன்றன செய்து கொடுக்கப்பட்டால், இம்மக்கள் இங்கிருந்து இடம் பெயரமாட்டார்கள் என நினைக்கின்றனர். மேலும், வனத்தைப் பாதுகாத்தல் என்ற பெயரில் பல இடர்பாடுகளைக் கொடுத்து வந்தால் இவர்கள் இங்கிருந்து இடம்பெயர ஒத்துக் கொள்வார்கள் என்ற எண்ணமும் வன அதிகாரிகளிடம் இருப்பது தெரிகின்றது.

எழுத்துச்சமூகம், வாய்மொழிச் சமூகத்தினை எழுத்தின் துணைகொண்டு ஏமாற்றியதினை, வெரியர் எல்வின் குறிப்புகளில் இருந்து அறிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது.

“ஒரு முறை ஒரு வியாபாரி, ஒரு கோண்ட் குடும்பத்திலிருந்து நூறுரூபாய் மதிப்புள்ள தானியங்களை வாங்கிக் கொண்டார். அதற்காக அவர் கொடுத்த இரண்டு நூறுரூபாய் நோட்டுகள் தொழிற்சாலைகளில் பெரிய பெட்டிகளின் மீது ஒட்டப்படும் வில்லகளாகவே இருந்தன. எழுத்தறிவு இல்லாத ஒரு கோண்ட் அவைகளை வாங்கிக் கொண்டு, பின்னர் சில்லரை மாற்று வதற்காக ஒரு போலீஸ் ஸ்டேசனுக்குச் சென்றபோது, தான் ஏமாற்றப் பட்டதை அறிந்தான். பத்திரங்கள் எழுதுபவர் ஒருவர், அந்தப் பழங்குடி மக்களை தாம் எவ்வாறு ஏமாற்றிப் பிழைத்துக் கொண்டு வந்தார் எனபதை ஒரு முறை என்னிடம் விளக்கினார். பத்திரம் எழுதிப் பெற்றுக் கொள்ள வருபவர்களிடம் அவர் எந்தப் பேனாவால் எழுத வேண்டும்? என்று கேட்பாராம். ஒவ்வொரு பேனாவிற்கும் எவ்வளவு கட்டணம் என்ற விசிதம் வைத்திருந்தார். மற்றும் சில சட்டப் புத்தகங்களைக் காட்டி, சிவப்புப் புத்தகத்திலிருந்து எடுத்து எழுதினால் ஒரு கட்டணம் என்றெல்லாம் கோட்பாடுகள் விதித்து மற்றும் பலமுறைகளைக் கையாண்டு அவர்களிடமிருந்து வழக்கத்திற்கு விரோதமாக அதிகக் கட்டணம் பெற்றுவந்ததாக அவர் கூறினார்...” 9. அதே போன்று தெருவெட்டான் பாறையில் உள்ள காணிமக்களின் நிலத்தினை அங்குள்ள மின்சாரவாரியம் மின்வாரிய ஊழியர்களுக்கு வீடுகட்ட வாங்கிக் கொண்டது. அதற்குப் பதிலாக வனத்துறையிடம் இடம் வாங்கித் தருவதாக கூறிய மின்வாரியத்தின் பேச்சையும் அப்படியே நம்பி தங்களின் நிலங்களை கொடுத்து ஏமாந்திருக்கின்றனர். ஆனால் இன்றுவரையிலும் அதற்கு பதிலீடாக நிலம் வழங்கப்படவேயில்லை.

களக்காடு - முண்டன்துறை புலிகள் சரணாலயத்தையும், உயிர் பன்முகத்தன்மை கொண்ட (Bio-Diversity) அகத்தியர் மலையினையும் பாதுகாப்பது என்ற பெயரில் இப்பழங்குடி மக்கள் அவர்களின் அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள அனுமதி மறுக்கும் சுற்றுப்புறச் சூழலியலாளர்கள் மற்றும் வனத்துறையினர் பிற தனியார்களை அப்படி கட்டுப்படுத்த முடியாமல் போனதேன்? களக்காடு - முண்டன்துறை புலிகள் சரணாலயத்தில் உயிர் பன்முகத்தன்மை கொண்ட இவ்வனத்தில் சிங்கம்பட்டி ஜமீன்தார், காக்காச்சி மலையில் தேயிலைத் தோட்டம் வைத்திருப்பவர்கள் (BPTC) இவ்வன எல்லைகளுக்குள்ளேயே தென்னந்தோப்புகள் வைத்திருப்பவர்கள், நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்களில் பழமரங்கள் பயிர் செய்துள்ளவர்கள்.... இப்படியானவர்களிடம் மட்டும் நிலத்தை கையகப்படுத்தி சூழலைக் காக்க முடியாமல் (!) போனதற்கு என்ன காரணம்? ஏனெனில், இவர்களெல்லாம் தங்களது நிலத்திற்கானப் பதிவுகள் (பத்திரங்கள் \ எழுத்துப்பதிவுகள்) வைத்துள்ளனர். இவர்களெல்லாம் இவ்வனத்தைப் பயன்படுத்தி குறைந்தபட்ச அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்பவர்கள் அல்ல என்பதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். எழுத்துச் சமூக தொடர்

பிரச்சினைப்பாடுகளினால் வாய்மொழி சமூகமாகிய இப்பழங்குடி மக்கள் தொழில்முறை ஆய்வாளர்களிடம் தங்களின் பூர்வகுடி வழக்காறுகளை உரையாட மறுத்தும் அவர்களிடமிருந்து தமது நினைவடுக்குகளைப் பாதுகாத்தும் வருகின்றனர். ஏனெனில், தமது பூர்வகதையாடல்களை இவைகள் அழித்துவிடும் என்ற பயமே காரணமாகும்.

VII

“வரலாறு என்பது குறித்த இரண்டு வேறுபட்ட அடிப்படைப் பார்வைகள் இருக்கின்றன. ஒன்று, காலவரிசையைக் கொண்ட, பகுத்தறிவிற்கு உட்பட்ட தர்க்கரீதியான வரலாறு (History by Reasons), இது மேற்கத்தியம் உருவாக்கிய வரலாறு பற்றிய கார்ட்டீசியப் பார்வை. உலகில் வரலாறு என்று பொதுவாகச் சொல்லப்படுவது, இப்பார்வை அடிப்படையில் தான்; மற்றொன்று வரலாற்றை அதர்க்கமாக அணுகி தொன்மைத் தன்மைக் கொண்ட கதையாடல்கள் மூலம் உருவாக்குவது (History by Myths). இது நமது மரபான கீழைத்தேயப் பார்வையாகும். இந்த மரபான வரலாற்றைக்கூட இரண்டு விதமாக கதைக்க இயலும். ஒன்று, பேரினங்கள் உருவாக்கும் நோக்கில், பல சிற்றினங்களை தொகுக்கும் வண்ணம் அவர்களது பண்பாட்டை, மதத்தை ஒரு கதையாடலுக்குள் கரைப்பது. இதற்கு உதாரணமாக மகாபாரதத்தைக் கூறமுடியும். மற்றொன்று, வாய்மொழிக் கதைகளாக, பழமொழிகளாக, சொல்வடைகளாக, விடுகதைகளாக, சடங்காக, வழிபாடாக, திருவிழாவாக காலங்காலமாய் ஒரு இனம் தனது அகப்பரப்பிற்குள் காத்துவரும் நாட்டார் வழக்காற்றின் அடிப்படையில் இயங்கும் சிறுகதையாடல்களை உருவாக்கும் வரலாறு. இதற்கு..... நாட்டுப்புறக் கதைகளை உதாரணம் கூறலாம்”¹⁰

“வரலாறு என்பது அதிகாரமையங்கள், பிரதிநிதித்துவ அமைப்புகள் ஆகியவற்றின் இயக்கங்களைப் பதிவு செய்வதாய் ஆகும்போது, இவற்றின் அடியோட்டமாய் செயல்பட்ட வெகுஜனத்திரள்களின் இயல்புக்கம், ஆற்றல்கள் வெளிப்பட்ட விதம், மைய நீரோட்ட வரலாறு எழுதுவதில் முக்கியமற்றுப் போகிறது. தனித்துவங்கள் நிறைந்த மக்கள் குழுக்கள் மைய நீரோட்ட வரலாற்று நிகழ்வினை ஒட்டியும், விலகியும், வெட்டியும் இயங்கிய விதத்தை ஆய்வு செய்வது / பதிவு செய்வது அடித்தட்டு வரலாற்றாய்வாகப் பரிமாணம் பெறுகிறது. மையநீரோட்ட வரலாற்றின் கருதுகோள்களை ஆற்றல்மிக்க விதத்தில் கேள்விக்குள்ளாக்கும் புரட்சிகர, ஜனநாயகச் சிந்தனைச் செயல்பாடாக இது (இலக்கியம்) விளங்க சாத்தியமாகிறது.

இலக்கியம், வரலாற்றின் காரணிகளான மனித உயிரிகளையே காரணம் கொள்வதால், அது இயல்பிலேயே அடித்தட்டு வரலாற்றாய்விற்கு நெருக்கமானதாக சாத்தியமுண்டு”¹¹.

இவ்வாறு வாய்மொழியிலக்கியங்கள் விளிம்புநிலை, அடித்தட்டு மக்களின் வரலாற்றினை உருவாக்கம் செய்யவும், அதனைப் புரிந்து கொள்ளவும் முடியும் என்பதினை அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. காணிக்காரர்களின் கதையின் துணைகொண்டு நிலத்திற்கும்-அவர்களுக்கும் உள்ள தொடர்பினையும், 'மற்றவரின்' குரலை மதித்தல், வாய்மொழியினை நம்புதல் போன்றன எவ்வாறு உள்ளது என்பதினை ஆராயமுடியும்.

VII

“எழுதும்போது காலக்குறுக்கம் இல்லை. வேண்டிய காலத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாகும். சிந்திக்கக் கால வாய்ப்புண்டு. முன் எழுதியதை மீண்டும் பார்த்து, எழுதுவதை, எழுதவிருப்பவதைக் கோவைப்படுத்திக் கொள்ளவியலும். பிழைகளைத் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்துத் திருத்த வாய்ப்புண்டு. சொல்லைத், தொடரை உளத்தில் உருப்படுத்தி எழுத உரிய காலமுண்டு. பேச்சைப்போல், கேட்போரையோ, அவர் பேசுவதையோ சிந்திக்க வேண்டுவதில்லை. ஆயின், கற்போரைப், படிப்போரைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். பேச்சு விரைவில் மாயும். எழுத்து மாயாது. நிலைத்து வருங்கால மக்களுக்கு எழுத்திலுள்ள செய்தியை எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டேயிருக்கும்”¹².

இக்கூற்று மொழியியலாளர், சி. சுப்பிரமணியன் அவர்களின் கூற்றாகும். அதாவது, பேச்சு மாயும் என்று அவர் கூறியிருப்பது எழுத்தின் அதிகார மனநிலையே. மேலும், எழுத்து மொழியின் சார்பான பார்வையுமேயாகும். ஆனால், வாய்மொழிச் சமூகங்களைப் பொறுத்தமட்டில் பேச்சானது மாயும் ஒன்றல்ல. இப்பேச்சுகள் அனைத்தும் பாடல்களாக, கதைகளாக, சொல்வடைகளாக, விழாக்களாக, வழிபாடாக, புராணமாக இன்னும் பலப்பலவாக / வேறுவேறாக அவர்களின் அக / புற வெளிகள் எங்கும் மிதந்து கொண்டேயிருக்கின்றன / அதிர்ந்துத் கொண்டேயிருக்கின்றன.

“உலகம் முழுவதிலுமுள்ள பேச்சுமொழி இலக்கியம் மூன்று கூறுகளைக் கொண்டிருக்கிறது.

1. தான் சார்ந்த நிலப்பகுதியை எதிரொலிப்பது.
2. புவியியல் தகவல்களை விளக்குவது.
3. மொழியின் தர்க்கக் கூறுகளைப் பிடித்து வைப்பது...”¹³

இக்கட்டுரையின் துவக்கத்தில் உள்ள மூங்கக்குட்டிக் கதையை எழுதித்தந்த கதைசொல்லியிடம், ஒரு கதை சொல்லுங்களேன் என்று கேட்டபோது, நான் எழுதித் தருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டார். அவர் எழுதியபடியே, கதை தரப்பட்டுள்ளது. நாம் பேசுகின்றபோது எப்படி நிறுத்தக் குறி, ஆச்சரியக்குறி... போன்றன இட்டு பேசமாட்டோமோ அதே போன்று அதாவது, பேசுவதின்மேல் எழுத்தாக்கியுள்ளார். இது மாற்று எழுத்துதல் முறையாகவும் கூட இருக்கின்றது.

கதையில் முத்தனும் (கிழவன்), முத்தியும் (கிழவி) தங்களின் பிள்ளையைப் போன்று வளர்த்துவருகின்ற மூங்கக்குட்டியை மற்றொருவர் குழம்பு வைத்து தின்றுவிடுகிறார். அது பிரச்சினையாக்கப்பட்டவுடன், மூங்கக்குட்டியைக் கொன்றவர் ஒப்புக்கொள்கிறார். இவர்களுக்கு இடையிலான பிரச்சினை ஊரிலுள்ளவர்கள் அனைவராலும் விசாரிக்கப்பட்டு தீர்ப்பு வழங்கப்படுகிறது. ஆனால், தற்போது பஞ்சாயத்தில் கணவன்-மனைவி இடையே நடந்த பிரச்சினைகளை ஊர்மக்கள் கூடிப்பேசினாலும் தீர்த்து வைக்க முடியவில்லை. ஏனெனில், கணவன் எழுத்து அதிகார நிறுவனத்தில் வேலைபார்த்து வருகின்றார். அவரை நாம் நிர்ப்பந்தித்தால் பொய்வழக்கு போடப்படலாம் என நினைத்து அவ்வழக்கில் தீர்வு காணப்பெறாமல் விடப்பட்டதினை அறியமுடியும். கதையில், ஊர்மக்கள் அனைவரும் சேர்ந்து பேசும்போது, அந்த கிழவனும், கிழவியும் மூங்கக்குட்டியை தங்களின் பிள்ளையைப் போன்று வளர்த்து வந்தனர். அதனை நீ கொன்றுவிட்டபடியால், உன்னுடைய குழந்தையைக் கொடுக்கவேண்டும் இல்லையெனில் நீ தான் அவர்களை கவனித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றனர். உடனே மூங்கக்குட்டியைக் கொன்றவர் நிலம் கொடுப்பதாக கூறினார். இதனை கிழவனும்-கிழவியும், ஊர்க்காரர்களும் ஏற்றுக் கொண்டனர். நிலமும் / உழைப்பும் இவர்களின் வாழ்வுடன் மிகவும் பின்னிப்பிணைந்திருப்பதினை இதன் மூலம் அறியமுடிகின்றது. அதாவது, மூங்கக்குட்டியைக் கொன்றவர் “நான் இவர்களை கவனித்துக் கொள்கிறேன்” என்று கூறியிருந்தால் கிழவனும்-கிழவியும் உழைக்க வேண்டியதில்லை. குழந்தையைக் கொடுத்தால், அக்குழந்தை இவர்கள் இருவரையும் காப்பாற்ற வேண்டியதிருக்கும். நிலத்தைக் கொடுக்கின்றபோது, கிழவனும்-கிழவியும் அதில் உழைத்துச் சாப்பிட்டாக வேண்டும். இதன்மூலம் நிலம் / உழைப்பு இவர்களிடம் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருப்பதினை அறியமுடிகிறது. இதில் வரக்கூடிய நிலம் என்பதுடன் தொடர்புடைய கருத்தினை தற்போதைய எழுத்துச் சமூகத்தின் அடிப்படையில் பார்க்கக் கூடாது. அதாவது, பத்திரம் மாற்றல் மூலம் நிலம் மாற்றுவது போன்றதல்ல. மலைப்பகுதியின் ஓரிடத்தில் இவர்கள் பயிர் செய்ய நினைத்தவுடன், அப்பகுதியில் உள்ள புட்டிதர்களை சரி செய்து சுற்றிலும் வேலி அடைத்து வைப்பார்கள். கதையில் கொடுக்கப்பட்ட நிலமானது, இப்படி பயிரிடத் தயாராக உள்ள நிலம் கொடுக்கப்பட்டதினையே குறிக்கும். வேலி அடைப்பதும், புத்தர்களை வெட்டி நிலத்தினைச் சரி செய்வதுமே கடினமான பணியாகும்.

கதைசொல்லியின் சொந்த ஊரான கீழ்த்தெருவெட்டான் பாறை (சேர்வலாறு)யில், கதைசொல்லிக்கு நிலம் இல்லை. அதே போன்று கதைசொல்லியின் கணவர் ஊரில் அவரது பெயரிலும் நிலம் இல்லை. ஆனால், கதைசொல்லியின் கணவர் களக்காட்டில் வனத்துறையில் வேலை செய்து வருகின்றார். இவர்கள் வாடகை வீட்டில்தான் வசித்து வருகின்றனர். தனது கணவரின் சொந்த ஊரான காணிக் குடியிருப்பில் வீடு கட்டுவதற்குக்கூட

நிலமில்லாது இருக்கின்றனர். இப்படியாக, தனக்கு குடியிருக்கக்கூட சொந்த நிலமில்லாததினையும், தங்கள் குழுமக்களின் நிலமில்லாப் பிரச்சினைகளையும் இவர் தேர்ந்தெடுத்திருக்கும் கதையின் மூலம் வெளிப்படுத்தி இருக்கின்றார்.

கதையில் இடம் பெற்றுள்ள கிழவன் - கிழவி என்ற இரண்டு கதாபாத்திரங்களும் 'அனுபவம் சார்ந்தது' என்பதினைக் குறிப்பிடக் கூடியவனாக உள்ளன. ஓரிடத்தில் வாழ்கின்ற மக்கள் தங்களின் தளம் சார்ந்த / திணை சார்ந்த அறிவினை (Local knowledge) அனுபவங்களின் மூலம் பெற்றிருப்பர். ஆகவே, புதுத்திட்டம் ஒன்றினைச் செயல்படுத்த நினைக்கின்றபோது, அப்பகுதி மக்களின் திணைசார் அறிவினைப் பயன்படுத்தவில்லையெனில் செயல்படுத்தும் திட்டமானது எதிர்விளைவுகளை உருவாக்கும் என்பதினை அறியமுடிகின்றது. அதாவது, வனத்தில் பயிரிட / நடவு செய்ய யூக்கலிப்டஸ், தீக்குச்சி மரம் போன்றன பயன்படுத்தியதினால் அப்பகுதியின் காலநிலை மாற்றமடைந்தது. மிளாவின் எண்ணிக்கையை அதிகமாக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட வேதியியற் பொருட்களால் அவைகள் இறந்தன. அத்துடன் செந்நாய், புலி போன்றன கொல்லப்பட்டதனையும் இதனோடு இணைத்துப் பார்க்க முடியும். இப்படியாக, திணைசார் அறிவினை பயன்படுத்த யோசிக்காமல் போனதற்கு எழுத்துச்சமூக அதிகார மையங்களின் அறிவுத்திமிர் மற்றும் இம்மக்களை அறிவிலிகள் என்று பார்க்கும் பார்வையும் அடங்கியிருப்பதாகும். வனம் அழிவதினால் மட்டுமே மழையோ, சுற்றுப்புறச் சூழலோ மாசுபடவில்லை. சுற்றுச்சூழலை மாசுப்படுத்தும் பலப்பலத் தொழிற்சாலைகளும், பெரும் வாணிப நோக்கங்களும் காரணங்கள் ஆகும். ஆனால், இவைகளை இலகுவாக மறைத்துவிட்டு 'வனத்தை பாதுகாப்பதன் மூலமே சுற்றுப்புறச்சூழலைப் பாதுகாக்க முடியும்' என்று பிரச்சினைகளை எழுத்துச் சமூகத்தினர் ஒற்றைப் படுத்துகின்றனர். மேலும், கதையில் வருகின்ற கிழவன்-கிழவி என்ற இருபாத்திரங்களும் தினமும் தோட்டத்தில் வேலை செய்வதாக வருகின்றது. இப்படி வயதான பின்பும் கூட, தொடர்ந்து மண்ணோடு இவர்களுக்கு உறவு இருப்பதினை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

காணிக்காரர்களின் வாழிடங்கள் முன்பு குளிரான பகுதிகளிலேயே இடம் பெற்று வந்திருக்கின்றன என்பதைக் கதையில் வரக்கூடிய குளிர்காய்தல் என்ற செயல்மூலம் விளங்கிக் கொள்ளமுடியும். மூங்கக்குட்டியானது வயதானவர்களை குளிர்காய வைத்தல் என்பதின் மூலம் அவர்களின் 'உடம்பிற்கு தூடு கொடுக்கும்' பணியினைச் செய்கின்றது. தாயின் மடிச்சூட்டிலிருந்து குழந்தையானது சுகம், திருப்தி போன்றவற்றினைப் பெறுவதாகக் கூறும் உளவியலாளர்களின் கூற்றினை இங்கு இணைத்துக் காணமுடியும். இதனை காணிக்காரர்களுக்கும் - வனத்திற்கும் இடையேயுள்ள பரஸ்பர / நேர்மையான உறவாகவும் காணமுடியும். நேர்மையான / பரஸ்பர உறவானது ஒன்றையொன்று மேலாண்மை செய்யாமலிருக்கும்போதே சாத்தியம்.

குளிர்காய்வதற்கு மூங்கைக்குட்டியானது, குப்பையில் சென்று 'மாரு' (குச்சி) எடுத்துவருவதாக கதையில் உள்ளது. இதனை வெறுமனே குப்பை என்று பார்க்காமல், சற்று ஆழமாகவும் பார்க்க வேண்டிய அவசியமுள்ளது. குப்பை என்பது பொதுவாக இயல்பிழந்த, திரும்பவும் பயன்படுத்த முடியாதவைகளைக் குறிப்பதாகக் கொண்டோமெனில், மூங்கைக் குட்டியானது 'மாரு' எடுக்கும் குப்பையினைக் காடாகவும் / வனமாகவும் புரியமுடியும். அதே போன்று, வனத்தில் பட்டுபோன, கீழே விழுந்து கிடக்கும் மரங்கள் போன்றவற்றினை அவை அர்த்தப்படுத்தும். இதன்படி, இம்மக்கள் புதிய விறகு எரிப்பதற்கு மரங்களை வெட்டுவதில்லை, கீழே விழுந்து கிடக்கும் துளிர்க்காத மரங்களையே பயன்படுத்துவர் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். இந்த பட்டுபோன / துளிர்க்காத மரங்களே 'மாரு' (குச்சி) களாக சுருக்கம் செய்யப்பட்டு கதையில் படரவிட்டிருக்கலாம் என எண்ண அதிக வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன.

கதையில், ஆற்றிற்குச் சென்று மீன்பிடிக்கப் போகும் வழியில் மூங்கக்குட்டியைக் கண்ட கிழவர் அதனை பிடித்துக் கொண்டு வருகிறார். அப்படி வரும்போது, வழியின் நெடுகிலும் இந்த மூங்கக் குட்டியின் இறகுகளை பிடுங்கிப் போட்டுக் கொண்டே வருகிறார். அதனைக் கொண்டு குழம்பு வைத்து, மரவள்ளிக் கிழங்கினை நன்றாக சமைத்து களி போன்று கிளறி, அதனுடன் சேர்த்து உணவாக கொள்கின்றார். மரவள்ளிக் கிழங்கினை நன்றாக சமைத்து அதனை களி போன்று கிளறி சாப்பிடும்போது கறி அல்லது மீன் அவசியம். இதுவே இவர்களின் பழைய உணவுமுறை என்பதினை முன்னமே கண்டோம். மூங்கக்குட்டியின் முடியினை / இறகினை வழிநெடுகிலும் பிடுங்கிப் போட்டு கொண்டே வருவது எதனைக் குறிப்பிடுகின்றது என்று பார்த்தோமானால், அடிப்படையில் மூங்கக்குட்டியினைத் திருடும் நோக்கில் இல்லை என்பது தெளிவாகின்றது. அதே போன்று, ஊரார் வந்து அவரிடம் விசாரிக்கின்றபோது அந்த மூங்கக்குட்டியை தானே சமைத்து சாப்பிட்டதாகவும் ஒப்புக்கொள்கிறார். கிழவனும் - கிழவியும் அதனை தங்களின் பிள்ளையைப் போன்று வளர்த்தனர் என்று கூறியவுடன், அவ்வாய்மொழிக் கூற்றினை ஏற்று அதற்கு ஈடாக நிலத்தினை வழங்குகின்றார். இதிலிருந்து இவர்கள் மற்றவர்களின் குரலுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பதின்மையும், வாய்மொழியினை நம்புவதின்மையும் அறியமுடிகின்றது.

“வள்ளிமுடிச்சம் வாப் பொருளும்” - என்ற சொற்றொடரானது இவர்களின் முன்னாளைய கருத்துப் புலப்படுத்தச் செயல்பாட்டினை விளக்குவதாகும். இவர்களின் சமூக அமைப்பில் விளிகாணி என்ற ஒருவர் உண்டு. இவர், ஒரு ஊரிலிருந்து இன்னொரு ஊருக்கு மூட்டுக்காணியானவர் கொடுத்து அனுப்பும் செய்தியினை கொண்டு சேர்ப்பார். அப்போது, மூட்டுக்காணியானவர் யார் செய்தியினை அனுப்புவது என்று, மற்ற ஊரில் உள்ள மூட்டுக்காணி அறிந்து கொள்ளும் வண்ணம் ஒரு கொடியில் (செடியின்) முடிச்சு போட்டுக்

கொடுத்தனுப்புவார். கொடியினை இவர்கள் வள்ளி என்றே கூறுவார்கள். இப்படி வள்ளி முடிச்சுக் கொடுத்து அனுப்பும்போதே என்ன விடயம் / செய்தி போன்ற விவரங்களை விளிகாணியிடம் சொல்லி அனுப்புவார். இந்த விளிகாணி மற்ற ஊரில் உள்ள மூட்டுக்காணியிடம் வள்ளிமுடிச்சினைக் கொடுத்துவிட்டு, வாய்மொழியாகச் சொன்ன செய்தியினையும் சொல்லிவிடுவார். இது மூட்டுக்காணிகளுக்கிடையே இருந்த கருத்துப் புலப்படுத்த மரபு. இதன்மூலம் இவர்கள் வாய்மொழிக்கு கொடுத்துவந்த சிறப்பிடத்தினை அறியமுடியும். இந்தத் தரவுகளைக் கொண்டு இவர்களுடன் வெள்ளை அதிகாரி வாய்மொழி ஒப்பந்தம் (மரக்கன்றுகள் பயிரிட்டு, அவை பெரிய மரங்களானதும் அதனை வெட்டி விற்கும் உரிமை காணிக்களாகிய உங்களுக்கேயுண்டு. அப்படி வெட்டி விற்கும்போது மூன்றில் ஒரு பங்கினை வரியாக அரசுக்கு செலுத்தவேண்டும்) செய்து கொண்டதினையும், இவர்களுடைய 192 ஏக்கர் நிலத்தின் பட்டயத்தை (இஞ்சிக்குழிப் பகுதியில் இடம் பெயர்ந்து வாழ, வெள்ளையர்களால் கொடுக்கப்பட்டது) இந்திய அரசின் வனத்துறை அதிகாரி புதுப்பித்துவிட்டு தருவதாகக் கூறியவுடன் அவ்வாய்மொழியினை நம்பி, தங்களின் பட்டயத்தைக் கொடுத்திருக்கின்றார்கள் என்பதினையும் இக்கதையின் வழியே அறியமுடிகின்றது. இந்த உண்மைகள் கதைகளிலும் / வனவெளிகளிலும் அதிர்ந்து கொண்டும் மிதந்து கொண்டும் இருக்கின்றன.

வெரியர் எல்வின் நூலில் உள்ள சிறுகுறிப்புகளுடன் இதனை முடித்துக் கொள்ளலாம்.

“ மக்கள் எண்ணிக்கையைக் கணக்கிடும் சென்சஸ் அலுவலைப் பற்றி மாரியா (பழங்குடியினர்) மக்கள் சந்தேகம் கொண்டார்கள். 1931 -ஆம் ஆண்டு மக்கள் எண்ணிக்கை நடவடிக்கைக்குப் பிறகு காட்டில் புலிகள் அதிகமாகிவிட்டன என்பதை அவர்கள் நினைவுறுத்தினார்கள். மக்களை எண்ணிக் கணக்கிடுவது ஒரு பாவச்செயல்; அந்தச் செய்கையினால் மனித வளர்ச்சி தடைப் பட்டுவிடும் என்றும் அவர்கள் நம்பியிருந்தார்கள். ஆகவே, 1941-ஆம் ஆண்டு மக்கள் எண்ணிக்கை நடவடிக்கைக்குப் பிறகு, அந்த பழங்குடி மக்கள் தங்களுடைய வீடுகளில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த எண்ணிக்கைப் பலகைகளையெல்லாம் அகற்றிவிட்டு, பன்றிகளைக் கொண்டு பலியிட்டுப் பரிகாரம் செய்து கொண்டார்கள்.”¹⁴

தகவலாளிகள் :

1. அருவியம்மாள் அவர்கள்
2. பாண்டியம்மாள் அவர்கள்
3. பூமாலையம்மாள் அவர்கள்

4. ஆறுமுகம் காணி அவர்கள்
5. மாடன் காணி அவர்கள்
6. அமிர்தராஜ் காணி அவர்கள்
7. பிள்ளையார் காணி அவர்கள்
8. சாவித்திரியம்மாள் அவர்கள்

மேற்கோள்களுக்கு உதவியன :

1. ராமானுஜம். சி.1998 ; “வளர்ச்சிக் கோட்பாட்டின் அரசியல்” காலக்குறி (பக்.39)
2. பஞ்சாங்கம். க:1996; மறுவாசிப்பில் கி. ராஜநாராயணன் (பக். 28,29) சிவகங்கை: அன்னம் (பி)லிட்.
3. பஞ்சாங்கம். க:1996:(பக் 124,125)
4. ராமானுஜம். சி. 1998: “வளர்ச்சிக் கோட்பாட்டின் அரசியல்” காலக்குறி (பக். 20)
5. வேரியர் எல்வின்:1967; எல்வின் கண்ட பழங்குடி மக்கள், தமிழாக்கம்: சிட்டி. சென்னை: புக்வென்சர்.
6. பஞ்சாங்கம். க:1996 ; (பக். 124, 125)
7. மேலது (பக்.125)
8. காலக்குறி ; 1998; (பக்.41)
9. வேரியர் எல்வின்:1967; (பக். 91-92)
10. ஜமாலன், 1998; நாரத ராமாயணத்தை முன்வைத்து பாரத வரலாறும், படைப்பின் ஆழ்தளங்களும், காலக்குறி (பக். 6,7.)
11. ராஜன்குறை ; சுந்தர ராமசாமியின் ‘புளியமரத்தின் கதை’, நிறப்பிரிகை இலக்கிய இணைப்பு - 4:1998 (பக்.13) சென்னை : ஸ்நேகா
12. சுப்பிரமணியம். சி:1998; பேச்சுக் கூறுபாட்டியல் (பக்.51,52) பானையங்கோட்டை : நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம்.
13. பஞ்சாங்கம். க:1996:(பக்.129)
14. வேரியர் எல்வின்:1967; (பக். 130)
15. Sundar Singh , 1964: “Kanis, Census of India 1961, Volume IX (PP'87-173)
16. Thurston Edgar & Rangachari K ;1987; Castes and Tribes of South India Vol III. Madras Asian Educational Services.

யாக்கு வல்கியன்

உறுத்தும் தாடியை மழித்தெடு -
 வழவழப்பாய் -
 வாசனை விபூதியை
 அள்ளிப் பூசு -
 கக்கத்தில் கொஞ்சம் சவ்வாதுப் பொடியை
 பரவ விட்டு "தெய்விக மணம்" கமழ்
 இறுகாத முகத்துடன்
 வியர்வை துடைத்துப் பளிச்சென சிரி
 தங்கம் இழைத்த கொட்டையை
 நெஞ்சில் கட்டி,
 காவித் துணியை சுற்றிப் போர்த்து'
 நடமாடும் தெய்வம்
 நான் எனச் சொல்லு -
 பட்டுடுத்திய பெண்கள்
 தொட்டுப் பாதம் கழுவினால் -
 ஆண்டாண்டுகாலம் படர்ந்து வேர்விட்டிருந்த
 ஆணாய் மாறு -
 எழும்பும் குறியை அடக்க
 கையின் கோலை இறுக்கிப் பிடி'

தய். கந்தசாமி

- 2 மதிய உணவுத் தட்டில்
தப்படித்து வினையாடியதற்காய்
உறிபட்டதை விடவும்
“வெட்டியார புத்திபோவுதா?
வசவுகள் வலிக்கும்
இப்போதும் நினைக்க
- 2 வகுப்பறை நிறைய....
மாடுமேய்க்க ஆளில்லா வெசனம்
நாங்கள் படிக்கத் துணறிய சாக்கில்
வாத்தியின் வாயில் நாலும்
சாணியள்ளத் தாண்டா லாயக்கு நீங்க”
- 2 வாத்தி மகனும்
தோளில்மாட்டிக் கொண்டு போனான்
“கம்ப்யூட்டர் ரிதம் பேடாம்”
கேட்டதற்கு சொன்னான்.
- 2 வாத்தியாரை நினைத்தேன்
நக்கலாய்
காதுக்குள் அதிரும்
டண்ட நக்கற.....நக்கற.....நக்கற.....

அறிய மாட்டாயா நீ
 அன்றொரு நாள்
 ஓரடர் மழைப் போதில்
 குடித்தெரு கூரை விளிம்பொன்றிலும்
 ஒண்ட விடாது
 வசவுகளோடு துரத்தப்பட்ட யென்னப்பனை

சாணியள்ள தாமதம் போல்
 அற்ப காரணங்களுக்காய்
 ஆண்டைச்சிகள்
 கைத்தடம் பதிந்தயென்
 தாயாரின் கன்னங்களை

திமிறியெழும் புலர்காலையொன்றில்
 விரைகள் நச்சியும்
 ஆற்றுள் அழுத்தியும்
 உம் மரத்தகை மகளிராலும்
 நிகழ்த்தப்பட்டயெம்
 சந்தேக மரணமும் சலசமாதியும்.
 எனில்

சொல்லத்தான் வேண்டும் நான்.
 தேன் வண்ண வட்டத்தின்
 மையமாய் நிமிர்த்தவும்
 பெண்டிரின்
 கருத்த முலைக்காம்பு பற்றியும்
 மோணக் கிருகிருப்பிலென்
 முதுகு கீறிய
 அவர்கள் கூரிய நகங்கள் பற்றியும்
 இன்ப உச்சலயிப்பில்
 சிலிர்த்து சிலிர்த் தடங்குமவர்
 முன்கை மென்மயிர் பற்றியும்.

ஆகவே!
 அறிவு ஜீவியுமானயென் நண்பனே'

விமர்சனவெறி கொண்டலையும்
 உன்னிசங்களின் குறிகளெதற்கும்
 இசைந்ததாயில்லை யெங்கள்
 விருப்பு வெறுப்புகளின்
 யோனிப்பொருத்தம்.

கேரளபுரம்

நட. சிவக்குமார்

அந்த சிவன் கோவிலும் சுற்றியுள்ள தெப்பகுளமும் என் நெருங்கிய நண்பர்கள். எப்பொழுது எல்லாம் எனக்கு நேரம் போகவில்லையோ உடனே சோப்பு டப்பாவும் துவர்த்தும் எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பி விடுவேன். தண்ணீரில் இறங்கினால் கரையேற இரண்டுமணி நேரமவது ஆகிவிடும். எந்தெந்த நேரம் குளத்திற்கு யார் யாரெல்லாம் வருவார்கள் என்று கூட எனக்கு அத்துபடி. யாரும் வரல்லண்ணா எனக்கு ரொம்ப சந்தோசமாக இருக்கும். நீந்திக் கொண்டே மனசுக்குள் கதை சொல்வேன், சிரித்துக் கொள்வேன், இது எல்லாம் நடக்கும். நீந்தியபடியே அரச மரத்தில் தலைகீழாக தொங்கும் வெளவால்களைப் பார்ப்பேன். காற்று வீசும் போது அவைகள் எவ்வளவு அழகாக ஊஞ்சலாடுகின்றன என்று எனக்கு தோனும். குளத்துக்கு கொஞ்சம் பின்னால் அரசமரத்தோடு சேர்ந்து ஒரு சாஸ்தா கோவிலும் உண்டு. அந்த காலத்து நாகர்கள் வழிபாடு இப்போது கார்த்திகை மார்கழி மாதங்களில் அய்யப்பன் வழிபாடாகிவிட்டது. நானும் சபரிமலைக்கு மாலை இட்ட நாள்களில் குளித்து விட்டு ஈரத்துணியுடன் சாஸ்தாவை கும்பிட்டுவிட்டு சிவன் கோவிலுக்கு சாமி கும்பிட போவேன். பக்கத்தில் உள்ள பிள்ளையாரைக் கும்பிட்டுவிட்டு தான் சிவனை கும்பிடணுமாம். பிள்ளையாரை கும்பிடும்போது துள்ளி துள்ளி மணி அடிப்பேன்.

மணி அடிப்பதில் ஒரு சந்தேகம் வந்தது. பாட்டிகிட்ட கேட்டு பார்த்தேன். “மக்கா நம்ம கஷ்டத்த சாமிகிட்ட சொல்லுதுக்கு முன்னால மணி அடிச்சாக்கா சாமி கவனமா காது கொடுத்து கேட்டு நமக்கு நல்லது செய்யும்” எண்ணு நாடிய தடவிக் கொண்டே சொன்னா. பல ஆண்டுகளாக இத அப்படியே நம்பிகிட்டே இருந்தேன். பிறகு நாள் போக போக குளிக்க மட்டும்தான் குளத்துக்கு பேவேன். திருவிழா சமயங்களில் இராத்திரி சினிமா பார்க்க கோவில் பக்கம் போவது உண்டு. ஏதாவது ஒரு பழைய சாமி படத்த எவனாவது ஒரு இளிச்சவாயன பிடிச்சி உபயம் வாங்கி போடுவானுவ. இருந்தாலும் அந்த அனுபவம் ஜாலியா இருக்கும்.

இன்னொருபுறம் குளத்தங்கரை பக்கம் பைசாவச்சு தத்தராகட்ட விளையாட்டு நடக்கும். போலீசு வருதாண்ணு பாக்கதுக்கு படிக்கட்டுக் மேல ஒருத்தன விட்டிருப்பானுவ. ஊருல உள்ள நாலஞ்சு நாயர் பையன்மாரு தான் இதுல சட்டம்பி. பறையங்காலுல உள்ள கொத்த வேலைக்கு போற கூடிய நாடாமாரும் பிரதான காளிகாரனுவ. கட்ட விளையாட்டு தத்தர கட்டத்தில் நடந்துவிட்டு இருக்க சமயத்தில் எவனாவது வந்து காது வாக்கில வந்து சொல்லுவான். சாந்தி வந்திருக்காண்ணு. அவ்வளவுதான். எங்க செட்டில் உள்ள நாலஞ்சுபேரு நைசா கழந்திருவானுவ. வசமாட்டு அவ பின்னால போயி உட்கார்ந்து கிடுவானுவ. கூட்டத்தோட கூட்டம் சினிமா ஒருந் இருட்டு வெளிச்சத்தில் அவள இரண்டு மூணு பிடிபிடிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையில் மூடு வந்தா நல்லா வச்ச தருவாண்ணு பையலுவ சொல்லுவானுவ.

படம் பாக்கதுக்கு ஊருல உள்ள துத்திரயளும் பறையங்காலுல உள்ள பொம்பளையளும் குழந்த குட்டியோட வருவாளுவ. என்ன பொருத்தவரை எப்படியாவது அடிச்சி பிடிச்ச அழுது தொலைச்சாவுது பெர்மிசன் வாங்கிடுவேன். இடையில ஒரு சம்பவம் உண்டு. இப்பதான் ஞாபகம் வருது. ஒரு பத்தரை பதினொன்று மணிக்கெல்லாம் பறைங்கால் இயக்கி அம்மன தாண்டிதான் கேரளபுரம் போகனும். என்னையறியாமலே பல நேரங்களில் சில்லறை பைசா காணிக்கை இயக்கி அம்மனுக்கு போட்டிருக்கேன். ஏன்னா நடுச்சாமத்தில இயக்கிக்க தொந்தரவு அதிகமாட்டு இருக்குமாம். சிவப்பு புடவை கட்டிகிட்டு வருவா, வெத்திலையில தடவ சுண்ணாம்பு கேட்பா.... சலங்கசத்தம் கேட்கும் பிச்சுப் பூ மணமடிக்கும் இப்படி நிறைய பேரு சொன்ன விசயங்கள் படபடவென மனசில வரும். அதுவும் வாய்க்கரை சானல் சத்தம், கோவிலுக்கு பின்னால சுடுகாடுவேற.... அந்த இடத்தில இருந்து ஒரு அரைபார்லாங்கு தூரம் வரைக்கும் லைட் வெளிச்சமே கிடையாது. இது எல்லாம் கொஞ்சம் கூட பயத்த வரவழைக்கும்.

இனி கோவிலுக்கு படம்பாக்க போறன்று சொல்லிகிட்டு தக்கலை சேது தியேட்டருக்கு செகண்ட்ஷோ படம் பார்க்க போன அனுபவமும் உண்டு. செகண்ட்ஷோ படம் முடிஞ்ச பொறவும் அங்க படம் முடியாது. அங்க படம் முடிய இரண்டு இரண்டரை மணியாவது ஆகும். எங்கள் விட பெரிய பையன்மாரு கண்டவனுக்கு தென்னந்தோப்பில் இளநீ பறிப்பதும் மரச்சீனி கிழங்குபுடுங்குவதும் நடக்கும். இது எல்லாம் மறுநாள் காலையில் ரம்மி விளையாட சமயத்தில் கதைகதையா விடுவானுவ.

இப்ப எல்லாம் பழையது மாதிரி யாரும் சினிமா பார்க்க போறது கிடையாது. டிவி வீட்டுக்குள் வந்த பிற்பாடு படிபடியா கொறஞ்சுபோவுது. ஆனா சாமி சப்பரம் தெருவழியா வரும்போது கண்டிப்பாக பாக்கப் போவேன். அண்ணைக்குதான் மசைகள வெளியில பார்க்கலாம். கடுப்புகள பாக்கதுதான் எங்களுக்கு உலாரு. இப்படி கேரளபுரம் கோவில் குளம் இதுகளோடு எனக்கு அதிக தொடர்பு உண்டு.

அண்ணைக்கு இ.எஸ்.பி.என். சானல் கிரிக்கெட் பார்த்துகிட்டு இருந்தேன். அப்பதான் ரொம்ப நாளைக்கு பொறவு கேரளபுரத்தில் இருந்து கதிவரன் வீட்டுக்கு வந்திருந்தான். லேய் எண்ணா உன்ன பாத்தே வருச கணக்காச்சென்று கேட்டேன். முதல்ல பஸ்டு பேட்டிங் யாரு .. ஸ்கோர் என்னாச்சன்னு கேட்டான்.

லேய் கேரளபுரத்தில் ரமேஷ்க்க வீட்டில இல்ல கிரிக்கெட் பாப்பா.... அவன் சரியா பதில் சொல்லாமலே வீட்டுக்க உள்ளே வந்து சேரில உட்கார்ந்தான். அவனுட்ட கேட்டது தப்பு தானோன்று மனசுக்குள் தோனிச்சு. கிரிக்கெட் பாத்துகிட்டே பேச்சவாக்கில அவன்தான் முதல்ல தொடங்கினான், கேரளபுரம் கோவில் கொடைக்கு சண்டை நடந்த கதையை.....

என்னத்துக்குல சண்டை ... நான் வீடுமாறின பெறவு குளத்துக்கு குளிக்க வந்தே ஆறு ஏழு மாசத்துக்கு மேல ஆவுது என்ன விசயம்ல

அவன் சொன்னதை கேட்டவுடன் அதிர்ச்சியா இருந்தது. அண்ணே இந்த வருசம் எங்கள் சப்பரம் தூக்க விட்டானுவ இல்ல. நான் பறையனா இருந்தாலும்

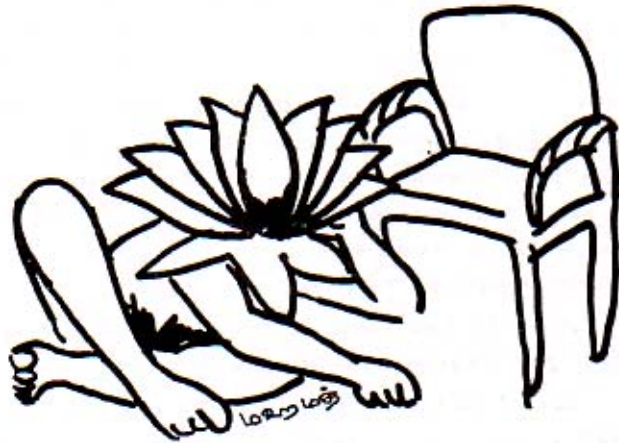
எனக்க பழக்கமெல்லாம் நாயமாருக்க கூடதான். சப்பரம் தூக்க அவளுக்கு கூட சேர்ந்து நான் மட்டும்தான் நாலஞ்ச வருசமாக தூக்கி இருக்கேன். சாமிசப்பரம் தொட்டு தூக்குவதிலே எனக்கு அப்படி ஒரு சந்தோசம். பொளவு நம்ம சுந்தரம் எல்லாம் தலை எடுக்க தொடங்கின பொறவு.

உடனே நான் அந்த காப்பி கட நாயருக்க பொண்டாட்டி கொலுச உண்டாக்கின அந்த சுந்தரமாண்ணு கேட்டேன். உடனே கதிரவனுக்கு அதிசயம். ஆ. அவனேதான் ஆமா, இந்த கதை உங்களுக்கு எப்படி தெரியுமின்னு கேட்டான்.

ஏலேய், தக்கலையில் ஒரு தூசி அசைஞ்சா கூட என்ன கேட்காம அசையாதுல்ல. இந்த கதை மண்ணாங்கட்டிய விடாதிங்க, எப்படி தெரியுமின்னு திரும்பவும் கேட்டான். ஊருல வேற எவன்கிட்டையும் போய் உனறிட்டு கிடக்காத, உனட்ட தான் சொல்லுதென்ற சொன்னகிட்டே சொன்னேன்.

லேய் மடையா... கொலுச குளிக்க போகும் நேரம் பார்த்து நானும் குளிக்க போவேம்பில எனக்கு கொலுசுக்க மேல ஒரு கண்ணு உண்டு கண்ணு உண்டுண்ண மற்றபடி இல்ல சினுபாக்கதான் ஒரு நாள் சோப்பு போட்டு இருக்க சமயத்தில அவளுக்கு தொடைய பாத்தேன். தொடையின்னா அப்படி ஒரு தொடைய அது. எவனையும் பற்றி கவலைப்படாது சுதந்திரமா அவ பாட்டுக்கு குளிச்சிகிட்டு இருந்தா... அதுக்க பொறவு அடிக்கடி எனக்க வேலையே இதுதாம்பில, அப்பம் தான் சுந்தரத்தை பார்த்திருக்கேன் சுந்தரம் எனக்கு பெரிய வழக்கம் ஒண்ணுமில்லை. இருந்தாலும் போக போக நாங்க பழகிட்டோம். உன் சத்தியமா கதிரவா, குளத்த அவன் பார்க் மாதிரி பயன் படுத்தி னான். சாடை மடையா சைகை காட்டுவதும் சிரிக்கதும் எல்லாம் நடக்கும். உனக்கே தெரியும் அது ஒரு எருமை மாட்டு ஜென்மம், ஒரு தல்லு கொள்ளி வேற ஊருல எவனும் அவன் கண்டுக்கமாட்டான். நல்லா பழகுன பொறவு நான் அவனுட்ட வசமா ஒரு நாளு கொலுச பத்தி தூரோடி கேட்டேன். அவன் அண்ணைக்கு நல்ல மூடுல இருந்தான். கொலுசுக்க மாப்பிள்ளைக்க கூட அவன் பதிவா தண்ணி அடிப்பானாம். ஒரு நாள் கொலுசுக்க வீட்டுக்குள்ளே வச்சே

இரண்டு பேரும் தண்ணி அடிச்சிருக்கானுவ. அப்பதான் கொலுசுக்க மாப்பிள்ளை ஒரு ஊத்து தாயேளின்னு புரிஞ்சுகிட்டேன்னும் பெறவு அங்கஇங்க கைய வச்சு பார்டி செட்டாயிட்டானும் சொன்னான். வாரத்தில இரண்டு நாளாவது இராத்திரி அவ வீட்டு அடுக்களை வழியாபோயி உழவு

நடத்திட்டு வருவானாம் இதுல கதிரவா இன்னொரு விசயம் சொன்னான். அத நெனச்சா இப்பம் கூட சிரிப்பா வருதுல. ஒரு தடவை சுந்தரத்துக்கு உடம்பு சரியில்லாம ஆஸ்பத்திரியில கிடந்தானாம். அப்ப அவ தனியாட்டு ஆப்பிள் எல்லாம் வாங்கிட்டு பார்க்க போயிருக்கா, ஆஸ்பத்திரி கட்டில போட்டே அவள சோலி பாத்திருக்காண்ணா எப்படிப்பட்ட கரல் ஊக்கம் உள்ளவன் பாத்துக்கோ சரி அதவிடு... சப்பரத்துக்க கதைய சொல்லுல... அதுதான் அண்ணை சுந்தரம் சாவதுக்கு முன்னால நாங்களும் சப்பரம் இழுப்போமின்று ஒரு பயங்கர தகராறு நடந்தது ஊருல உள்ள பெரிய ஆளுவ அஞ்சாரு பேரு பேசி பறக்கி இனி நம்ம பழைய காலம் மாதிரி இருக்க கூடாதுண்ணு முடிவுபுண்ணி எல்லாரும் சப்பரம் இழுக்கவாமின்று முடிவு எடுத்தோம். அதுக்க பொறவு அஞ்சாறு வருசமாட்டு தொடர்ந்து நாங்களும் இழுத்துகிட்டு இருக்கோம்.

இந்த வருடம் கொடைக்கு இரண்டு வாரத்துக்கு முன்னால ஊருல கிரிக்கெட் விளையாட்டுல நாயர் பையன்மாருக்கும் எங்களுக்கும் பிரச்சினை வந்தது. எல்லாரும் ஒரே டீம்தான். சண்டை வந்தவுடன் சாதி கலர் கொடுத்து பார்த்திட்டானுவ யாரும் இப்பம் கிரிக்கெட் விளையாட்டு கிடையாது. நாயர் பொம்பளைய குளிக்க போகும் போதும் வெளிய போகும் போதும் என்னைபாத்தா சிரிப்பாளுவ இப்ப தலையை உம்மின்னு வச்சுகிட்டு போறாளுவ.

அதுக்கு எல்லாம் காரணம் இந்த சண்டையா, வீட்டில் போய் சொல்லிபுட்டானுவளாண்ணு கேட்டேன் ஆமாண்ணை சொன்னது மட்டுமா கோவிலுல சப்பரம் தூக்கபடாதுன்னு சொல்லி பறக்கி வச்சிட்டானுவ அவனுவளுக்க திமிரபாத்தியா. நாம கொஞ்சம் வெள்ளையும் சொள்ளையுமாய் பேண்டும் சட்டையும் போட்டுகிட்டு நடக்க கூடிய சமயத்தில இப்படியிண்ணா நம்ம அப்பனும் அம்மையும் என்ன பாடுபடுத்தி இருப்பானுவ.

ஏய், கொம்பனுக்க மொவனே கோரேலு அந்த கதைய பொறவு பேசலாம். நாயமாருக்க வால பிடிச்சுகிட்டு கிடந்தாஇல்லா இன்னைக்கு தான் ஞான உதயம் வந்ததா, பண்ணிக்கு பொறந்த பயலே முதல்ல நடந்தத சொல்லுல நாயே,

பிறகு எண்ணி நம்ம பயலுவ நாலஞ்சுபேரு போயி அவனுட்ட கேட்டானுவ. அதுக்கு லேய் அன்னைக்கே உங்கள சப்பரம் இழுக்க விட்டிருக்கமாட்டோம். பின்ன செத்துபோன சுந்தரம் பைய தலையிட்டதுனால விட்டு பிடிச்சோம். ஒரு போலீஸ் கேசுவரபிடாது என்கிற ஒரே காரணத்துக்காக தான் இப்படி சொன்னவுடனே எங்களுக்கு கொஞ்சம் கூட கடுப்பு வந்தது பாத்துக்கா, இத இனி சும்மா விட கூடாதுன்னு எண்ணி எங்க ஊரு தலைவருட்ட போயி சொன்னோம். அவிய எல்லாம் பேசி ஒரு முடிவுக்கு வரலண்ணா கிரிக்கெட் பேட்ட எடுத்து நாலஞ்சு பேர சப்பரம் தூக்கப்படாத அளவுக்கு அடிக்கனுமின்னு முடிவு பண்ணினோம்.

லேய்மயிரே, இவ்வளவு வீர வசனம் அடிக்கா இல்லா நான் சொல்லத கொஞ்சம் கேளு. நான் எவ்வளவு சொன்னாலும் நீ தாமரை பூவுக்குதான் ஒட்டுபோடுவா இருந்தாலும் சொல்லுதேன். நம்ம இயக்கி அம்மன் கோவிலு திருவிழாவுக்கு எத்தனை நாயன்மாருல வருவானுவ. கொலுசுக்க மாப்பிள்ளைய மாதிரிப்பட்ட நாலஞ்சு மாம்பட்ட கேசுவ அஞ்சாரு எண்ணம் வரும். அதவிடுவ, நாணும் தர்மனும் சேர்ந்து ஒரு புக் ஒர்க் செய்தோம் உனக்கு ஓர்மை இருக்கா. அப்ப

அந்த புக்கில கேரளபுரம் கோவில் பத்தி எழுத போகும் போதுதான் ஒரு உண்மை தெரிஞ்சது . மகாராசா இராமேஸ்வரம் சிவனை தரிசிக்க போனாராம் இராமேஸ்வரம் கடலுல குளிச்சுகிட்டு இருக்க சமயத்தில் அவருக்க காலடியில ஒரு கல்லு தட்டு பட்டுதாம். எடுத்து பாத்தாராம் அது ஒரு அழகான பிள்ளையார் சிலையாம். அந்த சிலையில கேரளபுரத்தில கோவில் கட்டி வைக்கலாமின்னு முடிவு பண்ணி தேரில வச்ச கொண்டு வந்தாராம். சிலைக்க கனம் தாங்கமுடியாம தேரு ஒருபக்கம் வாக்கில சரிஞ்சு போச்சுதாம், மட்டுமில்லாம ராசாவுக்கும் உடம்பு சரியில்லாம ஆயி கேரளபுரம் ஓந்து சேரகூடிய வழியில் வச்சு இறந்து போயிட்டாராம். அவருக்கு ஞாபகார்த்தமா கோவிலு கட்டி பிள்ளையாரை வச்சிட்டு பக்கத்தில இன்னொரு கோவிலு கட்டி அவருக்க சமாதிக்க மேல ஒரு சிவலிங்கத்தை தூக்கி வச்சிருக்கானுவ குடும்பகாரணமாரும் இத கும்பிட்டுட்டு இருக்கானுவ இதுதாம்மில் கேரளபுரம் கோவிலு, இதுதான் இந்த கோவிலுக்கு கொடிமரம் கூட கிடையாது. மாயானருத்திரனு வயசான கிழடுகள் சொல்லிகிடும்.

சிரிப்பா வருதுல உங்கள நினைச்சா ஒரு ராசாவுக்க சமாதிய கும்பிட்டுகிட்டு அதுக்கு பத்து நாளு திருவிழா அந்த சப்பரம் இழுக்க உங்களுக்குள்ள அடி..... கேவலமா இல்லியலா..... பொறவு சப்பரம் இழுத்தியளா இழுக்கல்லியா அதசொல்லு பின்ன இழுக்காம விடுவோமா? ஊரு சண்டை வந்திருமின்னு பயந்து அவனுவளும் பி.ஜே.பி.யில இருக்கானுவ நாங்களும் பி.ஜே.பி. யில இருக்கோம் கட்சியில பெரிய பிரச்சனையாவிருமின்று பயந்து சம்மதிச்சட்டானுவ உடனே நாங்க நாலஞ்சு பேரு பிராமணமாரு தூக்க கூடிய சப்பரத்தை இந்த வருடம் தூக்கமின்று சண்டை போட்டோம் பாத்துக்கா.....

லேய்..... பிராமணமாருக்குன்னு தனி சப்பரமிருக்கா..... இல்ல அண்ணே.. மொத்தம் ஊரு பிராமணமாரு குடும்பம் இரண்டே இரண்டு தான் இப்பம் இருக்கது ஆனா திருவிழா சமயத்தில பைசா கொடுத்தாவது நாலஞ்சு பிராமணமாரு கொண்டு வந்து சப்பரம் தூக்க சொல்லுவானுவ அத நாங்க தூக்க போற மின்னூ சொன்னவுடனே அவனுவ யாருமே சம்மதிக்கல்ல பிறகு எல்லாரும் சேர்ந்து அடுத்த வருடம் பாத்துகிடலாம் பேசி பறக்கி கொடைக்கு அன்னைக்கு பழையது மாதிரி சப்பரம் தூக்க தொடங்கினோம். வழக்கத்தவிட அதிகமாட்டு குளிச்சு சந்தனமெல்லாம் பூசிக்கிட்டு பயலுவ நாலஞ்சுபேரு கூட வந்தானுவ.

ஆனா அந்த துத்திரத்தியளுக்கும் அம்மச்சிமாருக்க திமிர பாத்யண்ணா.... ஒரு வீட்டில் கூட விளக்கு வெளிச்சம் இல்ல கேட்டியாலே பொதுவா பெரும்பாலும் எல்லா வீட்டிலயும் சாமி சப்பரம் வந்திச்சின்னா திருவிளக்கு எல்லாம் எடுத்து வச்ச தீபாராணை எல்லாம் காட்டுவா அந்த ஐஸ்வரியமே தனிதான்.

லேய் அப்ப சப்பரம் தூக்க போறது இதுக்குதான்னு பச்சையா சொல்லிட்டு போல கதிரவா.....

அப்படி மொட்டையா சொல்ல முடியாது, கொஞ்சம் உண்மையும் உண்டு. நீ பெரிய ஓக்கியன போல கேட்காத. உண்ணாண ஒரு நாலஞ்சு வீட்டுக்காரனுவ தவிர ஒரு பயலுக்க வீட்டில் கூட விளக்கபத்தல்ல. எல்லோரும் விளக்க அணைச்சு போட்டுகிட்டு வேடிக்கை பாத்தது மாதிரி பாத்துகிட்டு நின்னானுவ வாசல்படியில

4ந்த கிரிக்கெட் விளையாடகூடிய அண்டிபிச்சு பயலுவளுக்க பேச்சிக்கு எவ்வளவு செல்வாக்கு இருக்குபாத்தியா..... எனக்கு கோவமிண்ணா தாங்க முடியாத அளவுக்கு கோவம். மறுநாள் காலையில பள்ளியாடிக்க கிட்ட எங்க சொந்தகாரரு ஒரு ஆளுக்கு எங்க அப்பா நம்ம கேரளபுரம் தெருவுக்குள்ளே ஒரு வீடு வாங்கி கொடுத்தாரு. இப்பம் அதில் அவரு தாமசமில்லை வீடு பூட்டிதான் போட்டிருக்கும்.

பறையனுக்கு தெருவுக்குள்ள வீடு தந்தானுவ.

ஆரம்பத்தில் கொஞ்சம் மடிச்சானுவடே பிறகு அவனுவளுக்கு பணத்துக்கு ரொம்ப அவசியம் பாத்துக்கா. எங்க அப்பா ஒரு இரண்டு மூனு தடவை வசமா போய் தொந்தரவு பண்ணினாரா... வீட கொடுத்திட்டானுவ.

சொல்ல வந்த காரியத்தகேளு அவருக்கு வீட்டில் காலையில போய் திருவிழாவில் நடந்த கதை அவ்வளவும் சொன்னேன். உங்க வீட்டில் அன்னைக்கு கூடி லைட் போட்டானுவ இல்லன்னு விளக்கி கொடுத்தேன். இல்லண்ணா தினமும் அவருக்க வீட்டில் பக்கத்து வீட்டு சூத்திரத்தி போய் லைட்ட போட்டிருவா, சாவிய அவகிட்ட தான் நாங்க கொடுத்து வச்சிருக்கோம், கிணத்தில தண்ணீர்கோரதுக்கு வேண்டி வசமா பேசி சாவிய வாங்கி வச்சிருக்கா

பறையனுக்க கிணத்து தண்ணி மட்டும் அவளுக்கு வாணுமாம் கொஞ்சம் கூடி சூடு ஏத்திவிட்டேன் உடனே சட்டைய போட்டுவிட்டு என்கூட வந்தாரு கேரளபுரத்துக்கு அந்த சூத்திரத்திக்கு வீட்டுக்கு போயி இனிமேல் யாரும் எனக்க கிணத்துல தண்ணி கோரபிடாதுன்னு விலக்கினாரு, நான் கூட போனதுனால் அவளுக்கு நோக மனசிலாச்சு, அவமூச்சு காட்டல்ல... பறையனுக்க கிணத்து தண்ணி மட்டும் வாணுமில்லையான்னு ஆனா- பூனான்னு அறுத்து கிழிச்சாரு.

லேய் கதிரவா... உன் வாழ்க்கையில் இப்பதாம் பல ஒரு உருப்படியான காரியம் செஞ்சிருக்கான்னு சொன்னேன். நானும் இந்த வாய்ப்ப பயன்படுத்திகிட்டேன். லேய் சூத்திரத்தியளுக்க திமிரு லேசுபட்ட திமிருஇல்ல அந்த காலத்தில வண்ணான்மாரு துணி வெளுத்து கொண்டு போயாச்சின்னா அத கிணத்தங்கரையில் கொண்டு போயி தண்ணில நனைச்ச பொறவுதான் வீட்டு கொண்டு போவானுவளாம். நீ செய்தது நுத்துக்கு நூறு சரிதான்பில.

இப்பம் கோவிலு கொடை எல்லாம் முடிஞ்சாச்சு, எப்படி இருக்கு ஊரு பிரச்சனையா ஒண்ணுமில்ல இதுவரை..

ஊரு கூட்டத்தில நாங்க நாலஞ்சு பேரு எடுத்த முடிவு தெரியுமான்னு சிரிக்கக்கிட்டே சொன்னான் கதிரவன்.

சொல்லு தாயோளி சொன்னாதானல தெரியும்.

அன்னைக்கு கோவில் குளத்தில நம்ம அப்பனும், அம்மையும் எல்லாம் குளிக்க விட மாட்டானுவ இல்லியா.....

இன்னைக்கு நம்ம அவனுவள குளிக்க விட கூடாதுண்ணு முடிவு எடுத்தோம். லேய் இது சூத்திரனுக்க சூத்திர ஆப்பு வைக்க கூடிய சீரா இல்லல இருக்குதுண்ணு சொல்லிகிட்டு சிரிச்சேன்.

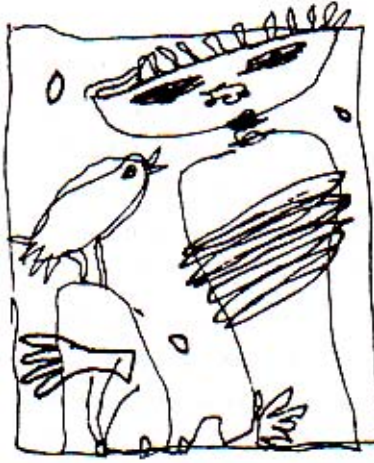
அவைதிக முறையில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுதப்பட வேண்டும்

கரு. அழ. குணசேகரன்

சங்க இலக்கிய காலம், சங்கம் மருவிய காலம் எனும் களப்பிரர் ஆட்சிக்காலம் ஆகிய காலங்களில் படைக்கப்பட்ட இலக்கியங்களைத் தவிர்த்து கி.பி.8,9களிலிருந்து தொடங்கும் நமது இலக்கிய வகைகளில் சமயம், பக்தி, பேரரசுகள், அரசர்கள் மற்றும் அவர் தம் கோவில்கள் பற்றிப் பரவலாகவும் அழுத்தமாகவும் பதிவு செய்பவையாக உள்ளன. சிற்றிலக்கியங்களிலும் சதகம் முதலான நூல்கள் தொடர்ந்து வந்த இசுலாமிய இலக்கியங்கள், கிறிஸ்துவ இலக்கியங்கள் போன்றவற்றிலும் சமயங்களை விதந்தோதும் வைதிகத் தன்மை கொண்ட இலக்கிய வரலாறுதனைக் காண்கிறோம். நமது தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை எழுதியவர்களும் சமயப் பற்றுடன் இலக்கிய வரலாற்றினை எழுதியுள்ளமையைத் தெளிவாக அறிய முடிகிறது. இலக்கிய வரலாற்றுக் குறிப்புகள் சில அறிவோம்.

1. களப்பிரர் ஆட்சியின் விளைவாகச் சமணர் ஆதிக்கம் தமிழ்நாட்டில் பெருத்தது. தமிழரின் மொழி நாகரீகம் சமயம் கலைகள் யாவற்றுக்கும் அது பெருங்கேடு விளைவித்தது. எனினும் தமிழ்நாட்டுக்கே உரியதாகிய சைவத்தை அது அசைக்க முடியவில்லை.
2. களப்பிரர்கள் சமணருடன் கூடிக் கொண்டு தமிழர்களின் தெய்வத்தை நிந்திக்கத் தலைப்பட்டனர்.
3. கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு அளவில்தான் பல்லவப் பேரரசு அமையலாயிற்று. களப்பிரருக்கும் உள்நாட்டு மன்னர்களுக்கும் போரும் பூசலுமாக இருந்தன. இதனால் தமிழ் இலக்கியக் கலை, பண்பாடு யாவும் சிதைவுற்றன..... கலை, இலக்கிய நோக்கிலும் அரசியல் நோக்கிலும் இதனை இருண்டகாலம் என்பர்.
4. பௌத்தமத வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு நடைபெற்ற சமயப் போரில் வைதிக மதம் ஜைனமதத்தை அழித்து விட்ட போதிலும், சில ஜைனர், ஆங்காங்கே தமிழ்நாட்டில் அருகிக் காணப்படுகின்றனர். இவ்வாறு எஞ்சி நின்ற ஜைனரால் ஜைனமத நூல்கள் சில இறந்துபடாமல் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், பௌத்தமும் ஜைன மதத்தைவிடக் கடுமையான வீழ்ச்சியை அடைந்து விட்டது. பௌத்தத் தமிழ் நூல்களைப் போற்றிப் பாதுகாக்கத் தமிழ்ப் பௌத்தர் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்த நிலையில் தமிழ்ப்

பெளத்த நூல்கள்
பெற்றிருக்கும்?
'கொலை'
இப்போது எஞ்சி
பெளத்த நூல்கள்
பிழைத்தி
நமக்கு பெரு
இருக்கின்றது.
ஆசிரியர் இயற்றிய
மட்டும் எவ்வாறு
நிலவுகின்றன
இலங்கை, பர்மா

எவ்வாறு உயிர்
அவையாவும்
செய்யப்பட்டன.
நிற்கும் இரண்டொரு
எவ்வாறு தப்பிப்
ருக்கின்றன என்பதே
வியப்பாக
தமிழ்நாட்டுப் பெளத்த
பாலி மொழி நூல்கள்
இன்றும் நின்று
என்றால் அவை
முதலான தேசத்துப்

பெளத்தர் களால் போற்றிப் பாதுகாக்கப் படுகின்றன. தமிழ் பெளத்த நூல்களைப் போற்று வதற்குத் தமிழ் பெளத்தர் இல்லாத படியால் அவை இறந்துபட்டன.

மேற்சொன்ன குறிப்புகள் வழிநின்று ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது சமய ஈடுபாட்டுணர்வோடு நமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுதப்பட்டுள்ளமையை அறிகிறோம். கி.பி.9ஆம் நூற்றாண்டு தொடங்கிப் பக்தி இலக்கியங்களே பெரும்பாலும் படைக்கப்பட்டுள்ளன. சோழர் காலத்தில் சைவம் தழைத்த பெருமையை விரித்து எழுதாத வரலாற்றாசிரியர்களே இல்லை எனலாம். மேலும், சோழர் காலத்தில் சமயமும் சாதியும் ஒரு சமூக நிறுவனம் என்ற வகையில் ஓரளவு முழுமையடைந்துள்ளமையை வரலாற்றாசிரியர் விளக்குவர். எ. சுப்பராயலு கீழ்க்கண்டவாறு விளங்குகிறார்.

“தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரை இடைக்காலச் சோழர் காலத்தில் அதாவது கி.பி. 10-13 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சாதி ஒரு சமூக நிறுவனம் (Social Institution) என்ற வகையில் ஓரளவு முழுமையடைந்தது என்பதற்குக் கல்வெட்டுச் செய்திகள் சான்று பகர்கின்றன..... இவர்களுள் சிலருக்கு இவர்களுடைய சமூகப் பிரிவினை அடையாளம் காணும் வகையில் மன்றாடி, வெள்ளாளன், சிவப்பிரமாணன் போன்ற அடைகள் கொடுக்கப்படுகின்றன.”

சோழர் காலத்தில் சைவம் தழைத்தது போலவே சாதியும் வளர்ந்த நிலையை அறிகிறோம். சைவக் கோயில்களில் பெண்களைத் தேவரடியார் ஆக்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. சாமியின் பெயராலும் பெண்கள் சம உரிமை இழந்துள்ளனர். சங்க காலத்திற்குப்பின் தமிழர்களின் நுண்கலைகள் வளர்ச்சி கொள்ளவில்லை என

வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பாகச் சமய ஈடுபாட்டுணர்வுள்ள தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் கூசாமல் பொய் எழுதிச் சென்றுள்ளனர். களப்பிரர் ஆட்சிக் காலமான சமணர் பௌத்தர்கள் காலத்தில்தான் பழந்தமிழ் இசை பற்றிய ஏராளமான குறிப்புகள் கொண்ட சிலம்பும், சீவக சிந்தாமணியும் வெளிவந்துள்ளன என்பதை மறந்து எழுதியுள்ளனர். வைதிக மரபைச் சார்ந்த தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் சிலப்பதிகாரத்தின் இன்னொரு தன்மையாகிய “அவைதிக மரபைப்” பற்றிச் சிந்திக்காமல் இருந்துள்ளனர்.

‘பறி மயிர்த்தலையும், பாயும், பீலியும், தடுக்கும் மேனிச்
செறியுமுக்குடையுமாகித் திரிபவர்-எங்கும் ஆகி
அறியும்ச் சமயநூலின் அளவினில் அடங்கி சைவ
நெறியினில் சித்தஞ் செல்லா நிலைமையில் திகழுங்காலை

(69)

எனப் பெரியபுராணம் எழுதிய சேக்கிழார் சைவப்பற்றுக் கொண்டு எழுதுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது. சைவர்கள் சமணர்களைப் பல்லாயிரக்கணக்கில் கழுவிவெற்றிய வரலாற்றினை நாம் மறப்பதற்கில்லை.

பௌத்தர்களோ சமணர்களோ மாற்றுக் கருத்துக் கொண்டோருக்கு மேடை அமைத்து விவாதிக்கச் செய்து சுதந்திரம் வழங்கியுள்ளனரேயன்றிச் சைவ மதவாதிகளைப் போல மாற்றுக் கருத்துக் கொண்டோரைக் கழுவிவெற்றி விட்டு ‘அன்பே சிவம்’ எனத் தத்துவம் பேசியவர்களில்லை என்பதைக் கீழ்வரும் எடுத்துக்காட்டு வழி உறுதி செய்யலாம்.

“பௌத்த சமண சமயங்களோடு சைவம் , வைணவம், வைதிகம் ஆகிய சமயங்களும் தமிழகத்தில் நிலவியிருந்தன. மாறுபாடுடைய தத்துவக் கோட்பாடுகளைக் கொண்ட தத்துவ ஞானிகளும் தமிழகத்திலிருந்தனர். இத்தனை மாறுபாடுகளிருந்தும் சமயப் பூசல்களோடு போராட்டங்களோ, பிற்காலத்துத் தோன்றிய துன்புறுத்தல்களோ இக்காலத்தில் எழவில்லை. மாறுபட்ட கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் பட்டிமன்றங்களில் அறிவாகிய உரை கல்லில் உராய்ந்து விவாதித்து ஐயம் போக்கும் பண்பான மரபை உருவாக்கியிருந்தனர் (வே. தி செல்வம், தமிழகம் வரலாறும் பண்பாடும் ப.120).

பௌத்தம் மூன்று முக்கியமான கோட்பாட்டினைக் கொண்டுள்ளது. 1. பிரக்ஞை (அறிவு) - அன்பு 2 கருணை - கருணை 3. சமத்துவம் - பிறர் துன்பம் கண்டு நீக்கிட முனைதல்.

இந்தக் கருத்துக்கள் மணிமேகலைக் காவியத்தில் நிரம்ப இடம் பெற்றிருப்பதைத் தமிழ் இலக்கியச் சான்றோர் அறிவர். தொல்காப்பியமும்,

வள்ளுவமும் சமணர்களின் படைப்புகள் என்பதும் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் நாலடியார், சிறுபஞ்சமூலம், பழமொழி, ஏலாதி, திரிகடுகம், இனியவை நாற்பது, திணைமாலை நாற்றைம்பது, நான்மணிக்கடிகை யாவும் சமணர்களின் கொடை என்பது நாம் அறிந்ததே. மேலும் பௌத்தமோ, சமணமோ சைவம், வைணவத்தைப் போல பிறப்பினால் உயர்வு தாழ்வு பாராட்டாதவையாகும். களப்பிரர் ஆட்சிக்காலம் என்றும் இருண்டகாலம் என்றும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்களால் இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டுள்ள காலகட்டத்தில்தான் சாதிப்பாகுபாடு இல்லாதிருந்தது என்பதை நாம் மனங்கொள்ள வேண்டும்.

இந்துமதம் அனைவரையும் உள்ளடக்கவில்லை, வெளியேற்றுகிறது. ஒருமதம் தனக்கு உட்பட்ட அனைவருக்கும் வாழ்க்கை நெறியைக், கோட்பாடுகளைக் கற்றுத் தரவேண்டும். ஆனால், இந்து மதமோ (சைவம், வைணவம்) கற்றுக் கொள்வதைப் பாவம் என்கிறது. அறிவைப் பரப்புவதற்குப் பதிலாக அறிவைத் தண்டிக்கிறது(ப.52, காலச்சுவடு இதழ் 27,பிரேம் : ரமேஷ்). நமது பாட்டியல் நூல்கள் சாதியைப் போற்றுவதை நம்மில் அறியாதவர்களில்லை.

வேதங்களை மறுத்து, சாதிக்கு இடம் கொடாது பெண்ணடிமைத்தனத்தை ஒழித்து மானுடத்தை நேசித்த தமிழ் இலக்கியங்கள் பௌத்த, சமண காலங்களில் பிறந்தவை. தமிழ்ச் சிந்தனை கொண்டு, தமிழைத் தழைக்கச் செய்து தமிழிலேயே கலை இலக்கியங்களையும், தமிழ் இலக்கணம் மற்றும் நிகண்டுகளையும் அளித்தவர்கள் பௌத்த சமணர்களே ஆவர். வேதங்களையும் வேத வேள்விச் சடங்குகளையும் வெறுத்தும், உபநிடதங்களையும் இந்து தத்துவக் கடவுளர்கள் துதிபோற்றும் புராண இதிகாசங்களையும் எதிர்த்தும் மனித நேயம் வளர்க்கும் வகையில் அவைதிக முறையில் தமிழுக்குக் கலை இலக்கியங்களையும் இலக்கணம் மற்றும் நிகண்டுகளையும் நீதிநூல்களையும் வகை வகையாகப் புதிது புதிதாகப் படைத்தளித்த பௌத்த சமண காலத்தைத்தான் சாதி, மதம் போற்றும் சைவ, வைணவத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் 'இருண்டகாலம்' என்று சொல்லி தம் அரசியலைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் செய்துள்ளனர்.

பௌத்த சமண காலங்களில் மானுட நேயம் குறித்த கீழ்க்கண்ட கருத்துக்கள் தமிழ்க் கலை இலக்கியப் படைப்புகளில் பொதிந்துள்ளன எனப் பட்டியலிடலாம்.

- ⊙ நுண்கலைகள் குறித்த நூல்கள்
- ⊙ இலக்கண நூல்கள்
- ⊙ நீதிநெறி நூல்கள்

- ⊙ நிகண்டுகள்
- ⊙ புராண இதிகாசங்களுக்கு மாற்றான சிலம்பு, மணிமேகலை போன்ற மக்களை முதன்மைப்படுத்திய காவியங்கள்
- ⊙ பெண்கள் துறவிகளாகவும் சமூக மதிப்புப்பெறவும் வாய்ப்பளித்தமை
- ⊙ பிற மதத்தார் கருத்துக்களுக்கு வாய்ப்பளித்துப் பட்டிமன்றம் வழிச் சுதந்திரம் வழங்கியமை
- ⊙ பிணியாளர், மூப்பாளர், அடித்தட்டு மக்கள் போன்றோருக்குக் கருணையும் உதவியும் செய்தமை
- ⊙ சாதிறுப்புக் கொள்கை
- ⊙ மக்கள் வழக்காறுகளைக் கொண்டு இலக்கியம் படைத்தமை
- ⊙ கொல்லாமை போன்ற அறங்களை வலியுறுத்தியமை
- ⊙ சிறைக் கைதிகளுக்குக் கருணை செய்தல், உணவளித்தல்
- ⊙ வேதங்களை, வேள்விகளை, உபநிடதங்களை, இதிகாசங்களை, புராணங்களை மறுத்து அவைதிக முறையில் இலக்கியப் படைப்புகள்.

முடிவுரை

மக்கள் சார்ந்த கலை இலக்கியம் படைக்கப்பட்ட காலம் இருண்டகாலம் என்றும் களப்பிரர் ஆட்சிக்காலம் என்றும் இருட்டடிப்புச் செய்யும் நோக்கோடு சமயச் சார்புடைய இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்களால் சொல்லப்பட்டது பௌத்த சமண காலமாகும். நமது தமிழ் இலக்கிய வரலாறு இருண்டகாலம் என்று சொல்லப்பட்ட பௌத்த சமண காலங்களில் படைக்கப்பட்ட கலை இலக்கியங்களைக் கணக்கில் கொண்டு இக்கட்டுரையில் சொல்லப்பட்டுள்ள மனித நேயக் கருத்துக்கள் மேலோங்கிப் பொதிந்துள்ள பௌத்த சமணகாலப் படைப்புகளை உள்ளடக்கி எழுதப்பட வேண்டியுள்ளது. எதிர்க்கலாச்சாரம், அடித்தள மக்கள் பார்வை, பின் நவீனத்துவம் என இன்று வளர்ந்துள்ள கோட்பாடுகளைக் கொண்டு தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பார்க்கப்படவும், ஆய்வு புதிய புதிய நோக்குகளில் செய்யப்படவும் சமயப்பார்வையின்றி அதாவது வைதிகப் பார்வையில் இதுவரை எழுதப்பட்டுள்ள தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றினை மறு ஆய்வு செய்ய அவைதிக முறையில் நமது தமிழ் கலை இலக்கிய வரலாறு எழுதப்பட வேண்டியுள்ளது.

‘கண்ட தேவி’ சொல்லும் சேதி :

இந்தியப் பாராளுமன்றத்திற்குள் ஒளிந்திருப்பது பண்ணைச்சாதி ஆதிக்கம்

குமரன் தாசு

நமது தமிழ்ச்சமூகமானது ‘வர்ணாஸ்ரம’ தர்மப்படி வர்ணங்களாகவும் பின் அதுவே சாதிகளாகவும் பிரிந்துள்ளது. பார்ப்பனன், சத்திரியன், வைஷ்யன், சூத்திரன் என்ற வர்ணங்களும் இவ்வர்ணங்களுக்கு வெளியே அவர்ணஸ்தர்களான பஞ்சமர்களும் என்ற ரீதியில் பிரிக்கப்பட்டு நிலவுகிறது.

இந்தியத் துணைக்கண்டத்தின் வடபகுதியில் அமைந்துள்ள பிற தேசிய இனச் சமூகங்களில் பார்ப்பனரில் ஒரு பிரிவினரே சத்திரியராகவும் அமைந்துள்ளனர். ஆனால், தமிழ்ச் சமூகத்தைப் பொருத்தவரை அவ்வாறின்றி சூத்திரரில் இருந்தே சத்திரியர் என்ற போரிடும் பிரிவினர் தோன்றி ஆண்டுள்ளனர்.

அந்த வகையில்தான் தமிழ் கிடைநிலைச் சாதியினர் (சூத்திரர்) இங்கு தங்களை ஆண்ட பரம்பரையினர் என்று கூறிகொள்கிறார்கள்.

நீளாக கலாத்தொடர் வண்டிகளுடன் போலீஸ்...

பிரச்சினைக்குரிய கண்டதேவி கோவில் தேச

சி வ க ங் கை க

மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரை ‘நாடு’ ‘நகரம்’ என நிலப்பகுதியைப் பிரித்து ஆண்டுள்ளனர். நகரங்களை ‘நகரத்தார்’ எனும் நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டியார்களும் ‘நாடு’ களை ‘நாட்டார்’ என்பாரும் ஆண்டுள்ளனர்.

நாட்டார் என்பாரில் பெரும்பான்மையோராக கள்ளர்களும் ஓரளவு வல்லம்பர் எனும் சாதியைச் சேர்ந்தவர்களும் அடங்குவர். இவர்கள் ஆட்சி செய்யும் நாடுகள் (14) 22 1/2, 32 1/2, 36 என்ற எண்ணிக்கையில் கிராமங்களைப் பிரித்து வைத்து ஆளுகின்றனர். இந்த ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் பொதுவான கோயிலும் ஓர் திருவிழாவும் உண்டு. அக்கோயில் திருவிழாவை தலைமையேற்று நடத்துவதும் அதனை ஒட்டி மஞ்சலிரட்டு,

வடமாடு, குதிரைப் பந்தயம், ஜல்லிக்கட்டு போன்ற போட்டிகளை நடத்துவதும் இவர்களே. இதற்காக நாடுகளுக்கு உட்பட்ட கிராமங்களில் வரிபோடுவதும் தொடர்கிறது.

நாடுகளுக்கு உட்பட்ட இந்த கிராமங்கள் என்பவை 'ஊர் வேறு, சேரி வேறு' என்ற வகையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தவிர்ந்த பிறசாதியினர் வசிக்கும் பகுதியையே குறிக்கும்.

எனவே, இந்த நாட்டார்கள் நடத்தும் திருவிழாக்களிலும் சாதியடிப்படையிலேயே பொறுப்புகள் (உரிமைகள்) வழங்கப்பட்டுள்ளன. உதாரணத்திற்குச் சொல்வதென்றால், ஆண்டவன் வீதி உலா வரும்போது இறைவன் அமர்ந்துள்ள தேரில் சாமிக்கு அருகே பூலோக சாமியான பார்ப்பான் அமர்ந்திருப்பான். தேரின் கீழ் தளத்தில் (வடம் கட்டப்பட்டுள்ள இடம்) அந்தத் தேர் எந்த நாட்டுக்குச் சொந்தமோ அந்த நாடுகளை ஆளும் நாட்டார்கள் நிற்பர். தேர்வடத்தை பிற இடைநிலைச் சாதிகளும் நாட்டாரின் சாதியினரும் தொட்டு இழுப்பர். தாழ்த்தப்பட்டவர்களில் பள்ளர் தேர் ஓடும் பாதையை ஒழுங்கு செய்ய முள்ளு வெட்டிப் போடுதலும், பறையர் பறையடிப்பதும், கொம்பு ஊதுவதும் என்ற கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும்.

ஆண்டாண்டு காலமாக இந்த ஒழுங்குமுறை இன்றும் தொடர்கிறது. கால ஓட்டத்தில் இடைநிலைச் சாதிகளிடையே தொழில் புரிவதில் மாறுதல் நிகழ்ந்துள்ளது. குறிப்பாக, வெள்ளாளர் துவங்கி ஆசாரி, முக்குலத்தோர், கோனார், நாடார், முத்தரையர் போன்றோரிடையே யார் இன்ன தொழிலைச் செய்ய வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடுகள் மறைந்து வரலாற்று ரீதியான பின் புலம் வழங்கியுள்ள வாய்ப்புகளைப் பொறுத்து தொழிற் துறையில் ஈடுபடுகின்றனர். ஆனால், அதற்காக சாதியத்தை அவர்கள் விட்டுவிடவில்லை. அகமண முறையை மிக இறுக்கமாக பின்பற்றுகின்றனர். இடைநிலைச் சாதிகளிடையே ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய மாறுதல் - ஒருவகையான இளக்கம் - பார்ப்பனரையும், தாழ்த்தப்பட்டோரையும் பொருத்தவரை இன்றும் இறுக்கம் குறையாமல் இருக்கிறது. அர்ச்சகராகும் உரிமை சமூக உச்சத்தில் இருக்கும் பார்ப்பனருக்கு மட்டுமே சொந்தம். ஆனால், அவர் விரும்பினால் பிற தொழில்களிலும் ஈடுபடலாம். இன்றைக்கு சமூகத்தில் நிலவும் அனைத்து உயர்கல்வி, உயர்பதவிகளிலும் பார்ப்பனரே நிறைந்துள்ளதை நாம் கவனிக்கலாம். காரணம், அவர்கள் பொருளாதாரத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள விரும்பினால் அதற்கான வழி திறந்தே இருக்கிறது. சமூக அந்தஸ்த்து அவர்களுக்கு சாதியத்தால் ஏற்கனவே இருக்கிறது. தேவைப்பட்டால் பொருளாதார அந்தஸ்த்தையும் பெருக்கிக் கொள்ள முடியும். ஆனால் தாழ்த்தப்பட்டோர் விசயத்தில் நிலைமை வேறு. பார்ப்பனர் சமூக உச்சத்தில் இருப்பதுபோல் சமூகத்தின் அடியில் கடைக்கோடியில் இருக்கும் தாழ்த்தப்பட்டவன் மேலேறிச் செல்வதற்கான சுதந்திரம் இங்கு இல்லை. ஒரு பாப்பான் நினைத்தால் எந்தத் தொழிலும் செய்யலாம்.

உதாரணமாக, காண்ட்ராக்ட் தொழிலில் கூட ஈடுபட்டு லட்சம் லட்சமாக பணம் குவிக்கும் பார்ப்பனரை நாம் அறிவோம். ஆனால், தாழ்த்தப்பட்டவர்க்கு அவர்கள் விருப்பப்படி இயங்குவதற்கான உரிமை இங்கு மறுக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் மீது சாதியக் கடமை திணிக்கப் பட்டுள்ளது. அதனை அவர்கள் மீறவோ, மறுக்கவோ வேண்டுமானால் போர் புரிய வேண்டியுள்ளது.

பிற இடைநிலைச் சாதியினர் அர்ச்சகராக விரும்பினாலும் கோவிலுக்குள் நுழைய முடியாத தடை இங்குள்ளது. தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் மீது திணிக்கப்பட்டுள்ள தொழில்களில் பிற சாதியினர் ஈடுபடுவதற்கான கதவுகள் திறந்திருக்கிறது. ஆனால் யாரும் நுழைவதில்லை.

தாழ்த்தப்பட்டோர் வெளியேற முடியாத ஒரு வழிப்பாதை கொண்ட சிறையில் அடைக்கப்பட்டுள்ளனர். பார்ப்பனர் வேறு யாரும் நுழைய முடியாத அவர்கள் மட்டும் வெளியேறும் ஒரு வழிப்பாதை கொண்ட பொற்கோட்டைக்குள் வாழ்கின்றனர். பிரிட்டிஷ் வருகைக்குப்பின் ஏற்பட்ட மாறுதல்களைத் தொடர்ந்தும் டாக்டர். அம்பேத்கார் போராடியதைத் தொடர்ந்தும் சாதிய, தீண்டாமைச் சிறையில் லேசாகத் திறக்கப்பட்ட கதவின் வழியாக மிகக்குறைந்த சதவீதத்திலான தாழ்த்தப்பட்டோர் வரம்புக்குட் படுத்தப்பட்ட சில அரசு உத்தியோகங்களுக்குள் புகுந்துள்ளனர்.

எவ்வாறு இடைநிலைச் சாதிகளுக்கிடையேயும் பார்ப்பனரிடையேயும் பொருளாதார நிலைகளில் ஓரளவு மாறுதல் நிகழ்ந்துள்ளபோதும் சாதியச் சிந்தனையும் அகமண உறவும் கட்டிக் காக்கப்படுகிறதோ அதுபோலவே கல்வி, மற்றும் சீழ்நிலை அரசுப் பணிகளில் குறிப்பிட்ட அளவு தாழ்த்தப்பட்டோர் நுழைந்துள்ளபோதும் அவர்கள் மீதான சாதியாதிக்கம் என்பது நீங்கவில்லை.

அரசின் சட்டதிட்டங்களுக்கும் சமூக உறவு நிலைக்கும் இடையே ஒரு முரண் இங்கு நிலவுகிறது. இதன் காரணமாகவே உயர் மற்றும் இடை நிலைச்சாதியினர் தங்களை பிற்பட்ட, மிகப்பிற்பட்டோர், தாழ்த்தப்பட்டோர் பட்டியலில் சேர் என்று அரசிடம் கோரிக்கை வைத்துப் போராடுகின்றனர். ஏனென்றால், அரசு BC என்றோ MBC, SC என்றோ குறிப்பிடுவதால் சமூக உறவு முறையில் பெரிய அளவு வேறுபாடு நிகழ்ந்து விடுவதில்லை என்பதை உயர் சாதியினர் புரிந்து வைத்துள்ளனர். ஆனால், சமூக நடைமுறைகளில் தங்கள் இடத்தை இழக்க உயர் சாதியினர் விரும்பாததுடன் தாழ்த்தப்பட்டோர் மேலேறி வருவதையும் தடுத்து கடுமையாக ஒடுக்கவும் செய்கின்றனர். தாழ்த்தப்பட்டோர், டாக்டர். அம்பேத்கார் அவர்களது போராட்டத்தில் கிடைத்த இளக்கத்தின் பயனால் பெற்ற விழிப்புணர்வைக் கொண்டு தங்களை அடைத்துவைத்துள்ள சமூகச் சிறையை உடைத்துக் கொண்டு வெளியேற முற்படுவதும் அதனை மேல் சாதி ஆதிக்க வெறியர்கள் எதிர்ப்பதும் என்ற சாதியத்திற்கும் அதனை ஒழிப்பதற்கும் இடையிலான போராட்டமே இன்று

நடைபெற்று வருகிறது. இத்தகைய போராட்டம் நடைபெறும் களமாகவே கண்டதேவி உள்ளது.

உ உ உ உ

இந்திய துணைக்கண்ட அரசு தன்னை சனநாயக சோசலிச குடியரசு என்று கூறிக் கொள்கிறது. உலகிலேயே இரண்டாவது பெரிய சனநாயக நாடு என்றும் கூறிக்கொள்கிறது. 'மக்களால், மக்களுக்காக மக்களே' நடத்தும் பாராளுமன்ற சனநாயக ஆட்சிமுறை நிலவுவதாக சொல்லப்படுகிறது. மன்னராட்சி முற்றிலுமாக ஒழிக்கப்பட்டு மக்களால் தேர்வு செய்யப்படும் பிரதி நிதிகள் (M.L.A, M.P)ஆட்சி நடத்துகிறார்கள். இவர்கள் இயற்றும் சட்டங்களைப், பொருளாதாரத் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தும் அதிகார வர்க்கம் நிர்வாகம் செய்கிறது.

இந்த அரசுநிர்வாகத்திற்கு எதிராகச் செயல்படுபவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுப்பதற்காக இராணுவமும் போலீசும் ஆயுதம் ஏந்தி நிற்கிறார்கள். அரசியல் சட்டத்திற்கு எதிராகச் செயல்படுபவர்களையும் போலீசும் இராணுவமும் நேரடியாகத் தண்டித்து விடுவதில்லை. நீதி மன்றத்தில் கொண்டுபோய் நிறுத்தி தீர விசாரித்து இருபக்க நியாய அநியாயங்களையும் எடை போட்டு பின்னரே நடுவுநிலை தவறாத நீதியரசர் தீர்ப்பு வழங்குகிறார்.

இவ்வாறு எல்லா மக்களுக்கும் (பார்ப்பான் x பறையன், பணக்காரன் x ஏழை) பொதுவான இந்திய நடுநிலை அரசு, நடுநிலை தவறாத நீதிமன்றங்கள், நடுநிலை நாளேடுகள் எல்லாம் உலாவரும் சூழலில் தமிழ்நாட்டின் ஓர் மூலையில் அமைந்துள்ள சிறு கிராமமான கண்டதேவி சொல்லும் 'சேதி' மேலே சொல்லப்பட்டுவந்த இந்தியா பற்றிய 'லபக்கு' (பொய், பித்தலாட்டம், மோசடி)களை எல்லாம் போட்டுடைக்கிறது.

'சேதி' : சிவகங்கை மாவட்டம் தேவகோட்டை அருகே அமைந்துள்ளது கண்ட தேவி கிராமம். இங்குள்ள சொர்ணமூர்த்தி ஈசுவரர் கோவில் தேரோட்டத்தில் தாங்களும் கலந்து கொண்டு தேர்வடம் தொட்டு இழுக்க வேண்டும் என்று தாழ்த்தப்பட்டோர் விரும்பினர். வந்தது பிரச்சனை. 300 வருடங்களாக இல்லாமல் இப்போது திடீரென்று தலித்துகள் தேர்வடம் தொட ஆசைப்பட்டது மாபெரும் குற்றம் என்று 'அம்பலங்கள்' கொதித்துப் போனார்கள். யார் இந்த அம்பலங்கள்.

சிவகங்கை தேவஸ்தானத்திற்குச் சொந்தமான கண்டதேவி சொர்ணமூர்த்தி ஆலயத் தேர் இழுக்கும் உரிமையும் முதல் மரியாதையும் சிவகங்கை மாவட்டத்தில் உள்ள ஊஞ்சனை நாடு செம்பொன்மாரி நாடு, இரவுசேரி நாடு, தென்னிலை நாடு ஆகியவற்றை ஆண்டு வருகின்ற நாட்டார்களுக்குச் சொந்தமானவை. இந்த உரிமை இவர்களுக்கு, சிவகங்கையை ஆண்ட காங்கேயராஜன் என்ற மன்னனால் இவர்களது

ராஜ விசுவாசத்திற்காக கொடுக்கப்பட்டதாகும். இன்றைக்கும் இந்த நாட்டார்களே இந்த நாடுகளை சிற்றரசர் போல ஆண்டும் அனுபவித்தும் வருகிறார்கள். இந்த நாட்டார்கள் அனைவரும் 'கள்ளர்கள்' என்ற சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்களது அனுமதியின்றி இப்பகுதியில் எந்த ஒரு சம்பவமும் நிகழ முடியாது. தேர்தல், ஏலம், காண்ட்ராக்ட், திருவிழா போன்ற எதுவும் இவர்களது தலையீட்டின்றி நிகழ முடியாது.

பாரத தேசத்தின் அதிகாரம் என்பது எல்லாம் இந்த அம்பலங்களின் வழியாகத்தான் செயல்படமுடியும். சிவகங்கைப் பகுதியில் இதுபோல் மொத்தம் 14 நாடுகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு நாடும் 22 1\2, 321\2 , 46 என்ற எண்ணிக்கையில் கிராமங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு இயங்குகிறது.

கண்டதேவி கோவில் மீது உரிமை கொண்டு 4 நாடுகளில் மட்டும் ஏறக்குறைய 120 கிராமங்கள் உள்ளடங்கியுள்ளன. இந்த 120 கிராமங்களில் உள்ள தலித்துகள் தவிர்த்த ஆதிக்க மற்றும் இடைநிலைச்சாதியினர் மட்டுமே தேர்வடம் தொட்டு இழுக்கலாம் என்று நாட்டார்கள் சொல்கிறார்கள். இது தங்களது பிறப்புரிமை என்று சொல்வதுடன் கடந்த காலத்தில் தங்களுடைய முன்னோர்களே, தங்களது சொந்த செலவில் இத்தேரைச் செய்ததாகவும், இடைக்காலத்தில் தாங்கள் பல ஆயிரம் செலவு செய்து தேரை செப்பனிட்டதாகவும் சொல்லி தேர் மீதான தங்களது ஏகபோக உரிமையை நிலைநாட்டுகின்றனர்.

இந்த ஆதிக்கசாதி அம்பலங்கள் முன்வைக்கும் வாதங்கள் எல்லாம் அர்த்தமற்றவை என்பது நாமறிந்ததே. ஆண்டாண்டு காலமாக ஊருக்கு வெளியே தலித்துகளை ஒதுக்கிவைத்தும், உடமை ஏதுமற்ற கூலிகளாக வைத்திருந்து அவர்களது உழைப்பில் விளைந்தவற்றை எல்லாம் தன்னகத்தே குவித்துக் கொண்டு சுகபோக வாழ்க்கை நடத்திவந்த இவர்கள் தானே கோவிலுக்கும் தேருக்கும் செலவு செய்யமுடியும். தலித்துகள் எதைக் கொடுத்திருக்க முடியும். அல்லது அன்று உரிமையுடன் ஏதேனும் கொடுத்திருந்தால் இவர்கள் தான் விட்டு வைத்திருப்பார்களா?

அடுத்த கருத்து, 300 வருடங்களாக இல்லாமல் தற்போது திடீரென்று கேட்டால் எப்படி தேர்வடம் தொட அனுமதிக்க முடியும் என்று கேட்கிறார்கள். 300 வருட காலம் தொடர்ந்தது என்பதாலேயே ஒரு செயல் நாகரீகமானதென்றோ, நியாயமானதென்றோ சொல்வதற்கில்லை. எத்தனையே ஆண்டுகளாக தொடர்ந்த சதி, பால்ய விவாகம் போன்ற பிற்போக்குத்தனங்களை நமது சமூகம் இன்று கைவிடவில்லையா?

தலித்துகள் தேர்வடம் தொடக்கூடாது என்று சாதி ஆதிக்கத் திமிருடன் அம்பலங்கள் அறிவித்தார்கள். தலித்துகள் (1998) நீதி மன்றத்திற்குச் சென்றார்கள். நீதிமன்றம் வழக்கமாக அம்பலங்களுக்கு (நாட்டார்களுக்கு) கொடுக்க வேண்டிய முதல் மரியாதையைக் கொடுத்த பிறகு தாழ்த்தப் பட்டோரும் பிறருடன் சேர்ந்து தேர் இழுக்கலாம் என்று தீர்ப்புக் கூறியது.

ஆனால், கடந்த 2 வருடமாகவே தீர்ப்பு பேப்பரில் மட்டுமே இருந்தது. நடைமுறைப்படுத்த வேண்டிய அறநிலையத்துறையும் மாவட்ட நிர்வாகமும் சட்ட ஒழுங்கு கெட்டுவிடும் என்று சொல்லி தேரோட்டத்தை நிறுத்தி வந்தன. இந்த வருடமும் 16.6.2000 அன்று நடைபெற வேண்டிய தேரோட்டத்தையும், ஆதிக்க கள்ளர் சாதி நாட்டார்கள் தாங்கள் தேரிழுக்க வரமாட்டோம் என்று சொன்னதைத் தொடர்ந்து ரத்து செய்துவிட்டன. மேலும், நாங்கள் தேரிழுக்க வருகிறோம் என்று புறப்பட்ட தலித்துகளையும் மிரட்டி திருப்பியனுப்பிவிட்டன. இதுவரை காலமும் ஆதிக்க சாதியினர் மட்டும் இழுத்தபோது தேர் ஓடியது. தற்போது ஆதிக்க சக்திகள் மறுத்தவுடன் தேரோட்டம் ரத்து செய்யப்படுகிறது. எப்படியோ, அன்றைக்கும் சரி இன்றைக்கும் சரி, தாழ்த்தப்பட்டோர் விருப்பத்திற்கு எந்த மதிப்பும் கிடையாது.

உ உ உ உ

தாழ்த்தப்பட்டோரைப் பொருத்தவரை தேரோட்டம் தடைசெய்யப்பட்டது தோல்வியேயாகும். சிலர் இதனை வெற்றியாகப் பார்க்கலாம். எப்படியோ, நாம் இழுக்காத தேர் ஓடவில்லை அல்லவா என்று நினைக்கலாம். இல்லை, நாம் இழுக்க விரும்பாதவரை ஓடிக்கொண்டிருந்த தேர், நாமும் தேர்வடம் தொட வேண்டும் என்று விரும்பியவுடன் நின்றுவிட்டது.

கடந்த காலங்களில் தாழ்த்தப்பட்டோர் தலைவர்களின் பெயரில் பேருந்துகள் ஓடத்துவங்கியவுடன் அனைத்துப் பிறசாதிப் பெயர்களும் நீக்கப் பட்டதைப் போல தாழ்த்தப்பட்டோர் தலைவர்கள் பெயர் சூட்டப்பட்டவுடன் மாவட்டத் தலைநகர்களுக்குச் சூட்டப்பட்டிருந்த பிற உயர்சாதித் தலைவர்களது பெயர்களும் நீக்கப்பட்டதைப்போலவே தற்போது தாழ்த்தப்பட்டவன் தேர்வடம் தொட விரும்பியவுடன் தேரே நின்று போனது.

நாத்திகவாதம் பேசும் சிலர், முற்போக்குவாதம் பேசும் சிலர் சாதித் தலைவர்கள் பெயர் பேருந்துகளுக்கும் மாவட்டங்களுக்கும் நீக்கப்பட்டபோது மகிழ்ந்ததைப் போல் தற்போதும் மகிழலாம். இல்லை, இவை முற்போக்கிற்கோ, நாத்திகத்திற்கோ கிடைத்த வெற்றியல்ல. சாதியத்திற்குக் கிடைத்த வெற்றி.

“ஊரறிந்த பார்ப்பானுக்கு பூணூல் எதற்கு” என்று பாரதி சொன்னானாம். அதுபோல் ஊர் ஏற்கனவே மேல்சாதியினரின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறது.

அவர்களது சாதித் தலைவர்கள் பெயர் சூட்டப்பட்டாலும் படாவிட்டாலும் அதுதான் நிலைமை. ஆனால், தலித் தலைவர்கள் பெயர் கொண்ட பேருந்து ஓடுவது அல்லது தாழ்த்தப்பட்டோர் பெயர் கொண்ட மாவட்டங்களில் குடியிருப்பது என்பது தாழ்த்தப்பட்டோர் தலைமைக்குக் கீழே தாங்கள் வாழ்வது போலாகிவிடுகிறது. மேலும், தாழ்த்தப்பட்டோர் பெயர் பொறித்த வாகனம் தங்கள் ஊரின் குறுக்கு நெடுக்காக ஓடுவது அவர்களது சாதியாதிக்கத்தை கிழித்துக்கொண்டு ஓடுவதாகப்படுகிறது. அதன் காரணமாகவே அனைத்துப் பெயர்களையும் நீக்கி விடுதல் என்ற அரசின் செயலை ஆதிக்க சாதியினர் எதிர்க்கவில்லை. சாராம்சத்தில் சாதி ஆதிக்கம் தொடர்ந்து நிலவுவதை இந்தப் பெயர் நீக்கம் உறுதிசெய்கிறது.

தாழ்த்தப்பட்டோர் சாதித் தலைவர்கள் பெயர் கொண்ட மாவட்டங்களில் பிற சாதியினர் வாழும் நிலை வரவேண்டும். தலித் தலைவர்கள் பெயர் கொண்ட பேருந்துகளும் வாகனங்களும் ஊரின் குறுக்கு நெடுக்காக ஓடித்திரிய வேண்டும். அதில் அனைவரும் பயணம் செய்ய வேண்டும். ஊரின் நடுவில் அமைந்துள்ள பள்ளிக் கட்டிடங்களுக்கு தலித் தலைவர்கள் பெயர் சூட்டப்பட்டு அங்கு அனைத்துக் குழந்தைகளும் பயில வேண்டும். தலித் தலைவர்கள் சிலை ஊரின் நடுவே நிறுவப்பட்டு கம்பீரமாக நிற்கவேண்டும். காற்றைப்போல் தடையின்றி தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் எல்லா இடங்களுக்குள்ளும் நுழைந்து வரவேண்டும். அதுதான் உண்மையான முற்போக்கு நிலை, சமூக முன்னேற்றம், சமூக அமைதி.

ஆனால் இங்கு நடந்தவை, நடப்பவை என்ன? நடுநிலை என்ற பெயரால் பெயர் நீக்கப்படுகிறது. தேர் நிறுத்தப்படுகிறது. இதன் பொருள் என்ன? தலித்துகள் தங்களுக்கான பிரதிநிதித்துவத்தைக் கேட்டால், தங்களுக்கான உரிமையைக் கேட்டால், எதில் அவர்கள் உரிமை கேட்டார்களோ அந்த நிகழ்வே, இல்லாதொழிக்கப்படுகிறது. இச்செயல் சமூக மாறுதலைக் கொண்டுவராது. மாறுதலை தடுத்து நிறுத்துகிறது. இதைப் புரிந்து கொள்ளாமல் எப்படியோ தேர் ஓட்டம் நின்றவிட்டது என்று மகிழும் வறட்டு நாத்திகம் சாதி ஆதிக்கத்தைக் கட்டிக் காக்கிறது. இதே வறட்டு நாத்திகத்தைத் தான் RSS காரன் மையப்படுத்திக் கேள்வி கேட்கிறான்.

“உங்களுக்குத்தான் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லையே, பிறகு எந்த மொழியில் அர்ச்சனை நடந்தால் உங்களுக்கென்ன?”

“உங்களுக்குத்தான் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லையே, பிறகு ஏன் அனைத்துச் சாதியினரையும் அர்ச்சகராக்கு என்கிறீர்கள்?”

“உங்களுக்குத்தான் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லையே, பிறகு யார் தேர் இழுத்தால் உங்களுக்கு என்ன? இழுக்காவிட்டால் உங்களுக்கு என்ன?”

என்று கேட்கிறான். இந்தக் கேள்விகள் எல்லாம் சாதியத்தைக் கட்டிக் காக்கும் தந்திரக் கேள்விகள். உண்மையில் சாதியா சாமியா எது வேண்டும் என்ற நிலை

வந்தால் ஆதிக்க சாதியினர் சாதியை எடுத்துக் கொண்டு சாமியை நடுத்தெருவில் வீசி விடுவார்கள். கடந்த வருடம் கண்டதேவியில் அதுதானே நடந்தது. தாழ்த்தப்பட்டோர் தேர் இழுக்க வருவோம் என்றவுடன் சாமியை நடுத்தெருவில் விட்டுவிட்டு தங்கள் சாதியைக் காத்துக் கொண்டனரே. இங்கு கடவுள் உண்டா இல்லையா என்பதல்ல பிரச்சினை. நாங்கள் மனிதர்களா இல்லையா என்பதுதான் பிரச்சினை. நாங்கள் பேசும் மொழிக்கு அங்கீகாரம் உண்டா இல்லையா என்பதுதான் பிரச்சினை.

உ உ உ உ

உற்பத்திச் சக்திகளின் வளர்ச்சி உற்பத்தி உறவில் மாறுதலைக் கோருகிறது. உற்பத்திச் சக்திகளின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக பழைய உற்பத்தி உறவு அமைந்துவிடும்போது தனக்கேற்ற புதிய உற்பத்தி உறவை அமைத்துக் கொள்ள உற்பத்திச் சக்திகள் போராடுகின்றன. இறுதியாக, பழைய உறவைக் கட்டிக்காக்கும் அரசை எதிர்த்து உற்பத்திச் சக்திகள் ஓர் புரட்சியை நடத்தி பழைய உறவையும் அரசையும் வீழ்த்திவிட்டு புதிய உறவையும் அதனைக் காக்கும் தனக்கான அரசையும் நிறுவுகிறது.

இந்த மார்க்சியக் கோட்பாட்டிற்கு விரோதமாக இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் சிக்கலான முறையில் அரசு கட்டமைக்கப்பட்டது. இன்றைக்கு நிலவுகின்ற இந்த பாராளுமன்ற அரசு முறையானது ஓர் முதலாளியப் புரட்சி நடைபெற்று நிலப்பிரபுத்துவம் வெட்டி வீழ்த்தப் படாமலேயே பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியமும் இந்திய நிலப்பிரபுத்துவ தரகு முதலாளியச் சக்திகளும் கூட்டு சேர்ந்து கொண்டுவந்து திணித்ததாகும்.

சோவியத் ரஷ்யாவில் ஜார் மன்னனுக்கு எதிராக அந்நாட்டு முதலாளித்துவமும் பாட்டாளி வர்க்கமும் இணைந்து ஓர் முதலாளியப் புரட்சியை நடத்தின. அப்புரட்சி முதலாளிய துரோகத்தால் தோல்வியடைந்து பின் பாட்டாளி வர்க்கத்தால் வெற்றிகரமாக நடத்தி முடிக்கப்பட்டு சோசலிச அரசாங்கம் நிறுவப்பட்டது.

ஆனால், இங்கு அதுபோன்ற புரட்சி ஏதும் நடைபெறாமலேயே நவீன பாராளுமன்ற முதலாளிய அரசாங்கம் நிறுவப்பட்டது. அந்தப் பாராளுமன்றத்தில் சமீன்தாரின் வாரிசுகளும், மூப்பனாரும், வாண்டையாரும் இன்னும் பல, பகுதி அதிகாரத்தை தங்கள் கைகளில் குவித்துக் கொண்டுள்ள பண்ணையார்களும் இடம் பெற்றுள்ளமை கவனத்தில் கொள்ளவேண்டியதாகும்.

இந்த இந்தியப் பாராளுமன்ற அரசுதான் எல்லோருக்கும் பொதுவான அரசு என்றும் தனக்கு சாதி, வர்க்க, இன, மொழி வேறுபாடு கிடையாது என்றும் கூறுகிறது. ஆனால், உண்மை என்னவாக இருக்கிறது? பகுதிகளில் இன்னும் தகராத

நிலப்பிரபுத்துவ பண்ணையாதிக்கம் தொடர்ந்து நிலவுவதும் அதனை கட்டிக் காக்கும் ஆயுதபாணியாக இந்த நவீன பாராளுமன்றம் இருப்பதுமே உண்மையாக இருக்கிறது.

இந்த உண்மையே கண்டதேவி தேரோட்டத்தில் அம்பலமானது.

கண்டதேவியில் அரசின் மோசடித்தனம் :-

இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் தீண்டாமைக் கொடுமைக்கு எதிராக "வன்கொடுமைத் தடுப்புச் சட்டம்" என்று ஒன்றுள்ளது. அதன்படி தாழ்த்தப்பட்டோரை இழிவு செய்வோரை தண்டிக்கலாம். கண்டதேவியில் தேர்வடம் தொட்டு இழுக்க தலித்துகள் விரும்பியது மனித உரிமைகள் அனைத்தும் தங்களுக்கும் உண்டு என்று நிலை நாட்டும் செயலாகும். இதனை மறுத்து "இல்லை நீங்கள் தேர் வடம் தொடக்கூடாது" என்று சொல்வது எந்தச் சிந்தனையின் பாற்பட்டது? தாழ்த்தப் பட்டோர் தொட்டால் தீட்டு என்ற தீண்டாமைச் சிந்தனையின் காரணமாகத்தானே இப்படி ஆதிக்கச் சாதியினர் மறுக்கின்றனர். இத்தகைய தீண்டாமைச் சிந்தனையைக் கொண்டிருப்பதுடன் அதன்படி தலித்துகள் தேர் இழுக்க வரக்கூடாது என்று

மிரட்டுகின்ற மேல் சாதியினர் வன்கொடுமைத் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட வேண்டியவர்களா இல்லையா? அரசு அதனைச் செய்ததா? இல்லை. மாறாக, 'இரு தரப்பு மக்கள்' என்று சொல்லி இருவரும் ஒரே மாதிரி 'நீ இழுக்கக் கூடாது, நான்தான் இழுப்பேன்' என்று சொல்வதாக செய்தி பரப்புகின்றனர் - அரசு அதிகாரிகள். இது அப்பட்டமான மோசடி இல்லையா?

தலித் மக்கள் நாங்களும் தேரிழுக்க வருகின்றோம் என்றுதான் சொல்கிறார்கள். அந்தக் கோரிக்கையில் எவ்விதமான வன்முறையும் இல்லை. 'இல்லை நீ இழுக்க வரக்கூடாது' என்று தடுப்பதுதான்

வன்முறையானது. இவ்வாறு வன்முறை நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டவர்களை முன்னெச்செரிக்கையாக கைது செய்துவிட்டு தலித்துகளையும் அவர்கள் தேர் இழுப்பதை அங்கீகரிக்கும் சனநாயகவாதிகளையும் கொண்டாவது அரசானது தேரோட்டத்தை நடத்தியிருக்கனுமா இல்லையா? மூவாயிரம் காவல்துறையினரைக் கொண்டுவந்து கண்டதேவியில் குவித்தது பின் எதற்காக?

அடுத்து, மற்றொரு விசயம். தேரோட்டத்தை தடைசெய்ததற்குக் காரணமாக சட்ட ஒழுங்கு கெட்டுவிடும், கலவரம் வந்துவிடும் என்று அரசு சொல்கிறது. அதாவது, தாழ்த்தப்பட்டோரும், மேல் சாதியினரும் ஒரே இடத்தில் கூடினால் இருவரும் மோதிக் கொள்வர். அதன் தொடர்ச்சியாக கலவரம் வரும் என்று காரணம் சொல்கிறார்கள். சரி. இதுபோல் மோதல் வரவேண்டாம். தலித்துகள் திரளாக வந்தால்தானே மோதல் வரும். வேண்டாம். நாங்கள் எங்கள் சார்பாக ஒரே ஒரு தலித்தை அனுப்புகிறோம். அல்லது உனது அரசில் இருக்கும் யாரோ ஒரு தலித் அமைச்சரை நீயே தேர்வு செய். உனது மேல்சாதியைச் சேர்ந்த அனைவரும் திரண்டு தேர் இழுக்கட்டும். அவர்களுடன் நீ தேர்வு செய்த அந்த ஒரே ஒரு தலித் மட்டும் சேர்ந்து தேர் வடம் தொடட்டும். நாங்கள் கண்ட தேவிக்கு வெளியே நிற்கிறோம். சம்மதமா? உன்னால் முடியாது. கலவரம், மோதல் என்பதெல்லாம் எங்களை ஏமாற்ற நீ சொல்லும் பொய் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். நீ சாதி காக்கும், சாதி ஆதிக்கம் காக்கும் அரசு என்பது எங்களுக்குத் தெரியும்.

இல்லையென்றால் (முதலாளிய) சனநாயக பாராளுமன்ற அரசு என்று சொல்லிக் கொள்ளும் உனது அதிகாரத்தின் கீழே 'நாடு' எனும் மன்னராட்சி முறை இன்றும் செழிப்புடன் இருப்பது எவ்வாறு? அந்நாடுகளை ஆண்டுவரும் சிற்றரசர்களான அம்பலங்கள் பட்டம் கட்டிக் கொள்வதும், முதல் மரியாதை எனும் பெயரில் கிரீடம் சூட்டிக் கொண்டு தேரில் ஏறிநின்று வெள்ளை வீசுவதும் எப்படிச் சாத்தியம்? அவ்வாறு அவர்கள் பட்டம் கட்டிக் கொள்வதையும் முதல் மரியாதை பெற்று ஆட்சி புரிவதையும் சனநாயகத்தின் 2வது தூணான நீதிமன்றம் நியாயம் என்று சொல்கிறதே அது ஒன்றே போதாதா பண்ணைகளின் ஆதிக்கத்தைக் கட்டிக்காக்கும் நவீன அரசே இந்தியப் பாராளுமன்றம் என்பதற்கு?

உனது சாதி ஆதிக்க முகத்தை, பண்ணை முகத்தை மறைக்கும் முக முடியாக நவீன முதலாளிய கண்டு பிடிப்புகளான பாராளுமன்ற முறை, நீதிமன்றம் போன்றவை பயன்படுவதை இனியும் மறைக்க முடியாது!

இரட்டை கிளாஸ் முறை இன்றும் தமிழகத்தின் பல கிராமங்களில் நிலவுகிறது. அதற்கெதிராக தலித்துகள் கிளர்ந்தெழுந்தால் உடனே ஏகாதிபத்திய நவீன கண்டுபிடிப்பான பயன்படுத்திவிட்டு ஏறியும் (use and throw)ப்ளாஸ்டிக் டம்ளரைக் கொண்டுவந்து முரண்பாட்டை மூடி மறைக்கிறாய். இதே போல் பொதுக்கிணற்றில் தலித்துகள் நீர் இறைக்காமல் செய்வதற்காக பம்ப் செட் போட்டு நீர் இறைப்பது

அல்லது தனிக்கிணறு தோண்டிக் கொடுப்பது, தனிக்கோவில் கட்டிக் கொடுப்பது, ஊருக்கு வெளியே காலனி வீடு கட்டிக் கொடுப்பது, இன்றைய சமத்துவபுரம் எல்லாம் சாதி ஆதிக்கத்தில் எழும் முரண்பாட்டை மந்தப்படுத்த நீ செய்யும் தந்திரம் என்பது எங்களுக்குத் தெரியாதா என்ன?

தொகுப்பாக : கண்டதேவி தலித் மக்கள் தங்கள் மீது ஆயிரமாண்டுகாலமாக சுமத்தப்பட்டு வந்துள்ள தீண்டாமைக் கொடுமைக் கெதிராகவே கொதித் தெழுந்தனர். தீண்டாமைக் கொடுமைக்கெதிராகவே தங்கள் கோரிக்கையையும் முன்வைத்தனர். எல்லோருக்கும் பொதுவான நீதிமன்றம் என்ற மயக்கத்தில் நீதிமன்றத்திடம் தங்கள் விருப்பத்தை முன் வைத்தனர். நீதிமன்றம் தான் யாருக்காக இருக்கிறேன் என்பதை தன் தீர்ப்பின் மூலம் அம்பலப்படுத்திக் கொண்டது. அன்று காந்தி சொன்னதை இன்று நீதிமன்றம் சொல்லியது “ சாதி இருக்க வேண்டும், ஒவ்வொரு சாதியும் தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள கடமைகளைச் செய்து வாழவேண்டும். அதுவே நமது இந்து தர்மம்.” இது காந்தி சொல்லியது.

இவ்வாறு சொல்லிய காந்தி இந்நாட்டில் வாழும் மேல் சாதியினரிடம் ஒரு கோரிக்கையை முன்வைத்தார். “ தீண்டாமையை விட்டு விடுங்கள். அது ஒரு பாவச்செயல் என்று மனதை மாற்றிக் கொள்ளுங்கள்” என்று வேண்டினார். இதே காந்தியக் குரலில் நீதிமன்றம் சொல்கிறது, “சாதியடிப்படையிலான முதல் மரியாதையை நாட்டார்களுக்கு வழங்கிய பிறகு எல்லோருடனும் இணைந்து தாழ்த்தப்பட்டோரும் தேர் இழுக்கலாம்” என்கிறது.

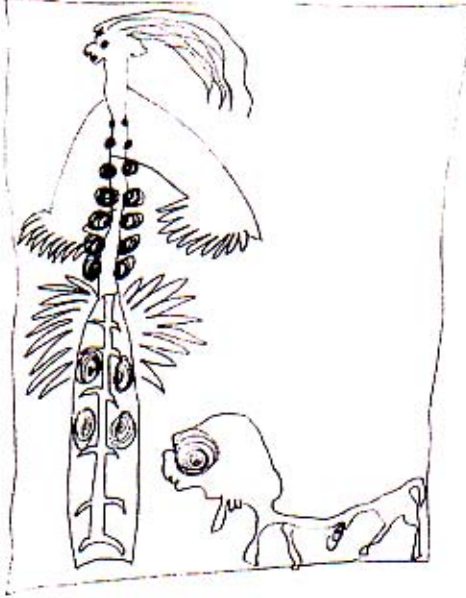
காந்தியும் நீதிமன்றமும் எந்த சாதியாதிக்கத்தை அங்கீகரிக்கிறதோ அந்த ஆதிக்கம்தான் இங்கு தீண்டாமையைத் தொடர்ந்து கட்டிக்காக்கிறது. காந்தி சொல்கிறார் அல்லவா, “அந்தந்த சாதிகளுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள கடமைகளைச் செய்து ஒற்றுமையாக வாழவேண்டும்” என்று, அந்தச் சாதிக் கடமைதான் சொல்கிறது, பறையன் பறையடிக்க வேண்டும் தேர்வடம் தொடக்கூடாது. கள்ளன் அம்பலம் செய்து முதல் மரியாதை பெறவேண்டும் என்று.

அந்தச்சாதி ஆதிக்கம்தான் தாழ்த்தப்பட்டோர் பறையடிக்க மறுத்து தேர்வடம் தொடுவோம் என்று சொல்லும்போது “இரத்த ஆறு ஓடும்” என்று பயமுறுத்துகிறது.

தீண்டாமைக் கொடுமைக்கெதிராக திரண்டெழுந்த தலித்துகளுக்கு கண்டதேவி பாடம் கற்பிக்கிறது. “பண்ணை ஆதிக்கம், சாதியாதிக்கம் உள்ளவரை தீண்டாமைக் கொடுமை தீராதது” என்று. இனி தலித்துகளது போராட்டம் தீண்டாமைக் கொடுமைகளுக்கு எதிராக நீதிமன்றம் செல்வதாக இருக்க முடியாது.

வானத்தால் போன பிசாசை ஏணி வைத்து இறக்கிய கதை :

உரையாடல் : எல்.பொ. - ஜோபாசக்தி - 13.09.2000, பிராங்க

இனித்தமிழ் - 2000 என்ற திருவிழா நடந்து முடிந்திருக்கிறது. சுழம் - புலம் பெயர் புலமையாளர்களும் புலமைப் பரிசிலாளர்களும் அநேகர் இந்திருவிழாவுக்கு யாத்திரை நடத்தினர். இத் திருவிழாவில் நீங்கள் கலந்து கொள்ளாததற்கு சிறப்பான குறிப்பான காரணங்கள் ஏதுமுண்டோ ?

முதலாவதாக நான் முறைப்படி இந்நிகழ்விற்கு அழைக்கப்படவில்லை. நான் தமிழிலக்கிய உலகளாவிய பயணம் ஒன்றை மேற்கொள்ள ஏற்கனவே திட்டமிட்டிருந்தேன். எனது திட்டத்தை இம்மாநாட்டிற்காக ஒத்திவைக்க நான் தயாராகவில்லை. நிகழ்ச்சி நிரலை எனக்கு

அவுஸ்ரேலியாவில் தந்தார்கள். அந்த நிகழ்ச்சி நிரலைக் கண்டபோது இது கைலாசபதி சிவத்தம்பி போன்ற ஒளிவட்டம் வீசும் புத்திஜீவிகள் இலங்கையில் செய்த பேய்க்காட்டலின் தொடர்ச்சி போல் எனக்குப் பட்டது. இந்த விவாதங்களினாலும் அரங்குகளினாலும் நான் இப்போது சிரத்தை ஊன்றியிருக்கும் தமிழ் ஊழியம் முன்னெடுக்கப்படுமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல் பல இலட்ச ரூபாய்களை மூன்று நாள் கதையாடலுக்காக செலவு செய்யும் அநியாயத்தையும் என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

இனித்தமிழ் 2000 பேய்க்காட்டலின் தொடர்ச்சியென்றும், அநியாயச் செலவென்றும் நீங்கள் கூறுவதை கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லுங்கோ...

அவர்களின் திட்டமிடல்களும் விசாரணைகளும் இன்றைய தமிழனுடைய தேடல்களை முன்னெடுத்துச் செல்வதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. உதாரணமாக தலித்தியம் பற்றிய கருத்தரங்கு, பெண்ணியம் பற்றிய கருத்தரங்கு, பின்நவீனத்துவம், சூழல் மாசு... இவை கோஷங்களாக உங்களுக்குப் படவில்லையா? ஒவ்வொரு ஆண்டுக்கு ஆண்டு அல்லது தலைமுறைக்குத் தலைமுறை சில கோஷங்களை முன்னெடுத்துச் செல்வது இலக்கியமாகி விடாது. கடந்த கால கசப்பான

அனுபவங்களை வைத்துச் சொல்கிறேன் மனிதன் மானிடத்தை மகிமைப் படுத்துவதற்கு இடையறாது நடத்தும் தேடல்தான் இலக்கிய ஊழியம் என்று நான் கருதுகிறேன். இடையறாது உண்மையின் உபாசகனாய் தேடிக்கொண்டிருத்தலை கோஷங்கள் மூலம் குறுக்கிக் கொண்டு எவ்வாறு சீராக நடத்த முடியும் என்பது என் கேள்வி. தலித்தியம் பற்றி நான் ஒரு குறிப்புச் சொல்கிறேன். தலித்தியம் என்பது உண்மையிலேயே மிதிபட்டு உதைபட்டு அங்கீகாரம் பெறாது தவிக்கும் ஒரு கூட்டத்தினர் கலை இலக்கிய வடிவங்களின் மூலம் தங்களுடைய இருப்பை சுதந்திரத்தை பிரகடனம் செய்வது, பிரகடனம் செய்வது மட்டுமல்லாமல் தங்களையும் மானுட குலத்தின் பிரிக்க முடியாத கௌரவ அங்கமென மதித்தல், அதன்மூலம் வாழ்க்கையில் விடுதலையும் விழுக்கியும் பெறல். இதுதான் நான் புரிந்துகொண்ட தலித்தியத்திற்கான வரைவிலக்கணம்.

நீங்கள் கூறும் இந்த தலித்தியத்திற்கான வரைவிலக்கணம் ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கம் என்பதற்கு ஒரு 'சும்மா' மார்க்சியவாதி கூறக்கூடிய வரைவிலக்கணம் அல்லவா?

ஓம். இப்போது ஏன் தலித்தியம் என்று கூச்சல் போடுகிறார்கள் என்றால் மார்க்சியத்தை முன்னெடுத்த தலைவர்கள் மார்க்சியத்தை மக்கள் மத்தியில் நிலைநாட்ட முடியாமல் கட்சி தலைமையையும் தலைமைத்துவத்தையும் ஒரு தொழிலாகக் கொண்டு அதை தமது மேன்மைக்காக நடத்தியமையால் வேறு ஒரு மாற்று, ஒரு சமாற்கரமான இயக்கம் ஒன்று தேவைப்பட்டது. அதனால்தான் தலித்தியம் முன்னெடுக்கப்பட்டது. இன்னொன்று தலித் இயக்கத்தின் பிதாமகர் கே. டானியல் என்று அ. மார்க்ஸ் கூறுகிறார். அது தெரியாத்தனமாகக் கூறப்படுவது. டானியல் தன்னுடைய சாதியின் விமோசனத்துக்கு உணர்ச்சியுடனும் உளபூர்வமாகவும் எழுதினாரா? இல்லை. அவரை மிதித்து ஒடுக்கிய சாதியினரின் பிரயோசனத்துக்குத்தான் அவர் இலக்கியம் எழுதியிருக்கிறார்.

மார்க்சிய, தேசிய, திராவிட பதாகைகளை கீழே போட்டுவிட்டு தலித்துக்கள் தலித் என்ற தனித்துவத்தின் கீழ் அணிதிரள்வதை நீங்கள் தவறெனவும் சொல்வீர்களோ?

இப்போது தமிழ்நாட்டில் தோன்றியிருக்கும் தலித்தியத்துக்கு உள்நோக்கங்கள் சில இருக்கின்றன. இன்று திராவிட இயக்கம் தோற்றுவிட்டது. திராவிடம் இன்று அவர்களாலேயே மலினப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. உதாரணமாக எம்.ஜி.ஆர். மலையாளி. எம்.ஜி.ஆரின் வாரிசான புரட்சித்தலைவி கன்னடத்துப் பாப்பாத்தி. இவர்கள் தான் தமிழக அரசியலை நடத்துகிறார்கள் என்றால் எவ்வளவு தூரம் திராவிட இயக்கம் தனது இறைமையைத் தொலைத்துவிட்டது. நான் அடிக்கடி 'தமிழ்த்துவம்' குறித்துப் பேசி வருகிறேன். தமிழ்த்துவம் என்பது தமிழன் தன் இறைமையை சுகித்தல். இந்திய தேசியத்தில்தான் எமது பெருமைகள் இருக்கின்றன என்று கூறும் போது தமிழ்த்துவத்தை அடகு வைத்துவிட்டார்கள். அப்படி அடகு வைத்துவிட்டு நாம் உலகத் தமிழர்களின் ராசாக்கள், தலைவர்கள் எனக் கூறுவது ஆச்சரியமானது. திராவிடக் கழகங்களின் அதிகார மேலாதிக்கத்தால் இன்று

தமிழகத்தில் மிகக்கேவலமான சாதி அரசியல் தலைதாக்கியுள்ளது. ஒவ்வொரு தலைவனுக்கும் ஒவ்வொரு சாதி. 'வன்னியர்கள் ஓட்டு அன்னியருக்கில்லை' அதற்கொரு கட்சி. முக்குலத்தோருக்கு ஒரு முன்னணி. இவையெல்லாம் வாக்கு வங்கிகளைக் குறிவைத்து இயங்குபவை. அதே போல் தலித் இயக்கங்களும் தமது வாக்கு வங்கிகளை ஒன்றுபடுத்தி அதை அரசியல் பேரம் பேச உபயோகிக்கிறார்கள். அதனால் தான் இன்றைய காலகட்டத்திலே தலித்தியம் பேசுவது கூர்மையடைந்துள்ளது. ஆனால் இந்த தலித் இலக்கியத்திலிருந்து வீச்சான, சக்தியுள்ள செய்நேர்த்தியில் திறனுள்ள இலக்கியங்கள் முகிழ்ந்திருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.....

இன்னொன்று கூற விரும்புகிறேன். பெண்ணியம் பற்றியும் அவர்களது நோக்கங்கள் பற்றியும் எனக்கு சந்தேகம் இருக்கிறது. ஈழத்தில் விரிவுரையாளராக பணியாற்றும் ஒரு பெண்ணியவாதியை சந்தித்தபோது தமிழ் காலச்சார்ப்படி கைகூப்பி வணக்கம் சொன்னேன். அவர் தனது கைகளை பின்னுக்கு கட்டியவாறு இருந்தார். திரும்பி வரும்போது என் நண்பன் சொன்னான் 'உங்களுக்கு வணக்கம் சொன்னால் அவரின் பெண்ணியம் கீழே விழுந்து விடும்' என்று. இப்படி அசிங்கமாக நடந்து கொள்ளும் பெண்ணியவாதிகளை வேறு மொழிகளில் நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா? பெண்நிலைவாதம் மிக வேண்டப்படுவது. பெண்களுக்கு சம உரிமை, சீதன மறுப்புதான் பெண்ணியமெனில் அப்பெண்ணியத்தை நான் அன்று தொடக்கம் பேணி வருகிறேன். என் மனைவியிடமிருந்தோ என் மகன்களுக்காகவோ சீதனம் வாங்கியவனல்ல நான். இன்றும் என் மகன்கள் தமது மனைவியருக்கு சம உரிமை கொடுத்துத்தான் வாழ்கிறார்கள். ஆனால் பெண்ணியம் குடும்பத்தை உடைக்கக் கூடாது. இன்று அவுஸ்ரேலியாவிலே ஒற்றைப் பெற்றோர் முறை அங்கீகரிக்கப்பட்டு அதற்கு அரசு சலுகைகள் வழங்கப்பட்ட போதிலும் கால ஓட்டத்திலே ஒரு குடும்பத்துக்கு தந்தையும் தாயும் அவசியம் என்ற முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள்.

ஆனால் குடும்ப அமைப்பே ஒரு அதிகார மையமல்லவா?

என்ன அதிகார மையம் என்று சொல்லுகிறீர்கள்? ஆணும் பெண்ணும் உழைத்து வந்தால்தான் இந்நாடுகளிலே நாம் வாழலாம். பெண் வேலைக்கு போகும்போது ஆண் சமையல் செய்கிறான். வீட்டு வேலைகளிலே ஆணும் பெண்ணும் கலந்து வேலை செய்கிறார்கள். எந்த விசயத்தில் ஆண்கள் அதிகாரம் செய்கிறார்கள்?

புலம் பெயர் நாடுகளில் பெண்ணியத்திற்கான தேவை துண்டற கிடையாதெனவா நீங்கள் சொல்கிறீர்கள்.

பெண்ணியத்திற்கான தேவை இருப்பதாய் நினைக்கவில்லை. உதாரணமாக கனடாவில் எனக்குத் தெரிந்த தம்பதியினர் இப்போது பிரிந்திருக்கிறார்கள். அப்பிரிந்திருக்கும் நிலை ஏன் வந்தது? அப் பெண்ணுக்கு உள்ள பொருளியல்

சுதந்திரம். அதைத் தவிர வேறேதும் இல்லை. ஆணும் பெண்ணும் உழைத்து பெண்களை சம்மாய் நடத்தும் வெள்ளைத்தோலர்கள் வாழும் நாட்டிலே பெண்ணியம் குறித்துப் பேசுவது வெறும் போலித்தனமாகத்தான் எனக்குப் படுகிறது.

வெள்ளைத் தோலர்களின் நாட்டிலே பெண்களுக்கு சம உரிமை உள்ளது என நீங்கள் கூறுவது எனக்கு மிகவும் கடுப்பாய் இருக்கிறது. நாளுக்கு நாள் எத்தனை பெண்ணிய போராட்டங்களை இங்கு பார்க்கிறோம். எவ்வளவு பாலியல் வன்முறைகள் எவ்வளவு அடக்குமுறைகள்.....

தம்பி நீங்கள் என்னதான் கேள்வி கேட்டாலும் ஒன்று சொல்லுகிறேன். இங்கு பெண்ணியம் பேசுவதற்கு நிறைய நிதிகள் இருக்கின்றன. இந்த நிதிகளை பங்கு போட்டு அனுபவிக்க பெண்ணியவாதிகள் இருப்பது நல்லது. அதொரு பிழைப்புக்கான வழி.

தன்னார்வ குழுக்களுக்கு தலையாட்டும் பெண்ணிய இயக்கங்களையோ, வழமையான லேடிஸ் கிளப்புகளையோ வைத்து நாங்கள் பிரச்சினைகளை மதிப்பிடக் கூடாது அல்லவா ?

மதிப்பிடத் தேவையில்லை. பாரதியார் சில பாடல்களிலே முன்னோடியாகப் பெண்ணியம் பற்றிப் பேசியிருக்கிறார். வாழ்க்கை நடைமுறையில் எத்தனையோ படித்த தம்பதியர் புரிந்துணர்வுடன் நடக்கின்றனர். எனது பிள்ளைகள் வீட்டில் ஏதாவது ஒரு வன்முறைப் பிரயோகம் நடந்ததை நான் அறியமாட்டேன். என் வீட்டுப் பெண்களுக்கு பூரண உரிமையுண்டு.

இது உங்கள் பக்கத்து வாதம். ஆனால் தமது மனைவியரை வீட்டுக்குள் பூட்டிவைத்து அடிக்கிறார்கள். காதலித்த தங்கச்சியை கார் வைத்து கடத்திக் கொண்டு வந்து கல்யாணம் செய்து வைக்க முயற்சிக்கிறார்கள். இதுவும் இந்த புலம் பெயர்ந்த நாட்டில்தானே நடக்குது ?

ஓம். நானும் இப்படி பல விஷயங்கள் கேள்விப்பட்டனான். ஆனால் இவற்றை இப்பெண்ணியவாதிகள் திர்த்து வைப்பார்கள் என நம்புகிறீர்களா? இப்பெண்ணியவாதிகள் ஓர் இலக்கிய வகை வேறு பிரித்து வைத்திருக்கிறார்கள். எனது முதிர்ந்த எழுத்துப் பயணத்தின் பின் சொல்கிறேன். இலக்கியங்களை தத்துவரீதியாகவோ, அரசியல் கொள்கைகள் ரீதியாகவே மேலோட்டமாக எழுப்பப்படும் கோஷங்கள் ரீதியாக..... நான் முதலில் கூறியது போல் - கூறியது கூறலாக இருக்கக் கூடாது-இலக்கியம் என்பது மானுட நேசம். கௌரவம்.

நானும் கேட்டது கேட்டலாக இருக்கக் கூடாது. எனினும் திரும்பவும் கேக்கிறேன். தலித்திய இலக்கியம், பெண்ணிய இலக்கியம் போன்று வித்தியாசங்களை முன்னெடுக்கும், முயற்சிகளுக்கு நீங்கள் எதிரானவரா ?

நிச்சயமாக இல்லை. ஒரு காலத்தில் மனோரதிய இலக்கியம் பேசினோம். பின் தேசிய இலக்கியம், யதார்த்த இலக்கியம். இப்போ மாந்திரிக யதார்த்த இலக்கியம். அப்பெடியெனில் முன்பு வைத்த கோஷங்கள் எல்லாம் தோற்றுவிட்டன. இப்போது

புதிது புதிதாக கோஷங்கள் வைத்து திருத்தவா பார்க்கிறீர்கள்? இன்றைக்கும் நாங்கள் ஷேக்ஸ்பியரின் இலக்கியத்தை சுவைக்கிறோம். இன்றைக்கும் என்னால் வள்ளுவனை சுவைக்க முடிகிறது. சங்க இலக்கியங்களை அனுபவிக்க முடிகிறது. பாரதியை படிக்கும் போது புத்துணர்ச்சி பெறுகிறேன். இந்த முன்னோடிகளெல்லாம் எந்த கோட்பாடுகளை முன்வைத்து இலக்கியம் படைத்தார்கள். புதிய கோட்பாடுகளை வைத்து அவர்களை விட சாதனை புரிந்தவர்கள் யார்? ஒன்றின் செப்பமும் செப்பமின்மையும் அதனுடைய அறுவடைய வைத்துத்தான் நாம் கணிக்கவேண்டும். ஆனபடியால் இதை விளங்கி இதைப் படை எனச் சொல்லுங்கள், அதில் தப்பில்லை. அப்படி படையுங்கள். புதிய கொள்கைகளையும் தத்துவங்களையும் உள்வாங்கி படைப்பது நேர்த்தியானது, ஆரோக்கியமானது, தேவை, தரும், ஆகும். ஆனால் அது மட்டுமே இலக்கியத்துக்கு அங்கீகாரத்தைக் கொடுத்துவிடாது. அத் தத்துவங்களை உள்வாங்கி படைப்புகள் தருமானால் அது நல்லது.

உங்களுடைய பிரபலமான சலிசேஷ வாசகம் 21ம் நூற்றாண்டில் புகலிட இலக்கியம் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு தலைமை தாங்கும் என்பது. இப் புகலிட இலக்கியம் என்ற வகைப்பிரிப்புக்கு பதிலாக தலித் இலக்கியம் என்ற வகைப்பிரிப்பு ஏன் தலைமை தாங்க முடியாது?

முதலாவதாக தலித் என்ற சொல்லையே நான் நிராகரிக்கின்றேன். காரணம் அது தமிழ்த்துவத்தால் பெறப்பட்ட ஒரு சொல் அல்ல. இந்தியாவில் என்னவோ ஒரு மாநிலத்தில் தலித் இலக்கியம் எனப் பேசப்பட்டதால் அந்தச் சொல்லை இரவல் வாங்கி நாங்கள் அதற்கொரு மகத்துவம் கற்பிக்கப் பார்க்கிறோம். இரண்டாவதாக நீங்கள் ஏற்றுக் கொண்டாலும் ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும் என்று தமிழன் தன் இறைமையை தொலைத்தானோ என்று தமிழன் தமிழன் என்ற காரணத்துக்காகவே சித்திரவதை செய்யப்பட்டானோ, என்று தமிழன் முகமிழந்து பிறநாடுகளுக்கு ஓடி ஒளிந்தானோ அன்றிலிருந்து எல்லாத் தமிழர்களமே தலித்துக்கள்தான். இங்கு இருமரபும் தூயவந்த வேளாளனுக்கோ, கரையானுக்கோ மகத்துவம் கிடையாது. நீங்கள் இங்கு வேலைக்குப் போனால் சாதி பார்த்தா வெள்ளை முதலாளி வேலை தருகிறான். நாங்கள் எல்லோருமே சிங்களவனுடைய பார்வையில் தலித்துகள்தான். தலித்துவம் என சொல்லாமல் புகலிட இலக்கியம் என நான் பேசக் காரணம், தமிழ்த்துவத்திற்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டு முதுமை உண்டு. அதுமட்டுமல்லாமல் தமிழக மேலாதிக்கம் நாங்கள்தான் படைப்பு விண்ணர்கள் நீ வாசகன் மட்டுமே என்று அதிகாரம் செய்வது தகர்க்கப் படவேண்டும். இலங்கையிலே - நான் நகைச்சுவையாக சொல்வதுண்டு - நாய்களும் பேய்களுமான இலக்கியம்தான் இருக்கிறது. ஏனெனில் கொழும்பிலிருந்து அதிகார வர்க்கத்தோடு இணக்கம் காணாமல் இலக்கியம் படைக்க முடியுமா? உண்மைகளை எழுத முடியுமா? அப்படியானால் ஏன் இலக்கியம் படைக்கிறார்கள். எலும்புத்துண்டுகளை பொறுக்குவதற்கு. சாகித்தியமண்டல பரிசும், புகழுமே அவர்களின் இலக்கு. மற்றையது போர்க்கால இலக்கியங்கள் குறித்து எமக்கு அதிகம் தெரியாது.. படைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கலாம். எனவே தான் புகலிட இலக்கியம் என்ற

அடையாளத்தை முதலில் உச்சரித்தவன் நான். அதை ஒங்கிச் சொல்பவனும் நான். வெள்ளைத் தோலர்களது நாட்டில் மட்டுமல்லாமல் எனது கோஷங்களாலும் என் உரைகளினாலும் என் இலக்கிய சல்லாபங்களாலும் உறவுகளாலும் மலேசியா - சிங்கப்பூர் தமிழர்களும் தாங்களும் புலம் பெயர் இலக்கிய வகையைச் சார்ந்தவர்கள் தான் என உணர்கிறார்கள்.

படைப்பு இலக்கியத்தை புலம்பெயர்ந்தவன் மேற்கொள்ளும்போது அவனின் மொழி வளம் என்ன? அவன் தமிழை முறையாகப் படித்தவன் அல்ல. அவன் உபயோகப்படுத்தும் தமிழ் அவனின் அப்பா, அம்மா, கிராமச்சூழலிலே பயின்ற தமிழ். இது மிகவும் சக்தி வாய்ந்த தமிழ். இச்சொற்கள் ஆவணப்படுத்தப்பட வேண்டும். இப்பேச்சுத் தமிழ் சொற்களுக்கு ஓர் இலக்கிய அங்கீகாரம் கிடைக்க வேண்டும். ஈழத்து பழந்தமிழ் அகராதி ஒன்று தொகுக்கப்பட வேண்டுமென சொல்லி வருகிறேன்.

புகலிடத்திலே எல்லோருமே தலித்துக்கள் என்று நீங்கள் கூறுவது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட முடியாத கருத்து. இங்கு ஆதிக்கச் சாதியினரின் பண்பாட்டு ஒருக்கு முறைகளை நீங்கள் காணவில்லையா? தேரும் மாநாடுமாய் இந்து சமயம் கொடி கட்டிப் பறக்குதே?

ஒன்றை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். கடந்த கணையாழி இதழிலே 'இவ்வழி ஏகின் எவ்வழி புக்கும்', என்ற கட்டுரையிலே புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலே இந்துமதத்தை தமிழ் அடையாளமாகக் கைப் பற்றிவதிலுள்ள போலித்தன்மையை நன்றாகச் சாடியிருந்தேன். நாங்கள் புலம் பெயர்ந்து இலக்கியம் படைக்கும்போது இந்த பிராமணிகள் மணி குலுக்குவதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அதற்கு அடிபணியும் மிடிமையிலிருந்து மீள வேண்டும். அதுவும் புலம் பெயர் இலக்கியத்தின் ஓர் பங்காக இருக்கிறது. ஆகவே தான் பிராமணியம், இந்துத்துவம் ஆகிய அடையாளங்கள் தமிழ் அடையாளத்துக்கு அந்நியமானவை புறம்பானவை குந்தகமானவை என்று சொல்லிவருகின்றேன். எனவே புலம் பெயர் இலக்கிய வாதிகள் வெறும் கோஷங்களை முன்னெடுத்துச் செல்லாமல் இந்த இந்துத்துவ அடையாளம் என்பது எங்களை இந்தியாவினுடைய மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக் கொள்பவர்களாக மாற்றி விடும் - என்பதை உணர வேண்டும்.

நீங்கள் இடையிடையே பின்நவீனத்துவம் முதலிய புதிய சிந்தனைகளை கடுமையாகச் சாடி வருகிறீர்கள்.....

பின்நவீனத்துவத்துக்கும் எனக்கும் ஒரு கோபமில்லை. நவீனத்துவத்துக்கும், சோசலிச எதார்த்தவாதத்துக்கும் எனக்கும் ஒரு கோபமில்லை. இவற்றால் எதையாவது சாதிக்க முடியுமெனில் சாதியுங்கள். அதைவிடுத்து அதைப் பற்றி பேசுவதற்கு ஏன் வீணான நேர விரயம், உழைப்பு விரயம் என்பதுதான் என்கேள்வி. இதுதான் பின்நவீன கோட்பாடு, இதோ பார் பின்நவீனத்துவ இலக்கியம். இந்த இலக்கியத்தின் மேன்மைகள் அனைத்தையும் பின்நவீனத்துவத்தை சாறாக பிழிந்ததால் பெற்றேன் என்றால் நல்லது. அதை நான் ஆதரிப்பேன். எங்கள்

அபிப்பிராயங்களை திருத்திக் கொள்வது சந்தர்ப்பவாதமல்ல. செப்பங்கள் நிகழவேண்டும். ஆனால் அவை புத்திஜீவித மேலாண்மையால் நிகழும் என போக்குக் காட்ட வேண்டாம்.

எனக்குத் தெரிந்தளவில் தமிழகத்தில் மு. தளையசிங்கம் குறித்து ஒரு 'கணக்கு' இருக்கிறது. அவர் குறித்து சுந்தராமசாமி கூட தனது கட்டுரைகளில் விதந்தோதியுள்ளார். 'ஏமாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி'யில் உங்களைக் குறித்து எழுதும் போதும் மு. தளையசிங்கம் உங்கள் சாதியப் பின்புலத்தை குறிப்பிட்டு நசிந்து கொடுத்துப் போவதும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் இயல்பு எனக் குறிப்பிடுகிறார், இது குறித்து.....

இதைத்தான் நாகரிகம் என்று இவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டால் இவர்களின் அறிவின் ஆழத்தை நீங்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். என்னுடைய இலக்கிய சுதந்திரத்துக்கான தேடலும் போராட்ட குணமும் என் சாதியில் அருளப்பட்டது என்ற அருள்வாக்கு மு. தளையசிங்கத்தால் கொடுக்கப்பட்டு இந்த அருள் வாக்கு உண்மையானது என இன்றும் கற்பித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் வாழ்க.

இனித்தமிழ் - 2000த்தின் முக்கிய ஏற்பாட்டாளர்களாகிய காலச்சுவடு கும்பல் அப்பட்டமான மார்க்சிய விரோதிகள் என்பது ஊரறிந்த உண்மை. ஆனால் மாநாட்டின் ஓர் அரங்குக்கு கைலாசபதி அரங்கு என பெயர் சூட்டப்பட்டது. இந்த டபுள்கேம் குறித்து?

இது குளறுபடி. அங்குள்ள அரங்குக்கு 'புதுமைப்பித்தன் அரங்கு'. சரி. புதுமைப்பித்தன் சிறுகதையுலகின் கொடுமுடி. அப்படியொரு படைப்பாளி ஈழத்தில் இல்லையா? சேரனுக்கு வேறு பெயர் கிடைக்காவிடில் அப்பனின் பெயரை கொடுத்திருக்கலாமே... 'மஹாகவி அரங்கு' என்று. ஏன் கைலாசபதி அரங்கு? ஏனெனில் கைலாசபதி - சிவத்தம்பி கூட்டின் எச்சசொச்சங்கள் தான் இன்றும் ஈழத்து இலக்கிய உலகை வழிநடத்துகிறார்கள். அதனாலும் தான் ஈழத்து இலக்கியம் எனச் சொல்லாமல் புலம் பெயர் இலக்கியம் எனக் கூறிவருகிறேன். கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் முற்றாகத் துடைக்கப்பட்டு பல்கலைக்கழகங்களிலே வரலாறு உரிய முறையில் கற்பிக்கப்பட்டால் தான் நாங்கள் உருப்படுவோம்.

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் குறித்து உங்கள் கருத்து என்ன?

தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் குறித்து நான் ஒளிவு மறைவான கருத்துக்கள் சொன்னது கிடையாது. போர் நாங்கள் தேர்ந்தெடுத்த வழி அல்ல. போர் எங்களின் இறுதி வழியாக எங்களின் மேல் திணிக்கப்பட்டது. தேசிய இலக்கியத்தை கைலாசபதி கண்டுபிடித்ததாக இப்போதும் பேசப்படுகிறது. சரித்திரத்தை நேர் செய்து கொள்ளுங்கள். தேசிய இலக்கியம் அவரின் கண்டுபிடிப்பல்ல. கைலாசபதி தினகரனில் ஆசிரியராக இருந்தபோது விக்கிரம சிங்கா என்ற முதலாளி அவரை அழைத்து 'நீ இந்திய எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிப்பதால் அந்நிய செலவாணி பிரச்சனை வருகிறது. ஏன் உங்களிடம் ஆட்கள் இல்லையா?' எனக் கேட்டதால் கைலாசபதி புதிதாக சில்லையூர் செல்வராசன், டானியல், இராசதுரை,

பொன்னுத்துரை என்று தேடியதால்தான் எங்கள் காட்டில் மழை பொழிந்ததே தவிர இவர் தேசிய இலக்கியத்தை கண்டுபிடித்தது இல்லை. ஒரு தேசிய இனமாக மதிக்கப்படாத தமிழர்கள் எவ்வாறு தேசிய இலக்கியம் படைக்க முடியும். இது முரணல்லவா? தேசிய இலக்கியம் படைப்பதெனில் இந்தியருக்கு எதிராக ஒரு இலக்கியம் படை. உன்னுடைய கலாச்சார படைப்புலீறுகள் அனைத்தையும் சிங்களத்திலிருந்து பெறு! எப்படி இதை தேசிய இலக்கியம் என ஒப்புவது! இது உத்தியோகம் நாடிய வேட்கை. யாழ்வனாகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது எத்தனையோ பேராசிரியர்கள் தமிழ்ச்சமுதாயத்தில் இருந்தனர். கைலாசபதியை ஏன் தலைவராக்கினார்கள்? உள்நோக்கம் இருக்கிறது. இவர் எசமான விசுவாசியாக இருப்பார், யாழ்ப்பாண வளாகத்தில் சிங்கள மாணவர்களையும் அனுமதித்து சிங்கள அறிவு மேலாதிக்கத்துக்கு துணைபோவார் என்ற எதிர்பார்ப்புத் தானே. கைலாசபதிக்கு ஒரு லஞ்சம் தான் அப்பதவி. தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தாமல் கொழும்பிலே நடத்த வேண்டுமென்று உற்சாக குரல் கொடுத்தவர்களில் கைலாசபதியும் ஒருவர். எனவே இந்தா பையா உனக்கொரு பதவி.

நான் திரும்பவும் திரும்பவும் நடந்து கொண்டிருக்கிற தமிழீழ போராட்டத்தை பற்றி உங்களிடம் கருத்துக் கேட்கிறேன்.....

இப்போராட்டம் எங்கள் மீது திணிக்கப்பட்டது. இப்போர் பல குழுக்களாலும் முன்னெடுக்கப்பட்டது. பல குழுக்களுக்கும் நாங்கள் ஆதரவாக இருந்தோம். புலிகளை - நான் நம்புகிறேன் ஈரோசையும் - தவிர ஏனைய குழுக்கள் அனைவரும் இன்று காட்டிக் கொடுப்பவர்களாக மாறியுள்ளார்கள். இந்தக் காட்டிக் கொடுக்கும் குழுக்களிலே இருந்தவர்கள் புதிதாக சனநாயம் குறித்துப் பேசுகிறார்கள். போர்க்காலத்தில் சனநாயகம் பேசுவது கூட போரைத் திணிப்பவருக்கு ஆதரவாய் நடத்தல் என்பது தான் அர்த்தம். போர் காலத்தில் ஒரு முறையிருக்கிறது. கட்டுப்பாடு இருக்கிறது. எனவே இக் கட்டுப்பாட்டுடன் நடத்தப்படும் போராட்டம் வெற்றிபெற வேண்டும் என நான் ஆசிர்வதிக்கிறேன். அதனுடன் இணைந்திருக்கிறேன்.

இன்று புலிகளால் மாற்றுக் கருத்துக்களுக்கு மாற்று அரசியலுக்கு தடைவிதிக்கப்பட்டுள்ளது. இது உங்களுக்கு உடன்பாடா?

மாற்று அரசியல் கருத்து என்பது என்ன? மாற்று அரசியல் கருத்து என்பது சிங்கள அரசுக்கு சார்பானதே. அறிவுக்கு சுதந்திரம் வேண்டும், சனநாயகப் பண்பு வேண்டும். மாற்றுக் கருத்துகளை அங்கீகரிக்க வேண்டும். ஆனால் அவை வேண்டுமென்று யார் சொல்கிறார்கள்? சிங்களவனிடம் உங்களுக்கு பேச்சு சுதந்திரம் இருக்கிறதா? சந்திரிகா ஒரு போக்கிலி, அவள் சர்வாதிகாரி என்று நீங்கள் சத்தம் போடுங்கள் பார்ப்போம். அவளிடம் முதல் சுதந்திரத்தைக் கேளுங்கள். போராளிகள் அரசியல்வாதிகளல்ல. அவர்களிடம் அரசியல் நாகரிகம் பேச முடியாது. இறைமையை வென்றபின் பேசவேண்டிய சங்கதிகளை இறைமைகளை பெறுமுன்பு பேசுவதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது?

காத்தான்குடி-ஏறாஹர் பள்ளிவாசல் படுகொலைகள், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து முசுலீம்கள் தூர்த்தப்பட்டது குறித்து?

இவைகளை நான் நியாயப்படுத்துவதாக அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளாதீர்கள். ஏனெனில் முசுலீம் மக்கள் மத்தியில் நல்லுறவுடன் நெடுங்காலமாக இலக்கியப் பண்ணை வளர்வதற்கு உழைத்து வந்தவன் நான். இது என் இலக்கிய ஊழியத்தின் ஒரு பகுதி. முசுலீம்களில் பலர் மொழியால் நாம் தமிழர் மதத்தால் முசுலீம்கள் எனச் சொல்லக்கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களின் அரசியல் நிலைப்பாடு என்ன? எரிகிற வீட்டில் புடுங்குவது ஆதாயம் என்பது தானே அவர்களின் அரசியல் நிலைப்பாடு. இதுதான் முசுலீம் தலைமைத்துவத்தின் போக்கு. இன்றும் அன்றும் மந்திரி சபைகளில் பல முசுலீம்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ் மக்களுடன் புரிந்துணர்வுடன் இருந்தவர்கள் இம்சிக்கப்பட்டது மன்னிக்க முடியாத ஒரு குற்றம் தான். தனிமனித வாழ்விலும் சரி ஒரு இயக்கத்தின் வாழ்விலும் சரி தவறுகள் நிகழ்வது உண்டு. அந்தத் தவறுகளை நியாயப்படுத்துவது மீகா அயோக்கியத்தனம். ஆனால் நிகழ்ந்தன நிகழ்ந்துவிட்டன. அவற்றை வைத்துக் கொண்டு ஒரு அரசியல் பிரச்சாரம் நடத்தி ஒரு வாக்குவங்கியை தேடிக்கொள்ளல் முறையானதல்ல. முசுலீம் மக்கள் மத்தியிலே நான் தூதனாக செயல்படுகிறேன் என்று வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன் சொல்லித் திரிவதெல்லாம் ஒரு கேலிக்கூத்து.

பேச்சரிமை போன்ற அடிப்படை சனநாயக உரிமைகளைக் கூட மறுக்கும் புலிகளை ஒரு மாணமுள்ள சீவன் ஆதரிக்குமா? பேச்சுச் சுதந்திரம் கூட இல்லாமல் என்னத்தைப் புடுங்குவது? இந்த சனநாயக விரோதிகளை எதிர்க்க வேண்டாமா?

உங்களுடைய நிலைப்பாடு அவ்வாறு இருப்பதை நான் மதிக்கிறேன். இந்த உரிமைப் பேச்சுகளை நாங்கள் பிரான்சிலிருந்து பேசுகிறோம். சேரன் கண்டாவிலிருந்து பேசலாம். ஜெயபாலன் நோர்வேயிலிருந்து பேசலாம். ஆனால் இந்தக் கருத்துரிமை வேண்டுமெனக் கேட்டு நீங்கள் கொழும்புக்குப் போய் சிங்களவர்கள் மத்தியிலே இந்த சுதந்திரத்தை நாடிப் பேசுங்கள். அப்போதுதான் உங்களுடைய சனநாயக உரிமைகளின் மீதான ஈடுபாடு சத்தியம் என எண்பிக்கப்படும். நான் புலிகள் விமர்சனத்துக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள் எனச் சொல்லவில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் உரிமையானவர்கள் என்று சொல்லவில்லை. அவர்கள் அவதாரிகள் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் இன்று பொதுப் போர் நடக்கிறது. தமிழர்களின் உரிமைக்கான போர். இந்தப் போரில் பேச்சு சுதந்திரத்தின் பேரில் பேச்சுமன்னர்களான ஜி.ஜி. பொன்னம்பலத்தை எல்லாம் நாங்கள் அனுப்பி சாதித்தது என்ன?

இப்போது நீங்கள் வரலாற்றைக் கொஞ்சம் நேர் செய்து கொள்ள வேண்டும். இங்கிருந்து சனநாயகம் கோரி அரசியல் பேசுபவர்களும் அன்றும் இன்றும் இலங்கை அரசின் உறுதியான எதிரிகளே. இவர்களை நாட்டில் இருந்து விரட்டியது அரசு மட்டுமல்ல. புலிகளும் விரட்டினார்கள்...

புலிகளுடைய சில நடவடிக்கைகளால் வேறு இயக்கப் போராளிகள் துன்பப்பட்டதையும் அவர்கள் புகலிட நாடுகளில் வாழ்கிறார்கள் என்பதையும் நான்

அறிவேன். அவர்கள் தமது கசப்பான அனுபவங்களை மறக்கமுடியாமல் புலி எதிர்ப்பு பிரச்சாரத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். அவர்கள் உண்மையாக மனித இயல்புக்கங்களுடன் செயற்படுகிறார்கள்.

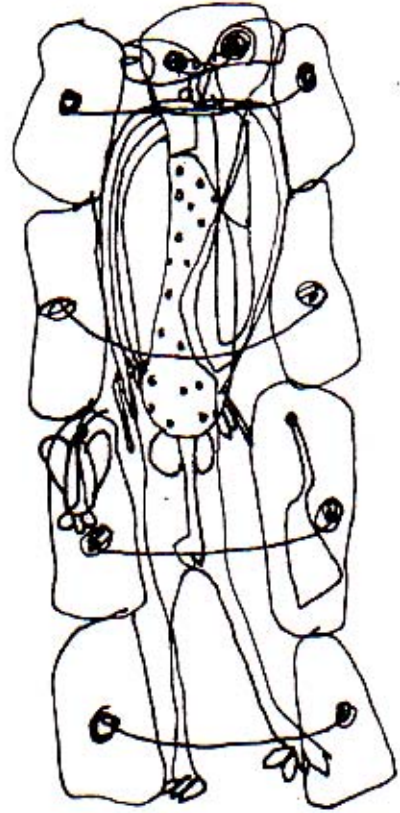
இது வெறும் புலி எதிர்ப்பு மட்டுமல்ல ஐயா! சனநாயக உரிமைகளைக் கோருவதும் மாற்று அரசியல் பேசுவதும் மாற்றுக்களைத் தேடுவதும் புலிகளால் மட்டுமல்ல. ஏனைய PLOT, EPRLF, TELO, ERCS போன்ற இயக்கங்களாலும் இலங்கை அரசாலும் நடத்தப் பெற்ற, நடத்தப்படும் அட்டுழியங்களுக்கு நியாயம் கேட்பதற்கும் பெயர் புலி எதிர்ப்பா?

இன்னுமொன்று, கடைசியாகக் கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தால் வெளிநாடுகளிலும் புலி ஆதரவு வேசம் போடும் பலர் இலங்கையில் வாழ்ந்தபோது படு அயோக்கியத்தனமாக அரசு வால்பிடிகளாக இருந்தவர்கள், இருக்கிறார்கள். டாக்டர். ஆ. கந்தையா என்றொருவர். ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் உத்தியோக மொழிபெயர்ப்பாளர். பிரேமதாசாவினால் பிச்சை போடப்பட்டு கல்வி ஆலோசனை சபையிலே அங்கம் வகித்த மனிதன். அசலான யு.என்.பி.ஆள். இப்போ அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்து கொண்டு புலி ஆதரவு பேசுகிறார். நான் சிங்கள சோசலிசவாதிகளும் தமிழ் சோசலிசவாதிகளும் இணைந்து தமிழ் மக்களுக்கு உரிமைகளைப் பெற்றுத்தருவார்கள் என்று உறுதியாக நம்பியிருந்தேன். ஆனால் மார்க்சியவாதிகள் என்ன செய்தார்கள். மசாலாவடை - தோசை என்று சொல்லி மிக மூர்க்கமாக தமிழ் எதிர்ப்பு மசோதாக்களை ஆதரித்தார்கள். இது சரிவராதது. இன்றைய நிலைப்பாட்டுக்கு நான் காலத்தின் நகர்வுக்குள்ளால் வந்தேன். மேலும் என்னுடைய மகன் புலி இயக்கத்தை சேர்ந்தவன். எனக்கும் அவனுக்குமிடையில் நிறைய கடிதத் தொடர்புகள் இருந்தன. அவன் தன் நிலைப்பாட்டை விளக்கினான். போராடித் தான் விடுதலை பெறவேண்டும், அதற்கு என்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டேன் என்றான். அவனுடைய ஊழியத்திலே அவன் கொண்ட மூர்க்கம் என்ன? சத்தியம் என்ன? தேடல் என்ன? அதை நான் புரிந்து கொண்ட காரணத்தாலே நான் அவர்களுக்கு ஆதரவான நிலைப்பாட்டை எடுத்தேன். அவர்களுக்கு ஆதரவளிப்பதற்கு இன்னொரு காரணமும் இருக்கிறது. முகமிழந்து வாழும் எங்களின் படைப்புகள் இங்கேயே இருப்பவை அல்ல. இங்கே பதியம் போடுகிறோம். இறைமை பெற்ற தமிழீழ மண்ணிலே இவை தொடராக இணைக்கப்பட வேண்டும்.

ஒரு நப்பாசைதான் என்றாலும் கேட்கிறேன். உங்கள் ஐரோப்பிய சுற்றுப்பயணத்தில் எங்கெல்லாம் புலிகளின் உறுப்பினர்களை சந்திக்கிறீர்களோ அப்போதெல்லாம் மாற்றுக் கருத்துள்ளவர்களை அடிக்காதீர்கள், வீதிகளிலே, பத்திரிகைகள் விற்பவர்களை மிரட்டாதீர்கள், சுடாதீர்கள் என்று புலிகளின் உறுப்பினர்களுக்கு அன்பு கூர்ந்து சொல்லுங்கள்.

எஸ். பொ. உரத்துச் சிரிக்கிறார்.

Over.

நமது தலைவரிடம் சவுக்கு இல்லை

சுகன்

இவர் ஒரேயொரு ஜனநாயகப் பேரரசர்.
பிஞ்சு விரல்களையே அதிகம் விரும்பினார்.
கவச வாகனங்கள் கொண்டு குவித்தார் விரல்களை
கட்டு விரல்களில் அவர் மிகவும் கவனமாயிருந்தார்.
அத்தனை விரல்களையும் அவருக்குத் தத்தம் செய்தோம்.

நன்றியோடு ஒரு விரலுக்கு முத்தம் தந்தார்.
ஒரே ஒரு விரலுக்கு.
நமது தலைவர் சிந்தனைக் கருவுலம்
அனைத்தையும் அவர் சிந்தித்தார்.
எல்லோருடைய சிந்தனைகளையும் அவர் வளப்படுத்தினார்.
எல்லா வளங்களையும் அவருக்குத் தத்தம் செய்தோம்.
பதிலுக்கு நமக்காக அவர் சிந்தித்தார்.
அவர் மட்டுமே சிந்தித்தார்.
நாம் நிறுத்தினோம் சிந்தனையை.
நமது தலைவரிடம்.

காத்தப்பா

அ. தேவதாசன்

கடைசி மரத்தால இறங்கியுக்குள்ளயே இண்டைக்கி கூல் காச்சினால் நல்லா இருக்கு. கட்டு மீனோட இன்னுமொரு கலவாய் மீனும் வாங்கினால் கூழும் காச்சி மிச்சத்த திச்ச விடலாம் எண்டு யோசிச்சபடி மரத்தால இறங்கி சீவி எடுத்த கள்ளுக்கலன்களை சயிக்கிள் கான்ரிலில கொழவிக் கொண்டு வீட்ட வந்த காத்தப்பா மூன்று போத்தில் கள்ளை தண்ணீர் வீட்டு வேலியுக்குள்ள டம்பண்ணீற்று மிச்சத்தை தவறணைக்குக் குடுத்திட்டு அப்படியே சயிக்கிள் கடற்கரைப் பக்க மிட்டார்.

அந்த ஊரில காத்தப்பாநர் கள்ளுக்கு ஏக கிராக்கி. தவறணை விலையை விட எப்பிடியும் ஐம்பது சதம் கூடத்தான் விப்பார். மற்ற சீவல் காற்றர் மாதிரி ஐம்பது நூறு போத்தில் இறக்கிறதெல்லாம் கிடையாது. மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் பதினைஞ்சு போத்தில்தான். மூன்று போத்தில் எப்பிடியும் பிளாக்கில தட்டுவேர். மிச்சத்தை தவறணைக்குக் குடுப்பார்.

இறக்கின கள்ளை உடனே விக்கமாட்டார். அதை ரெண்டு மூண்டு நாளைக்கி வைச்ச அதை தெளிச்ச மண்டியை அகற்றி தெளிஞ்ச அந்தக் கள்ளுக்க புதுக்கள்ளையும் கலந்து அதில ஒரு முறடு தான் குடிச்சப்பாத்து திருப்தி யென்டால்தான் விற்பனைக்கு வரும். காசு கிடைச்சால் போதுமெண்டு. ஆருக்கு வேணுமெண்டாலும் குடுக்கமாட்டார். தனக்கு பிடிச்சவைக்கும் குறிப்பா தன்ர கதைய பொறுமையா கேக்கிறவைக்கும்தான் பொருள். இப்படி முகம்பார்த்து வியாபாரம் செய்யிறதால அவர் குடும்பம் பல நாள் பட்டினி கிடந்த சம்பவங்களும் உண்டு.

ஒருநாள் வீட்டில் மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு வழி தெரியாமல் அவர் மனைவி செல்லக்கிளி "இண்டைக்கி மதியப்பாட்டுக்கு ஒரு சுண்டரிசியும் இல்லை, மாவுமில்லை. பிள்ளையள் பள்ளிக் கூடத்தால வரப்போகுதுகள். இரண்டு மூண்டுபேர் வந்து கதவத் தட்டனமாதிரிக் கிடந்தது. ஏன் உதை விக்காமல் வைசிருக்கிற". "காத்தப்பா அதைப்பற்றிக் கவலைப்பட்டதா இல்லை வந்தவங்களுக்கு என்ர கள்ளினர் அருமை தெரியுமா ? வந்தவங்கட ஒருதற்ற மூஞ்சியும் சரியில்லை. நாங்களெல்லாம் வெள்ளைக்காரன்ர அரிசியும் மாவும் சாப்பிட்டா வந்தனாங்கள். உந்தமாவெல்லாம் முந்தி பிரேதம் ஓட்டத்தான் பாவிச்சது. உந்தச் சனியன்களில என்ன சத்துக்கிடக்கு. சத வளர்ந்ததுதான் மிச்சம்."

"இந்த வியாக்கியானத்துக்கு மட்டும் குறைச்சலில்லை," சலித்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றாள் செல்லக்கிளி.

கடற்கரையில் உள்ள தோணிகள் ஒவ்வொன்றையும் நோட்டம் விட்டார் காத்தப்பா. நல்லூர்க் கந்தன், செல்லச் சந்நிதி முருகன், நயினாத்தீவு நாகபூசணி, வேலணை அம்மன், புளியங்கூடல் முத்துமாரி இப்படிக் கோயில்கள் எல்லாம் வரிசையா கொடியேறிட்டுதிண்டால் கடற்கரை காஞ்சுபோய்த்தான் கிடக்கும்.

அந்தக் காலங்களில்தான் காத்தப்பா அடிக்கடி கடற்கரைப்பக்கம் போவார். அப்பதான் மீன் மலிவு. அவருக்குப் பிடிச்சமான சாப்பாடே ஓடியல் கூழ்தான். அதிலும் கோயில்கள் கைபடக்கூடிய இடமெல்லாம் திருநீற்றுக் குறியளோட போறவ வாறவ காத்தப்பாவின்ற சயிக்கிள் கரியரில கிடந்து தொங்குற மீனை பாத்து காத்தப்பாவ ஒரு மாதிரி அருவருப்பாத்தான் பாத்திச்சினும். அவையின்ர பார்வையனும் சுழிப்புகளும் காத்தாப்பாவுக்கு விளங்காமலில்லை. வாயத்திறந்து விளக்கம் கேட்டால் வாங்கிக்கட்ட வேண்டி வரும். கையால இல்லை, வாயால... கொடியேறீட்டுதெண்டால் காத்தப்பா வீட்டில அடிக்கடி கூழ்தான்.

❧ ❧ ❧ ❧

காத்தப்பா வருவதை தூரத்தே கண்ட கலவாய்க் கந்தையார் தன் கையை உயர்த்தி சைகை காட்டி வரும்படி அழைக்க காத்தப்பாவும் அருகே வந்து “இண்டைக்கி கூழ் காச்சலாம் எண்டு யோசிச்சன். கூழுக்கு ஏற்றமாதிரி ஏதாவது கிடக்கா.” “காத்தப்பாவுக்கு இல்லாத மீனா? இண்டெக்கும் கலவாய்க்குத்தான் போனனான்.” தலைத்தெரிவாக ஒரு பெரிய மீனை எடுத்து கரையில் போட்ட கந்தையர். “வீட்டில ஏதேனும் புளங்குதா.”

“இந்தப் பென்னம் பெரிய மீனைத்தந்த உனக்கு கள்ளு இல்லாமலா?”

“வாலயா எடுத்தல் போட்டுட்டு பின்னால வாறன்.”

கலவாய் கந்தையர் மீன்பிடிச்சாலும் விரதம் பிடிக்கிறதில கவனம். அவற்றை வீட்டுப்பத்தில இருக்கிற கோயில் வளிவெட்டுப் பொங்கலில வருசா வருசம் கலை ஆடுறது அவர்தான். அவரில கடவுள் இருக்கெண்டு ஊருச் சனத்துகெல்லாம் அவற்றை மனிசி சொல்லித் திரயிறதால ஊருக்காக எண்டாலும் உடம்பெல்லாம் திருநீற்றுக் குறி போட்டுத்தான் திரியவேணும். காத்தப்பாவீட்ட கள்ளுக் குடிக்கிறதெண்டால் குறியளோட போனால் அந்தாள் கடிக்கும். குறிபோடயில்லையெண்டால் மனிசிக்காறி கடிப்பா. என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியாமல் தலைய பிச்சுக் கொண்டிருந்த கந்தையர் மனிசியையும் திருப்திப்படுத்த மனிசிக்கு முன்னால குறி இழுத்துக் கொண்டு காத்தப்பா வீட்டுக்கிட்ட வந்து குறி அழிச்சுப் போடுவார். காத்தப்பாவுக்கும் கந்தையருக்கும் நல்ல நட்பு. வழிவெட்டுப் பொங்கலில் கந்தையர் கலையாடுறதெண்டால் அதுக்கு ஊட்டச்சத்து காத்தப்பாவின்ர கள்ளுத்தான். கோயிலுக்குப் பக்கத்தில இருக்கிற பத்தைக்குள்ள கள்ளு ஏற்கனவே மறைச்ச வைச்சிடுவேர். அதால நல்ல மீன் சாப்பிட்டால் பாத்தும் பாராமல் கந்தையர் காத்தப்பாவைக் கவனிச்சிடுவார்.

வீட்டு முத்தத்தில மீனை கொண்டுபோய் காத்தப்பா போட செல்லக்கிளிக்கு விசர் வந்திட்டது. மனைவி முகத்தைப் பார்த்து புரிந்து கொண்டவர், “நீ மீனில

தொடவேண்டாம். நான் வெட்டி வடிவாக் கழுவித்தாறன். அடுப்பில வைச்ச இறக்கித் தந்தால் போதும்.” மீன்களை பகுதி பகுதியாய் வெட்டிக் கொண்டிருந்த காத்தப்பா தன் மூத்த மகனைக் கூப்பிட்டு, “நீ இந்த விரதம், கோயில், கடவுள் உதுகள் ஒண்டையும் நம்பாத இப்பத்தான் மீன் நல்ல மலிவு. நல்லாச் சாப்பிடு. மச்சம் தின்னுறதால் ஒரு பாவமும் வராது. விரதம் புடிக்கிறதால் ஒருபாவமும் தீராது. எங்கட வீட்டுக்குப் பின்னால இருக்கிற பரமன் ஆட்டுக்கிடாய் வாங்கிக் கட்டிப் போட்டுத்தான் விரதம் துவங்கிறான். மூண்டு மாதமும் உள்ளநாட்டு குழையம் கோம்வையைம் சிலக்குடுத்து வளத்திட்டு அந்தக் கையாலயே வெட்டப்போ நாங்கள் அதுதான் கொடுமையான பாவம்”.

கலவாய் கந்தையர் கதவைத் திறந்து செருமிக்காட்டி குரல் கொடுக்க, “அந்தக் குத்தில இரு இந்த வந்திட்டன். எங்கட வீட்டுக்காரியும் மோட்சத்துக்கு போற பிளானிலதான் விரதம். எனக்கு கூழக்காச்சித் தந்து போட்டு அவ மோட்சத்துக்குப் போகாட்டும்,” கந்தையருக்குச் சொல்வது போல தன் மனைவிக்கிச் சொல்லிக் கொண்டு கந்தையருக்கு குடுக்க வேண்டிய கள்ளை ஒரு புளாவில் ஊத்தி கொடுத்துக் கொண்டே, “கந்தையா, நீ சொல்லு. இவங்கள் விரதம் பிடிக்கிறதால் ஏதேன லாபம் கிடைக்குமெண்டு நம்பிறியா?” கேட்டுக் கொண்டே தானும் தனக்கான புளாவில் அரைய ஊத்திக் குடித்துக் கொண்டு, “ஏழை எளியவன் ஆயிரம் விரதம் புடிச்சாலும் அப்படியேதானே இருக்கிறான். பணக்காரன் பணக்காரனா வாறன்? கடவுள் இருந்தென்ன பிரயேசனம்.” கந்தையர் கப்சிப். அவருடைய கதைகள் அனைத்துக்குமே தலை அசைக்காட்டி ஆ, ஊமாப் போட்டுக் கொள்வது இன்றைக்கு மட்டுமா.....

காத்தப்பாவின் கதையில் ஞாயம் இருக்கு. காத்தப்பா பிறந்தபோது அவருடைய பெயரை அவற்றை தகப்பன் காத்திகேசு என்ற பெயரை விதானைக்குச் சொல்ல, விதானை சுருக்கமா காத்தி என்றே பதிவு கொப்பியில பதிஞ்சிட்டேர். கள்ளுச் சிவப் போற இடங்களில சின்னக் குழந்தை முதல் பெரியவர்வரை காத்தி எண்டுதான் கூப்பிடுவாங்கள். கந்தையர் மட்டும்தான் காத்தியற்றை அறிவைப் புரிஞ்சு கொண்டு மரியாதையாக காத்தப்பா எண்டு கூப்பிடுறது. அதலாயும் காத்தப்பாவுக்கு கந்தையர் மீது ஒரு விசேச பாசம்.

இரவு ஒன்பது மணியிருக்கும். ஊர் உறங்கிக் கொண்டிருந்த நேரம். கலையாடிக் கொண்டு காத்தப்பா வீட்டுக் கதவத்திறந்து உள்ள வர மனைவி செல்லக்கிளிக்கு உடம்பெல்லாம் உதறத்துவங்கிட்டுது. கலையாடிகள் முத்தத்தில கலை ஆடத் தொடங்கிட்டாங்கள். கொஞ்ச நேரம் ஆடினபிறகு வீட்டுக்க கிடந்த ஒரு ரெண்டு அரிசியையும் அவங்களுக்குக் குடுத்து ஆடிவை காணும் போங்கோ என்பது போல சைகை காட்ட அவங்களும் இன்னும் கூட ஆடச் சொல்லுகினம் எண்டு நினைச்சு கூடக்கூட ஆடத் தொடங்கிட்டாங்களும். காத்தப்பாவின்ர பிள்ளையும்

ஒருத்தரை ஒருத்தர் பாத்து பயத்தில் முழிக்கத் தொடங்கினர். சிறிது நேரத்தில் காத்தப்பர் மெல்ல வந்து,

“ஏன் தம்பிமார் ஆடிறியர்.”

“அம்மனுக்கு நேத்தி.”

“இப்படி ஆடினால் நீங்கள் கேட்டது கிடைச்சுடுமா.”

“அம்மன் சரியான அருள் கொண்டவ. கேட்டது உடன குடுத்திடுவா.”

“டேய் பூனாமக்களே. நிப்பாடுங்கடா. சும்மா கோணத்தனமா ஆடிக்கொண்டு நிக்கிறிய. ஆரப் பேக்காட்டுறியள். இந்த உலகத்தையெல்லாம் படைச்ச கடவுள் நீங்கள் கலையாடினாப்போல வந்திடுவேரா. பேப்புனாக்களே.”

காத்தப்பாவுக்கு கொதிவந்திட்டுது தொடர்ந்தார். கலையாடிகளில் ஒருத்தன் இடைமறித்து, “அண்ணே அம்மனச் சும்மா சிலேக்கா நினைக்காதிங்க. அம்மன் கனவில வந்து சொன்னபடியால்தான் நாங்கள் இப்படி ஆடுறம்.”

“நானும் எனக்கு விருத்தெரிஞ்ச வயிதில இருந்து பாக்கிறன், நீங்கள் இப்படித்தான் இருக்கிறியள். எந்த வளர்ச்சியும் இல்ல. கோயிலையும் கோபுரத்தையும் கட்டினவங்கள் எங்கட பணப்பெருமையக் காட்ட உபயம் கண்டு பேரும் போட்டு ஓகோ எண்டிருக்கிறாங்கள். பணக்காரப் பொண்டுகளப் பார். கழுத்தில இருக்கிற நகையள் விழுந்திடும் எண்ட பயத்தில உடம்பில நோகாமல் வளையாமல் கும்பிடுறாங்கள். உங்களுக்கு கழுத்தில கையில ஒண்டுமில்லாமத்தானே துள்ளித்துள்ளி ஆடுறியள். இதுவரைக்கும் ஏதாவது பலன் கிடைச்சிருக்கா. மடைச்சாமான்களே, ஆற்ற சொன்னவன் கலையாடினால் கடவுள் வருவான் எண்டு.”

கலையாடிக்கு வந்தது கோபம்.

“நாங்களும் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பாத்தனாங்கள். நீ அம்மன அவமானப்படுத்திப்போட்ட.”

அம்மன் உக்கிரமா கலையாடியது.

முத்தத்து மண்ணை எடுத்து, “நீ... நீ... பதிலைஞ்ச நாளைக்க சாவ. இது அம்மன் சாபம்.” கலையாடிகள் கலைந்தனர்.

பதினைந்து வருடத்துக்குப் பிறகும் காத்தப்பா கதவைத் தவிர மற்றய கதவுகளைத் தட்டுகின்றனர். காத்தப்பா மட்டும் திமிரோடு

என் பாவமே! என் பாவமே! எங்கள் பெரும் பாவமே!

செல்வம்

அவன் பறையனாய்ப் பிறந்தபடியால் நீக்கிலான் என அழைக்கப்பட்டான். நானும் நீக்கிலானும் பிறந்த கிராமம் நல்ல வடக்கே . வடக்காகப் போகப் போக எல்லாம் வறண்டு கொண்டதான் கிடக்கும் என்பதற்கு உதாரணமாக இருந்தது.

“நானும் அவனும் ஒரே வருடத்தில் ஒரே மாதத்தில் பிறந்தவர்கள். ஒரே நாளில் ஞானஸ்த்தானம் பெற்றவர்கள்”- என அவன் அம்மா என்னைக் காணும் ஒவ்வொரு தடவையும் ஞாபகப்படுத்துவாள். அருவரி தொடக்கம் ஊர் றோமன் கத்தோலிக்க பாடசாலையில் ஒன்றாகப் படித்தோம். எனக்கு நான்காம் வகுப்புத்தான் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. பள்ளிக்கூடம் முடிய பறைப்பொடியளுக்கு அடிப்பதென்பது சில உயர் சாதிப் பொடியளுக்கு ஒரு வழமையான விடயம்.

நீக்கிலான் அடிக்குத் தப்புவதற்காக ஓடிப்போவான். பெரும்பாலும் அவர்கள் பகுதிச் சிறுவர்கள் முதல் நன்மை வாங்க மட்டுமே பாடசாலைக்கு வருவார்கள். நீக்கிலான் இதெல்லாம் தாண்டி நாலாம் வகுப்பும் வந்துவிட்டான், நாலாம் வகுப்பு மாஸ்ரர் ஞானப் பிறகாசம் ஊர் ஆள். அவர் நீக்கிலான் சேட்டுக்குள் கொள்ளிவால் எறும்பு பிடித்து விடுவார். கடிக்குது மாஸ்ரர், கடிக்குது மாஸ்ரர் எனச் சிரித்துச் சிரித்து திமிறுவான். சிலவேளை பக்கத்து வகுப்பு மரியாம்பிள்ளை மாஸ்ரரும் இந்த விடயத்திற்குக் கை கொடுப்பார். முதலாளி மாஸ்ரர் இல்லையெண்டால் கட்டாயம் இது நடக்கும். ஞானப் பிறகாசம் மாஸ்ரர் “லூர்துமாதா” பெருநாளுக்குப் போனேன் எனச் சொல்லி நீக்கிலானுக்கு ஒரு பம்பரம் வேண்டிக் கொண்டு வந்து கொடுத்து பறையன் எண்டாலும் நல்லாய்ப் படிக்கிறாய் என்று சொன்ன ஞாபகம். நீக்கிலானின் தகப்பன், மரியான் சரியான உயர்ந்த ஆம்பிளை. அவர்களுடைய பகுதி மூப்பர். சுவாமிக்கும் அவன் ஒரு நல்ல கத்தோலிக்கன் என மதிப்பிருந்தது. இதைவிட ஊரில் உள்ள பெரிய கோயில் கட்டும்போது கூலி வேலை செய்த மரியான் கோபுரத்தில் ஏறும்போது தவறி விழுந்து செத்துப் போனார். அப்போதிருந்த வெள்ளைக்கார சுவாமி இந்தக் கோவில் இருக்கும்வரை அவரின் நினைவு இருக்குமென பிரசங்கத்தில் சொல்லிப் பிரச்சனைப்பட்டவராம். மரியான்தான் முதன் முதலில் அவர்கள் பகுதியில் மேசன் ஆனவர். அதன்பின் பறையடிப்பதைப் பகுதி நேர வேலையாக்கிக் கொண்டார். நான் சின்னவனாக இருந்த பொழுது என் அயலில் ஒருவரின் செத்தவீடு நடந்தது. அது நல்ல கள்ளுக் காலம். செத்த மனுசனைத் தவிர செத்த வீட்டில் நின்ற எல்லா வயது வந்த ஆம்பிளையளுக்கும் சரியான வெறி. மரியான் தலைமையில்தான் பறையடிபடுகின்றது. மரியானுக்கும் நல்ல வெறி. ‘என்னடா நொட்டுகிறாய் பெலத்து அடியடா’ என்கிறான் ஒரு வெறிகாறன்.

அடிக்கிறேன் ஐயா
 அம்பத்திரண்டு
 தேசத்திலும் உள்ள
 எந்தப்பறையனாவது
 அடிப்பானா இப்படி
 என்று அடித்தான்
 மரியான். “நயினார்
 செத்தது நமக்கு
 நல்லது. நயினார்
 செத்தது நமக்கு
 நல்லது” என்று
 சொல்லித்தானே
 அடிக்கிறாய் என்று
 இன்னொரு
 வெறிகாறன்
 மரியானுக்கு
 அடித்தான்.
 செத்தவீடு என்றும்
 பாராமல் சனம்
 சிரித்தது. இப்படி
 அவமானங்களே

என்னவோ மரியான் நீக்கிலானைக் படிப்பிப்பதில் உறுதியாய் இருந்தான். நான்
 ஊர்ப்பாடசாலை விட்டு கொலிச்சுக்குப் போய் ஒருவருடத்தில் நீக்கிலானும் என்
 வகுப்பில் வந்து சேர்ந்து விட்டான். ஊர்ச்சுவாமியின் முயற்சியால் தான் அட்மிசன்
 எடுத்திருக்க வேண்டும்.

நீக்கிலான் இப்போ பயம் குறைந்தவனாய் படிப்பில் கெட்டிக்காரனாய்
 இருந்தான். அவன் சாதியொத்த வேறு ஊர் பொடியனும் அங்கு படிப்பது அவனுக்கு
 உற்சாகமாய் இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் ஊரில் இருந்து வந்த பொடியன்
 அவனைப் பறையன் என்று அழைப்பது தொடர்ந்தது. சைவமாய் இருந்தாலும்
 சிவப்பிரகாசம் மாஸ்ரர் இவனில் அன்பாய் இருந்தார். இவன் மத்சில்
 கெட்டிக்காரன். அதுவும் ஒரு காரணமாய் இருக்கலாம். சந்தியாப்பிள்ளை மாஸ்ரர்
 உணர் மோன் சரியான கெட்டிக்காரன் என்று சொல்லியே மரியானைக் கொண்டு
 நிறைய வீட்டு வேலைகள் செய்விப்பார். நீக்கிலானின் படிப்பில் அக்கறை காட்டுவது
 போல் வகுப்பில் நடிப்பார். மற்ற மாஸ்ரர்மாரும் இவன் சாதி தெரிந்ததால் இவன்
 இருப்பில் அரியண்டப்பட்டார்கள். ஏழாம் வகுப்பு படிக்கும் அன்ற ஞாபகப்போது
 பண்டிதர் ஒரு போட்டி வைத்தார். தங்களுக்கு தெரிந்த நொடியோ பழமொழியோ

ஒவ்வொருத்தரும் சொல்லவேண்டும். சிக்குசிக்கு கொத்தமல்லி சிக்கில்லாத கொத்தமல்லி எனத் தொடங்கி பற்றிக்கிடம் வரும்போது அவன் பழமொழி கூறுகிறேன் என்று “பணையின் நிழலும் ஒரு நிழலோ! பறையன் உறவும் ஒரு உறவோ” என்று நீக்கிலாணைப் பார்த்து கூறினான். பண்டிதர் சிரித்துக் கொண்டே அப்படிச் சொல்லப் படாது என்று விட்டு அடுத்ததாக நீக்கிலாணை சொல்ல சொன்னார். அவன் கரும் பலகையைப் பார்த்தபடி “சொறியன் சிரங்கன் சீர்கெட்ட வெள்ளாடன் அலம்பல் வேலியில தூங்குகிறானாம்” அது என்ன? சொல்லி முடிக்கு முன்னே பண்டிதர் தொந்தி குலுங்க பாய்ந்து பாய்ந்து அடித்தார். அது பாவக்காய் மாஸ்ரர் அது பாவக்காய் திரும்ப திரும்ப சொல்லியும் அவர் அடித்தார். பின்னேரம் வழிமறித்து வேறு பொடியளும் அடித்ததாக கேள்வி. எனக்கும் நீக்கிலானுக்கும் மெதுவாக நட்பு ஆரம்பித்தது. வீட்டுப் பாடம் செய்வது தெரியாத கணக்குகள் கேட்பது. சனி, ஞாயிறு மாலை நேரங்களில் வயல் கரையில் கிணற்றடியில் கெட்ட கதை கதைப்பது. வேதம் பற்றி ஆராய்வது. ஓடிப்போன வில்லியம் பென்சாதி பற்றி கதைப்பது என நட்பு வுளர்ந்தது. பறையனோட திரியிறியாம் என மாமா ஒருநாள் பிடரியிலும் அடித்தார். நீக்கிலான் இப்போ சனி, ஞாயிறு தகப்பனுடன் மேசன் வேலைக்கு போக தொடங்கி விட்டான். வீட்டில் கஸ்ரம் என்றான், ஆனால் படிப்பில் குறையிருக்கவில்லை. விளங்காத கணக்குகளை எல்லாம் சிம்பிளாய் சொல்லித்தருவான். அறியாத ஊர்க்கதை எல்லாம் காரண காரியத்தோடு விளங்கப்படுத்துவான். G.E.E.01, ப் பரீட்சையில் மிகத்திறமையாக சித்தியடைந்தான். சிவப்பிரகாசம் மாஸ்ரர் வீடுதேடி வந்து கேட்டும் நீக்கிலானின் அம்மா அவனை அட்வான்ஸ் லெவலுக்கு அனுப்ப மறுத்து விட்டாள். இந்த மறுமொழி காணும் அவன் ஒரு வேலை எடுத்துக் கொள்ள என்று விட்டாள். நான் A/L படிக்க மன்னாருக்கு போய் விட்டேன் (தரப்படுத்தல் பின்தங்கிய மாவட்டத்தில் என்றால் இலகுவில் யூனிவசிறிற்றுக்குப் போகலாம். மாமாவின் உபயம்). லீவுக்கு வரும் போது நீக்கிலாணைத் தேடிப்போனன். கிணற்றடிக்கு போம் வாறன் என்றான். கிணற்றடிக்கு வந்தவுடன் மடிக்கால போத்தலை எடுத்து ஒரு முரடு குடித்துவிட்டு என்னவும் பார்க்கிறீர் இப்போ நான் பின்னேரமாவது சாராயம் குடிக்கிறேன். மேசன் வேலை என்டால் தெரியும் தானே மாடுபோல வேலை, வெய்யில் வேற என்றான். வேலை ஒன்றுக்கும் அப்பிணை பண்ணவில்லையா என்றேன். ரீச்சிங் சரிவரும் போல இருந்தது. விக்ரஸ் மாஸ்ரர் தான் எம்.டிக்கு ஏதோ சொல்லிப் போட்டார் போல கிடக்கு. விக்டர் மாஸ்ரரைப் பகைக்க முடியாது என்று விட்டார், எம்.பி. விக்டர் மாஸ்ரர் தான் எங்கட ஊர்ப் பெரியவர். முதல் B.Sc., பட்டதாரி. மூப்பர். பெரிய காணிக்காறன். முதல் J.P. - பெரிய சாதிமான் - பெரிய அநியாயக்காறன்.

இவங்கள் இப்படியெல்லாம் பாவங்கள் செய்யிறாங்கள். ஒவ்வொருநாளும் கோவிலுக்கும் போறாங்கள் விழுந்து கும்பிடுகிறாங்கள் என நான் அங்கலாய்த்தேன். “எடேய் மச்சான்” இப்போ நீக்கிலான் வெறியில் இருந்தான். அது

தாண்டா விக்டர் மாஸ்ரர் ஒரு தடவை சொன்னவர். நான் என்ன பாவம் செய்தாலும் அடுத்த நாள் போய், என் பாவமே! என் பாவமே! என் பெரும் பாவமே! என்று செபம் சொல்லி ஆசிநீர் தொட்டால் பாவம் கழிந்து போகும் என்று-எனக்கு சிரிப்பு வந்தது.

இதமான நிலவு வானத்தில், வாழைகள் குலுங்க காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. நீக்கிலாணை நான் பார்க்கிறேன். அப்போ நான் ஜானகிராமனின் அம்மா வந்தாள் முதல்தடவை வாசித்து முடித்துவிட்டேன். அதில் வரும் அப்பு போல இருந்தான். உயர்ந்த தோற்றம். மேசன் வேலைக்கு போய் முறுக்கேறிய தேகம், அகன்ற தோள். அப்பு பூணூல் கட்டிய பிராமணன். கைகளில் சீமென்ந்துக் கறைபடிந்த பறையன் நீக்கிலான். இதுதான் வித்தியாசம்.

மாமா சொல்லுவார், அவனுக்கு கிடைத்த O/L Result உனக்கு கிடைத்திருந்தால் நீ இப்ப பாங்கில வேலை செய்வாய் அல்லது S.I. (Sub Inspector) யாக எடுபட்டிருப்பாய் என - நான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். மச்சான் யோசிக்காத. அடுத்த முறை உன்னைச் சந்திக்கேக்க வேலையோட இருப்பேன் என்றான். அடுத்த முறை எனக்கு வரமுடியாமல் போயிற்று. அம்மா எனக்கு எழுதிய கடிதத்தில் நீக்கிலானுக்கு S.I. கிடைக்கும் போல ஊரில் கதைக்கினம் வி.பி. தான் உதவி செய்கிறாராம் என்று எழுதியிருந்தா. சந்தோசமாக இருந்தது. இரண்டு கிழமைக்குப் பின் வீட்டுக்குவந்து நீக்கிலானைத் தேடிப் போனேன். நீக்கிலான் நல்ல வெறியில் நின்றான். மரியான் படுத்த படுக்கையாக இருந்தான். கிணற்றடிக்குப் போனோம். சாராயம் குடிப்பியோ என்றான். எனக்கு வேண்டாம், இப்பவீட்டில குடிக்கிறியே என்றேன். வீட்டிலை குடிப்பேன் ரோட்டில குடிப்பேன் என்று உளறினான். பின் மெளனமாக நின்றான். நல்ல செய்தி கேள்விப்பட்டனான், இப்ப எந்தளவில இருக்கு. வி.பி. யருக்கு கோயில் கட்டி சும்பிட வேணுமடா என்டேன்.

“மச்சான் பறையனாப் பிறக்கக் கூடாது” என குமுறிக் குமுறி அழுதான். எல்லாம் சரியாத்தான் போய் கொண்டிருந்தது இந்த விக்டர் ... மேன் ஊரில சிலபேரின் கையெழுத்து வேண்டி நான் குற்றப் பரம்பரையில் வந்தவன் என பெட்டிசன் போட்டு விட்டான். வீ.பி. யரும் கை விரித்து விட்டார். S.I. க்கு ஊர் அபிப்பிராயம் முக்கியமாம். கச்சேரியில ஒரு பியூன் வேலை எடுத்துத் தானேன் என்றார். என்னை விடுங்கோ மாஸ்ரர் காலம் முழுக்க மேசன் வேலை செய்யிறன் என்று சொல்லிப் போட்டு வந்திட்டன். ஒரு பறையன் இன்ஸ்பெக்டர் ஆவதை யார் தான் விரும்புவினம். பறையனாய்ப் பிறக்கவே கூடாது என்று அரற்றிய வண்ணம் நின்றான். நிலவும் இல்லை. காற்றும் இல்லை. அவனிட்ட இருந்த சாராயத்தில் கொஞ்சம் வேண்டிக் குடித்தேன். இந்த ஊர் இந்த சாதியன் இவையெல்லாவற்றையும் விட்டு எங்காவது ஓட வேண்டும் போல் இருந்தது.

எதிர்க்கலாச்சார கதைகளும் சம்பவங்களும்

என். டி. ராஜ்குமார்

எப்போதெல்லாம் ஒடுக்கப்பட்டோர்களின் மீதும் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தின் மீதும் பிராமணிய உயர்சாதிகளின் அடக்குமுறைகளும் பெருங்கதையாடல்களின் அடக்குமுறைகளும் நடக்கிறதோ அப்போதெல்லாம் அவர்களுக்கு எதிரான புனைவுகளும் சின்னச்சின்ன பழமொழிகளும் கேலிக் கதைகளும் உருவாகியிருக்கிறது.

இவையெல்லாமும் ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியினருக்கிடையே புழங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் அதிகமாக இவையெல்லாம் வெளியே பேசப்படாமலும் சொல்லப்படாமலும் இருந்ததென்பதற்கு பல காரணங்கள் உள்ளது. அம்பேத்கார் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பாடு நடந்த தலித் மக்கள் எழுச்சியும் பின்னைய நவீனத்தின் வரவும் மேல்சாதித்தனத்தையும் பிராமணிய அதிகாரங்களையும் வைதிக முறைகளையும் ஒழுக்க நியதிகளையும் கேள்விக்குள்ளாக்கியபோது மேல்சாதி அதிகாரவர்க்கங்களையும் அவர்களின் புனைவுகளையும் பெருங்கதையாடல்களையும் அவர்களது இலக்கியச் சூழலையும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. இன்னும் சொல்லப்போனால் பின்னைய நவீனத்துவம் நாட்டார் வழக்காறுகளுக்குள் பயன்படுத்தியபோது நாட்டார் கலை, பழமொழிகள், கேலிக்கதைகள் இவற்றிற்கான வரலாற்று பின்னணியையும் வேறுபல அதிர்ச்சிக்குள்ளான உண்மைத் தகவல்களையும் கண்டுபிடித்து வெளிக்கொண்டு வரத் துவங்கியது.

பிராமணர்களால் படைக்கப்பட்டு சாதி இந்துக்களால் இன்னும் புனித நூலாக போற்றப்படுகின்ற ராமாயணத்தில் கதாநாயகனாக வருகின்ற ராமன் தெய்வப்பிறவியாகவும் சமஸ்கிருதம் பேசுகின்ற பூணூல் அணிந்த சிவந்த நிறத்தவனாகவும் பிறன்மனை கவராதவனாகவும், வீரனாகவும் சித்தரிக்கப்படுவது நமக்குத் தெரிந்த உண்மையே. இதற்கு மாறாக கணியான் சாதியைச் சேர்ந்த மலையின மக்களிடையே பேசப்படுகின்ற கதையிலும் அவர்களின் சாதி தோன்றிய வரலாற்று உண்மைகளை சொல்ல வரும்போதும் அவர்களது தெய்வமாகவும் அதிபயங்கர வீரனாகவும் மனிதர்களிடமும் மிருகங்களிடமும் கூட அன்பு கொண்டவனாகவும் ராமனை விட மிகுந்த நேர்மையுடையவனாகவும் ராவணன் சித்தரிக்கப்படுவது என்பது கவனிக்கத்தக்கது.¹

அதுபோலவே தாங்கள் சாதி இந்துக்களென்றும் தெய்வப் பிறவிகளென்றும் தங்களது பாஷை தேவபாஷையென்றும் சொல்லுகிறபோது இந்த கணியான் சாதியினர் தங்களது மொழி மலையை ஆட்சிசெய்த மொழியென்றும் ஆகையால்

தங்களது மொழியை மலையாழ் மொழி என்றும் தாங்கள் பேய்களின் வாரிசுகள் ஆகையினால் பெருமிதம் கொள்கிறோம் என்கிற விதத்திலும் பேசப்படுகின்ற கதைகளும் இவர்களிடத்தில் உண்மையாகவே நடந்தன என்று குறிப்பிடுகிறார்கள்?

அதுபோலவே ஒடுக்கப்பட்ட மலையின மக்களும் தலித் மக்களுமாகிய கணியான், புலையர், புளுவர் போன்ற சாதிகள் தூரியன் உதிக்கும்போது ஊருக்குள் வரக்கூடாது, தூரியன் மறைந்த பிற்பாடே வரவேண்டும். ஏனெனில் அவர்களது நிழல் பூமியில் விழுந்தால் பூமாதேவி தீட்டுப்பட்டு விடுவாளாம். இந்து உயர் சாதிகளான பிராமண, நாயர்களுக்கு, இவர்கள் பண்ணை வேலை செய்ய வரும்போதும் நிலத்தில் வேலை செய்ய வரும்போதும் இவர்கள் "அடியேன் வருகிறேன் அடியேன் வருகிறேன்" என்று குரல் எழுப்பிக் கொண்டே வரவேண்டும். ஏனெனில் இந்த தலித் மக்களின் நிழல் உயர்சாதி நம்புதிரி, நாயர்களின் மேல் பட்டுவிட்டால் தீட்டு உண்டாகிவிடும் என்பதால் இதற்கென்று சில விதிமுறைகள் கூட வைக்கப்பட்டிருந்ததாக கூறப்படுகிறது. பண்ணைவேலை செய்ய வருகின்ற தலித்துகள் பிராமணர்களிடமிருந்து தொண்ணூறு அடியும், நாயர்களிடமிருந்து அறுபத்தி நான்கு அடியும் மற்ற உயர் சாதி இந்துக்களிடமிருந்து முப்பது அடியும் விலகிநின்று குரல் எழுப்பிக் கொண்டே வரவேண்டும் என்பது சட்டமாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது.

இதற்கு எதிராக என்று சொல்லப்படும் விதத்தில் இந்த சாதியினர்களுக்கிடையே ஒரு ஐதீகம் இருந்து வந்திருக்கிறது. திருமணமானவர்கள் சேர்ந்து செல்லும்போதோ அல்லது அந்த தலித் மக்கள் ஏதேனும் நல்ல காரியங்களுக்காக வெளியூர் செல்லுகிறபோதோ ஒற்றை பிராமணன் எதிரே வரக்கூடாது என்றும் சுப காரியங்கள் நடக்கவிருக்கும் நாட்களில் இந்த தலித் மக்களின் வீட்டில் யாரும் பிராமணன் வருவதைப் போன்ற கனவு கண்டாலே அங்கு ஒரு சாவுவிழும் அல்லது குடும்பத்தில் யாரேனும் இறக்கக்கூடும் என்பதும் ஐதீகங்களில் ஒன்றாக இருந்து வந்துள்ளது. இப்போதும் குறிப்பாக கணியான் சமூகத்தில் இதை கடைப்பிடிப்பதுண்டு. இந்த நவீன யுகத்தில் பல தலித் சாதிகள் தங்கள் கோவில்களிலும் கல்யாணத்திலும் பிராமணர்களை அழைப்பதுண்டு. இது இன்று அனைத்து சாதிகளிலும் நிலவுகிறது. ஆனால், கணியான் சாதித் திருமணத்தில் அவர்கள் தங்கள் அடையாளங்களை மேல்சாதிக்காரர்களைப்போல் மாற்றிக் கொண்டாலும் இதுபோன்ற நல்ல சம்பவங்கள் நடக்கையில் பிராமணர்களை பூசை செய்வதற்காக அழைப்பதில்லை.

அதுபோலவே நாயர்களைப் பற்றிய கேலிக்கதைகளும் இதுபோன்ற சமூகங்களிலிருந்து நிறையவே உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த ஒடுக்கப்பட்ட சாதியினர் நம்புதிரி பிராமணர்களின் ஒடுக்குமுறைக்குட்பட்டதைவிட அதிகமாக நேரடி ஒடுக்குதலுக்கு உள்ளானது நாயர் சாதியினரிடமிருந்துதான்.

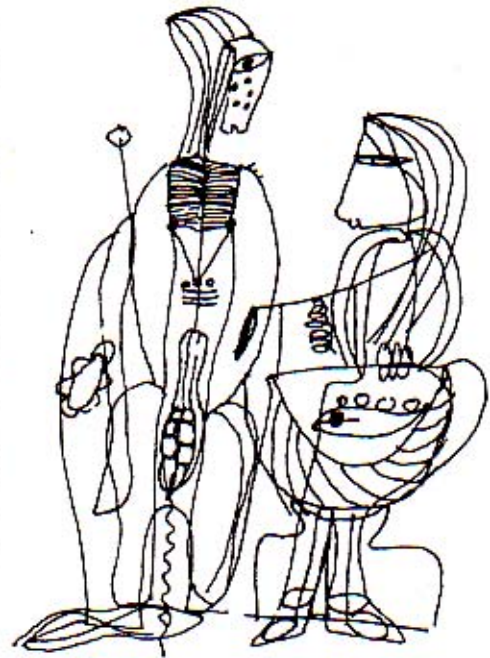
ஆகையினால்தான் எல்லா சாதிகளிலும் இவர்களைப் பற்றிய கேலிக்கதைகள் அதிகமாகவே உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

காணிக்காரர்கள், புளுவர்கள், புலையர்கள், காட்டுத் தேனெடுத்தும் மருந்துவகைகள், கிழங்கு கணிகள், குந்திரிக்கம் என்கிற ஒருவித வாசனைத் திரவியத்தையும் விற்கக் கொண்டு வருகையில் ஏமாண்மார் (நாயர் எஜமான்கள்) அந்த பொருட்களை அதிகாரத்துடன் வாங்கிக் கொண்டு அதற்குப் பதில் ஒரு தேங்காய் அல்லது ஏதேனும் கொடுத்து அனுப்பி விடுவார்கள். மலைத்தேன் அல்லது குந்திரிக்கம் எடுத்துவரும் காணிக்காரரின் உழைப்புக்கு அந்தக் காலத்தில் இரண்டு அணா மதிப்பு வருமென்றால் ஏமாண் (எஜமான்) கொடுக்கின்ற பொருளின் விலை என்பது காலணாகூட தேறாது.

உள்ளுக்குள் அழுதுகொண்டும் கோபங்களை அடக்கிக் கொண்டும் "கணியான்ற காசு கண்டவனுக்கு" என்று வயிறு எரிய சபித்துக் கொண்டே போவார்களாம். இப்பொழுதும் யாரேனும் தங்களை ஏமாற்றினாலோ சுரண்டினாலோ இதுபோன்ற சொல்வடைகளை சொல்வதுண்டு. அதுபோலவே முக்குவர்கள் என்கிற மீனவர்களின் மத்தியிலும் "தத்திரத்தி குண்டி தருவாளாம் கெண்டி தரமாட்டாளாம்."³ என்கிற பழஞ் சொல்லும் பேசப்படுவது தங்களை அடக்குகிற இன்னொரு சாதிக்குமேல் உள்ள கோபமாகவும் பகடியாகவும் வெளிப்படுகின்றது.

இதுபோன்று நடந்த கதை ஒன்றாக இவர்களிடம் சொல்லப்படுகின்ற சம்பவம்:

கிராமத்தை விட்டு நகருக்கு குடும்பத்தோடு ஓடிவந்த கணியான் குடும்பம் ஒன்று நீண்ட நாட்கள் தங்கள் சாதி அடையாளங்களை காட்டிக் கொள்ளாமல் வாழ்ந்து வந்தார்களாம். சாதி தெரியவந்த பிற்பாடு ஒரு நாள் அந்த கணியாத்தியின் வீட்டுக் கோழிகள் பக்கத்திலிருந்த நாயர் வீட்டுக்களத்தில் மேய்ந்து கொண்டிருந்தபோது அங்குள்ள ஏமாத்தி (எஜமாத்தி) கல் விட்டெறிந்து அந்தக் கோழிகளை கொன்று விட்டாளாம். கணியாத்திகிழவி அழுதுகொண்டே இறந்த கோழிகளை தூக்கிக் காண்டு சொன்னாளாம் "ராஜாவின்றே காசு ராஜியம்

ஆளுது⁴ ரொம்ப நாள் நீடிக்காது, மனசு எரிஞ்சு நாள் விட்ட சாபம் உன் குடும்பம் கொலைக்கும்” என்று (கலைத்து விடும்).

குறிப்புகள் :

1. பத்து தலை புத்தி கொண்ட ராவணன்

பூலோகத்தில் அசுரர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் சண்டை நடந்து கொண்டிருந்தது. அந்த நேரம் தேவர்களோடு பிரம்ம ரிஷிகளும் எல்லோரும் சேர்ந்துகொண்டு தெய்வத்தின் அனுக்கரகம் பெற்று அசுரர்களை வெட்டிக் கொன்றுகொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் கூட்டத்திலிருந்து ஒரு அசுரன் தப்பி ஓடிப்போய் ராவணனிடம் சென்று “ராவணா, நமது மக்களையெல்லாம் தேவர்கள் பிரம்மரிஷிகளின் சூழ்ச்சிகளைக் கேட்டு வெட்டிக் கொண்டு கொண்டிருக்கிறார்கள். இனிமேல் நீ வந்துதான் நமது அசுர குலமக்களை காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று. தனது பொன்னு மக்களெல்லாம் செத்துப் போவனத கேள்விப்பட்ட ராவணன் கோபாவேசத்துடன் பத்துதலை முளைத்து இருவது கைகளைப் பொருத்திக் கொண்டு வருகிறான். பத்து தலையென்றால் பத்து தலைக்கான புத்தி கூர்மையோடும் இருபது கைகளுக்கான வலுவையும் பலத்தையும் பெற்று வருகிறபோது ராவணனுடைய பூஜம் தட்டுப்பட்டு பாறை மலையெல்லாம் உடைந்து சிதறி விழுந்து கொண்டிருந்தது. அதிலிருந்து உடைந்து உருண்டு வந்த ஒரு பாறையின் இடையில் மாட்டிக் கொண்ட ஒரு குரங்கு “ஐயோ ராவணா நான் பாறையின் இடையில் மாட்டிக்கொண்டேன். என்னைக் காப்பாற்று” என்று குரல் எழுப்ப கோபாவேசத்துடன், சமருக்கு போய்க் கொண்டிருந்த ராவணன் திரும்பி வந்து அந்தக் குரங்கைக் காப்பாற்றுவதற்காய் போராடி பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த ஒரு பெரிய “எலஞ்சி மரத்தை” வேரோடு பிழுதெடுத்து பாறையின் அடியில் கொடுத்து நெம்பித் தள்ளி விட்டு அந்தக் குரங்கைக் காப்பாற்றிவிட, அந்தக் குரங்கு ராவணனை கட்டிப்பிடித்து கன்னத்தில் மாறிமாறி முத்தம் கொடுத்துக்கொண்டு சொன்னதாம் “எனது அன்பு மிக்க கறுப்பழகா, நீ மிருகங்களிடமும் பிராணிகளிடமும் அன்பு கொண்டவனென்று அறிந்திருக்கின்றேன். இன்றுதான் அதை அனுபவித்தேன். நீ செய்த இந்த உதவிக்காக என்ன கைமாறு செய்யப் போகிறேனோ. நீ செல்லுகிற இடம் நலமாகட்டும். போரில் உனக்கு வெற்றி கிட்டட்டும்” என்று சொன்னதாம்.

2. பேயை மணந்த மந்திரவாதி

ஒருமுறை நம்முடைய மூத்த கணியான் மந்திரவாதத்திற்கு சென்றுவிட்டு சுடுகாட்டிற்கும் சென்று எரிந்து கொண்டிருக்கின்ற தலைப்பிள்ளையின் புருவத்திலிருந்து மையெடுக்க போனான். சுடுகாட்டில் எல்லா வேலையையும் முடித்துவிட்டு வீட்டுக்கு கிளம்பி வருகிற சமயத்தில் நடுக்காட்டில் பயமுறுத்தும் இருட்டுக்குள் சிவப்பு சாரியும் கட்டிக் கொண்டு தலை நிறைய மல்லிகைப்பூவையும்

வைத்துக்கொண்டு பேரழகு கொண்ட பெண்ணொருத்தி நின்று கொண்டு மூத்தகணியானை வழி மறித்து வெற்றிலைக்குச் சுண்ணாம்பு கேட்டாளாம். மூத்தகணியானோ ஆளு சும்மா ஒற்றைப்பனை உயரத்திற்கு பார்ப்பதற்கும் சும்மா, சுடலைமாடனைப்போல் இருப்பாராம். இவர் பிரபல்யமான மந்திவாதியில்லையா. ஆகையினால் வந்து நின்று இடைமறித்து வெற்றிலைக்குச் சுண்ணாம்பு கேட்கும் இந்த அழகுப் பெண்ணொரு பேய் என அறிந்துகொண்டு சுண்ணாம்பைக் கொடுப்பதைப் போன்று மடியிலிருந்து மையெடுத்து மனசுக்குள் மந்திரம் ஒதி அவளுடைய இருபுருவத்தின் நடுமத்திய நெற்றியில் இட்டு தடவி மயக்கி தலையில் ஒரு ஆணியை அடித்து கூடவே வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து அந்தப் பேயை தனது இரண்டாவது மனைவியாக்கி குடும்பம் நடத்தினாராம். ஒரு நாள் மூத்தகணியான் ஒரு மந்திரவாதத்திற்கு வெளியூருக்கு போயிருக்கக்கூடிய சமயத்தில் மூத்தகணியானின் இரண்டாவது மனைவி பக்கத்து வீட்டில் போய் இருந்து கதை பேசிக்கொண்டிருக்கவே அவளது தலையில் பேன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அடுத்த வீட்டுப் பெண் கேட்டாளாம் “உனது தலையில் என்ன இது” என்று. அப்போது மந்திரவாதியின் மனைவி சொன்னாளாம் “ஒரு நாள் கால் தவறி கீழே விழுந்தபோது தலையில் ஒரு ஆணி குத்தியது. நீ கொஞ்சம் எடுத்து விடு” என்று. பக்கத்து வீட்டுக்காரி அந்த ஆணியை எடுத்து விட்டதும் மந்திரவாதியின் இரண்டாவது மனைவியான அந்தப் பேய் ஒரு பனை உயரத்திற்கு எழுந்து குலவையிட்டுக்கொண்டு மந்திரவாதி வந்துவிடுவார் என்று பயந்து ஓடிவிட்டாளாம். அந்தப் பேய் பெண்ணுக்கும் மந்திரவாதிக்கும் பிறந்த குழந்தைகளின் வாரிசுகள்தான் இந்த கணியான் சாதியில் உள்ள ஒரு குடும்பத்தினர் என்கிற கதை உண்மைச் சம்பவமாகவே பேசப்படுகிறது.

3. சூத்திரத்தி குண்டி தருவாளாம் கெண்டி தரமாட்டாளாம்.

நாயர் சாதி மக்கள் வாழுகிற ஒரு பகுதியில் ஒரு முக்குவ இனத்தைச் சார்ந்த மீன் வியாபாரி குட்டையில் வைத்து மீன் விற்கச் செல்வானாம். அப்படி ஒருமுறை தினமும் அவனிடம் மீன் வாங்கி வந்த நாயர் பெண் ஒருத்தி அந்த மீன் வியாபாரி மீது ஆசைப்பட்டாளாம். உழைத்து முறுக்கேறிப்போன அவளது உடம்பு அவளை மிகவும் கவர்ச்சிக் குள்ளாக்கியதாம். நாயர் பெண்ணின் கணவனோ ஆச்சாரமிக்க ஆணாதிக்க திமிர்பிடித்தவன். அவசியமில்லாமல் மனைவியாக இருந்தாலும் அவளது முன்னே வந்து நின்று பேசக்கூடாதாம். அப்படி அந்த நாயர் பெண்ணுக்கு தனது கணவன் மீது மிகுந்த எரிச்சலோடும் இருந்து வாழ்க்கை நடத்தி வந்தாளாம். காலம் கொஞ்சம் நாள் செல்ல மீன் வியாபாரியை மனசுக்குள் போட்டு நினைத்து நினைத்து உருகி வந்த அந்த நாயர் பெண்ணுக்கும் அந்த மீன் வியாபாரிக்கும் கள்ளத் தொடர்பு ஏற்பட்டதாம். ஒருநாள் மீன் வியாபாரியும் அந்த நாயர் பெண்ணும் பூட்டிய வீட்டிற்குள் புணர்ந்து கொண்டிருந்த வேளையில், வெளியில் சென்றிருந்த அவளுடைய கணவன் வந்து விட்டாளாம். இதை பார்த்து விட்ட நாயர் பெண்ணோ

முன் வாசலை அடைத்து தாழ்ப்பாள் போட்டு விட்டு பின்வாசல் வழியே அந்த மீன் வியாபாரியை அனுப்பிவிட்டாளாம். பின்வாசல் வழியே வருகிற மீன்வியாபாரியைப் பார்த்த நாயர் பெண்ணின் கணவன் “பின் வாசல் பக்கமிருந்து வருகிறாயே எதற்கு அங்கு போனாய்” என்று கேட்டபோது மீன் வியாபாரி தன் உடம்பில் வழிந்த வியர்வையை துடைத்துக் கொண்டே “ஏமானே கனத்த வெயில் அடிச்சு. கண்ணு இருண்டு போச்சு. ஒரே வெள்ளத்தாகம் எடுக்குது. ஏமாத்தி அம்மா கிட்ட ஒருவாய் வெள்ளம் குடிக்க கேக்கலாமுண்ணு பின் வாசல் பக்கம் போனேன்” என்று சொல்ல ஏமான் உள்ளே இருந்த ஏமாத்தியைக் கூப்பிட்டு “இந்த முக்குவனுக்கு குடிக்க கொஞ்சம் வெள்ளம் கொடு” என்றானாம். அப்போது யாரோ எவரோ போல உள்ளே இருந்து வந்த ஏமாத்தி கெண்டியில் தண்ணீர் கொண்டு வர முக்குவன் கை கொண்டு வாங்கச் சென்றபோது “கெண்டியை தொடக்கூடாது தீட்டுப்பட்டு விடும். தள்ளி நின்று இருகைகளையும் யேந்து. நான் ஊற்றித் தருகிறேன்” என்றானாம். அப்போது கோபம் வந்த முக்குவன் தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டு மனதுக்குள் நக்கலாக கேலி செய்தபடி சொல்லிச் சென்றானாம் “சூத்திரத்தி குண்டி தருவா, கெண்டி தரமாட்டாளாம்” என்று.

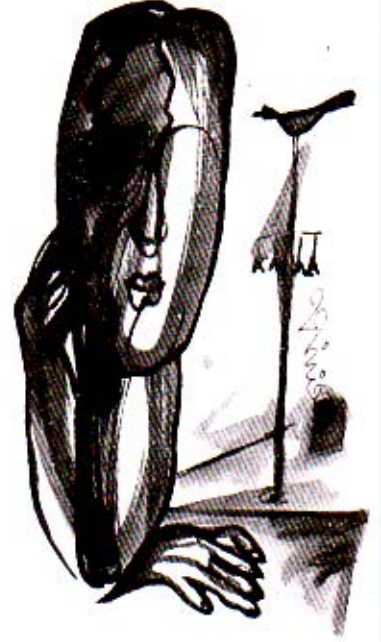
(சூத்திரத்தி என்கிற சொல்லை நாயர் சாதிகளைப் பார்த்து மற்றவர்கள் சொல்லுவது வழக்கம். இங்கு வருகிற சூத்திரத்தி என்கிற சொல் நான்காம் சாதி என்கிற பொருள்பட அல்ல)

4. ராஜாவின்றே காசு ராஜியமாளுது

பொதுவாகவே நாயர்களை மன்னனின் வைப்பாட்டிமார்கள் என்பது வழக்கம். ஏனென்றால், அரசவையின் முக்கிய சில பணிகளைச் செய்ய சத்திரிய மன்னர்களுக்கு அடுத்த படிநிலையில் இவர்களையே வைப்பதுண்டு. ராஜா குதிரையில் ஏறி ஒருநாள் கோட்டையைச் சுற்றி உலாவருகின்ற நேரத்தில் அங்குள்ள நாயர் பெண்டுகள் குளித்து குறியிட்டு மார்பளவு துண்டும் கட்டிக்கொண்டு வலம் வரும் மன்னனை பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருப்பார்களாம். உலாவருகின்ற ராஜாவிற்கு எந்தப் பெண்ணை அந்த நேரத்தில் பிடிக்கிறதோ உடனே தனது காரியதரிசியிடமோ அந்த ஏமானிடமோ சொல்லி அந்தப் பெண்மணியை அழைத்து வந்து தனது அந்தரங்க அரண்மனை அறைக்குள் அழைத்துச் சென்று அந்தப் பெண்ணோடு கூடிப் புணர்ந்து சுகித்து விட்டு மறுநாள் அந்த வீட்டிலுள்ள ஏமானை அழைத்துச் சென்று தோப்பும் நிலமும் காடும் நீர்வளமும் மிக்க இடத்தைக் காண்பித்து “உன் கண்பார்வையில் எவ்வளவு இடம் உனக்குத் தெரிகிறதோ அத்தனை இடத்தையும் உன் பெயருக்கு நான் எழுதி தானமாகத் தருகிறேன்” என்று மன்னன் கொடுத்தானாம். அப்படி வந்த பணமும் பவுசும்தான் இவர்களுக்கு என்ற உண்மைச் சம்பவம் “ராஜாவின் காசு ராஜியமாளுது” என்கிற பழமொழியாகவே பேசப்படுகிறது.

என் பெயர்

- 2 ஊரில் என் பெயர் வண்ணான்
அம்மா அப்பா இட்டபெயர் சிவகுமார்
குடும்பதொழில் வைத்தியம் மாந்திரிகம் துணிவெழுப்பு
- 2 மூலிகை சேகரிக்க உதவும்
பறையர்குல வள்ளி பாட்டி என் சொந்தக்காரி
- 2 காடதேவாங்கு கருங்குரங்கு
பச்சோந்தி உடும்பு வேம்பின்தேன்
இப்படி மருந்தும் மாந்திரிகத்திற்கு
தேவையான பொருட்கள் தரும்
காணிக்காரன் என் சொந்தக்காரன்
- 2 இரும்பை உருக்கி
பஞ்சலோக தகடுசெய்ய
தகடுக்கு சாஸ்திரம் எழுதவெல்லாம்
ஆசாரி அவசியம்
ஆகையினால் அவனும் என் சொந்தக்காரன்
- 2 எந்த மருந்தையும்
சுத்திபண்ண
கள்ளு, சாராயம், அக்காளி, கருப்பட்டி, எல்லாம் தேவை
இதுக்கு சாணன் சாதி சகோதரன் அவசியம்
அவனும் என் சொந்தக்காரன்
- 2 குறிப்பிட்ட நோய்களுக்கு
விரால் நெத்திலி மினெல்லாம்
பத்தியத்திற்கு முக்கியம்
மீனவனும் என் சொந்தக்காரன்
- 2 மருந்துசட்டி பாளைக்கு
மண்குயவன் தேவைப்படுவான்
எந்த மருந்தையும் சுத்திசெய்ய
கண்ணாம்பு பரவன் தேவைப்படுவான்
மோர் வெண்ணை மருந்துக்கு
இடையன் தேவைப்படுவான்
புடம்போட வெடிமருந்து வாங்கவெல்லாம்
பாறை உடைப்பவன் தேவைப்படுவான்
ஆகையினால் இவர்களும் என் சொந்தக்காரர்கள்
- 2 ஆனால்
இன்னும்
அம்மா அப்பா இட்டபெயர் சிவகுமார்
ஊரில் என் பெயர் வண்ணான்.

நட. சிவகுமார்

கடுகாட்டு மெய்

வீட்டில ஒரு எளவு விழுந்திண்ணா
 உசந்த சாதிக்காரனுக்கு
 துணி வெளுத்து கொடுக்கும் உரமையிலதான்
 பின்வாசல் வழிபாட்டு
 போயி கை கட்டி நின்னு
 இறந்த பிணத்துக்கு
 குளிப்பாட்ட நல்லெண்ண எரிக்க கதம்ப
 எரு, இரமிச்சம்வேர், உதிரிப்பூ இல்லாத்தையும் வாங்க
 பணம் கடன் வாங்கிட்டு வருவானுவ.
 செனட் தரப்பட்ட அடிக்கமட்டும்
 கையில பைசா இல்லாம இருந்தாலும்
 தைரியமா ஆளுவிட்டிருப்பான்
 பிணத்த எரிச்ச பொறவு
 கடுகாட்டில வச்ச
 எங்க உறவுக்காரனுவ எல்லாம் சேந்து
 (ஒரு பத்து பதினைந்து குடும்பம் தான் தேரும்)
 அஞ்சுபத்து இருபத்தைஞ்சு அம்பதுண்ணு
 கடுகாட்டு மொய் எழுதுவானுக
 இதுவச்ச தான்
 குழி தோண்டக் கூடியவனுக்கும்
 கணக்கு தீத்து முடிப்பான்
 இப்படித்தான் தொடர்ந்துகிட்டே இருக்குது
 அழுக்கு துணி வெளுத்து
 செத்து தொலையும் வாழ்க்கை.

உன் வக்கிரக் குதறலும் வெறிப் பிறாண்டலும்
 துளி எதிர்ப்புமின்று தாங்கிக் கொள்ளப்படும்.
 சீக்கில் புழுத்ததோ
 காயகல்பம் தேவைப்படுவதோ
 அளவில் பெரிதோ சிறிதோ
 தயக்கமின்றி அருவருப்பின்றி
 ஏற்றுக் கொள்ளப் படுமுன் குறி.
 முடிந்தெழுந்து நீ வருகையில்
 அசைவற்றுக் கிடக்குமதை
 விழுத்திவிட்ட நிறைவும் கிடைக்குமுனக்கு.
 அணுகுவற்கும் எளிமையானவர்கள்
 பிணவறைக் காலலாளிகளென்பதால்
 திர்த்துக்கொள் உன் தினவை,
 ரசனைக்கேற்ற பிணங்களைப் புணர்ந்து.
 பிணவறையின்
 பிரத்யேக நெடி,
 குறியெழும்பா அதிதக் குளிர்,
 வெறித்த விழி, விரைத்த உடலம்
 உறுத்துதெனில்,
 அரசின் குறியாகி விடு
 சீருடையில் பொதிந்துள் குறியை.
 ஸ்டேசன் லாக்கங்களில்
 அதிரடிப்படை முகாம்களில்
 உயிர்ச் சூட்டின் கதகதப்போடு
 பிணங்களாக்கிப் புணரலாம் பெண்களை
 அரகடமையாக்கப் பட்ட
 மலைசாதி, சிழ்சாதிப் பெண்களை.

மதிவாணன்

தற்கிகாலைக்குச் சற்று முந்திய
என் கடைசிக் கவிதை

எனக்கென வழங்கப்பட்ட இக்கிண்ணத்தில்
நான் பருகுவதற்கென எதுவும் வார்த்தைப்படவில்லை.
யார்யாரோ பிடுங்கிக் கொண்டு போய்
நெளித்துச் சப்பளித்து
எச்சில் கிண்ணமாய் கையளித்திருக்கிறார்கள்.
திகட்டத் திகட்டக் குடித்தவர்கள்
தேடித் தேடி வந்து
வாந்தியெடுத்துப் போகிறார்கள்
இது போலும் காலிக் கிண்ணங்களில்,
ஏமாந்துக் கசந்தவர்கள்
காறி உமிழ்ந்ததில்
நுரை தள்ளிக் கொண்டிருக்கிறது கிண்ணம்.
நிராசையும் எரிச்சலும் மேலிட
நாற்றமெடுக்கும் வெற்றுக் கிண்ணத்தை
இதற்கு மேலும் சுமந்துச் சலிக்காமல்
வலுவிருக்கும்போதே இக்கிண்ணத்தை
உடைத்தெறிந்துவிட்டு வெளியேறிட வேண்டும்
கொக்கரிப்பும், பெருமூச்சும்
நெரியும் இவ்வறைக்கு வெளியே.

அஜிதா

- 2 பிணங்கள் நாரும்
தத்துவக் கிடங்குகளிலிருந்து
புனிதமென புனையப்பட்டு
எழுந்து வருமதன் சீதம்.
- 2 ரத்த வாடை வீசும்
அதன் தோட்டங்களில்
பதியன்களாகிப்
புத்துச் சொரிகின்றன
ஆதிக் குடிகளின்
கொய்யப்பட்ட தலைகள்.
- 2 கடவுள்களின்
பீஜங்களிலிருந்தும்
நாபிகளிலிருந்தும்
புறப்பட்டு வழிந்தோடி
குறு பெரு முனிகூண்டாக
தெறிந்து விழுந்ததாக
கதைக்கப்பட்ட அதனுள்
அடங்க மறுக்கும் நாவை
அறுத்தெறிகிறது
தன் பண்பாட்டு வாள்கொண்டு
எல்லா விடுதலைக்குமான தென்ற
மந்திர உச்சாடனங்களுடன்
ஆஸ்ட்விச்சின் வாசல்களாகித்
திறக்கிறது அதன் கதவுகள்
ஒளிரும் சொற்களுக்குள்
நெய்யப்பட்டுக் கிடக்கிறது
நிறங்களாகச் சபிக்கப்பட்ட வாழ்வு
- 2 அழியா வடுக்களோடு
விடுதலை தேடி வினாக்களுடன்
தீட்டுத் தெருக்களில்
பன்றி வலையுடன் அலைந்து திரியுமென்
காலங்களைக் கொன்று நிற்கும்
ஆலேச மெளனத்தின் முன்
அம்மணமாய் நிற்கிறது
உன் மொழி.

மனச்சிதைவு என்பது என்ன?

தமிழில் : லதா ராமசிருஷ்ணன்

மனச்சிதைவு என்றால் என்ன? நம்மில் பெரும்பாலோருக்கு மனச்சிதைவுக்கும் மனநோய்க்கும் வித்தியாசமே தெரிவதில்லை, இருப்பதில்லை. மொழி அகராதிகளில் கூட ஒரு சிலவற்றில் மட்டுமே மருத்துவ ரீதியிலான மனநோய் அல்லது சமுதாய அளவிலான மனநோய் முதலியவை வேறுபடுத்திக் காட்டப்பட்டுள்ளன. பிரெஞ்சு மொழியில் மருத்துவ ரீதியாய் மூளை கலங்கியவர், ஆளைக் கொல்லும் சமூகக் கட்டு திட்டங்களை எதிர்த்து கலகம் செய்பவர் என்ற இருபிரிவினரையும் சுட்ட desire என்ற ஒரே சொல்தான் இருக்கிறது.

உண்மையில் 'மனச்சிதைவு' என்ற நோய் மருத்துவத்துறை அளவில் இல்லவே இல்லை எனலாம். இந்தந்த நோய்க்கு இன்னின்ன அறிகுறிகள் என்பதாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் 'மனச்சிதைவு', பற்றி அப்படி எதுவும் இல்லை (ஏனெனில், 'மனச்சிதைவு' என்ற ஒன்றே இல்லை). ஆனால் மனநோய் என்பது மருத்துவத்துறை வழக்கில் உள்ளது. தவிர, சமுதாயரீதியாக பைத்தியமாகப் பாவிக்கப்படும் பெரும்பாலோருக்கு மருத்துவத்துறையில் ரகசியமாகத் தரப்படும் பெயர் மனச்சிதைவுக்காளானவர்கள் என்பதே. உண்மையில் மனநோய் என்ற நிலை, வாழ்க்கையை, வாழ்ந்துவரும் கட்டுத்திட்டங்கள் நியமங்கள் இயந்திரத்தன்மையிலிருந்து மீட்டு புத்துயிர்ப்பித்துக் கொள்ளும் சாத்தியக்கூறாய் நம் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் உள்ளார்ந்திருக்கிறது. ஒரு மனிதன் தனது வாழ்வின் ஏதோ ஒரு புள்ளியில் சமூக நியமங்களுக்கு அடங்கி நடக்க முடியாதவனாகி விரும்பாதவனாகிப் போகும்போது அவன் சமூகரீதியாகப் பைத்தியமாகப் பார்க்கப்படுகிறான். இந்தக் கட்டத்தில்தான் மருத்துவத்துறையும் அதிகாரவர்க்க சமூகத்திற்குத் துணை புரியவென களத்தில் இறக்கப்படுகிறது. ஒரு மனிதன் சமூக நியமங்களில் மூச்சுத்திணறி, தன்னை மீட்டு மறுகட்டமைத்துக் கொள்ளவென உள்ளார்ந்திருக்கும் வேட்கையில் மாறுபட்ட, புரிந்து கொள்ள முடியாத நடத்தையைக் கொண்டவனாய் இயங்க ஆரம்பிக்கையில் அந்த நடத்தையைக் கண்டு பயப்படும் பண்பாட்டுக் காவலர்கள், அதிகார வர்க்கத்தினர், அவனுக்கு 'மனச்சிதைவு' என்று முத்திரை குத்துகிறார்கள். மனச்சோர்வு என்பதை ஓரளவு புரிந்துகொள்ள, அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ள முடியும். ஏனெனில், நம் அனைவருக்குமே சில நேரங்களில் மனச்சோர்வு வருவதுண்டு. அதேபோல் மூளையில் கட்டி உடையவர் அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட மருந்தை உட்கொண்டவரின் நடத்தையைப் புரிந்து கொள்வது கடினம். ஆனால் மனச்சிதைவு என்பதில் நாம் புரிதலுக்கு அப்பாற்பட்ட மனநோயை எதிர்கொள்வது போலத் தெரிகிறது.

மத்தியகால ஐரோப்பாவில், சித்தப்பிரம்மை என்பது மாறுபட்ட இருத்தல், அறிதல் என்பதாய் கருதப்பட்டு, மதிக்கப்பட்டது. சொர்க்கத்திற்குச் செல்லும் வழியை எளிதாக்குவதான உயர்தர வாழ்வு முறையாகக் கூடப் பார்க்கப்பட்டது எனலாம்.

வெகுவாகப் போற்றப்படும் ஐரோப்பிய மறுமலர்ச்சி, அதனுடன் வளரத் தொடங்கிய வியாபாரத்தனம் மற்றும் முதலாளித்துவத்தின் மிக ஆரம்ப நாட்கள் முதலியவற்றின் விளைவாகத்தான் 'பைத்தியம்' என்று ஒதுக்கும் பழக்கம் பூழ்க்கத்திற்கு வந்தது. பகுத்தறிவு (Reason) என்பதன் பரப்பெல்லையை தன் சுய ஆதாயத்திற்காய் மிகமிகக் குறுகியதாக்கும் அதிகாரவர்க்கப்போக்கும் கூடவே இயங்கத் தொடங்கியது. அறிவு, செயற் காரணம் இரண்டிற்குமுள்ள வேறுபாட்டை நாம் அறிய வேண்டியது அவசியம். Reason, knowledge ஆகிய இவை இரண்டும் அறிதலுக்கான இரண்டு வழிகள். பைத்தியம் அல்லது சித்தப்பிரம்மை எனபதும் அறிதலுக்கான ஒரு வழி.

அத்தகைய வழியான மனநோயைப் புறக்கணிப்பதற்கும் புறமொதுக்கு வதற்குமான காரணம் முற்று முழுக்க மருத்துவரீதியானதும் இல்லை; சமூகரீதியானதும் இல்லை; அரசியல் ரீதியானதே. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பிய முதலாளித்துவத்தின் முழுவளர்ச்சியோடு பைத்தியக்காரர்களாகப் பகுக்கப்படுபவர்களை புறமொதுக்குவதும் அடக்கியாள்வதும் முழுமுச்சாக நடைபெறுவதாகியது. உளவியல் என்பது மருத்துவத்துறையின் ஒரு முக்கியப் பிரிவாக அரசின் சார்பில் 'பைத்தியக்காரர்களை' அடக்கியோடுக்குவதற்கான சகல வல்லமையும் பெற்ற பிரிவாக மதிப்பும், மரியாதையுமாய் வளர்ச்சியுற்றது. இருபதாம் நூற்றாண்டிலோ இந்த ஆதிக்கத்தின் வீச்சு எப்போதையும் விட அதிகமாக விரிந்து பரவி இறுகியுள்ளது எனலாம்.

மனநோய் மருத்துவத்துறையில் (psychiatry) பலகாலம் உளவியல் பகுப்பாய்வின் உள்ளொளிகள் (the insights of psychoanalysis) கண்டு கொள்ளப்படாமலே இருந்து வந்தது. மனச்சிதைவு பற்றிய சம்பிரதாயமான மருத்துவக் கண்ணோட்டம் பலகாலம் கேள்விகளுக்கு உட்படுத்தப்படாமலேயே இருந்தது. 1950 களிலும் 60களிலும் மேற்படி பழமையான பகுப்பாய்வைக் கேள்விக்குட்படுத்தும் படியான பல ஆய்வுகள் வெளியிடப்பட்டன. டாக்டர் ஸாஸ் என்பவர், மற்றும் லிட்ஸ், வைன் மற்றும் பலர் மனச்சிதைவுக்கானானவர்களுடைய குடும்பங்களின் மீது நிகழ்த்திய ஆய்வுகள், அவற்றின் முடிவுகள் எனப் பலவற்றை உதாரணங்காட்டலாம். குறிப்பாக 1956 -ல் பிரசுரிக்கப்பட்ட க்ரெகரி பேட்சன் மற்றும் பாலோ ஆல்ட்டோ குழுவால் பிரசுரிக்கப்பட்ட ஆய்வு மனச்சிதைவு பற்றிய ஒரு புதிய பார்வையை முன்வைத்தது. மனச்சிதைவு என்பது ஒரு நோய்க்கூறே என்ற நிலைப்பாட்டை அது எதிர்க்கவில்லையென்றாலும் மனச்சிதைவை வெறும் உடலியல் ரீதியான ஒரு நிகழ்வாகப் பார்க்காமல் சமூகப் பரிவர்த்தனை என்ற அணுகுமுறையையும் சிறிதளவேனும் கொண்டு வந்தது. பெற்றோர் சொல்லுக்கு மறுப்பு சொல்லக்கூடாது என்பதாய் போதிக்கப்பட்டு வளர்ந்திருக்கும் ஒருவன் அந்த போதனையை மீறி நடக்க முற்படும்போது அல்லது ஆரம்பிக்கும்போது அவன் உளவியல் மருத்துவத்துறையில் பிரவேசிக்க வேண்டியவனாக்கப்பட்டு 'மனச்சிதைவு'க்கானானவாக முத்திரை குத்தப்படுகிறான். அதிகாரவர்க்க அங்கங்களான குடும்பமும் சம்பிரதாய உளவியலுமாய் உருவாக்கியுள்ள எதேச்சதிகாரத்துக்கு (Monarchy) எதிராய் அவன் தன் 'சார்பற்ற' இருப்பை

உறுதிபடுத்த முயல்வதுதான் அவன் பைத்தியமாக முத்திரை குத்தப்படுவதற்கான முக்கியக் காரணம்.

அமெரிக்க நாடுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளும், செய்யப்பட்ட பணிகளும் 'மனச்சிதைவு' என்பதை ஒரு தனி மனிதனுக்குள் ஏற்பட்டிருக்கும் நோய்க்கூறாக மட்டும் பார்க்கும் வழக்கத்தினின்றும் மாறுபட்டு அதை மனிதர்களுக்கு இடையே நடைபெறும் ஒன்றாகப் பார்க்கும் புதிய கண்ணோட்டத்திற்கு வித்திட்டது. மருத்துவப்பார்வை என்பது எப்போதுமே ஸ்தூலமான, கண்ணுக்குத் தெரிகிற விஷயங்களைத் தேடுவதால் அப்படி திட்டவாட்டமானவைகளைப் பெற முடியாத supposedly pathological processes ஐக் கண்டுபிடிப்பது அதற்கு உவப்பாக இல்லை. மேலும், பைத்தியம் பற்றிய ஆய்வு அந்தப் பைத்தியத்திலிருந்து விலகியதாக அமைய முடியாது. மாறாக, அதற்குள் ஈடுபட்டதாகத்தான் இருக்க முடியும். இயற்கை விஞ்ஞானம் போன்ற துறைகளில் அது பற்றிய ஆய்வில் ஈடுபட்டிருப்பவர் தனது ஆராய்ச்சி, ஆய்வுப் பொருளைப் பாதிக்காமலும் அதனால் பாதிக்கப்படாமலும் இருக்க முடியும். ஆனால், நுண் அளவிலான சமூகப் பரிவர்த்தனை களத்தில் அப்படி இருக்க இயலாது. ஆராய்ச்சியாளன் தான் ஆய்வுக்குட்படுத்தியுள்ளதை பாதிக்கிறான், அதனால் பாதிக்கப்படவும் செய்கிறான். அப்படி பாதிப்பதும் பாதிப்படைவதுமே அவன் ஆய்வின் அடிப்படை அம்சம் எனக்கூடச் சொல்லலாம். மனச்சிதைவுக் காளானவர்களை

பரிசோதிக்கும் உளவியல் மருத்துவர் ஒரு மூளைக் கடடியைப் பரிசோதிக்கும்போது விலகிய நிலையில் நின்றுவிட முடியாது. நோயாளி, உலகத்தை அனுபவப்பூர்வமாக உள்வாங்கிக் கொண்டிருக்கும், அதில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒருவன். உலகம் என்பதில் உளவியல் மருத்துவரும் அடக்கம். அதாவது, மருத்துவர் நோயாளியைப் பார்த்து சில பல முடிவுகளை மேற்கொள்ளும் நேரத்தில் சம்பந்தப்பட்ட நோயாளியும் அவர் பற்றி, அதே வண்ணம் முடிவுகளை மேற்கொள்கிறான். தன்னை அளவெடுக்கும் மனிதனை மருத்துவர் அளவெடுக்க வேண்டும். அதில் அவன் அவரைப் பற்றி அளவெடுத்திருப்பவையும் அடங்கும். இந்தப் பரஸ்பர

அளவெடுத்தல்கள் ஒன்றையொன்று சார்ந்து பின்னிப் பிணைந்தவையே. அப்படியில்லாமல் உளவியல் மருத்துவர் மனநோயாளியாகத் தன்னிடம் வருபவனைத் தன்னிலிருந்து, தன் உலகிலிருந்து விலக்கி ஆராய முற்படுவாரேயானால், அது தரப்பட்ட நடத்தை மற்றும் அனுபவக் களத்தை முற்றுமாக, தன்னிச்சையாக மாற்றுவதற்கொப்பாகும். இது உண்மையில் ஒரு வன்முறை நடவடிக்கை. நோயாளியும் அப்படியே உணருகிறான். இந்த மருத்துவச்சார் ஆதிக்க சூழலில் தன்னை ஒரு நிஜ, வாழும் உயிர்ப் பொருளாக நிலைநிறுத்த முடியாத அளவில் பணிதல் கூடி அடங்கி விடலாம் அவன். இப்படியாக, உளவியல் துறையில் நோய்க்கண்டறியும் செயல் என்பது வெறும் மருத்துவச் செயல்பாடு என்பது மட்டுமல்ல; அடக்கியொடுக்கும் வன்முறையை அரசின் நுண் மாதிரியான குடும்பம் மறைமுகமாக செயல்படுத்துவது போலவே மேற்குறிப்பிட்ட மருத்துவச் செயல்பாடும் ஒரு நுண் அளவிலான அரசியல் குறுக்கீடாய் அடக்குமுறையை நோய்க் கண்டுபிடிப்பு, சிகிச்சை என்ற பெயரில் செயல்படுகிறது.

அதே போல் மனச்சிதைவு, மனநோய் ஆகிய பதங்களும் நோய் என்ற அளவில் மட்டுமான அர்த்தத்தைக் கொண்டதாக இல்லை. மொழிவழக்களவில் அவை ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக ரீதியிலான பாத்திரத்திற்கான இடுகுறிப் பெயர்களாகவும் அமைகின்றன. சுருக்கமாகச் சொல்லப் போனால் குறிப்பிட்ட மனிதனின் செயல்பாடுகளும் அனுபவங்களும் வேறு சிலரால் சில குறிப்பிட்ட நுண் கலாச்சாரக் (பொதுவாக குடும்பஞ்சார்) காரணங்களுக்காக செல்லாததாக்கப்பட்டு ஏற்கப்படாததாக்கப்படுகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட விதத்தில் அவன் மனநோய் அல்லது மனச்சிதைவுக்காளானவன் என்பதாகத் தேர்வு செய்யப்படும் அல்லது வரையறுக்கப்படும் வரை அந்தப் புறக்கணிப்பு, அல்லது இல்லாமலாக்குவது நடைபெறுகிறது. அதன் பின் மருத்துவ அல்லது அரை மருத்துவத்துறைசார் பிரதிநிதிகளால் 'மனநோய்' என்ற சாப்பாவுக்குள் அவன் சிறைவைக்கப் படுகின்றான். ஒரு மனிதனிடத்தில் தென்படும் மிக அதிக அமைதியின்மை (disturbance) அறிவுப்பூர்வமாக, ஆக்கப்பூர்வமாக இருக்க வழியுண்டு. ஆனால், அவன் சார்ந்த மனிதக்குழு அவனுடைய விலகல் அல்லது மாறுபட்ட நடத்தை தன்னிடத்தில் விளைவிக்கும் அலைக்கழிப்பிலிருந்து தப்பிக்க அவனுக்கு 'பைத்தியம்' என்று பட்டம் தந்து ஒதுக்கி விடுகிறது. அந்தப் பட்டத்தைக் கொடுத்து விடுவதன் மூலம் ஒருவனிடத்தில் தென்படும் மாறுபட்ட நடத்தை அல்லது அனுபவங்களைப் பற்றி அவற்றிற்கான காரணங்களை காரணகர்த்தாக்களைப் பற்றியெல்லாம் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளும் பொறுப்பிலிருந்து நம்மைக் கழற்றிவிட்டுக் கொள்வது சுலபமாகி விடுகிறது. அப்படி முத்திரை குத்தப்பட்டவன் அவன் வாழ்நாள் முழுக்க இருந்தும் இல்லாதவனாகி விடுகிறான். அப்படி அவனை இருந்தும் இல்லாதவனாக்குவது வேறு சிலரின் இருப்பை கேள்விகளிலிருந்து காப்பாற்றுகிறது. ஏன், வேறு சிலரின் இருப்பை, அதற்கு இருப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் நம்பிக் கொண்டிருக்கும் அர்த்தத்தை உறுதிப்படுத்த உதவுகிறது எனலாம்.

ஆக, ஒரு மனிதன் மனநோயாளியாகப் பகுக்கப்படுவதற்கான சமூகச் சூழல் எது அல்லது சமூகச் சூழமைவுகள் என்னென்ன என்பதைக் கண்டறிய வேண்டியது அவசியம். பிற நோய்களைப் போல் இந்த நோய்க்கு அறிகுறிகள் என்பதாய் எதுவும் தெளிவாக வரையறுக்கப்படவில்லை; வரையறுக்கப்பட வழியில்லை. மனநோயாளி என்று முத்திரை குத்தப்பட்டவனும் வேறு சிலரும் சம்பந்தப்பட்ட சில அனுபவங்கள், செயல்பாடுகள் முதலியவற்றின் தொகுப்புதான் நம் முன் இருப்பது. ஆனால், அந்த அனுபவங்களும், செயல்பாடுகளும் வழக்கமாகத் தொகுப்பாகும் விதத்தின் மூலம் பெறப்படும் நிர்ணயவிதியினின்றும் முற்றிலும் மாறுபட்டதான ஒரு விதியால் அல்லது தர நிர்ணயத்தால் ஒன்றாக்கப்படுகிறது. இந்த அசாதாரண அல்லது தனியான தொகுப்பு, இறுகிய தன்மையை எதிர்த்திருக்கும் விதத்தில் பல தடவைகள் தனக்குள் மாற்றங்களை அடைகிறது. வழக்கமான தொகுப்பிற்கு ஏற்ற விதமாய் மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது. வழக்கமான இயங்குமுறைகளிலிருந்து மாறுபட்டதாய் ஒரு மனித உறுப்பு அல்லது அதன் கூறு இயங்கும்போது வேறுவிதமாய்ச் சொல்வதென்றால், உடல்ரீதியானதொரு நோயைப் பகுத்தாய்வதென்றால் அந்த நோய் பீடித்திருக்கும் மனிதனின் உடம்பில் செல்கள், அணுக்கள் முதலியவை எந்தெந்த விதங்களில் இயல்பிலிருந்து முரண்பட்டிருக்கின்றன என்று பிரித்துப் பார்த்து - அதாவது சம்பந்தப்பட்ட நோய்வாய்ப்பட்டவனைப் பொருளாகப் பாவித்து பகுத்தாய் முடியும். ஆனால், மனநோய் என்பதை அப்படி ஆராயப் புகுவது அபத்தம். ஆக, மனச்சிதைவு என்பதாய் ஒருவனைப் பகுக்கும் கட்டத்தை அபத்தமற்றதாகக் நமக்குத் தேவைப்படுவது புதிய மருத்துவ முறையல்ல. புதிய மனப்போக்கு. மன நோயாளியாகப் பகுக்கப்படப் போகிறவரோடு நம்முடைய தொடர்புறவு புதிய முறையில் அமைந்தால், நம்மை முற்றுமாக அடக்கியாண்டு வரும் சமூகவிதிமுறைகள், நியமங்கள், மனப்போக்குகள் முதலியவற்றைப் புறமொதுக்கி, வேறுவிதமாக நாம் இயங்க முற்பட்டால், ஒருக்கால் நம்முடைய மனங்களைப் போதுமான அளவு சீர்திருத்திக் கொள்வது சாத்தியமாகலாம். அதாவது, மனிதனைப் பரிசோதனைப் பன்றியாய் பாவித்து அக்குவேறு ஆணியேறாக அவனை ஒரு பீடத்திலிருந்து கீழ்நோக்கிப் பார்த்து கூறுபிரிப்பதையொழித்து அவனோடு சமதளத்தில் கலந்துரையாட முற்படுவது. பைத்தியத்தின் மொழியை பொது மொழியாக்கிக்கொண்டு இந்த நிலைக்கு நம் மனம் செப்பனிடப்பட வேண்டும்.

எந்த ஒரு மனித அனுபவ - நடத்தைத் தொகுப்புகளுக்கும் உடற்கூறு ரீதியான இடைத் தொடர்புகள் உண்டு என்கிறது வேதியியல். உண்மைதான். ஆனால், அவை இடைத்தொடர்புகள்தானே தவிர காரணங்கள் அல்ல. உயிர்வேதியியலை நன்கு கற்றறிந்தால் ஒருவேளை ஒரு கிளினிக்கில் உளவியல் மருத்துவராக இருப்பதற்குரிய உடற்கூறளவிலான அணுக்களின் எதிர்வினைகள் அல்லது இடைத்தொடர்புகளை நம்மால் கண்டுபிடிக்க முடியக்கூடும். அதேபோல், அமெரிக்காவின் அடுத்தடுத்த ஜனாதிபதிகளின் உயிர்மங்களில் சில பொதுவான அம்சங்கள் பொருந்தியிருப்பதையும் நம்மால் அறிந்துணர முடியக்கூடும். ஆனால், அப்படிப்பட்ட பொதுவான அம்சங்களுக்காக மேற்படி மனிதர்களை ஒரு பொதுவான நோய் பீடித்திருப்பதாய்

யாரும் கருதுவதில்லை. உயிர் வேதியியல் ஆய்வுகள் 'மனச்சிதைவு தளத்தில்' முக்கியமானவை என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அதற்காய் அந்த ஆய்வுகள், மனச்சிதைவாகப் பகுக்கப்படுவதை முறியடிக்கும் மருந்தைக் கண்டுபிடிப்பதையே தனது ஆய்வுநோக்கமாகக் கொண்டு இயங்குவதை அனுமதிப்பது அபத்தம். மனிதனை மெய்யானவனாய், ஆக்கப்பூர்வமானவனாய் மாற்றும் மேம்படுத்தும் மனச்சிதைவை வளர்த்தெடுக்க உயிர் வேதியியலில் வழியிருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். முடிந்தால் மனச்சிதைவு என்ற நிலை, இழந்த அனுபவங்களைத் திரும்பப் பெறும் கட்டமாக, புத்துயிர்ப்பாக உருவாக வேண்டும். இதற்கு, சமூக மாற்றங்களே சரியான வழி. நாம் உள்வாங்கும் அனுபவங்களின் தன்மை மாறுபடும் போது நம் உடல்களின் உறுப்புகள் அணுக்களின் இயக்குதன்மையும் மாறுபடுகிறது. முன்னமே குறிப்பிட்டது போல் மனச்சிதைவின் ஆரம்பக்கட்டம் ஆரோக்கியமானது. ஆக்கப்பூர்வமானது. உலகிற்காக வேடமணிந்து சில பல மதப்பீடுகளை ஏற்று வாழ்ந்து வருவதனால் தனக்குள் அந்நியப்பட்டுப் போகும் மனிதன் தன் மேல் திணிக்கப்பட்ட வேடத்தை எதிர்த்துக் கிளம்பும் கட்டம் அது. சடங்கு ரீதியான உளவியல் மருத்துவ சிகிச்சை போன்றவற்றால் அவனைத் திரும்பவும் இயல்புநிலைக்குத் திருப்புவது என்ற பெயரில் அவன் மீது நிகழ்த்தப்படும் அடக்குமுறைகளால் அவனுள் கிளம்பும் ஆக்கப்பூர்வமான எதிர்ப்புணர்வு சிதைக்கப்படுகிறது என்றால் மிகையாகாது.

தனது 'ஆளுமையை', சுயேச்சையான தனிவாழ்வை, தொடர்ந்தரீதியில் தனக்கு மறுத்து வரும் கண்ணுக்குத் தெரியா கட்டுகள், இக்கட்டுகளுக்கு உடன்பட மறுத்து 'முடியாது' என்று சொல்வதுதான் மனச்சிதைவு என்று பகுக்கப்படுகிறது எனலாம். குடும்பம், சமூகம் என்பதால் தன்னைப் பின்னிப் பிணைத்துள்ள குழப்பமான தளைகள் தேவையில்லை என்கிறான் அவன். பின்னாளில் அவற்றின் இணையமைப்புகளான உளவியல் மருத்துவமனை அதன் நீட்சிகள் எல்லாவற்றையும் வேண்டாம் என்று மறுதலிக்கிறான் அவன். ஆனால், அவனுடைய வேண்டாம். யாரையும் எட்டுவதில்லை. எனவே வேறு ஏதாவது வழியில் அதைக் கூறவேண்டிய தெரிவிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட வழிகளில் ஒன்று தனக்குள் ஆழ்ந்து போவது. அந்நிலையில், பிறரிடம் பேசுவது, நிறுத்தி நிறுத்திப் பேசுவதாய் துண்டு துண்டாய் தொடர்பற்றுப் பேசுவதாய் தென்பட வழியுண்டு (மருத்துவமொழியில் இதை 'சிந்தனையோட்டத் தடை' என்று கொள்கிறார்கள்). அல்லது, மனநோயாளியாக்கப்படப் போகிறவன் தனக்கும், தனது பெற்றோர்களுக்கும், மற்றும் மருத்துவர்களுக்குமிடையே சாத்தியமாகக்கூடிய தொடர்புறவற்ற தொடர்புறவின் வறுமையை, வெறுமையை நினைத்து, அதன் அபத்தத்தன்மையை நினைத்து அழலாம் அல்லது சிரிக்கலாம். இதற்கு உளவியல் மருத்துவமொழியில் நோயின் பாதிப்பினால் விளையும் முரண்தன்மை என்று பெயர். அதேபோல், தன்னுடைய அனுபவத்தின் நிஜத்தன்மையை, ஏற்புடைமையை அல்லது ஒரு உண்மையை நேரிடையாகக் கூறினால், அவற்றை யாரும் ஏற்க மாட்டார்கள் என்பது தெளிவாகப் புரிந்த நிலையில் ஒருவன் அவற்றை அலங்கார மொழியில் அல்லது இறைமொழியில் இடையிடையே கனவுக் கதைகளைச் சொருகிச் சொல்கிறான். உளவியல் மருத்துவத்தில் இதை delusion என்கிறார்கள். ஆனால்,

அவன் உபயோகிக்கும் மொழியும் மொழிநடையும் ஏன் நம்மை அவ்வளவு அந்நியப்படுத்த வேண்டும், அச்சுறுத்த வேண்டும்? இயல்புவாழ்வின் இயந்திரத்தன்மையின் பொருத்தமற்ற அரைகுறை உவமான உவமேயங்களை விலக்கும் முயற்சியாக அவன் மொழியை நாம் ஏன் கொள்ளக்கூடாது. இன்னும் சொல்லப் போனால் உலகில் நடக்கும் விசித்திரமான, வினோதமான விஷயங்களைப் பற்றிப் பேச மேற்குறிப்பிட்ட உருவக மொழிதான் அல்லது உருவகங்களால் உருவங்கள் ஒழிக்கப்படும் உருவகமற்ற உண்மைமொழி எனவும் கூறலாம். அதிகப் பொருத்தமாகலாம். இந்நிலையில், உளவியல் மருத்துவர்தான் தன் மனதின் முன்நிபந்தனைகளைக் களைத்து அவன் உரையாடலில் பங்கு கொள்ள வேண்டும். அதற்கு அவர்தான் உளவியல் மருத்துவர், எனவே உன்னதமனிதர் என்ற நிலையிலிருந்து (இதுவல்லவோ delusion!) இறங்கி வரவேண்டும். என்னைப் பொருத்தவரை, மனநோயாளியாக மருத்துவமனைக்கு கூட்டிவரப்பட்டு, சிகிச்சைக்கென அனுமதிக்கப்படுகிறவர்களோடு கலந்துரையாடுவதும் இணக்கமாக உணர்வதும் எனக்கு என்றுமே கடினமாக இருந்ததில்லை. மாறாக, உளவியல் மருத்துவர்களோடு பரிவர்த்தனை நடத்துவதுதான் சிரமம் தந்திருக்கிறது. அவர்கள் பேசும் மொழியும், முன்வைக்கும் காரண காரியங்களும்தான் குழப்பம் தருவதாக இருக்கிறது. ஒருவேளை நான் என் மனநோய்க்குள் ஆழப் போயிருக்கலாம். அல்லது சம்பந்தப்பட்ட உளவியல் மருத்துவர்கள் தங்கள் மனநோயிலிருந்து வெகுதூரம் வெளியேறிப் போயிருக்கலாம். மருத்துவரீதியாய் அவர், நார்மல் மனிதராக இருக்கலாம். ஆனால், இருப்பிற்குள் இறப்பு போன்ற புள்ளிவிவரக்கணக்களவிலான இயல்புநிலையில் நான் எதையும் பெரிதாகப் பார்க்கவில்லை. தாங்கள் ஏற்றிருக்கும் சமூகப் பாத்திரத்தின் ஒரே மாதிரியான இயந்திரத்தனமான தன்மையே தாங்களாக அறிகிறவர்கள், ஆகிவிட்டவர்கள் இந்த வகை 'நார்மல்' மனிதர்கள்.

ஆனால் sanity என்பது நார்மல் என்பதற்கு எதிர்த்துருவ நிலையில், பைத்தியம் அல்லது மனநோயுடன் அதிக அளவு நெருங்கிய தொடர்புடையது. நிதான புத்தியுள்ளவனுக்கும் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்ட மனநோயாளியாகிவிட்ட சித்தப்பிரமையாளனுக்கும் இடையேயான ஒரே வேற்றுமை முதலாமவன் சமூகத்தால் தான் இல்லாமலாக்கப்படுவதைத் தடுக்கும் உத்திகளைத் தெரிந்து வைத்திருப்பவனாக இருப்பதுதான். வரலாற்றின் இந்தக் காலகட்டத்தில் மனநோய் என்பதன் பொருளை விளக்க நாம் அரசியல்ரீதியாய் விழிப்புணர்வு கூடிய, தொடர்புடைய சமூக செயல்பாட்டு முறைகளில் ஈடுபடுவது அவசியம். அத்தோடு நில்லாமல் அந்த செயல்பாட்டு முறைகள் குறித்த பரிசீலனையிலும் இருக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது. அத்தகைய சுய அலசலிலிருந்து, உத்திகளைத் தாண்டிய அறிவு உற்பத்தியாகும். அதாவது, இப்போதிருப்பதைவிட குறைவான அபத்தத்தன்மை கொண்டதாகச் செய்யப்பட்ட உலகில், மனநோய் என்பதற்கான விளக்கத்தைக் கண்டுபிடித்தல் என்பதில்லாமல், அந்த அர்த்தத்தை உருவாக்கும்படியான போக்காக அமையும்.

மூலம் : The Language of Madness, David Cooper.

மார்க் தா ஸ்லோவ்ஸ்கியை முன்றுமுறை அறிமுகம் செய்தல்

- சேனன்

- Un Hors texte -

1-Un texte -1

இங்கு என்னைக் கொன்றுவிட வேண்டாம். குறுகுறுக்கும் ஆண்மைத்துவத்தோடு நான் கூடவர விரும்புகிறேன். என் ஆண்குறியை பலமாக பற்றி இறுக்கிப்பிடித்துக் கொள்ளுங்கள். நான் வழிகாட்டிச் செல்வேன். இது புதினமில்லை. வரலாறு முழுக்க நீங்கள் செய்துவந்ததைத்தான் எனக்காகவும் ஒருமுறை செய்யும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

Il "ya pas de hors - texte (Derrida).

1-2- முதலாம் முறை -2-1

புரட்சிகரத்தின் கடைசிக் கொழந்தென வர்ணிக்கப்படும் மார்க் தா ஸ்லோவ்ஸ்கியின் முதலாவது பேட்டியில் அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

“தத்துவத்தின் மீது தாகமோ, படிப்பறிவின் மீது மோகமோ, எனக்கு என்றைக்கும் இருந்ததில்லை. நான் என் இருந்தலை நிலைத்துக்கொள்ள எனது புறத்தின் அரசியலையும் அதன் தலைமைக் கருத்து நிலையையும் நிராகரித்தேன். எனது எதிர்ப்பு உங்களில் எந்தப் பாதிப்புமின்றிக் கிடப்பதால் அரசியல் அதிர்ச்சியாயும் அதிசயமாயும் இருக்கின்றது. நான் ஒரு விஞ்ஞானியல்ல. நிறுவல்களையும் சட்டங்களையும் இயற்கையைச் சிறைப்படுத்த தொழிற்சாலையும் நான் செய்யவில்லை. எனக்கு சமூகம் மீது பாசம் கிடந்து துடிக்கவில்லை. ஆச்சரியங்களைப் புழுக்கிப் புழுக்கி புனிதம் செய்வது உங்கள் பழக்கம்.....”

இவ்வாறு இழுத்தடித்துக்கொண்டு இரண்டு பக்கங்களுக்கு மேல் போகிறது விவரம். அவரை நோக்கி கேட்கப்பட்ட கேள்வி “உங்கள் சிறுவயதுப் பிராயம் பற்றி சொல்ல முடியுமா” என்ற சர்வ சாதாரணமான வழமையான கேள்வி. இரண்டு பக்கங்களுக்கும் மேலான பதிலில் அவரது ‘சிறு பிராயம்’ பற்றி ஒரு சங்கதியுமேயில்லை.

மார்க் தாவின் பாலகாண்டம் பகல் கொண்டதல்ல. முள் முதுகு பிளந்துவர இறுகணைக்கும் மட இளம் மாதர் கொண்டதல்ல. வாடாமுல்லை மணந்தபடி தாயார் அவருக்கு தொட்டிலாட்டிவிடவில்லை. இதுபோன்ற இல்லைகளை வைத்து அவர் சிறுபிராயத்தை நாம் நிரப்பிக் கொள்வோம்.

மார்க் தா கட்டுக்கதைகளால் உருவானவள். அவளுக்கு சிறுபிராயம் கிடையாது. அவளுக்கு வரலாறு இல்லை. தான்தோன்றி. வானத்தில் இருந்து பொத்தென்று விழுந்தவள். இன்று பிரபலங்கள் அவளைக் காதலிக்கின்றன.

‘மென்மையான இறகால் அவளின் புண்பட்ட மேனியைத் தடவி நறுமணத்தில் குளிப்பாட்டி தலைகோதி தம்மோடு அணைத்துக் கொள்ள’ அவர்கள் தவித்தது திரிகிறார்கள்.

அவள் ஊரைப்பற்றி பலகதைகள் உண்டு. அது பயங்கரம் சூழ்ந்த இடம். இருட்டுக்குள் மட்டும் ‘ஜாதிகள்’ நடமாடும் இடம். மனிதர்கள் சுவர்களின் கரையோரங்களையும் ஒளிபட்ட சில அங்கபாகங்களையும் மட்டும் மனதில் வைத்திருந்தனர். அங்கு பெய்யும் இருட்டின் பருமன் பாறாங்கல்லின் கணமுள்ளது தூங்குதூண்கள் உள்ள துறையில் அவர்கள் தம்மைத்தாமே வேட்டையாடி உண்டு உறங்கி வாழ்ந்தனர். அரைப்பகுதிக்குள் அவர்களுக்கு ஒன்றுமேயில்லை. மேட்டுப்புற மனிதரின் பரிசான மேல்நிலத்தில் தலை சரிந்து கிளை பிரிந்து வேர் பிதுங்கி நிற்கும் அரசின் கீழ் அவர்தம் கொடிய தெய்வம் கிடந்தது. அரைமைல் தள்ளியிருந்த குட்டிக்குளத்தில் குண்டி கழுவப் போகும் பொழுதெல்லாம் அண்ணாரந்து பார்த்து வணங்கி வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்கள் இப்படியான ஒரு நாளில்....

1-1

கைவிட்டுவிட வேண்டாம். மிக மிக செக்ஸியான கட்டடங்கள் இனிவரும் நாக்கைத் தொங்கப் போட்டு மேலே செல்லுங்கள்.

1-2-2-1

ஒன்பது வயதில் மாறிமாறி பலாத்காரப் படுத்தப்பட்டு மாதவிடாய் கண்டபின்பு, தன் குதத்தில் புணரும் பட்டேலுடன் பலகாலம் இருட்டறைக்குள் கிடந்தார் மார்த்தா. இங்கிலாந்தில் பட்டேல்கள், சேக்குகள், சாகிப்புகளின் அட்டகாசம் இன்று நேற்று தோன்றியதில்லை. மார்த்தாவின் காலத்திலேயே அவர்கள் கொடிகட்டிப் பறந்தவர்கள். குழந்தை குட்டிகளுடன் அன்பு செய்யாதிருப்பது தம் மதத்திற்கும் நாட்டிற்கும் எதிரான ஒன்றாக அவர்கள் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். தம் வாழ்வின் இளமைக் காலத்தை ஒரு இரு வருடங்கள் கூட்டுவதற்கு மார்த்தா போன்ற ‘Zero Value’ பொருட்களை பாவித்துக்கொள்வது அல்லது அணிந்துகொள்வது அக்காலத்தில் ஒன்றும் தவறாகப்படவில்லை. ஐந்தோ பத்தோ பவுண்டுகளுக்கு மார்த்தாவை அடிமைச் சந்தையில் வாங்கிய கையோடு பட்டேலுக்கு ஆடிஓயும் அதிகாரம் உண்டு என்று சட்டப்படுத்தம் சொல்கிறது. ஆதலின் அவசரப்பட்டு சேக்குகளையும் சாகிப்புகளையும் பட்டேல்களையும் ஒட்டு மொத்தமாக குறைகூறி வீண்வம்பில் குளிர் காயவேண்டாம்.

இதற்கு முதல் ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்தின் ஓராண்டில் உற்றார் உறவினர் சுற்றம் சூழல் எல்லாம் மார்த்தாவைக் கைவிட்டது. உலகத்தை ஆண்ட இங்கிலாந்துப் பேரரசிலா என்று வாய் பிளக்காதீர் நீவிர். இங்கிலாந்துக்காறியில்லை என்ற செய்தி மார்த்தாவின் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் எழுதிக் கிடக்கு.

ஸ் லோ வி க்
இனத்தைச் சேர்ந்ததால்
இன்றைக்கு அவரை
யுகோஸ்லோவியாக்காறி
எனலாம். இதுவே ஒரு
ப தி னை ந் து
ஆ ண் டு க ளு க் கு
முன்பெனில் அவரை ஒரு
ஆர்மேனியன் அல்லது
CCCP யின் மூலை ஒன்றில்
இருந்து வந்தவள்
எனலாம். அல்லது ஒரு
ஏழெட்டு வருடங்களுக்கு
முன் பெனில்
செச்சினியக்காறி
எனலாம். இன்னும் ஒரு
பத்து வருடத்துக்குள்
அவரை இலங்கை அகதி
அல்லது பாக்கி என
வர்ணிக்கலாம். அவரை
'காறி' 'அவள்' இவள்
என்று மரியாதையின்றி -

பெண்பால் - விளிப்பதன் காரணம் அவரது அரசியல்தான். அதுபற்றி பின்பு
விபரிப்போம்.

எப்படிப் பார்த்தாலும் பிச்சைக்காரரின் அடுத்த கட்ட வளர்ச்சிப்படியைச்
சேர்ந்த ஒரு விலங்காகிய மார்த்தா பிச்சைக்காரரைத் தடைசெய்யக் கோரும்
(கவனிக்க பெட்டிச் செய்தி) இங்கிலாந்துப் பேரரசில் ஒட்டுப்போடும் மனித
விலங்கினத்தில் ஒருவராக கவனிக்கப்படவில்லை.

அண்மையில் பேரரசின் ஒரு முக்கிய மந்திரி இளம்பிள்ளைகள் பால்
மோகங்கொண்ட செய்தியை செய்தித்தாள்கள் பேரவாவுடன் பிரசுரித்தன.
எத்தனையோ பணக்காரரின் சின்ன பெரிய குறிகளை ரசித்து ரசித்துத் தன்னை
வளர்த்துக்கொண்ட மார்த்தா அந்த மந்திரியின் உடலைத் தனக்கு உண்ணத்
தரும்படி விண்ணப்பம் கொடுத்தார். அம்மந்திரியின் உடலில் எத்தனைவகை
கறிவகைகள் தன்னால் செய்யமுடியும் என்று புத்தகம் எழுதி வெளியிட்டார். மனிதப்
பண்ணை வைத்து மனிதமாமிசம் செய்வதில் முற்றுமுழுதாக நம்பிக்கை கொண்ட
மார்த்தா எதிர்காலத்தில் முக்கிய உணவாக - ஒரு உற்பத்திப் பொருளாக அதைத்

'Give advice not cash to beggars'

A CHARITY is advising people to give
beggars advice rather than money.

Speaking at the Labour Party confer-
ence, Victor Adebowale, director of
Centrepoint - a national charity for
young homeless people - said: 'Giving
money direct to people on the street can
actually make matters worse.

'We know from 30 years' experience
that begging on the street can wreck
lives. It can feed drug habits, it can put
young people at risk of violence and
stop them from getting the help they
need.'

He said people who want to help
should give money to recognised
organisations and they could also
advise beggars on where to get help.

'We need to get a debate going on
why people beg. I am trying to discour-
age people from a knee-jerk reaction
and from assuming giving to beggars is

good,' he added. 'If you are on the
streets and someone gives you a few
pounds every day, it becomes a disin-
centive to get off the street and get
involved in a programme which may be
difficult at first but will ensure you
never have to beg again.'

Mr Adebowale said telling beggars
where to get help was a better way to
help them, rather than people buying
off their conscience with a few pounds.
'We have to re-educate the public,' he
added.

Last month, the Government's Rough
Sleepers Unit said there were 1,180
homeless people sleeping on the streets,
mainly in London. It has pledged to
reduce that figure by two-thirds in the
next two years. But most of this work
must be done by charities who do not
have the resources at the moment to
deal with the problem.

தன்னால் மாற்றிக் காட்ட முடியும் என்று ஐரோப்பிய வர்த்தக சபைக்கு சபதம் செய்து கொடுத்துள்ளார்.

மார்த்தாவுக்கு பேர் மட்டும் வேறு மாதிரியிருந்திருந்தால் இண்டைக்கு அவரும் ஒரு ஆயிரத்தில் ஒரு யூகோஸ்லோவியக்காறி - பிச்சைக்காறியாய் அரசாங்கத்துக்குப் பயந்துகொண்டு ஓடித்திரிய வேண்டியிருந்திருக்கும். மார்த்தா தன் வாழ்க்கையில் செய்த முதலாவது புரட்சி தன் பெயரை தெரிவு செய்து கொண்டது.

மார்த்தாவுக்கு இன்றைக்கு ஒரு நாற்பது நாற்பத்திச்சொச்ச வயது கணக்குப் பார்க்கலாம் என்றால் கிட்டத்தட்ட பதிமூன்று பதினான்கு வயதில் போலிஸ் அவணைக் கைது செய்து அனாதை இல்லத்தில் சிறைவைத்தது. ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்புகூட பாதுகாப்புத்துறையின் பரிசோதனை முயற்சிக்காக ஓராண்டுகாலம் electronic tag உடன் நடமாடியுள்ளார் அவர். (அப்போது துளவெடுத்ததாக குற்றம் சாட்டப்பட்டிருந்தார்).

மிக அண்மைக் காலம் வரை அறிமுகப்படாத கிறிமினலாக வாழ்ந்த மார்த்தா இன்றைக்கு ஒரு V.I.P. அவருக்கு பாஸ்போர்ட் இல்லை என்பதால் அள்ளி எங்காவது அனுப்பப் பார்த்த கண்சர் வேட்டி அரசின் home office (!) எழுபதுகளில் தலைகீழாய் விழுந்தது. கம்யூனிசம் சோசலிசம் என்று மல்லுக் கட்டிக் கொண்டு ஆட்சிக்கு வந்த தொழிலாளர் கட்சியால் காபாந்து பண்ணப்பட்ட மார்த்தா அட்டைகளைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

இப்பேர்ப்பட்ட மார்த்தாவா இன்றைக்கு பெர்முடாயிசம் அது இது என்று தத்துவ உலகைக் குலுக்கிறார் என்று கேட்டால் அது அறிவீனம். பள்ளிக்கூடத்தை விட்டு ஓடித் தெருவுக்கு வந்து வியாபாரம் செய்த ரிச்சர்ட் பிரெளன்சன் இன்றைக்கு இங்கிலாந்தின் முக்கியமான இந்து பணக்காரர்களில் ஒருவர் என்பதை 35கு குடுத்து பேப்பர் வாங்கிப் படித்து நம்பும் 80% ச்சொச்ச சனத்தொகை, மார்த்தா இப்பேர்ப்பட்ட வாழ்க்கை வாழ்ந்திருக்க முடியாது, நீ கதை விடுகிறாய், ஆதாரங்காட்டென்று கேட்டால் நான் என் செய்ய?

மார்த்தாவுக்கு மாதவிடாய் கிழமைக் கணக்கில் வரும் என்பதற்கு நான் எங்குபோய் ஆதாரங்காட்ட? சிறுநீர் கழிக்கும் பொழுதுகளிலும், கண்ட நிண்ட பொழுதுகளிலும் இரத்தம் பொசிவதற்கு எங்குபோய் ஆதாரங்காட்ட? அவருக்கு தொடையோடு இணைந்தபடி இருக்கும் எலும்பொன்று முறிந்தோ பிளந்தோ வளைந்தோ உள்நோக்கியிருப்பதற்கு நான் எங்குபோய் ஆதாரங்காட்ட? பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு எனக்கு மார்த்தாவைத் தெரிந்திருந்தால் இரத்தக் கறைபடிந்த அட்டைகள், சட்டைகள், அத்தாட்சிப் 'பத்திரங்களையும்' - இவருக்கு எயிட்ஸ் இல்லை, போடும் மட்டும் போட்டுப்போ (லைசென்சுகளையும்) - காட்டியிருக்க முடியும்.

பின்னாளில், தன் புறத்தையும், பத்திரிக்கை தொலைக்காட்சிகளையும் தன்னால் முடிந்தளவும் சுரண்டித் தள்ளிய மார்த்தாவுக்கு, 'முன்ன அங்க இங்க கண்டனான் என்ற கதைகளை கணக்கிலெடுக்க நேரமிருக்கவில்லை.

அவரது முதலாவது புத்தகமே புத்திஜீவிகள் மட்டத்தில் சக்கைபோடு போட்டுவிட்டது. இதற்குப் பிறகும் அவர் ஓடிப்போய் ஐயா உங்கட குறியக் கொண்டு வந்து ஒருக்கா ஆத்திப் போட்டுப் போங்க என்று கெஞ்ச வேண்டுமென்று நீங்கள் எதிர்பார்த்தால் அல்லது கோபம் பிச்சுக் கொண்டு வந்தால் நானொன்றும் செய்ய முடியாது. நண்பர்கள் சொல்வது போல் 'கழிப்பறைக்குள் போய் கதவை மூடிக்கொள்ளுங்கள்.'

இங்கிலாந்து 'பால்புரட்சி' அல்லது பாலியல் விழிப்பு கண்ட காலத்தில் மார்த்தாவுக்கு 'teen' வயசு. அந்தக்காலமும் சரி, இந்தக் காலமும் சரி ஒருகாலமும் அவளுக்கு ஒரு ஆண்குறி தேவைப்பட்டதில்லை. ஆனால் சமூகம் அதை எந்தக்காலமும் நம்பவில்லை. அவர் விழுங்கித் தள்ளிய விந்துகளின் விதங்களுக்கும் அளவுக்கும் கணக்கில்லை. விந்து விழுங்கிய பிராயம் தாண்டி அவர் ஆள் மடக்கிமுறிக்கும் தொழிலுக்கு தாவும்பொழுது அவருடைய கெட்டகாலம் எயிட்சுக்குப் பயந்து, இங்கிலாந்தி புரட்சியைத் தள்ளிப் போட்டுவிட்டது. கூட்டுக்கலவிகள் அதிகாரப்பூர்வ தடைக்கு ஆற்பட்டன. ஓரினச் சேர்க்கையாளர்களாக தங்களை சும்மாவும் உண்மையாகவும் அறிவித்துக் கொண்டிருந்த மியூசிக்காரர் எல்லாம் தங்களுக்கு எயிட்சு என்று சும்மாவும் உண்மையாகவும் பகடிக்கும் அறிவத்துக் கொள்ளத் தொடங்கினார்கள். இட்லரின் குஞ்சுகள் ஓரினச்சேர்க்கையாளர்களை வெடிவைத்து தகர்த்தன. அல்லது தகர்க்க திட்டமிட்டன. இக்காலப் பகுதியில்தான் வில்லியம் மூணியும் லூசி டேவிட்சனும் மார்த்தாவுக்கு அறிமுகமானார்கள்.

வெள்ளத்தின் உச்சியில் வாழ்ந்து கழித்த அவர்கள் வர்க்கத்துடன் மார்த்தா இலகுவாக இணைந்து கொண்டார். வர்க்க, பால் வேறுபாடுகள் அவர்களுக்குள் இருக்கவில்லை.

1-1

எப்படி லூசியின் மாற்றத்திற்கு வலேரி வலண்டினோ காரணமாக விருந்தாரோ அதே போலத்தான் மார்த்தாவின் தத்துவ எழுச்சிக்கும் வலேரி காரணமாகவிருந்தார் என்ற பிரபல கருத்தை மறுப்பதோடு அதை இங்கு வன்மையாகவும் கண்டிக்கிறேன்.

1-2-2-1

லூசியும், மூணியும் நம்பிக்கையற்றவர்கள். பொதுவாக மார்த்தாவின் கஸ்டமர்கள் வித்தியாசமானவர்கள். அவர்கள் அனாவசியமாக ரிஸ்க் எடுக்க விரும்பாதவர்கள். அவள் தோற்றம் அவள் ஆணா பெண்ணா என்று அவர்களுக்கு சொல்வதில்லை. இவள் பெண்தானா என்ற கேள்வி எறிந்த முகத்துடன் கிட்ட

வருவார்கள். அனாவசிய ரிஸ்க் எடுக்காமல் அவன் அடிவயிற்றில் கையை விட்டு நன்றாக தடவிப்பார்த்துக் கொள்வார்கள். அதன் பிறகுதான் அவர்களுக்கு முகம் தெளியும். பிறகு அணைத்துத் தள்ளிக்கொண்டு போவார்கள்.

முணிக்கு இதுகள் பற்றி எந்தக்கவலையும் இருக்கவில்லை. அவன் லூசியுடனும் மார்த்தாவுடனும் சுதந்திரமாக உறவு கொண்டான்.

அவர்கள் வாழ்ந்த கமகமக்கும் பிளாட்டில் கழிப்பறைக்குள் போய்த்தான் கக்கூஸ் இருக்கவேண்டும் என்பதில்லை. பேசாமல் கண்ட இடத்தில் இருக்கலாம். பெருத்த மலை மாதிரி வந்தால் கொஞ்சம் தள்ளியிருக்கலாம். கதிரையில் கிடந்தபடியே வசதியாக காலைத்தூக்கி ஒண்டுக்கிருக்கலாம். பனை வளவுக்குள் இருந்து பழகியவர்களுக்கு நல்ல இடம். இருபத்தினாலு மணித்தியாளமும் வெறியில் கிடக்கும் லூசிக்கு இதுகள் பற்றிக் கவலையில்லை. முணி தன் ஒல்லியான தேகத்தைத் தள்ளிக் கொண்டு மூத்திரத்தைக் காற்றில் பறக்கவிட்டபடி ஒரு அறையில் இருந்து மறு அறைக்கு ஒவ்வொருநாள் காலையும் கோப்பி போடப் போவான். கோப்பிக்குள் மாத்திரைகளைப் போட்டுக் குடித்து முடியமுதல் மயங்கி விழுவான். மார்த்தாவின் தத்துவார்த்த அஸ்திவாரத்தில் ஒன்றான முணியை நீவிர் நன்றாக தெரிந்து கொள்வது மிக்க அவசியம்.

1-3- வில்லியம் முணியின் கதை = இரண்டாம் முறை -3-1

பந்தாடி விண்கரைக்குத் துள்ளி உடை காற்றில் பறக்க நீலக்கடலோரம் அலைதுரத்தும் பெண்கள் பற்றித் தெரிந்திராத வில்லியம் முணியாருக்கு மூன்றாம் பிறந்தநாள் கொண்டாடிய நாளில் இருந்து விந்தூட்டி வளர்த்தனர். முணியின் தாய் அடிவயிற்றில் கைவைத்து இதயம் துடிக்குதென்று சொன்னபொழுது அவளுக்கு வயது பதினான்கு. அவளின் பிள்ளை வளர்ப்பைப் பார்த்த முணியின் பேத்திக்கு மண்டை வெடித்தது.

குழந்தையின் முகம் என்றும் துடைப்பட்டு பளபளப்பாயிருக்கும். குழந்தை முணி சிரிக்கிறானோ அழுகிறானோ முகம் பளிச் சென்றிருக்கும். ஆனால் அடிவயிற்றில் இறுக்கிக் கொண்டிருக்கும் ஜட்டியைக் கழட்டிப் பார்த்தால்தான் தெரியும் கெட்டிக் காய்ஞ்சுபோய் கமகமத்துக் கொண்டிருக்கும் கக்கூசு! தாய் ஒரு பதினாலு வயசுக் குஞ்சு. அதுக்கு பீதொட அரியண்டம் என்று முணியின் பேத்தியார் உதவிசெய்ய வந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குழந்தையைக் கைப்பற்றும் முயற்சியில் வெற்றியடைந்து கொண்டிருந்தபொழுது சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போனவள்தான் அவள். அவள் போன கையோடு முணிக்கு மூன்றாம் பிறந்த நாள் வந்தது! தன்னளவு பெரிய கரடிப் பொம்மையுடன் வந்த தேப்பன் முணியைக் களவாடிக் கொண்டு போனான். வளராமல் இருக்கிறன் என்று சொல்லி அவன் தாய் தன்னை ஏமாற்றி விட்டதாகக் கூறி முணிக்கு விந்தூட்டி வளர்த்தான். அவன் நண்பர்களும் மோசம் பச்சை மோசம்.

ஊர் உலகமெல்லாம் தேடி இருட்டான தெருவுக்குள் ஒருநாள் அவனைக் கண்டு பிடித்த போது தன் மனேஜ் வயது முடியமுதல் உழைக்க முடிந்தளவு உழைக்கோனும் என்று விடாப்பிடியாய் நின்றுவிட்டான். அவளது முறுகிப்போன முடிவுக்கு முன்னால் நிற்க முடியாமல் தேடுதல் நடவடிக்கைகளும் அற்ப சொற்ப நம்பிக்கை நட்சத்திரங்களும் விழுந்து செத்தன. தேப்பன் அரவணைப்பில் இவ்வாறு ஒரு தவிர மனிதனாக (except him) இன் மோசமான மொழி பெயர்ப்பு) அவன் வளர்ந்து வருங்காலதான் வலேரி வலண்டினோவைச் சந்தித்தான்.

வலண்டினா சொல்லுவார், "மூன்றாம் உலகம் தவிர்ந்து இது ஒரு முழு உலகம் என்று. இதற்கு முதல் பலர் பல்வேறு கதைகளை அவனுக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒரு நாள் அவனுக்குச் சொன்னார்கள் நிலத்துக்குக் கீழான இருட்டுக்குள் ஏதோ கண்டிப்பிடிக்கவிருக்கென்று.

அவன் தன் பயணத்தைத் தொடங்கினான். மூணி கிழண்டத் தொடங்கி விட்டதாக தகப்பன் அவனைத் தொலைத்ததை கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு கீரோவைப்போல் 'மனக்குழப்பத்தை' நோக்கி பயணங்கொண்டான்,

ஒரு மரபான கதை சொல்லும் பாணியில் இதுதான் மூணியின் கதையின் தொடக்கமும் முடிவும் - ஒரு இரு விசயங்களைத் தவிர.

அந்த தவிரகள் பின்வருமாறு : தவிர மனிதர்கள் தங்களைத் தவிர இந்த உலகம் சந்தோசமாக சூரியனில் தள்ளிநின்று சுற்றுலாச் செய்கிறது என்று நம்புபவர்கள். தவிர மனிதர்கள் இந்த உலகில் நிரம்பியிருக்கும் பொய் வார்த்தைகளையும் நம்பிக்கைகளையும் கண்டுபிடிப்பவர்களாயும் அதை நிறுவுபவர்களாயும் வாழ்பவர்கள்.

1-1

மார்த்தா எப்படி தன் தத்துவக் கருத்துக்களை வளர்த்தெடுத்தார்? என்ற உங்களின் சிக்கலான கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்பதை கவனிக்கவும்.

1-3-3-1

ஒரு பொய்யான வார்த்தை பின்வருமாறு மூணிக்குச் சொல்லப்பட்டது. நீ நடக்கலாம். எங்கு வேண்டுமானாலும் எப்ப வேண்டுமானாலும் எப்படி வேண்டுமானாலும் நீ விரும்பியபடி நடக்கலாம். நீ விரும்பியபடி எப்ப வேண்டுமானாலும் எங்கு வேண்டுமானாலும் நீ நிற்கலாம். ஒரு தவிர மனிதனுக்கு தன்னம்பிக்கை கொடுத்து அவனை நிமிர்த்துவது மாதிரியான தன்னம்பிக்கை வார்த்தைகள். உண்மையான உலகுக்குள் ஒருக்காலேனும் பயணிக்க தவிர மனிதன் மூணி முயற்சிக்க முடிவு செய்தான்.

உனக்கு ஒரு குறிக்கோளும் இல்லை என்று அவனை எல்லோரும் குற்றம் குறை சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பதை நிறுத்த இயக்கமற்ற வெளியில் இயங்க அவன் பொய்யான வார்த்தைகளை முயற்சித்துப் பார்த்தான். இப்படியாகத்தான் அவன் வலண்டினோவைச் சந்தித்தான்.

டோட்டன்காம் கோர்ட் ஏறுபடிகளில் ஒலியை மிஞ்சும் கோன்கோர்ட்டின் வேகத்தில் 1996 மார்ச் 8.16 am தருணம் ஏறி உச்சியை நெருங்கும்பொழுது சொல்லாமல் கொள்ளாமல் சடாரென்று கிராஸ் ஆகி நின்றான். முழுநிலமும் ஒரு புகம்பம் கண்டது. சனம் ஏறுபடிகளில் சரிந்து விழுந்தது. அது ஒரு குறுகிய - மிகக் குறுகிய - விக்டோரியா காலத்தோ கென்றி காலத்தோ ஏறுபடி! ஒரு குறிப்பிட்ட தருணத்தில் குறிப்பிட்ட சனத்துக்கு மேல் அந்தவிடத்தில் நடமாட சட்டப்படி அனுமதியில்லை. மற்றப்பக்க ஏறுபடி வழமையான under construction-ல் இருந்தது. அவர்கள் அதை 'routine repair' என சிறப்புப் பெயரிட்டு அழைக்கிறார்கள் - a service for the welfare of human beings என்பது அதன் அகராதி விளக்கம்.

சனங்கள் சனங்களை நோக்கி ஓடினர். உண்மையான விலங்குகளாய் முட்டிமோதினர். உலகம் பயங்கரப் பொய்யானது. குழப்பம் தவிரமனிதனால் உருவானதை அனைவரும் கவனிக்க மறுத்தனர். அவனை யாரும் கண்டு கொள்ளவேயில்லை. உலகம் அவனைத் தவிர்த்துச் சுத்துவதற்கு இதொரு சுத்தமான நிறுவல்.

கடவுளுக்கு நன்றி. ஒரு 'தவிரநாள்' இல்லை. இன்றும் ரெயின் சாந்தியே வந்தது. அவனது அனுமதியின்றி அறிவிக்கப்பட்ட காரணத்தை நின்று காது கொடுக்க அவன் விரும்பவில்லை. அது ஒரு signal failure அல்லது 'due to engineering works அல்லது தண்டவாளத்தில் இலைகள் பூக்கள் கிடக்கின்றது போன்ற வழமையான குரல்களில் ஒன்று. இதில் தவிரவது என்னவென்றால் British Underground-ன் profit margin நாளுக்கு நாள் விண்கட்டிப் பறக்கிறது என்பது. இதில் இனிமையுடன் சேர்வது என்னவென்றால் 'ரியூப்' உலகின் மிகமிக புகழ்பெற்ற சொல் applogy என்பது.

அவன் யோசித்தான். ஒருநாள் செவ்வாய்கிரகத்து உயிரிகள் இங்கு வந்தால் எம்மைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்? தவிர மனிதம் தெரியாத அவர்கள் எம்மை வளராத இனமாக பார்ப்பார்கள் - என்றபடியும் பின்பு ஆகவே மனிதர்கள் என்றும் அவன் சிந்திக்கும் பொழுது அவனை இடித்து உள்ளே தள்ளிக் கொண்டு நுழைந்தாள் ஒருத்தி. தனது மொபைல் இங்கு வேலை செய்யாது என்பதை நம்பமறுத்தபடி அவனது கையை இடம் வலம் மாறிக் குலுக்கி மன்னிப்புக் கேட்டபடி நெளிந்தாள்.

படிகளில் இறங்கி ஓடிவரும் பொழுது மரியத்துடன் கதைத்துக் கொண்டு வந்தாள். மரியத்தின் பிறந்தநாள் பரிசு முடிந்துபோன கதை பற்றியது அது.

இனிவேறு வழியில்லை வேறு யாரையும் பிடி என்று மரியத்துக்கு அவள் கஸ்டப்பட்டு விளங்கப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள். அவன் போறான் விசரன் இன்னொருத்தனைப் பார் என்றது அழகைக்குள்ளால் மரியத்துக்கு விளங்கமுதல் டெலிபோன் தொடர்பறுந்தது. இவன் மரியத்துக்கு கணக்காய் இருப்பான் என்று தன்முன்னால் நின்ற மூணியைப் பார்த்து ஒரு கணம் யோசித்தாள் அவள். லாவகமாக சனங்களுக்குள் அவன் மிதந்த பாணியும் தும்மப்பறந்த தூள் வாடையிலும் 'fucking hell' என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

1-1

இந்த மாதிரியான வார்த்தையாடல்களைத்தான் 'இயக்கச் சார்பிலி' - non relative motion என்றழைக்கிறாள் மார்த்தா ஸ்லோவ்ஸ்கி. இயக்கம் பற்றும் படாமலுமானதல்ல என்ற கருத்து மார்த்தாவுக்கு புதிர்மயமானது. ஒரு இயக்கம் தற்கொலை செய்யும்பொழுது இன்னொரு இயக்கம் துளிர்ப்பதில்லை என்பதை வைத்துக்கொண்டு மார்த்தா மிக அருமையான தன்னிலை இயக்கப் பரிமாணத்தை விளக்கிச் செல்கிறார். தன்னிலை இயக்கம் என்பதன் மூலம் Big Bang ல் இருந்து இயக்கம் ஏன் தூள் கடத்துகிறது என்பது வரை அவர் விளக்குகிறார்.

1-3-3-1

சைரனுக்கும் இரைச்சலுக்கும் மத்தியில் பொலிஸ் தம்மைப் பிடிக்கவருவதாக பிச்சைக்கார குழந்தைகள் சிதறி ஓடிக்கொண்டிருக்க சனங்கள் உருண்டு பிரண்டு விழுந்து இரத்தம் சிதறி ஏறுபடிகள் சரிந்து விட்டதாக ஈச்சிட்டு அலைய ஸ்ரேசனை காலிபண்ணும்படி பொதுமக்களைக் கோரி குரல்கள் ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருக்க இவன் ஏறிய இரயில் ஸ்ரேசனைவிட்டு ஓடத்தொடங்கியது. இவன் நெருஞ்சடிச்ச உள்ளேபோக அவளும் பின்னால் வந்தாள்.

கொஞ்சம் செல்ல 'நான் சிரிக்க பதிலுக்குச் சிரிக்குது' என்று பக்கத்திலிருந்த அழகான குழந்தையைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி சொன்னாள் அவள். பிள்ளை தாயின் முதுகில் தொங்கும் பைக்குள் ஆடிக்கொண்டிருந்தது. அம்மா வாயில் கைவைக்க பிள்ளையும் வாயில் கைவைத்தது. இரண்டையும் பார்த்து ரசித்தபடி நின்றாள் அவள். அடுத்த ஸ்ரேசனில் சீரான கோட் சூட்டுடன் ஒரு ஜென்டில்மன் ரெயிலில் ஏறினார். கையில் எக்சிகியூட்டிவ் பாக்கும் பொக்கட்டில் பவுண்டென் பென்னும், பெரிய தொப்பையுமான அந்த அசல் ஜென்டில்மன் சீட்பிடிக்க எல்லாரையும் அடித்து நொருக்கி நெருக்கிக்கொண்டு புயலாக உள்ளே வந்தார். சீட்பிடிக்கும் குறியில் எதுவும் அவர் கண்ணில் படவில்லை. தாய்க்கும் பிள்ளைக்கும் பக்கத்தில் காலியான சீட்டில் தொப்பென்று குண்டியை இருத்தினார். ரெயில் ஒருதரம் ஆடி நின்றது. தொப்பை நெளிந்து புகக்கென்று இறங்கியது. அவர் தோளும் தொப்பையும் குழந்தையை இடித்ததில் அவரை ஒரு பார்வை பார்த்தாள் தாய். பதிலுக்கு ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு ஈவினிங் ஸ்டான்டர்டை எடுத்த அவரின் தோளில் பிள்ளை

கைபோட்டபோதுதான் குழந்தையை கவனித்தார். தள்ளவும் முடியாமல் எழும்பவும் முடியாமல் அசட்டுச் சிரிப்புடன் இருந்த அவர் ஸ்ராட்போடர் ஸ்ரேசனில் இறங்கினார். அவள் மூணி, உட்பட்ட அவரைவாசிச்சனம் இறங்கியது. எல்லோரும் அவளை முறைத்து முறைத்துப் பார்க்க அவள் மூணியை முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டு நடந்தாள். ஜென்டில்மன், அவள், மூணி மூவரும் பஸ்ஸ்டான்ட் தாண்டி சென்றுகொண்டிருக்கும்பொழுது ஆணையார் துரத்திக் கொண்டு இரண்டுபேர் ஓடி வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

துரத்திக்கொண்டு வந்தவனின் ஓட்டம் சீராயும் வேகமாயும் இருந்தது. தப்பி ஓடிக்கொண்டிருந்தவன் பிடிபடப்போறன் என்று தெரிந்ததும் கையிலிருந்த பையை போட்டுவிட்டு ஓடினான். ஆனால், துரத்தியவன் விடவில்லை. எட்டி ஜோக்கட்டில் பிடித்த பிடி தவறியது. துரத்தியவன் விடவில்லை. அடுத்த சந்தி தாண்டமுதல் தப்பியோடியவன் சரண்டரானான். இவர்கள் அவர்களை அண்மித்தபொழுது உன்ர கையைப் பிடிக்கிறன் பாபா உன்ர காலக் கும்பிடுறன் பாபா பையைத் தந்திட்டன் பாபா என்று உயிருக்கு உருகி உருகி கெஞ்சிக் கொண்டிருந்தான் தப்பி ஓடியவன். அவர்களைத் தாண்டி நடந்து கொண்டிருந்த ஜென்டில்மனுக்கு பொறுக்க முடியவில்லை. என்ன மயிருக்கு அவனை பிடிச்சுவைச்சிருக்கற நாயி என்று துரத்தியவனை முறைத்தார். அவர் அவனின் சீரான ஓட்டம் கண்டாரில்லை. சரியான நிறம் அவதானித்தாரில்லை. அவனின் பிட்யும் தெனாவெட்டான திமிர்ப்பும் உணர்ந்தாரில்லை. தொப்பையும் பவுண்டின் பேனயும் எல்லாவற்றையும் மறைத்தது. உன்ர அலுவலப்பார்த்துப்போ என்று அவன் கையைத் தூக்கினான். இவர் கைகலப்பில் தப்பி ஓடியவன் எக்கிகியூட்டிவ் பாக்குடன் மீண்டும் தப்பியோட, பெளண்டின் பேன் சதக் சதக் என்று நுணி உடய துரத்தியவன் வயித்திலும் நெஞ்சிலும் குத்தியது. பார்த்துக் கொண்டு நடந்து வந்து கொண்டிருந்த அவள் பாஞ்சு தொப்பையில் ஒரு உதைவிட்டாள். ஏதோ பிழையாக நடப்பதாக உணர்ந்து கொண்ட மூணியும் ஓடிவந்து அவர்களுடன் குதாகலத்தில் கலந்து கொண்டான். மூவருமாக ஜென்டில்மனை மொங்கிக் கொண்டிருக்கையில் பக்கத்திலிருந்த தடியை எடுத்து துரத்தியவன் ஜென்டில்மனை விளாசத் தொடங்கினான். கோபம் கொண்ட அவள் ஜென்டில்மனை விட்டு அவனை உதைத்தாள். மூணியும் அவளோடு சேர்ந்து கொண்டான். மூவரும் துரத்தியவனை மொங்கிக் கொண்டிருக்கையில் சைரன் சத்தம் கேட்டது. ஆளுக்கொரு பக்கம் பிரிந்து சிதறி ஓட இவன் கையைப் பிடித்து இழுத்து பக்கத்துத் தெருவில் நுழைந்து மெயின் ரோட்டில் ஏறி பார்க்குக்குள் புகுந்தாள் அவள்.

தன்னை வலேரி வலண்டினோ என்று அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டாள் அவள். வில்லியம் மூணியின் கையைப்பிடித்தபடி அவனைப் பற்றி நிறைய விசாரித்தார் வலண்டினோ. அன்றிரவு இருவரும் உறவு கொண்டனர்.

இதன் பிறகுதான் வலண்டினோ லூசியை மூணிக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். இதன் பிறகுதான் வலண்டினோ மார்த்தாவை லூசிக்கும் மூணிக்கும் அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அதன் பிறகுதான் வலண்டினோ மார்த்தாவுக்கு டாக்டர்களையும் பெரொபெசர்களையும் அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

இசையிலும் புகையிலும் மயங்கிக் கொண்டிருந்த மூணிக்கும் வால்தம்ஸ்ரோவில் பிச்சையெடுத்துக் கொண்டு திரிந்த லூசிக்கும் பிளாட் எடுத்துக் கொடுத்ததும் வலண்டினோதான். படிப்பறியாத மார்த்தாவுக்குப் பின்னால் வலண்டினோ மாபெரும் சக்தியாக இருந்து செயற்பட்டார் என்று இன்று பலர் கதைவிடுவதற்கு இவை முக்கிய காரணங்களாய் இருக்கின்றன. உண்மை வேறு. லூசியை வலண்டினோ சந்தித்தது வால்தம்ஸ்ரோ பஸ் ஸ்டாண்டில். லூசியின் கவிதா உணர்வில் உந்தி இழுக்கப்பட்டு வலண்டினோ தன்னை அவளோடு சேர்த்துக் கொண்டார். தன் பேருக்கேற்றபடி வலண்டினோ காதலுக்கு அடிமையானவர். விஸ்கி குடித்து கவிதை துப்பும் லூசி போன்றவர்களை தவிர்த்துப் போடும் வலிமை வலண்டினோவின் நெஞ்சுக்கில்லை.

லூசி தெளிவாயிருக்கும் பொழுதுகளில் மட்டும் மூணிக்காக மார்த்தாவுடன் சண்டை பிடித்தாள். லூசி உயர்மான தலைமயிர் ஒட்ட வெட்டிய, துணிந்து பொக்கிள் காட்டி ஜின்ஸ் போடக்கூடியவளுக்கு சிற்றிடை கொண்ட ஒருகாலத்து அழகி. பேனைகளைச் சப்பிச்சப்பி பல்லடியெல்லாம் மை நிறமாயும் உதட்டடியெல்லாம் கீறல் காயங்களாயும் இருக்கும் அவள் இன்று ஒரு பேயறைந்த முகத்தினள். பேனைகளைச் சப்பிச் சப்பி சேர்த்து வைப்பது லூசியின் ஒரே ஒரு பொழுதுபோக்கு. கவிதையில் தன் காதல் குறைந்தபொழுது தொடங்கிய இந்த பொழுதுபோக்கு எல்லாக் கட்டங்களிலும் அவளுக்கு துணையாயிருந்தது. லூசி ஒரு நல்ல கவிஞர். அருமையான காதல் கவிதைகளை அவள் பாடுவாள். முரட்டுத்தனமாக அவள் காதல் செய்யும் பொழுதுகளில் அவளது மென்மையான கவிதைகள் கட்டிலுக்கடியில் ஒழித்துக்கொள்ளும். மூணியும் மார்த்தாவும் உறவு கொள்வதை வர்ணித்து வர்ணித்து பாடியிருக்கிறாள். எப்படி லூசிக்கும் மார்த்தாவுக்கும் காதல் வந்தது என்று கேட்காதீர்கள். இரண்டு அறைக்குள் கனக்க இருந்திருக்கும். எல்லாத்தையும் யோசிச்சு யோசிச்சு எழுத ஏலாது. கிடைச்ச தகவல்கள் எல்லாம் லூசியை புத்திஜீவிகளுக்குள் வரையறுக்க போதுமானதாயில்லை என்ற ஒரு கருத்து மட்டும் குளிர்ச்சி தருவதாயுள்ளது. லூசியின் கதை முக்கியமானது.

1-4- லூசியின் கதை - மூன்றாம் முறை - 4-1

அவனுக்கு அந்த இடத்தின் பெயர் தெரியாது. அடிக்கடி குப்பைகள் காவித்திரியும் மனிதனுடன் 'சாங்கை'யில் குடியிருப்பதாக அவள் சொல்லுவாள். அங்கு தான் உலகப் புகழ் பெற்ற பணக்காரர்கள் வாழ்வதாக சொல்லுவாள்.

வலண்டினோ லூசியை வால்தம்ஸ்ரோ பஸ்ஸ்டாண்டில் கண்டுபிடித்தபொழுது அவள் ஒரு புகழ் பெற்ற பணக்காரனுடன் சேர்ந்து பிச்சை எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள் (பார்க்க படம்). அவள் வைத்திருப்பது அந்த பணக்காரரின் பிள்ளை. அன்று வலண்டினோ எடுத்த படம் இன்று பல இடங்களில் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது (இங்கு உட்பட).

உங்களுக்கு லூசியை ஏன் தெரியாது என்று எனக்குத் தெரியாது. இவளது கதை மொனிக்கா லுவின்ஸ்கியின் கதையைவிட இனிமையாயிருந்தும் உங்களுக்கு யாரும் அதைச் சொல்லவில்லை என்பது சோகமானது. எல்லாப் பெண்களின் கதைகளும் இனிமையானவைதான் (சிந்தனையோட்டம்!).

லூசி வால்தம்ஸ்ரோ தெருக்களில் கனகாலம் வாழ்ந்தவள். குடித்தபடியும் முடிந்த நேரங்களில் பிச்சையெடுத்தும் தெருவில் படுத்தும் இரவைக் கழித்து மூன்று வருடங்களுக்கு மேலாக பொழுது விட்டவள். அவள் தன் உடைகளைத் துவைப்பதேயில்லை. குளிப்பதில்லை. கறைபடிந்த உடைந்த பற்களைத் திறந்து கதைக்கையில் அவளது அழகு எப்பொழுதோ தொலைந்து போயிற்றென்று தெரியும்.

1-1

மார்த்தாவுக்கு நெருக்கமானவர்களில் சிறுவயதில் ஆண்குறியின் வரலாறு இல்லாத ஒரே ஒரு நபர் இந்த லூசி மட்டும்தான் என்பதைக் கவனிக்கவும். இறுதியில் அடித்து நொறுக்க வேண்டியிருந்தமைக்கும் இதுவும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். மார்த்தா லூசி ஒரு இருபாலுறவாளர் என்பதை ஒரு காலமும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. மார்த்தாவின் "பாலியல் விழிப்பு" என விமர்சகர்களால் வர்ணிக்கப்படும் புரட்சி ஒரு விபத்து. இருபாலுறவு பற்றி ஒரு மண்ணும் தெரியாது மார்த்தாவுக்கு. இது ஒரு மிகமிக முக்கியமான தகவல். மார்த்தாவின் தத்துவ லீழ்ச்சி என்று ஒன்று வருமானால் அது இங்கிருந்துதான் தொடங்கும். அவரது இருபாலுறவு பற்றிய விளக்கங்கள்தான் இன்றுவரையும் எல்லா விமர்சகர்களாலும் விளங்கிக் கொள்ளப்பட்டு பாராட்டுப் பெற்ற ஒன்றாக இன்றுவரை இருக்கிறது.

லூசியைத் தெரிந்த ஒருவரின் வாக்குமூலங்கள் இங்கு தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

லூசியை எனக்கு ஒரு பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு தெரியும். அவர்களின் பரம்பரைவீட்டை அவளது தகப்பனாரிடம் இருந்து வாங்கியபொழுதுதான் எனக்கு லூசி அறிமுகமானாள். அண்மையில் அவரது பிணம் தெருவில் கண்டெடுக்கப்பட்டதை தெரிந்து கொண்டேன். அவர் பட்டினியால் செத்துப் போனதையும் கண்டெடுத்தபொழுது உடம்பில் உடைகள் இன்றி உடல் ஐசாய் விறைத்துப் போயிருந்ததென்றும் அண்மையில் தெரிந்து கொண்டேன். போலிஸ்டேசனில் லூசி பிணத்து பெயர் வைத்த பொழுது பாதுகாப்பு அதிகாரிகள் தெரிவித்த விஷயங்கள் இவை.

எனக்கு லூசியின் தாயை நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. முதல் முதலாக அவர்கள் வீட்டுக்கு நான் சென்றபொழுது கதவோட்டைக்குள்ளால் பார்த்த பொழுது படிகளில் ஆடிஆடி இறங்கி வந்த கால்கள் மட்டும் எனக்குத் தெரிந்தன. அவள் அணிந்திருந்த இரவுடை இடமும் வலமும் துள்ளித் துள்ளி போய் வந்தது. அதன் அசைவை வைத்து அழகை மனது உருப்போட்டது. அவளால் எந்த ஆணையும் மயக்க முடியும் என்று எனக்குத் தோன்றியது. என்னைப் பொருத்தவரையில் உலகின் பேரழகிகளில் ஒருவர் அவள். நிலத்தில் இருந்து ஒரு அடி உயர பறப்பது மாதிரித்தான் அவள் உடம்பு மெதுவாக ஆடி ஆடி அசைந்து போகும். அவள் தரைக்கு ஒரு அடி உயர வாழ்ந்த ஜென்மம். மொத்தக் குடும்பமுமே அவளைச் சுற்றி இயங்கியது. அந்த வீட்டை வாங்க முதல் நானெடுத்த முயற்சி பலனளிக்கவில்லை. அவர்களும் விலைகுறைத்து குடுக்க மனமின்றி விற்கவில்லை. ஆனால், நான் என் சந்தர்ப்பத்துக்காக நீண்ட நாட்கள் காத்திருக்க வேண்டியிருக்கவில்லை.

திடீரென ஒரு நாள் முக்கால்வாசி இங்கிலாந்துப் பெண்களுக்கு இருக்கும் மார்புப்புற்றுநோய் அவளுக்கும் இருப்பதை டாக்டர் கண்டுபிடித்தார். N 4S க்காக மாசக்கணக்கில் காத்திருக்கவேண்டிய அவசியம் இன்றி அடுத்த கிழமையே அவர் செத்துப்போனார். லோக்கல் G.P, Dr. ராமச்சந்திரன் பயக்குளிரில் வீட்டுக்குள் பூட்டிக்கொண்டு கிடந்தார். லூசியின் தகப்பனிடம் இருந்து தப்பிக்கொள்ள கொஞ்ச காலத்தில் இடம்மாறிப் போயவிட்டார்.

குடும்பத்தைக் குலுக்கிய மரணத்தின் பின் கொஞ்ச நாட்களில் லூசியின் தகப்பன் இவான் என்ற பிரெஞ்சுக் கலப்புப் பொடியனைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தான். இவான் ஆங்கிலக் கலப்புடையவனாக இருந்தாலும் சரியான பிரெஞ்சுக்காரனாக இருந்தான்! வைனை முண்டி முண்டிக் குடிப்பான். லூசிக்கு வைனைக் கண்ணில் காட்டக்கூடாது. எல்லாவற்றையும்விட லூசிக்கு பிடித்தமான ஒரே ஒரு சாமான் விஸ்கிதான். அவர்களின் ஸ்டூடியோ அறையில் தங்கியிருந்த

இவான் ஒரு உண்மையான பிரெஞ்சுக்காரனாக லூசியுடனும் அவளது தகப்பனுடனும் ஒரே நேரத்தில் உறவு வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

மீண்டும் நான் அவர்கள் வீட்டைப் பார்வையிடச் சென்றபொழுது லூசி என்னை முதலில் வரவேற்பறைக்குக் கூட்டிச் சென்றாள். இரு விஸ்கிப் போத்தல்களும் கிளாசுகளும் இருந்தன. அசடு வழியச் சிரித்தபடி எனக்கும் அவளுக்குமாக விஸ்கியை ஊற்றி உபசரித்தாள். நான் வெட்கப்பட்டு மறுத்து பின் ஏற்றுக்கொண்டேன். அவள் கிளாசை வைத்துவிட்டு குசினியைக் காட்ட என்னை அழைத்து சென்றாள். அங்கு இன்னுமொரு கிளாஸ் விஸ்கி இருந்தது. படிகளில் ஒன்று படுக்கை அறையில் ஒன்று டொய்லற்றுக்குள் ஒன்று என்று எல்லா இடத்திலும் விஸ்கி கிளாசுகள் இருந்தன. கிளாசை எங்கு வைத்தனான் என்று மறந்துவிடுவதால் புதுசாக ஊற்றி எடுப்பதாகவும் மறந்துபோய் அங்காங்கு வைத்து விடுவதாகவும் அவள் விளங்கப்படுத்தினாள். ஒருவகையில் இது அவளுக்கு வசதியாகவும் இருந்தது.

மேல்வீடு காலியான ஒன்று என்று எடுத்துக் கொண்டேன். எனக்கு சந்தோசம் துள்ளிக் குதித்தது. வீட்டைக் குறைந்த விலையில் மடக்க முடிவெடுத்தேன். அடுத்த முறை பார்க்க வரும்பொழுது அருமையான விஸ்கிப் போத்தல்கள் ஒன்றிரண்டை அவளுக்கு அன்பளிப்புச் செய்ய முடிவு செய்தேன்.

அது ஒரு பெரிய வீடு. நான் வாங்கிய விலையிலும் மூன்று மடங்கு விலைக்கு அண்மையில்தான் விற்றேன். நான் நினைச்சிருந்தால் இன்னும் குறையக் காசுக்கு வாங்கியிருக்க முடியும்.

வீட்டை விற்றபிறகு அவர்கள் சிதறுண்டு போனார்கள். லூசி வால்தம்ஸ்ரோவில் பிச்சையெடுத்து வாழ்வதாக தெரிந்தபோது பாவமாகவும் கோபமாகவும் இருந்தது. லண்டனில் கொஞ்சக்காலம் இருந்தவர்களுக்கே தெரியும் 'பிச்சைக்காரர்களை ஆதரிக்க வேண்டாம் பிச்சைக்காரர்களை ஆதரிக்கவேண்டா என்று ஒரு நாளைக்கு பலதடவை எல்லா ரயில் நிலையங்களிலும் திரும்பத் திரும்ப அலுக்காமல் ஒலிபரப்புச் செய்யப்படுவது. சனம் சொல்வழி கேட்டால் லூசிக்கு இந்த நிலை வந்திருக்குமா?

1-2-2-1

மார்த்தாவும் வலண்டினோவும் சந்தித்த கதை இன்றுவரை மர்மமாகவே இருக்கிறது. வலண்டினோவோ மார்த்தாவோ இதுவரை அது பற்றி எந்த வரலாற்றுப் பதிவும் செய்திருக்கவில்லை. நண்பர்கள் மத்தியில்கூட அந்தக் கேள்வி வந்ததில்லை. அந்தப் பிரச்சினை பற்றி நான் ஆய்வு செய்து கொண்டு இருக்கிறேன். "மார்த்தாவின் தத்துவ உரையாடல்" என்ற எனது அடுத்த ஆய்வில் அதுபற்றி குறிப்பிட முடியும் என்ற நம்பிக்கையுள்ளது.

மார்த்தா ஸ்லோவ்ஸ்கி, லூசியை முதன் முதலாக சந்தித்தது வலேரியின் நண்பர் ஆச்சரின் வீட்டில். ஒதுக்குப்புறமாகவிருந்த ஒரு சந்தியில் இருந்த அவ்வீடு

பல அறிவுஜீவிகள் கூடுவதற்காக பயன்பட்டு வந்தது. அந்த வீடு ஒரு காட்டுக்குள் மூழ்கியிருக்குமாற்போல் ஏராளமான செடி கொடி மரங்களால் சூழப்பட்டிருந்தது. வாசலுக்கு முன்னால் கிவிப்பழங்கள் கொண்ட கூடை “எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்ற செய்தியுடன் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்த ரோட்டால் போய்வருபவர்கள் பலர் நம்பிக்கையில்லாமல் அக்கிவிப்பழங்களைத் தொட்டு ஏமாற மனமின்றி கண்டுங்காணாமல் போவதால் அக்கூடையில் எப்பொழுதும் கிவிகள் வற்றாமல் இருந்து வந்தது. தெருவோரமாக இருந்த ஜன்னல்களில் துணுக்குச்செய்திகளும் ஜோக்குகளும், உரையாடல்களும் படங்களும் ஒட்டப்பட்டிருந்தது. கூரையிலிருந்து விதம் விதமான பொம்மைகள் தெடிங்கிக் கொண்டிருந்தன. சுவர், சுவரெழுத்துக்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்வப்பொழுது பல்வேறு வர்ணங்களில் கிறுக்கப்பட்டுக் கொண்டேயிருந்த சுவரும் மதிலும் அவ்வீட்டை அந்த வீதியில் தனியாக்கிக் காட்டி நின்றன.

வீட்டுக்குள் எல்லாம் தலைகீழாய் இருந்தது. வீடு முழுக்க அனார்க்கிசத்தின் குறியீடுகள் நிறைந்து கிடந்தது. விருந்தனர் அறையில் கதிரைகள் தலைகீழாய் சுவரை ஒட்டி அறையப்பட்டு பலகை அடிக்கப்பட்டிருந்தது. பல்வேறு வித உடல் உரையாடல்களுக்கு ஏற்றவகையில் அக்கதிரைகள் நிலைப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. நடுவில் பெருவெளி. மயங்கி விழுந்தால் மண்டை உடையாதபடிக்கு நிலத்தை மெத்தை நிரப்பியிருந்தது. விதம்விதமான விஸ்கிப் போத்தல்கள் பியர்கள் ஒரு மூலையில் குவிக்கப்பட்டிருந்தது. நீர் வர்ணத்தில் யாரோ ஒரு குழந்தைகீறி இருந்த படம் - பிரம்மாண்டமான படம் ஒருபக்கச் சுவரை மறைத்துக் கொண்டிருக்கிருந்தது. மற்றபடி சுவர்கள் எங்கும் வர்ணங்களும் எழுந்தமானத்துக்கு ஒட்டப்பட்டிருந்த படங்களும் எழுத்துக்களும் நிரம்பிக் கிடந்தது.

பிலிப் வரவேற்றார். அவளின் குட்டிக் கைகளிலும் கண்களிலும் முத்தமிட்டார். ஆட்டிற்காக நெருப்பைக் கொழுத்திவிட்டு அவர்கள் கதைக்கத் தொடங்கினார்கள். மார்த்தாவுக்குச் சொல்ல ஒன்றுமில்லை. பிலிப் அவ்வீட்டின் நடைமுறைகளை வரிசையாக விளங்கப் படுத்தினார்.

கொஞ்ச நேரத்தில் ஒவ்வொருவராக வரத்தொடங்கினர். எல்லோரும் படித்துக் கிழித்தவர்கள். எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், இசைக்கலைஞர்கள், ஆய்வாளர்கள் எல்லோரும் மென்மையாக கதைத்தபடி காலில் செருப்போ சப்பாத்தோ இன்றி வெறுங்காலுடன் நடமாடினர்.

“பாட்டியின் வாக்குமூலத்தின்படி டேவ் ரைசின் பிறப்பு” என்ற டேவ் ரைசால் அண்மையில் எழுப்பப்பட்ட குறுங்கதையைப்பற்றி அவர்கள் விவாதிக்கத் தொடங்கினர். “1957 ல் சட்டத்துக்குப் புறம்பான முறையில் குருதியுடனும் றணத்துடனும் வெளியே வந்த அது ஒரு பொடியன் என்றனர். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை டேவ் ரைஸ் ஒரு ஆணாகத்தான் அறியப்பட்டு வந்துள்ளான் - கவனிக்க பெண்ணாக அல்ல - இன்றும்

ஆணாகத்தான் அறியப்படுகிறான் என்று தொடங்கும் அவர் கதை அவனைப் பற்றிய வதந்திகளைச் சொல்லிக்கொண்டு செல்கிறது. எல்லோருடைய கருத்துக்களாலும் கதைகளாலும் மார்த்தா உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். பல்வேறுபட்ட உணர்ச்சி செயற்பாடுகளுக்கு அவர்கள் சொற்கள் வைத்து வார்த்தை அமைத்து மொழிவடிவம் கொடுப்பது மார்த்தாவுக்கு புதினமாக இருந்தது. அதன் ஒவ்வொரு நுணுக்கங்களையும் வெளியில் இருந்து உள்வாங்கக்கூடியதாகவிருந்தது அவருக்கு. மொழிப் பிரச்சனையும் மொழியாடலின் பின்னாலிருக்கும் சமூக உரையாடலும் அவரது மிகச் சாதாரணமான அவதானிப்புக்களில் இருந்து பிறந்தவை.

முதன் முதலாக மார்த்தாவைச் சந்தித்தது பற்றி பலர் பல்வேறு விதமாக எழுதியுள்ளனர். "ஸ்யோ கானின் நினைவுகளுக்கு" என்று டொன் வெப்பால் எழுதப்பட்ட முதலாவது பிரதியின்படி பின்வருவனவற்றை தொகுத்துள்ளேன். சியோ கான் என்று அவர் குறிப்பிடுவது மார்த்தாவைத்தான். Dedicated to the memory of chio khan என்ற பிரதியை படிக்க விரும்புவர்கள் மார்த்தா பற்றி அண்மையில் வெளிவந்த தொகுப்பைப் படிக்கவும். இணையவலையிலும் தகவல்கள் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன. இங்கு நன்றியுடன் சில பகுதிகள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

உனக்கு சொடோமி கூடப் பிடிக்காதா என்று சூக்கர் மார்த்தாவை ஆச்சரியத்தோடு கேட்டார். லூசி பெரு மூச்சு விட்டுக் கொண்டாள். பேசிக்கொண்டே தன்னை நிர்வாணப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார் சூக்கர். டேவ் தன் மனைவியைக் கூட்டிவரவில்லை என்பதில் சூக்கருக்கு பெரிய வருத்தம்தான். சொடோமிக்கான நல்ல மூட்டில் இருப்பதாகக் கூறிக்கொண்ட சூக்கர் டேவைக் குறை சொன்னார். சாப்பாட்டு மேசையில் உணவில் கவனமாகவிருந்த டேவ் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார். சாப்பிட்டபடியே, சாப்பாட்டு மேசை அடியில் இருந்தவர்கள் "பின் தனிமனித பாலியல் தொடர் பாடல்களைத்" தொடங்கினர்.

சூக்கருக்கு ஈரானில் காதல். அவர் ஒரு ஈரானிய ஆய்வாளர். எல்லாப் பல்கலைக் கழகங்களுக்கும் அவர் பெயர் பிரசித்தம். அடுத்த மிக முக்கிய நபர் நபகோவ். ஈரானிய அறிஞர் இல்லை. ஆனால் அவருக்கு ஈரானில் கொள்ளை ஆசை. ஈரானில் குழந்தைகளுக்கு ஒன்பது வயசு வந்த உடனேயே சட்டப்படி உறவு கொள்ளமுடியும். திருமணம் செய்துகொள்வதன் மூலம் அவளை இலகுவில் உரிமைக் கொள்ளலாம். அவர்கள் வயசு வந்து பெரியவர்களான பின் கண்ணை மூடிக்கொண்டு விவாகரத்துச் செய்யலாம். மீண்டும் ஒன்பதுக்கும் பதினாலுக்குமிடையிலான ஒரு குழந்தையைக் கட்டிக் கொள்ளலாம். எல்லாவிதத்திலும் அருமையான நாடு ஈரான் என்று ஜோக்கடிப்பார் அவர். நபகோவ்தான் மார்த்தாவை தொடர்பாடலுக்கும் உரையாடலுக்கும் இழுத்து வந்தார். மார்த்தாவுக்கு சொடோமி, ஸ்ருவாமிஸ், மச்சோசிஸ் என்று ஒரு சொற்களும்

தெரியாது. ஆனால் அவள் தன் தொடர்பாடலையும் உரையாடலையும் தொடங்கியபின் அனைவர் கவனமும் அவள்பால் திரும்பியது. அன்பே உன் கதையென்ன என்று அவளிடம் ஒடோடி வந்தனர். லூசி பொறாமையில் மார்த்தாவின் முதுகில் தலையை தேய்த்துக் கொண்டாள். அடுத்தக்கட்ட புகை விளையாட்டுக் போகு முன்பு வழமைக்கு மாறாக எல்லோரையும் அமைதியாக மார்த்தாவைக் கேட்டனர். மார்த்தாவின் அலையில் இருந்து விடுபட்டு மிருதுவான தன் குரலில் நபக்கோவ் கருத்துக்களை வைக்கத் தொடங்கினார். அவர் வெளியிட்ட புகழ் பெற்ற புத்தகத்திலும் இது இடம் பெற்றுள்ளது (விளாதிமிர் நபகோவ், பக் 19,20. பென்குயின் புகல்). அதன் தழுவல் பின்வருமாறு.

“எல்லாக் குந்தைகளிடமும் எனக்கு மரியாதையுண்டு. அவர்களுடைய தூய்மையில் கள்ளங் கபடமற்ற தன்மையில் எல்லாவற்றிலும் எனக்கு மரியாதையுண்டு. சில பிசாசுக் குழந்தைகளும் உண்டு. அவர்களது மங்கிய கண்களையும் தெளிந்த உதடுகளையும் நீ பார்ப்பதை அவர்கள் பார்த்தாலே சரி, பத்து வருட ஜெயில் தண்டனை உனக்கு நிச்சயம்..... குழந்தைப் பெண்கள் பற்றி யாருக்கும் ஒன்றும் தெரியாது. பத்து வயதுக்குள் மலரும் முலைகொண்ட மார்பு வளரத் தொடங்கி விடுகிறது. பூபிக் மயிர்கள் 11-12 வயதில் முளைக்கத் தொடங்கிவிடும்.

டார்லிஸ், இது ஒரு சாதாரண விளையாட்டு. புத்தகத்துக்குள் மூழ்கிக் கொண்டதுபோல் வாங்கிலில் இருந்து கொண்டு எனது மிகச் சிறந்த நடிப்பில் நான் கிறங்கிக் கிடந்து சில்லுச் சப்பாத்து பூட்டி ஓடித் திரிந்து விளையாடும் சிறாரை ரசிப்பேன். அவர்கள் விளையாடிக் கழிப்பது அருமையான ஒரு காட்சி. ஒரு நாள் ஒரு சின்ன அழகு தன்காலை நானிருந்த வாங்கில் தூக்கிவைத்து என் தோளில் ஒரு கைவைத்தபடி தன் சப்பாத்தைச் சரிபண்ணியது. நான் சூரியனில் கரைந்து போனேன். இன்னொரு முறை சிவப்புத் தலைமுடி பாடசாலைப் பெண் என்னில் உரசிக் கொண்டு மெற்றோவில் கூடப் பயணித்தாள். இதுபோல் ஏராளமான சம்பவங்களை என்னால் வரிசைப் படுத்தமுடியும்..... இந்த நேரங்களில் ஒரு சின்னப் பெண்ணால் அழிந்து போவதில் ஒரு தவறும் இல்லை என்று எனக்கு நானே சொல்லிக் கொள்வேன். எல்லா இடங்களிலும் பெண்களை குழந்தைப் பருவத்தில் கூாதலித்துப் புணர்ந்துதான் வந்திருக்கிறார்கள். இங்கிலாந்தின் Children and young Persons Act 1993 ல் 'girl - child' என்ற சொல்லை எட்டிலிருந்து பதினாலு வயதுக்குட்பட்ட பெண் என்றும் பதினாலில் இருந்து பதினேழு வயதுப் பெண்களை இளம் பெண்கள் என்றும் பெண்களுக்கு வயதுக்கேற்றபடி உரைவிலக்கணம் சொல்கிறது, அமெரிக்காவில் இன்னும் திறம். 'Massacchsetes -ல் 'Wayward child' என்பதன் மூலம் ஏழில் இருந்து எழுபது வயதுக்குட்பட்ட பெண்களை குறிக்கலாம்.

வரலாற்றில் எத்தனை மன்னர்கள் குழந்தைகளை மணந்துள்ளனர். இன்றைக்கும் இந்தியாவில் பெண்கள் பூப்படைய முதலே கலியாணம் செய்து

கொள்கிறார்கள். அவர்களது தெய்வம் ராமன் சீதையை மணந்து கொண்ட பொழுது சீதைக்கு வயது ஐந்து. Dake தன் Beatrice ஐக் காதல் கொண்ட பொழுது அவளுக்கு வயது ஒன்பது. இதுபற்றி யாருக்கும் கவலையில்லை.”

(நன்றி : நபக்கோவ்)

இவ்வாறு பொரிந்து தள்ளிக் கொண்டே போனார் நபக்கோவ். அடுத்தமுறை தனக்காக அவரது குழந்தையைக் கூட்டி வரும்படி மார்த்தா கேட்டுக் கொண்டார். ஏற்கனவே குழந்தை உள்ள பெண்களைத்தான் தான் மணந்து கொள்வதால் அதில் ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை என்று தெரிவித்துக் கொண்டார் நபக்கோவ்.

மார்த்தாவை தம்மோடு சேர்த்துக் கொள்வதில் எல்லோரும் முண்டியடித்துக் கொண்டனர். புகை விளையாட்டு தொடங்கியது. புளோபாக் அல்லது திரும்பி ஊதுதலில் மார்த்தா மயங்கி விழுந்தார். கனபியை இழுத்து கதிரைக்கு மறுபக்கம் இருப்பவர்களின் வாய்க்குள் பாய்ந்து ஊதுவேண்டும். மற்றவர் மயங்கி விழும்வரை இந்த இழுத்து ஊதுதல் நடைபெறும். ஒரு இழுவையில் இருவருக்கு இன்பம் என்ற சிக்கனம் பேனப்பட்டது. இவ்விளையாட்டில் அழுத்தி ஊதுவதால், விசையோடு கனபியை உள்வாங்குபவர்தான் முதலில் மயங்கி விழுவார். அவர்கள் விளையாடும் இன்னுமொரு விளையாட்டு மழை ஒழுக்கி அல்லது புகைபோக்கி இழுத்தல் என்பதாகும். புகைபோக்கியின் நுனியை அல்லது மழை ஒழுக்கியின் நுனியை அடைத்து கீழே கனபியை எரித்து எரித்து புகையால் நிரப்பி விடுவார்கள். பின்பு அதற்கொரு வயர்கணக்கன் கொடுத்து ஆதி அராபியர் ஓயின் குடிப்பது போல் இழுத்து இழுத்து தள்ளுவார்கள். புகை அறை என்று தனியாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் அறைக்குள் இது நடக்கும். அறை புகையால் நிரம்பி எல்லோரும் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு மயங்கி விழும்வரை விளையாட்டுத் தொடரும். இவர்கள் ஒருகாலமும் ஊசி பாவித்ததில்லை.

அண்மையில் கனபியை தடை செய்யப்போவதாக ஆன் விடிக்கம். M.P. அடித்த ஜோக்கில் அளவுக்கதிகமாக சிரித்தது இவர்களாகத்தானிருக்கும். சுக்கராவ் பி.பி.சிக்கு கொடுத்த பேட்டியில் ஆன் விடிக்கத்தை சுக்கு நூறாக கிழித்துத் தள்ளியிருந்தார்.

புகையறையில் மணித்தியாலக் கணக்காக சில வேளை நாட்கணக்கில் மயங்கி கிடந்தவர்களுக்குத்தான் அந்த அருமை தெரியும். நூறு பவுண்டுகள் அபாராதம் கட்டும்படி கேட்டும் ஆன் விடிக்கம் தன் வாழ்நாளில் ஒரு நாளும் கனபியை ரசித்ததில்லை பாவம்.

இதுபோன்ற எத்தனையோ வகை வகையான புகை விளையாட்டுக்களை அவர்கள் விளையாடுவார்கள். அன்று மார்த்தாவைக் குதூகலிப்பதற்காக அவளைத் தம் காமதூத்திர அறைக்கு இட்டுச் சென்றனர். அந்த அறை முழுவதும் காம தூத்திர

சித்திரங்களும் மாலைகளும் கூரையில் பொங்கு தாமரையுமாகவிருந்தது. குகை போன்ற அந்த அறை ஒரு சன்னியாசியின் குடில் போன்று இருந்தது. மார்த்தா கற்றுக்கொண்ட கலையும் சொற்களும் அவளைத் தூண்டில் போட்டது. ஒரு சில மணி நேரங்களில் அவர்கள் அனைவருக்கும் அவள் மீண்டும் புதியவள் ஆனாள்.

இங்கு ஒரு நல்ல செக்ஸ் சீனை எதிர்பார்க்கும் உங்களுக்கு ஏமாற்றத்தைத்தான் தர முடியும். காமதூத்திராவின் மரபான உறவாடல் மார்த்தாவுக்குத் தெரியாது. இனி உங்களுக்குக் கற்பனை செய்வது இலகுவாயிருக்கும்.

1-2-2-1

உன் பாதத்தைக் கொஞ்சறேன். இன்னும் இன்னும் சொல்லித்தாவென்று மார்த்தாவின் காலடியிற்கிடந்தனர். மார்த்தாவென்ற விலாசமற்ற அந்த உயிர் கிளர்ந்தெழுந்தது. அறிவுஜீவிகளின் அறிவுஜீவிதத்தின் நுண்மைகள் தன்மைகளை உணர்ந்தாய்ந்து, உய்த்தறிந்த அவ்வயிரி தன்னிலைச் சிதைப்பை தத்துவார்த்தப் பாணியில் தொடங்கியது. லாசி மற்றும் வலேரியின் இடம், வலக்கை உதவிகளுடன் இவ்வாறுதான் மார்த்தா என்ற மாமனிதம் இவ்வுலகுக்கு கிடைக்கப் பெற்றது.

என்றைக்கு லாசி முதன்முதலாக அவ்வீட்டுக்கு வந்தாளோ அன்றைக்கே அவள் பிச்சையெடுப்பதை விட்டாள். என்றைக்கு முதன் முதலாக மார்த்தாவை சந்தித்துக் கொண்டாளோ அன்றைக்கு மீண்டும் கவிதை எழுதத் தொடங்கினாள். பேனைகளைச் சப்பி சப்பிச் சேர்ப்பதை மட்டும் ஒரு நாளும் அவள் விடவில்லை. “என் இனியவளே இன்னும் கொஞ்சம் நீ முயற்சி. பென்னம் பெரிய கனவுளை விழுத்தி” என்று அவள் பாடுவாள். வெக்கிச் சிவந்த முகத்துடன் லாசியை மார்த்தா கொஞ்சி விடுவாள்.

உண்டபின் உறவாடலுக்காக மேசையை துப்பரவு செய்வதில் இருந்து, புகை அறை, காமதூத்திர அறைகளைத் தயாரிப்பதுவரை அனைத்து வசதிகளையும் செய்பவளாக அவ்வீட்டில் பலகாலம் அவள் செலவழித்தாள். புத்தக அறையில் அவளுக்கு வலண்டினோ பல இரவுகளைச் செலவு செய்தார். வலண்டினோவும் லாசியும் மார்த்தாவைச் சுற்றிச் சுவராக இருப்பதால் மார்த்தாவின் தத்துவப் பிறப்பு பற்றி - அதன் அதர்க்க நிலைப்பாடு பற்றி ஆய்வு செய்ய முடியவில்லை என்று இன்று கூறப்படுகிறது. ஏராளமான விமர்சனங்கள் இது பற்றி வந்துள்ளன. மார்த்தாவின் வரலாற்றை பயன்படுத்திக் கொண்டு வலேரி அரசியல் செய்வதாகவும் விமர்சனங்கள் வந்ததுண்டு. விசயங்களை நுணுக்கமாக பார்ப்பவனுக்கு இதன் உண்மை புரியும். உதாரணத்துக்கு மார்த்தாவின் பின்வரும் சொல்லாடலை எடுத்துக் கொள்வோம்.

“ஒட்டி உறவாடி ஒக்கிசனாய் ஒன்றாகி ஒரு Reactive Society என்று டார்வினை வளர்த்து - விரிந்து கீலியமாய் விளைந்தபடி விடுதலையாயிருக்கும் neutral society

பற்றி விஞ்ஞான விளக்கங்களை வெளிக்குள் தொலைத்துக் கொண்டிருக்கும் சிலியங்களில் ஒரு சிலியமாய் சாவோம்.”

மேற்படி அங்க மொழியை தமிழில் மொழி பெயர்த்தால் பிசாசுகளுக்குப் பயந்து வாழும் பிள்ளைகளை நோக்கித்ததாகும். இருப்பினும் ஒரு மண்ணும் தெரியாத மார்த்தாவுக்கு Reactive ம் சிலியமும் எப்படித் தெரிய வந்தது என்ற கேள்விக்கு பதில் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்.

உண்மையில் மார்த்தாவுக்கு சிலியம் Reactive முதலான சொற்களுக்கான உண்மையான அர்த்தம் தெரியாது. அச்சொற்களை அவர் அகராதியில் இருந்து பொறுக்குவார். மார்த்தாவுக்கு மிகமிகப்

பிடித்த புத்தகம் அகராதிதான். மணித்தியாளக் கணக்கில் அகராதியில் இருந்து சொற்கள் பொறுக்குவார் அவர். தனது சொந்த அர்த்தத்தில் அவற்றைப் பாவித்துக் கொள்வான். மனித குலத்திடம் அவர் புதிய புதிய சொற்களைக் கண்டு பிடிப்பதை பொழுதுபோக்காக்கிக் கொண்டார். நியூரோன் என்று சொன்னால் மார்த்தாவுக்கு வாறான் என்று விளங்கினாலும் விளங்கும். மார்த்தாவின் மொத்தமும் மொழியின் பலமின்மையிலும் கருத்தின் பொய்மையிலும் தங்கியுள்ளது. இதனால்தான் அவரது தத்துவ விசாரங்கள் சுற்றிச் சுற்றி சப்பற்ற சொல்லுக்குள் நிற்பவையல்ல. காலப்போக்கில் தன் 'பாக்' அடையாளத்தை துடைத்தெரிந்தார் மார்த்தா. இதொரு

மிகப்பெரிய புரட்சி. இன்று வரையும் பலராலும் உள்வாங்க முடியாமல் இருக்கும் சிக்கல் அது. அவரது தத்துவ உரையாடல்கள் மீண்டும் புதிய விளக்கங்களுடன் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

நவீன முறையில் அவரது தத்துவங்கள் மூணியின் அடிப்படையில் விளக்கப்படுகின்றன. மூணி என்றால் ஆங்கிலத்தில் காற்சட்டையை இறக்கி குண்டியைக் காட்டி பழிப்புக் காட்டுபவன் என்று அர்த்தம். மூணிக்கும் லூசிக்கும் மார்த்தாவுக்கும் ஏதோ வகையில் நட்பு மலரத் தொடங்கிய பொழுதில்தான் அவர்கள் சேர்ந்து வாழத் தொடங்கினர். மூணிக்கு அவர்களோடு இருப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. மார்த்தாவுக்கு அவன் அசைவுகள் பரிமாணங்கள் எல்லாம் தெரியும். மூணி தன் பெயருக்கேற்றபடி வாழ்ந்தவன். மொத்த நியாயங்களுக்கும் நிறுவன செயல்களுக்கும் குண்டி காட்டி வாழ்பவன் மூணி.

மூணியை முதலாவது புத்தகத்தில் மொழி பெயர்த்துத் தள்ளியிருக்கிறார் மார்த்தா. நுணுக்கமாக ஆய்பவர்களுக்கு அது வெளிச்சமாய்த் தெரியும். இருந்தல் இல்லாதவர்களுக்கு அப்பால் 'சுய நிலைப்பாட்டின்' மனித சாத்தியங்களின் எல்லைகளைத் தொடுவது அப்புத்தகம். ஒவ்வொரு அத்தியாயங்களும் மூணியின் ஒவ்வொரு இயல்புகளுக்கு விளக்கம் தருவதாக இருப்பதை அவதானிக்கலாம். இதன் காரணமாகத்தான் மூணியை லூசியுடன் சேர்த்து அறிமுகப்படுத்த வேண்டியுள்ளது. உதாரணத்துக்குத் தவிர மனிதம் பற்றிய அவரது ஆய்வுகளை எடுத்துக் கொள்ளலாம். எல்லா விதிகளினதும் விதிவிலக்குகளைத் தூக்கி வைத்து அதன் பின்னணிகளையும் அந்த விதி விலக்குகளே விதியாக வாழும் உலகத்தையும் கட்டி உடைத்து கட்டி உடைத்து பிரமிக்க வைக்கிறார் மார்த்தா.

அவளுக்கு இந்த பிரமிப்புகள் ஒன்றும் தெரியாது. அவளுடைய பிரதியை வைத்துக் கொண்டு நாம் தருவித்துக் கொள்பவை இவை. அவளுடைய பிரதியையும் அவளையும் இன்னுமொரு பிரதியாக்கம் செய்தலின்போது தத்துவத்திற்கு கிடைத்த பொக்கிசங்களாக இவை கருதப்படுகின்றன.

மார்த்தா ஸ்லோவ்ஸ்கி பற்றி அண்மையில் அதிகம் தகவலை லூசி வெளியிட்டாள். மார்த்தா பிள்ளை பெற்றுக் கொள்ள ஆப்பிரிக்கா போயுள்ளார் என்பதே அந்த அதிர்ச்சிச் செய்தி. மார்த்தா ஆறு ஏழு தடவை கர்ப்பமாயிருந்து கஷ்டப்பட்டு கலைத்திருக்கிறார். இந்தத் தடவை கலைக்க வேண்டாம் என்று மார்த்தாவின் உடல்நலம் கருதி டாக்டர் மறுத்து விட்டார். அதனால் குழந்தையை பெற்றுக் கொள்ள ஆப்பிரிக்கா போய் விட்டார் என்ற செய்தியை ஒருவருமே நம்பவில்லை. லூசியே அதுபற்றிச் சந்தேகிக்கத் தொடங்கி விட்டாள்.

லூசியின் இந்த அதிர்ச்சி வயித்தியத்துக்குப் பின் எங்கெங்கெல்லாமோ தேடியும் மார்த்தா கிடைக்கவில்லை. இருப்பினும் லூசியை ஒருவரும் ஏற்றுக்

கொள்ளவில்லை. பிறயன் Supreme form of submission என்ற புகழ்பெற்ற புத்தகத்தை எழுதியவர். மார்த்தா இல்லாமல் தன்னால் இந்தப் புத்தகத்தை எழுதியிருக்க முடியாது என்று அப்புத்தகத்தை மார்த்தாவுக்கு அர்ப்பணித்தார். மார்த்தாவின் கால் நுனியில் இருந்து உச்சம்தலைவரை ஒவ்வொரு அணுவும் தனக்கு மனப்பாடம் என்று சொந்தம் கொண்டாடுபவர் அவர். மார்த்தாவின் மூத்திரம், பீயின் வாசனை. அதன் ரசனை, எல்லாம் கூடத் தெரியும் என்று பப்ளிக்காகச் சொல்பவர் அவர். ஆடம்ஸ் இதுகள் எனக்கும் தெரியும் என்று வாய்திறக்க முதல் எனக்கு அவள் குடல் வரையும் தெரியும் என்று எல்லார் வாயையும் அடக்கியவர். அவரது கணிப்புப்படி மார்த்தா கடத்திச் செல்லப்பட்டிருக்க வேண்டும். அல்லது அவரை ஒளிந்து கொள்ளும்படி யாரோ பிளாக்மெயில் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது அவரது கருத்து. வலேரியும் ஒரு காரணமாயிருக்க முடியும் என்றும் குற்றம் சாட்டியுள்ளார் அவர். மார்த்தாவின் புகழ் விரியத் தொடங்கிய நாளில் இருந்து அவரது எதிரிகள் பெருகிக் கொண்டே இருந்திருக்கிறார்கள். இது அவர் எதிரிகள் வேலைதான். அரசாங்கம் வேணுமெண்டே கண்ணை மூடிக் கொண்டுள்ளது. லூசி அரசாங்கத்துக்குச் சேவை செய்து பிழைக்கப் பார்க்கிறார் என்று பிறயன் பொரிந்து தள்ளியிருக்கிறார்.

மார்த்தாவை அறிமுகப்படுத்துவதற்காக நான் செய்த ஆய்வுகளின்படி லூசியின் கருத்துக்களை சுமமா தள்ளிவிட முடியாது என்பது எனக்குத் தெரியும். உன்னைச் சமைத்துச் சாப்பிடாமல் விடமாட்டேன் என்ற வெருடுக்கெல்லாம் பயந்து போபவர் அல்ல மார்த்தா என்பதும் தெரியும். இருப்பினும் எதிரிகளை குறைத்து மதிப்பிடாமல் நான் என் கருத்தையும் வைத்தேன்.

தனது நாடகத்தை எழுதி முடித்த கையோடு கலைஞர்களுக்கும் நெருங்கிய நண்பர்களுக்கும் ஆச்சர் ஒரு பார்ட்டி கொடுத்திருக்கிறார். ஒரு சூப்பர் பார்ட்டி. நானும் போயிருந்தேன். எனக்கு உலகம் தெரிந்த காலம் முதல் எல்லாவகை உணவு வகைகளை உண்டிருக்கிறேன். அதன்படி நான் ஆச்சர் வீட்டில் உண்டது மனிதமாமிசம் என்ற ஒரு சந்தேகம் எனக்குண்டு. சூப்பில் கிடந்த எலும்புகள் மனித எலும்புகள் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் லூசியைப்போல் நானும் நன்றாக வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டேன். அந்த விருந்தில் கலந்து கொண்டவர்களில் நான் மட்டும் இந்த அவதானத்தை செய்ததாக அவர்கள் பொறாமைப்பட்டதாலும் இருக்கலாம். இருப்பினும் அவரது மர்மமான மறைவு கொஞ்சக் காலத்துக்கெண்டாலும் மர்மமாகவே இருப்பதைதான் நான் விரும்புகிறேன்.

கடைசியாக கஷ்டப்பட்டு இவ்வளவு நேரமாக என் குறியைப் பிடித்தபடி இருக்கும் நண்பர்களுக்கு :- உங்களுக்கு பழகிப் போயிருக்கும். விடவேண்டிய அவசியமில்லை. நானொன்றும் கட்டாயப்படுத்தவில்லை.

உன்னத சங்கீதம்

சாரு நிவேதிதா

Notes on skiing and Zen Buddhism என்ற என்னுடைய நாவல் எழுதுவதன் நிமித்தமாக அப்போது நான் இமயமலைகளில் அலைந்து கொண்டிருந்தேன். லஹொளல் ஸ்பித்தியிலிருந்து கிளம்பி திபெத் சென்று மீண்டும் லஹொளல் ஸ்பித்திக்கே திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். வழித்துணையாக வந்தவள் காமினி. இமாசல பிரதேசத்தின் பூர்வகுடியைச் சேர்ந்தவள். கூடவே கலான்ஸாகிலின் புத்தகங்கள். இது பற்றி இந்தக் கதையில் இவ்வளவு தான் சொல்லமுடியும். மற்ற விவரங்கள் அனைத்தையும் Notes இல் பார்ப்போம். ஆனால் அந்தப் பயணத்தில் நான் சந்தித்த ஒருவரைப் பற்றி இங்கே குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. ஏதோ ஒரு மடாலயத்தை நோக்கி கால் நடையாகச் சென்று கொண்டிருந்தார் அந்த புத்த பிக்கு. சில தினங்கள் நாங்களும் அவருடனே பயணம் செய்ய நேர்ந்தபோது ஓய்வுக்காக ஒரு இடத்தில் முகாமிட்டோம்.

ஒரு நாள் மதியப் பொழுது, திக்குத் திசையே காண முடியாதபடி எல்லையற்றுப் பரந்து விரிந்திருந்தது பனிப்பாலை. எனக்குள் வாக்கனரின் Rhine Journey ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. பெருக்கெடுத்தோடும் காட்டாற்று வெள்ளமாய் என் நாடி நரம்புகளிலெல்லாம் பரவிப் பெருகி ஓடிய அந்த இசையினூடே 'ஏலீ! ஏலீ! லாமா சபக்தானி' என்ற கதறல் ஒலி கேட்டது. திடுக்கிட்டு கண்களைத் திறந்தேன். பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார் புத்தபிக்கு.

'ஏன் ஐயா, கடவுள் நிஜமாகிலுமே உண்டா?' எனக் கேட்டேன்.

'குருல்லோ சிந்து கியனுவ' என்றார் பிக்கு.

பொருள்? புன்சிரிப்பே பதிலாக வந்தது.

சென்னைக்குத் திரும்பிய பிறகு நான் பணிபுரியும் பத்திரிகை, நேரடிச் செய்திகளை சேகரிப்பதற்காக என்னை கொழும்புக்கு அனுப்பியது. அங்கே சிங்களமொழி காதில் விழுந்தபோது அந்த புத்த பிக்கு சொன்ன வார்த்தைகள் மனதில் அலைந்தன. ஒரு சக சிங்களப் பத்திரிகையாளரிடம் அவ்வார்த்தைகளின் பொருளைக் கேட்டேன். 'குயில் பாடிக் கொண்டிருக்கிறது,' என்றார். பொருள் தெரிந்த பிறகு குழப்பம் இன்னும் அதிகமானது. இதற்கும் கடவுளுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அந்த பிக்குவின் பெயரைக்கூட தெரிந்து வைத்துக் கொள்ளாமல் போனோமே என்று நொந்து கொண்டேன். அதன் பிறகு எனது அன்றாட அலுவல் மும்முரத்தில் இதை மறந்து போனேன். என் பணியின் ஒரு கட்டம் சிங்கள ஜாதி அமைப்புகளைப் பற்றி ஓரளவேனும் தகவல் சேகரிப்பதாக இருந்தது. அதன் பொருட்டு கொழும்பு பல்கலைக் கழகத்தின் சமூகவியல் பேராசிரியர் திரு.டயஸ்

பண்டாரநாயக அவர்களைச் சந்தித்தேன், சிங்கள சமூகத்தில் தமிழர்களைப் போல் அவ்வளவு இறுக்கமான சாதியக் கட்டுமானமோ படிநிலைகளோ ஒடுக்குமுறையோ இல்லை என்று கூறி விரிவாக விளக்கினார் பேராசிரியர் (எனக்கு. பீகார், உத்தரப்பிரதேசம் போன்ற வட இந்திய மாநிலங்களின் நிலமை ஞாபகம் வந்தது).

அதற்கு முக்கியமான காரணம் பௌத்தம் என்றும் கூறினார். அப்போது திபெத்தில் நான் சந்தித்த புத்தபிக்குவைப் பற்றிச் சொல்லி அவரிடம் நான் கடவுள் பற்றிக் கேட்டதற்கு அவர் சொன்ன பதிலையும் சொன்னேன். ஒருக்கணம் அவர் தன் இருக்கையை விட்டு எழுந்து வந்து ஏன் தோள்களைப் பற்றி, 'நீங்கள் சொல்வது நிஜம்தானா?' எனக் கேட்டார். அவர் உடலே பதறிக் கொண்டிருந்தது. அந்த பிக்குவின் பெயர்? 'தெரியாது', என்றேன். திரும்பச் சென்று தன் இருக்கையில் அமர்ந்த பேராசிரியர் நீண்டதொரு பெருமூச்சு விட்டு, 'அவன் நிச்சயமாக யோன் கொத்தலாவல தான்' என்றார்.

நான் ஒன்றும் சொல்லாமல் மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

'அவனும் நானும் எங்கள் இளவயதில் யேசு சபையில் ஊழியர்களாக இருந்தோம். அப்போது ஒரு பிரசங்கத்தின் போது அவன் ஒரு கதை சொன்னான்.

முன்னொரு காலத்தில் குயில்களுக்கு இவ்வளவு இனிமையான குரல் இருந்ததில்லை. அவைகளுக்கு அப்போது பாடவும் தெரியாதிருந்தது. பேச மட்டுமே தெரியும். இரண்டொரு வார்த்தைகள். குரலோ காகத்தை விடவும் மயில்களை விடவும் மோசமாயிருந்தது. தாகமெடுத்தவன் விக்கல் கொண்டு கேவுவதைப் போன்ற கர்ண கரோமான குரல். அப்போது ஒரு நாள் குயில்கள் யேசு சிலுவையில் அறையப்படும் சங்கதியை நாரைகளின் மூலம் கேள்வியுற்று கொல்கொதா மலைக்குச் செல்கின்றன. அங்கே யேசு சிலுவையில் அறையப்பட்டு கிடக்கிறார். அப்போது அந்த இடத்திலே உட்கார்ந்து அவரைக் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தவர்களும் அவருடைய வலது பக்கமும் இடது பக்கமும் அவரோடே கூட சிலுவையில் அறையப்பட்ட ரெண்டு திருடர்களும், அந்த வழியாய் நடந்து போகிறவர்களும், பிரதான ஆசாரியரும் வேத பாரகரும், மூப்பரும், 'தன்னை தேவனுடைய குமாரனென்று சொல்லி, தேவன் மேல் நம்பிக்கையாயிருந்தானே, அவர் இவன் மேல் பிரியமாயிருந்தால் இப்பொழுது இவனை ரட்சிக்கட்டும்' என்று சொல்லி பரிசாகம் பண்ணி நிந்தித்ததைக் கண்டு அந்தக் குயில்கள் ஆத்மவாதை கொண்டன. அப்போது ஒன்பதாம் மணி நேரத்தில் யேசு 'ஏலி! ஏலி! லாமா சபத்தானி' என்று மகா சத்தமாய்க் கூப்பிட்டு ஆவியை விட்டதைக் கண்டன அந்தக் குயில்கள். அவைகளுக்கு யேசுவின் அந்தக் கடைசி வார்த்தைகளின் அர்த்தம் விளங்கவில்லை. இருந்தாலும் அதே வார்த்தைகளை அவை திரும்பச் சொன்ன போது அவ்வார்த்தைகள் அவற்றின் குரலிலிருந்து சங்கீதமாய் வெளிப்படுமாறு

கர்த்தரால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டன. யேசுவின் அந்த இறுதி வார்த்தைகளை அவை சங்கீதமாய் இசைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. குருல்லோ சிந்து இயனுவ.....

அதற்குப் பிறகு நடந்தது எங்கள் தேசத்தின் சோக வரலாறு. அது உங்களுக்குத் தெரியும். இந்தத் தீவில் நடந்ததே யோனின் குடும்பத்திலும் நடந்தது. அவனுடைய தாயாரும் தங்கையும் தமிழ் வீரர்களால் இவன் கண்ணெதிரிலேயே கொல்லப்பட்டார்கள். அவன் மனைவி கர்ப்பிணியாக இருந்தாள். இந்திய வீரர்கள் ஏழெட்டு பேர் அவனைச் சிதைத்தார்கள்.

அதற்குப் பிறகு யோன் ராணுவத்தில் சேர்ந்தான். தமிழ்க் கிராமங்களை அழித்தான். தமிழர்களைப் பூண்டோடு அழித்துக் கொல்லுவேன் என்று வெறிகொண்டு அலைந்தான். யேசு சபை ஊழியன் என்றே நம்பமுடியாத அளவுக்கு மாறிப்போனான். நான் ஊழியத்தை விட்டுவிட்டு பல்கலைக் கழக உத்தியோகத்தில் சேர்ந்தேன். இடையில் சில ஆண்டுகள் நாங்கள் சந்தித்துக் கொள்ளவேயில்லை. கடைசியில் நான் அவனைச் சந்தித்த போது அவன் ராணுவத்திலிருந்தும் விலக்கம் பெற்றிருந்தான். ஏனென்று கேட்டபோது சொன்னான்.

தமிழ்ப் போராளிகளைத் தேடிக்கொண்டு கிளிவெட்டி என்ற கிராமத்திற்குச் சென்றிருக்கிறது அவனுடைய ராணுவப் பிரிவு. ஆனால் அந்த சிங்கள சிப்பாய்கள் யாருமே எதிர்பார்த்திராத ஒரு சோகமான ஆச்சரியம் அந்தக் கிராமத்தில் அவர்களுக்கு காணக் கிடைத்திருக்கிறது.

அந்தக் கிராமத்தில் அத்தனை பேரும் விதவைகள். இருந்த ஆடவர்கள் ஒன்றிரண்டு பேரும் கிழவர்கள். கிட்டத்தட்ட இருநூறு விதவைகள். அதற்கும் மேலே கூட இருக்கும். அதில் ஒரு பெண் இவனுடைய தங்கையுடன் படித்த கல்லூரித் தோழி. அவளால் யோனை அடையாளம் கூட கண்டுகொள்ளமுடியவில்லை. அது மட்டுமல்ல, பேசக் கூடமுடியாதபடிக்கு புத்தி பேதலித்தவளாக இருந்திருக்கிறாள். எத்தனை சிங்களச் சிப்பாய்களால் குதறப் பட்டதோ அந்த உடம்பு!

‘சிங்களராவது தமிழராவது என்று ஓடி வந்து விட்டேன்’ என்றான் யோன் கொத்தலாவல.

‘எங்கே போகிறாய்?’ என்று கேட்டேன்.

‘திட்டமில்லை’ என்றான்.

எவ்வளவோ தேடினேன். இப்போது நீங்கள் சொல்லித் தெரிகிறது.

ஊ ஊ ஊ ஊ

யோன் கொத்தலாவல என்ற அந்த புத்தபிக்குவுக்கும் முன்னால் எனக்கு குயிலின் சங்கீதத்தை அறிமுகப்படுத்தியவன் ஜோன்ஸ்.

எத்தனையோ சப்தங்கள் செவிகளில் விழுந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் நாம் அவற்றைச் சந்திப்பதில்லை. பிரக்ஞைவழி அவைகளை அடையாளப்படுத்திக் கொள்வதில்லை.

சூயிலின் சங்கீதத்தை எத்தனையோ ஆண்டுகளாக அடையாளம் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருந்திருக்கிறேன். ஒரு நாள் தொலைபேசியில் சூயிலைப் போல் பாடியே காண்பித்தான் ஜோன்ஸ்.

மற்றொரு நாள் சொன்னான் 'சூயிலின் சங்கீதம் எனக்கு போகச்சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்துகிறது. உன்னைக் கலவி கொள்வது போல் உணர்கிறேன். என் தேகமே யோனியாக விரிந்து உன்னை உள்வாங்கிக் கொள்கிறது'.

'ஆணென்றும் பெண்ணென்றும் பாகுபடுத்தி வைத்திருப்பது எனக்கு வேடிக்கையாக இருக்கிறது சாரு. செக்ஸ் என்பது அடிப்படையில் என்ன? நரம்பின் துடிப்பு. வேறென்ன? மண்புழுக்களின் செக்ஸ் பற்றியோ எறும்புகளின் செக்ஸ் பற்றியோ யோசித்துப் பார்...'

ஊ ஊ ஊ ஊ

தில்லியிலிருந்து நான் சென்னைக்கு மாற்றல் வாங்கிக் கொண்டு வந்த பிறகு கிடைத்த சந்திப்பு -டாக்டர் ஜோன்ஸ். குழந்தை மருத்துவர். என்றாலும் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருந்ததால் ஒருமுறை சுகவீனம் அடைந்தபோது அவரிடம் சென்றேன். ஜோன்ஸுக்கு நாற்பது வயது இருக்கும். ஆனால் முதல் சந்திப்பிலேயே இப்படி ஒரு ஆச்சரியம் நடக்குமா என்ன? ஸ்டெத்தை என் மார்பில் வைக்கும்போதே அவருடைய ஒரு கால் எனது கால்களுக்கு இடையே நுழைந்து என் குறியை உரசிக் கொண்டு நின்றது. திடீரென்று எனது உடலின் மைய இழையைச் சுண்டிவிட்டது போல் ஒரு சிலிர்ப்பு. என்முகத்தில் அவருடைய உஷ்ணமான மூச்சுக்காற்று சீறியது. தடையேதும் சொல்லாமல் ஆர்வத்தின் விளிம்பில் அமர்ந்திருந்தேன். என் குறி மீது லேசாக ஊர்ந்தது அவர் கை. மேலும் கீழுமாய்த் தடவிப் பார்த்துவிட்டு திருப்தியுடன் சென்று கதவைத் தாளிட்டார். அணை உடைந்தாற் போல் என்னை வெறியுடன் தழுவி முத்தமிட்டார். கடவுளே... என்ன ஒரு அழுத்தமான முத்தம்! வாழ்நாள் முழுவதும் இந்தக் கணத்திற்காகவே காத்திருந்தாற் போலொரு முத்தம். காமக்கிளர்ச்சி என் தேகத்தின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் பரவித் தெறித்துக் கொண்டிருந்தது. இருவரும் சுய உணர்வு பெற்று விலகிய போது உதடுகள் வலித்தன. 'கொஞ்சம் வெயிட் பண்ண முடியுமா?' என்றார். வெளியே வந்து அமர்ந்தேன். என் தேகம் முழுவதும் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் அங்கு குழந்தைகளுடன் இருந்த ஓரிரு பெண்கள் சென்ற பிறகு ஜோன்ஸ் என்னை உள்ளே வரும்படி சமிக்ஞை செய்தார். நான் பேண்ட்டின் ஜிப்பைக் கழற்றி குறியை மட்டும் வெளியே எடுத்து விட்டுக் கொண்டு அறைக்குள்

நுழைந்தேன். என்னுடைய அந்தத் தோற்றம் எனக்கே சுவாரசியமாக இருந்தது. சின்ன வயதில் நிக்கரில் பட்டன்கள் கழன்று போய் குஞ்சு மட்டும் வெளியே தெரிய பெண்களின் நையாண்டிக்கு ஆளான சம்பவங்கள் ஞாபகம் வந்தன. ஆனால் பிறகு வேண்டுமென்றே பட்டன்களை நானே அறுத்து எறிந்து விட ஆரம்பித்தேன். என் குஞ்சை வைத்து வயதுப் பெண்கள் கேலி பேசுவதை ரசித்தேன். அப்போது எனக்கு நான்கு வயது இருக்கும். பெண்களுடனான எனது முதல் செக்ஸ் உறவாக அதைத்தான் நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

அறைக் கதவைத் தாளிட்டு விட்டு ஓடிவந்து என் குறியைச் சுவைக்க ஆரம்பித்தார் ஜோன்ஸ். ஸ்கலிதமாகி விடுமோ எனத் தோன்றிய நிலையில், இது பாதியில் முடிந்து விடக் கூடாதென்ற ஆர்வத்தில் அவர் வாயை உறுப்பிலிருந்து நீக்கினேன். பிறகு என் உடைகளைக் களைந்தார். பக்கத்தில் நோயாளிகளைச் சோதிக்க வைத்திருக்கும் உயரமான பெஞ்சில் என்னைக் குப்புறப்படுக்க வைத்தார் (குறி உடைந்து விடாமல் இருக்க சற்றே என் புட்டத்தை உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது). தன்னுடைய ஆடைகளையும் களைந்து விட்டு என் மேல் பரவி புட்டப் புழையில் தன் குறியைச் செலுத்த முனைந்தார் டாக்டர் ஜோன்ஸ். முடியவில்லை. முயற்சியைக் கைவிட்டு வெளியிலேயே வைத்து மேலும் கீழுமாய் இயக்கி... அதிகம் விவரிக்க வேண்டியதில்லை என்று நினைக்கிறேன்.

ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமையும் சந்தித்துக் கொண்டோம். அவன் வீட்டு மாடியில் (அதற்குள் ஒருமையில் அழைத்துக் கொள்ளும் அளவு எங்கள் உறவு பலப்பட்டிருந்தது). ஜோன்ஸ் விவாகரத்து ஆனவன். மனைவி வேறு யாரையோ மணந்து கொண்டு அமெரிக்கா போய் விட்டான். மகள் கிறிஸ்டினா ஜோன்ஸுடன் இருக்கிறாள். எட்டாம் வகுப்பு படிக்கிறாள். சமையல், வீட்டு வேலை, கிறிஸ்டினாவைக் கவனித்துக் கொள்வது எல்லாம் ஜோன்ஸின் அம்மா.

ஒருநாள் என்னை அவன் மாடியிலுள்ள குளியலறைக்கு அழைத்துச் சென்றான். ஓடிப்பிடித்து விளையாடலாம் என்ற அளவுக்கு விசாலமாகக் கிடந்தது அந்தக் குளியலறை. எனது ஆடைகளைக் கழற்றி விட்டு தானும் நிர்வாணமானான். ஷவரைத் திறந்ததும் பூத்துளிகளின் சில்லிப்பில் உடல் சிலிர்க்க என்னை இறுக்க கட்டியணைத்தபடி வாயில் முத்தமிட்டான். நாக்கை வாய்க்குள் விட்டுத் துழாவினான். அவன் எச்சில் எனக்குள் பிரவாகமாய் ஓடியது. ஷவரின் வேகத்தை அதிகரித்தான். அருவி கொட்டியது. இருவரும் ஒருவரையாகி விடுவோமோ என்ற படி அதே நிலையில் எவ்வளவு நேரம் இருந்தோம் என்றே தெரியவில்லை. தண்ணீரின் சில்லிப்பு குறைந்து போனதாய்த் தோன்றியது. பிறகு என்னைக் குளியல் தொட்டிக்குள் விட்டு என்மீது படர்ந்தான் ஜோன்ஸ். மூச்சே நின்று விடும் போல் அணைத்துக் கொண்டான். கொஞ்சம் தளர்த்தினாலும் பிரிந்து விடுவோமோ என்று பயந்தது போல் இருந்தது அவன் அணைப்பு. திடீரென்று என்னை

தொட்டியின் இருக்கையில் அமரச்செய்து என் குறியைச் சுவைத்தான். என் நாடி நரம்புகளிலெல்லாம் கிளர்ந்து ஓடியது பரவசச் சிலிர்ப்பு. உண்மையில் ஜோன்ஸின் குறியையே நான் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அமர்ந்திருந்தது அவன். மச்ச கன்னிகையாய் நீரில் கிடந்தபடி அவனை எனக்குள் ஆவிர்ப்பவித்துக் கொண்டிருந்தேன்....

ஜோன்ஸின் குறி என் புழையில் நுழைவது கடினமாக இருந்ததால் விளக்கெண்ணையை இடது கை சுட்டு விரலில் தடவி புழைக்குள் வட்டமாகச் சுழற்றி சுழற்றி விட்டு துவாரத்தை லகுவாக்கிக் கொண்டேன். ஆனால் புட்டப் புணர்ச்சியில் நான் ஈடுபடுவதில் எனக்கு விருப்பமில்லாதிருந்தது. ஜோன்ஸின் வாயே ஒரு கை தேர்ந்த யோனியாய் என்னை உள்வாங்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஜோன்ஸின் குறி சவலைக் குழந்தையாய் இளைத்தே கிடந்தாலும் அவன் தேகம் முழுவதும் பரவிக் கிடந்தன பாலியல் ரேகைகள். ஒவ்வொரு அணுக்காம்பிலும் காமதாகம் கொண்டிருந்தான் அவன். எங்கே தொட்டாலும் கிளர்ச்சியடைந்தான். மார்புக் காம்புகளை சுவைக்கச் சொல்வான். சுவைத்தால் உச்சகட்டமே வந்துவிட்டது போல் சிலிர்ப்படைந்தான். எனக்கு அப்படியில்லை செக்ஸ் என்பதே குறி, வாய் என்பதாகச் சில இடங்களில் மட்டுமே மையமாகிக் கிடந்தது....

நாட்கள் செல்லச் செல்ல எனக்கு கிறிஸ்டினாவின் மீதும் ஆர்வம் ஏற்படத் துவங்கியது. தாயிரத்தை உருக்கி வார்த்தது போன்ற தேகக்கட்டு. பளபளக்கும் சருமம் பற்கள் பளிர்ரெனத் தெரியும் அகன்ற சிரிப்பு. தொடைகள் தெரியும் மினி ஸ்கர்ட். ஸ்லீவ்லெஸ் பனியன், அபரிதமான ஸ்தனங்கள். பதின்மூன்று வயது என்று நம்புவதற்குக் கடினமான தோற்றம். இன்னும் இது போன்ற ஆயிரக்கணக்கான வர்ணனைகளுக்கும் உரியவளே கிறிஸ்டினா. எந்நேரமும் எனக்கு அவள் நினைவாகவே ஆகிப் போனது.

ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை காலை ஒன்பது மணி. நான் ஜோன்ஸை வழக்கமாகச் சந்திக்கும் நேரம். அழைப்பு மணியை அழுத்தினேன். கிறிஸ்டினாவும் அவள் பாட்டியும் சர்ச்சுக்குப் போயிருப்பார்கள்.

கதவைத் திறந்த ஜோன்ஸைப் பார்த்து அதிர்ந்தேன். முழு நிர்வாணமாக நின்று கொண்டிருந்தான் அவன்.

“பயப்படாதே... அம்மா ஊருக்குப் போயிருக்கிறார்கள். கிறிஸ்டி மதியம் தான் வருவாள். என்று சொல்லியபடி என்னைக் கட்டித் தழுவிவாறே உள்ளே அழைத்துச் சென்றவன், ஏதோ பல தினங்களாய்ப் பட்டினி கிடந்தவன் சாப்பாட்டைப் பார்த்தது போல் அவசர அவசரமாய் என் கால்சராயைக் கழற்றி உறுப்பை எடுத்து வாயில் வைத்துக் கொண்டான். எவ்வளவு நேரம் சென்றதென்று

தெரியவில்லை. உணர்வு வந்தபோது டைனிங்டேபிளை இரு கைகளாலும் பிடித்துக் கொண்டு குனிந்தபடி நின்று கொண்டிருந்தேன். ஜோன்ஸ் தன் குறியை என் புழையில் செலுத்த பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருந்தான். முடியவில்லை. விளக்கெண்ணை எடுத்து வந்து தன் குறியில் தடவிக் கொண்டு எனக்குள் இறக்கினான். அப்போதுதான் அந்த எதிர்பாராத சம்பவம் நடந்தது.

ஊ ஊ ஊ ஊ

கதை ஜோன்ஸிடமிருந்துதான் ஆரம்பித்திருக்க வேண்டும். என்ன செய்வது? நான் இப்படியாகத் தான் படைக்கப் பட்டிருக்கிறேன். ஒருவேளை இன்னும் சில ஆண்டுகளுக்கு பிறகு பிறந்திருந்தால் எனது உயிரணுவின் AGCT அமைப்பை வைத்து வேண்டிய மாற்றங்களைச் செய்து பாலியல் வேட்கையின் அளவைக் குறைத்துக் கொண்டு சரிவிகிதமாய்ப் பிறந்திருக்கலாம். முந்திப் பிறந்து விட்டதால் எல்லாம் ஏற்ற இறக்கங்களோடு அமைந்து போயிற்று. என்ன செய்ய? ஆனாலும் சைத்தானை அவ்வளவு சுலபமாக வென்று விட முடியுமா என்று தெரியவில்லை. நான் சைத்தானுக்கும் கடவுளுக்குமிடையே அல்லாடிக் கொண்டிருக்கிறேன். பல சமயங்களில் இந்தக் கோவைக்காய் சைஸ் உறுப்புதான் என் முழு வாழ்வையும் எழுத்தையும் நிர்ணயிக்கிறதோ என ஐயமாக இருக்கிறது.

மாரியோ வர்காஸ்யோசாவின் ஆன்ட் ஜூலியா நாவலில் வரும் பாதிரியின் மீது பாலியல் பலாத்காரக் குற்றம் சுமத்தப்படும்போது அவன் நீதிபதியை நோக்கி கேட்கிறான்...

'இந்தச் சின்னஞ்சிறு தசைத்துணுக்கா என் ஆளுமையையும் வாழ்வையும் நிர்ணயிப்பது? இதை நான் வெட்டி எறிகிறேன்' என்று சொல்லி விட்டு அதை அறுத்தெறிய வாள் ஓங்குகிறான்.....

என்னால் வாளை எடுக்க முடியவில்லை. திரும்பத் திரும்ப இசைக்கே திரும்பி வருகிறேன். என்னவென்றே புரியவில்லை. இசையைக் கேட்ட மாதிரித்தில் என் உடலெங்கும் காமப் புயல் வீசத்துவங்கி விடுகிறது. ஜோன்ஸும் நானும்

நிர்வாணிகளாய் ஒருவரோடொருவர் பிணைத்துக் கொண்டது ஞாபகம் வருகிறது. ஜோன்ஸ் சொன்ன போகச்சிலிர்ப்பை உடலிலும் மனதிலும் உணர்கிறேன். குறி விறைத்து துடிக்கத் துவங்கி விடுகிறது. ஜோன்ஸுக்கு குயிலின் சங்கீதம், எனக்கு வாக்கனர். சோப்பின். ஹேண்டல் அதிலிருந்து கொல்கொதா. கிறிஸ்து. சிலுவை. மரணம். கிறிஸ்டினா.

திடீரென கதையின் இடையே கிறிஸ்டினாவைக் கொண்டு வந்து விட்டானே என்று நினைக்காதே வாசுகி. சோப்பினின் இசை என் உடலெங்கும் பரவும்போது கிறிஸ்து கிறிஸ்டினாவாக உருமாறுவதை - அல்லது இருவரும் ஒன்றே ஆகும் கதையை இப்போது நான் உனக்குச் சொல்லப் போகிறேன். டைனிங் டேபிள் சம்பவத்தின் போது நடந்த அந்த எதிர்பாராத சம்பவம் - கதவைத் திறந்து கொண்டு கிறிஸ்டினா உள்ளே நுழைந்தது தான் (வியாபாரப் பத்திரிகைகளில் எழுதி எழுதி இப்போது இலக்கியப் பத்திரிகைகளில் எழுதும்போது கூட இந்த எதிர்பாராத திருப்பம் வந்து தொலைந்து விடுகிறது. மன்னித்து விடு வாசுகி). கதவை உள்ளே தாளிடாமல் விட்டிருக்கிறான் ஜோன்ஸ். 'எக்ஸ்கியூஸ்மி' என்று பதற்றமாய்ச் சொல்லியபடி வேகமாகத் தன் அறைக்குள் ஓடி ஒளிந்தான். கிறிஸ்டினாவைப் பார்த்த அதிர்ச்சி எனக்குள் ஒருக்கணம்தான் நீடித்தது. அடுத்த நொடி காரணம் தெரியாமலேயே மனதில் ஒரு திருப்திகர உணர்வு ஏற்பட்டது. மெல்லிய கீற்றாய் அவள் உதடுகளில் ஒரு முறுவல் ஓடி மறைந்தது. நான் மெதுவாக நகர்ந்து அவள் எதிரிலேயே என் உடைகளை அணிந்து கொண்டேன்.

அன்றிலிருந்து என்னுடனான அவளுடைய பழக்கத்தில் ஒரு மாறுதல் தெரிந்தது. 'அங்கிள்' என்று அழைப்பதை விட்டு விட்டு 'சாரு' என்று பெயர் சொல்லி அழைத்தாள். நான் அதை மிகத் தந்திரமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டேன். 'நீயும் நானும் நண்பர்கள் தானே?' என்றேன். தினமும் ஜோன்ஸ் இல்லாத நேரங்களில் வீட்டுக்கு போன் செய்து அவளுடன் பேசினேன் (அதையெல்லாம் விரிவாக எழுத விரும்புகிறேன். ஆனால் எழுதினால் இது நாவலாக வந்து விடும் என்பதால் எழுதாமல் விடுகிறேன்). செக்ஸ் ஜோக் சொன்னேன். அவள் அதை வெகுவாக ரசிப்பது தெரிந்தது. சொர்க்க லோகத்தில் எல்லாக் கடவுள்களின் முன்னிலையில் சிலுக்கு ஸ்மிதா ஆட (நிர்வாணமாக) அங்கே யேசு கிறிஸ்து மட்டும் Please give me a hand என்று சொன்னதைச் சொன்னேன். விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள். ஆனால் தொடர்ந்து இம்மாதிரி ஜோக்குகள் சொன்னால் உன்னை மாதிரியே 'Why are you so obsessed with sex?' என்றாள். நான் பேசாவிட்டால் அவளே அதை ஆரம்பித்தாள். அவளைப் பார்ப்பதற்காக வீட்டுக்குப் போகும் சமயங்களில் (ஜோன்ஸ் இல்லாத போது) உள்ளாடை அணியாமல் பனியன் போட்டிருந்தாள்.

"நான் எப்போதும் உன்னையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் கிறிஸ்டி."

"பொய்"

“சத்தியமாக கிறிஸ்டி, நான் உன் அடிமை”

“பொய். பொய். பொய்”

“நான் பொய் சொல்லவில்லை. உன் அழகு என்னை அடிமைப்படுத்துகிறது”

“நான் என்ன அழகியா? நிஜமாகவா?” என் மனைவியோடு உறவு கொள்ளும்போது கூட உன்னோடு இருப்பதாகவே நினைத்துக் கொள்கிறேன். திருமணத்துக்கு முன் காதலித்துக் கொண்டிருந்தபோது அவள் உடலை ஸ்பர்ஸிப்பதற்கு எவ்வளவு ஆர்வமாக இருப்பேன் தெரியுமா? வார்த்தைகளால் விளக்கவே முடியாது. அவள் என் அருகே இருக்கும்போதெல்லாம் என் குறி விறைத்தபடியே இருக்கும். ஸ்கலிதம் இல்லாமல் விறைப்பு நிலையிலேயே அதிக நேரம் இருப்பதால் blue balls வந்து விடும். Blue balls என்றால் என்னவென்று உனக்குத் தெரியுமா? தடியால் அடித்தது போல் விதைப்பைகளில் உயிர் போகிற வேதனை உண்டாகும். இரண்டு மூன்று மணி நேரம் கூட அந்த வலி நீடிக்கும். சுய மைதுனம் செய்து சுக்கிலத்தை வெளியே எடுத்துவிட்டால்தான் வலி நீங்கும். அப்போதெல்லாம் அவளைச் சந்திக்கும்போது இந்த மரணாவஸ்தையில் துடிப்பது வழக்கமாகவே இருந்தது. இப்போது அப்படியில்லை. முன்னை விட அவள் அழகு என்னவோ கூடித்தான் போயிருக்கிறது (எதிர்த்தண்ணீர் பாய்ந்தால் அழகு கூடுமாம்). செக்ஸிலும் எந்தக் குறையுமில்லை. ஆனால் அவளை ஸ்பர்ஸிக்கும் ஆர்வம் போய்விட்டது. அவளை விட அழகில் பல மடங்கு குறைந்தவளான ஒரு பெண்ணைப் பார்த்தால் அந்தப் பெண்ணின் மீதுதான் பார்வை செல்கிறது. பெயர் தெரியாத அந்தப் பெண்ணை கூணத்தில் படுக்கையில் கிடத்தி கலவி கொண்டு விடுகிறது மனம். திருட்டு மாம்பழம் தித்திக்குமாம், கிறிஸ்டி... இப்போது உன்னை நினைக்கும் போதெல்லாம் குறி விறைத்து விடுகிறது. ஒரு நாள் சிறுநீர் கழிக்கச் சென்றபோது உன் ஞாபகம் வந்து குறி விறைத்து விட சிறுநீரே கழிக்க முடியவில்லை. நீண்ட நேரம் நின்று கொண்டேயிருந்தேன். உலகிலுள்ள அதி உன்னத விஷயங்களையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தேன். ம்ஹூம்.. குறி குறுகவில்லை. கடப்பாரையாய்ப் பெருகிவிட்ட குறியை சிரமப்பட்டு ஜட்டிக்குள் அடக்கிக் கொண்டு திரும்பினேன். இது நடந்தது என் அலுவலகத்தில். ஜீன்ஸ் என்பதால் புடைத்துக் கொண்டு தெரிந்தது. மிகவும் லஜ்ஜையாகப் போய் விட்டது கிறிஸ்டி. இப்படி உன் நினைவால் ஒன்றுக்குகூட போக முடியாமல் அவஸ்தைப் படுகிறேன் தெரியுமா?”

“ஆனால் என்னை அனுபவித்து விட்டால் இந்த சுவாரசியம் போய்விடும் தானே?”

“போகாது. நமக்குள் எப்போது திருமணம் என்ற கான்ட்ராக்ட் ஏற்பட்டு ஒருவருக்கொருவர் நிரந்தர வாடிக்கையாளராக ஆகி விடுகிறோமோ அப்போதுதான் சுவாரசியம் போகும். அந்த கான்ட்ராக்ட் நமக்குள் எப்போதுமே சாத்தியமில்லை தானே கண்ணே?”

கிறிஸ்டினாவின் யோனியில் இப்போதுதான் முடி அரும்பிக் கொண்டிருந்தது.

“இப்போது பரவாயில்லை கிறிஸ்டி. ஆனால் முடி வளரந்த பின் சவரம் செய்து விடு” என்றேன். என் குறியைப் பார்த்து விட்டு “இது என்ன உறிச்ச கோழி மாதிரி?” என்றாள். முழுக்க சவரம் செய்தால் ஓரல் செக்ஸ் நன்றாக இருக்கும். இல்லாவிட்டால் நன்றாகச் சுடாத ஆட்டுக்காலைச் சாப்பிடும் போது வாயில் முடி மாட்டுவது மாதிரி மாட்டி விடும். அதனால் தான் இந்த முழுச்சவரம்” என்றேன்.

“ஜாக்கிரதை. நரம்பு”

உப்பு மூட்டை தூக்கினேன். என் பக்கமாய் வந்து தோள்களைப் பற்றியபடி குதித்துத் தாவி கால்களை லாவகமாய் தூக்கி என் இடுப்பைச் சுற்றிப் போட்டுக் கொண்டாள். அவளைச் சமந்தப்படி மாடி முழுவதும் வலம் வந்தேன்.

“உன் முகத்தில் மூத்திரம் விட வேண்டும்” என்றாள்.

குளியலறைக்குச் சென்று மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டேன். என் நெஞ்சின் மீது அமர்ந்து கொண்டாள் கிறிஸ்டி. நெருங்கி வந்து என் கழுத்தருகே யோனியைக் கொண்டு வந்து முகத்தின் மீது மூத்திரம் பெய்தாள். கண்களை மூடிக் கொண்டேன். இளஞ்சூட்டுடன் முகத்தில் விழுந்து தெறித்தது. நாக்கினால் உதட்டின் வளிம்புகளில் தடவிப் பார்த்தேன். இடுப்பில் இரண்டு கைகளையும் கொடுத்து இழுத்து யோனியை நக்கிக் கொடுத்தேன். நாக்கை உள்ளே நுழைத்துத் துழாவினேன்.

“எழுந்திரு. இப்போது உன் முறை” என்றாள்.

கால்களை அகல நீட்டி கைகளைப் பின்பக்கமாய் தரையில் ஊன்றியபடி அமர்ந்து கண்களை மூடிக்கொண்டாள். குறியை நெற்றியில் வைத்தேன். கண்களுக்கு இறக்கினேன். மூக்கின் வழி உதட்டுக்கு வந்து கன்னம் கழுத்து என மூலைகள் வரை வந்தேன். மூலைக்காம்புகளில் குறியை அழுத்தினேன். மேகப் பொதிகளுக்குள் செல்வது போல் சென்று சென்று வந்தது குறி.

.....மழைத்தூறல்களாய் என் முகத்தில் விழுந்து கொண்டிருக்கிறது பியானோவின் துளிகள். நாக்கில் விழுந்தது ஒரு துளி. நீண்டு கிடக்கும் பச்சை வயல்கள். தென்னந்தோப்புகள் சலசலத்து ஓடும் ஓடை நீர்.

உன் உறுப்பு சிறுத்திருக்கும்போதுதான் எனக்குப் பிடிக்கிறது. வாயில் வைத்துச் சுவைக்க அதுதான் நன்றாக இருக்கிறது. விறைத்துப் பெரிதாகி விட்டால்...? கோவைக்காய் சைலில் இருக்கும் இது எவ்வளவு பெரிதாய் ஆகி விடுகிறது! தொண்டைக்குழிக்குள் இறங்கி யோனி வழியாக வெளியே வந்து விடும் பொலிருக்கிறதே! எனக்கு கோவைக்காய் தான் வேண்டும். வாழைக்காய் வேண்டாம்.....

ஊ ஊ ஊ ஊ

வாக்கனரின் Prelude to Act I ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. கொல்கொதா மலையில் சிலுவையைச் சுமந்தபடி ஏறிக் கொண்டிருக்கிறான் கிறிஸ்து. 'ஏலி! ஏலி!' லாமா சபக்தானி' என்ற அவன் கதறல் வாக்கனரின் ஆயிரம் வயலின்களின் வழியே மோதி அதிர்கிறது. துறையில் மரங்கள் வீழ்கின்றன. மனிதர்கள் வெட்டிச் சாய்க்கப் படுகிறார்கள். குழந்தைகள் சுவற்றில் மோதிச் சிதறுகின்றன. மக்தலேனாவின் கண்ணீர் ஹேண்டலின் இசையாய் அலை அலையாய் பரவி வருகிறது. பனிமலை உருகி வழிந்து ஓடுகிறது. எரிமலைகள் வெடித்துப் பீறிடுகின்றன. நான் மக்தலேனா. நான் ஜோன்ஸ். I am that. I am other. I am part of the universal totality. I dont want intoxicants. Handel is bliss. People have become consumers. Abundance every where. No creativity. Greed. Religion. People Killing each other. 'ஆலம் விதையில் ஆயிரம் வருட காலம் அடக்கம், மாபெரும் விருட்சம் அடக்கம்.' என்கிறது ஹேண்டலின் இசை. அல்லலூயா. அல்லலூயா. mi amor. I want to be immortal. It is not possible. கலவியின் மூலம் நான் மரணத்திலிருந்து உயிர்த்தெழுகிறேன். மரணத்திற்கு எதிரானது கலவி. இந்தக் குறியின் மூலம் சாரோனை ஏமாற்றுகிறேன். I become the Lord of Eternity. Conqueror of Death. ஒவ்வொரு புணர்ச்சியின் போதும் திரும்பத்திரும்ப உயிர்த்தெழுகிறேன் என்று நான் உமக்குச் சொல்லுகிறேன். ஸ்திரீகள் அழுது புலம்புகிறார்கள். ஏலீ! ஏலி! லாமா சபக்தானி. சிறுவனைக் குதறியெறிந்த நாய்கள் அவன் குருதியை நக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவன் உடலில் ஆணிகள் அறையப்படுகின்றன. கொல்கொதா மலை அதிர்ந்து குலுங்குகிறது. மேகக் கூட்டம் வானத்தை மறைக்கிறது. பூமி கிடு கிடுக்கிறது. சோப்பினின் இசை கிறிஸ்துவை கிறிஸ்டினாவாக உயிர்த்தெழச் செய்கிறது. விரல்களால் கிறிஸ்துவின் தேகம் முழுக்கவும் மீட்டுகிறேன். கால் விரல். விரலிடுக்குகள். கணுக்கால். முழங்கால். பின்னங்கால். தொடை. கோழிக்குஞ்சு மிருதுவுடன் யோனி. விரல்கள் அங்கேயே தங்குகின்றன. மணிப்புறாக்களாய் பம்மிக் கிடக்கும் முலைகளின் ரோஜா மொக்குக் காம்புகளை நெருடுகிறது நாக்கு. இடுப்பு வளைவுகளில் தங்குகிறது. கீழிறங்கி நாபிக் குழியில் தூழாவுகிறது. யோனியில் புதைகிறது முகம். மருக்கொழுந்து மணம் பரப்பி என்னைத் திக்கு முக்காடச் செய்கிறது யோனி. மயில் பீலிகளால் முகம் முழுவதும் வருடிக் கொடுக்கிறது யோனி ரோமம். யோனிப்புற்றுக்குள் சர்ப்பமாய் நுழைகிறது நாக்கு. உள் நீண்டு செல்லும் புற்று பிரபஞ்ச வெளியாய் விகாசம் கொள்ள ஒரே ஒரு பாய்ச்சலில் எல்லையற்ற வெளியை தனக்குள் சுருட்டியிழுத்துக் கொள்கிறது சர்ப்பம். வினோத வினையாட்டாய் தாயச் சோனி உருளலில் கட்டைப் பிரித்து உதற சிதறியோடும் பிரபஞ்சக் கோளங்கள்.

கிருஸ்துவின் ரூபம் யோனியாய் மலர்ந்து என்னை உள்ளிழுத்துக் கொள்கிறது. எரிமலைக்குழம்பாய் பிரவாகித்துப் பரவும் உனது காம சுவாசத்தை மேகக் கூட்டங்களின் பஞ்சப் பொதிகளாய் மாற்றுகிறது சோப்பினின் பியானோ...

உன் தேகமெங்கும் நாவால் வருடுகின்றேன். உன் தேகத்திலிருந்து சோப்பினின் சங்கீதம் மிதந்து வருகிறது.

'உன் குதிகால்கள் சிசுவின் கன்னங்களைப் போல் மிருதுவாயிருக்கின்றன.
உனது கண்கள் பச்சை நிற ஸ்படிகங்களாய் மின்னுகின்றன.

உனது முத்தம் திராட்சை மதுவைப் பார்க்கினும் போதை
யூட்டுவதாயிருக்கறது.

உன் சிரசின் பக்கவாட்டில் கால்கள் இரண்டையும் குத்திட்டு என் குறியை உன்
வாயில் கொடுத்துவிட்டு உன் தேகத்தில் படர்ந்து பரவி உன் குறியில்
முத்தமிடுகிறேன்.

கிறிஸ்டியாக உருமாறுகிறது உன் தேகம். உன் யோனித்தேன் இந்த
உலகத்திலுள்ள அத்தனை கனிவர்க்கங்களையும்விட மதுரமாயிருக்கிறது.

ஆதியிலே யோனி இருந்தது. அதிலிருந்தே சர்வமும் உண்டாயிற்று. யோனியே
உனக்கு வந்தனமென அதில் மீண்டும் முத்தமிடுகிறேன்.

நீயே எனது தாய். உன்னிடமிருந்தே நான் சிருஷ்டிக்கப்பட்டேன்.

நீயே எனது கனவு. காலம் காலமாய் என்னைத் தொடர்ந்து வருகிறாய் நீ.

ஒளி உண்டாக எவ்வளவு காலமாயிற்று?

நட்சத்திரம் உண்டாக எவ்வளவு காலமாயிற்று?

உலகம் உண்டாக எவ்வளவு காலமாயிற்று?

அதற்கெல்லாம் முன்பிருந்தே என்னைத் தொடர்ந்து வருகிறாய் நீ.

என் பிரியத்திற்குரியவளே... என் பூர்ண ரூபவதி... நான் உன்னுடையவன்.
உன்னால் ஆனவன். உன்னில் சங்கமிக்கிறேன்....

உதவிய நூல்கள் :

1. விவிலியம்.
2. History of Sexuality - Michel Foucault.

இசை:

Wagner

1. Die Meistersinger : Prelude to Act I
2. Lohengrin : Bridal Chorus
3. Siegfried : Forest Murmurs
4. Gatterdammerung : Dawn and Siegfried's Rhine Journey

Chopin

1. Polonaise - Fantaisie OP.61
2. Berceuse in D Flat Op. 57
3. Ballad No. 3 in A Flat OP. 47
4. Nocturne in E Flat Op.9 No.2

ஏன் நாமக்கு நீட்டே?

அ. மார்க்கடன் ஒரு உரையாடல். (ஒரு சதிகாரப் பேட்டி) *

உரையாடியவர் : தெ. மதுதனன்.

அ. மார்க்ஸ் தமிழ்ச்சூழலில் என்பதுகளில் இருந்து சமூகம், பண்பாடு, அரசியல், இலக்கியம் எனப் பல்வேறு தளங்களில் தீவிரமாக இயங்கி வருபவர்.

நிறப்பிரிகை எனும் இதழ்வழி தென்னாற்காசியில் தமிழ்ச் சூழலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்கு, இதுவரை சிறு பத்திரிகைகள் உள் நுழையாத களங்களில் இருந்து விவாதங்களை, உரையாடல்களைத் தமிழில் அறிமுகப்படுத்தி கோட்பாட்டாக்கம் செய்பவர்களில் முதன்மையாக இருந்து செயல்படுபவர்.

“எது கவிதை?”, “உடைபடும் புனிதங்கள்”, “உடைபடும் மௌனங்கள்”, “பின் நவீனத்துவம் - அரசியல், இலக்கியம்”, “மருத்துவநலக் குறிப்புகள்”, “இந்துத்துவம்: ஒரு பன்முக ஆய்வு” எனப் பல்வேறு நூல்களைத் தமிழுக்கு வழங்கியுள்ளார்.

மாற்றுச்சிந்தனை, பன்முக உரையாடல்களை வலியுறுத்தும் அ. மார்க்கடன் ஒரு உரையாடல்....

இன்று தங்களின் தத்துவக் கோட்பாடு பற்றி எத்தகைய விளக்கம் கொண்டுள்ளீர்கள்?

தத்துவத்தைப் பிற எல்லாத்துறைகளிலிருந்தும் பிரித்து உயர்த்தி வைத்து அணுகும் முறை கடந்த மூவாயிரம் ஆண்டுகளாக நடைமுறையில் இருந்து வந்துள்ளது. தத்துவப்பார்வையே இதர எல்லாப்பார்வைகளுக்குமான தாய்ப்பார்வை - Master discourse - என்பதாகக் கருதப்பட்டு வந்தது. குறிப்பாக பிளேட்டோவின் காலத்திலிருந்து இத்தகைய கருத்து ஆழமாக வேரூன்றி இருந்திருக்கிறது.

அறிவியல், அரசியல், அழகியல் முதலான பிற துறைகள் அனைத்தையும் கண்காணித்து வழி

* உடயம் : தமிழ்நாடு : டி.ன் 'ஆகச் சிறந்த இலக்கிய மாணேசர்'

நடத்தும் பொறுப்பும் வல்லமையும் மிக்கதாகத் தத்துவம் கருத்துப்பட்டது. இந்த அடிப்படையில்தான் மார்க்சியத்தின் தத்துவப் பார்வை - "இயங்கியல் பொருள் முதல்வாதம்" - இதனடிப்படையிலேயே உலக நிகழ்வுகள் எதனையும் நாம் மதிப்பிட வேண்டும் என்பன போன்ற கருத்துக்களும் 'தலித்தியத்திற்குத் தத்துவப் பார்வை கிடையாது' என்பது போன்ற பிரகடனங்களும் முன்மொழியப்பட்டு வந்தன.

இந்தக் கேள்வியும்கூட இந்த அடிப்படையிலிருந்துதான் கேட்கப்பட்டுள்ளது என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் மூவாயிரம் ஆண்டுகளாகக் கோலோச்சி வந்த இக்கருத்து சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் உடைந்து நொறுங்கியுள்ளதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது.

தத்துவம் என்பது இதர சிந்தனைகளைப் போல, அரசியல்\பொருளாதாரம்\அழகியல் என்றெல்லாம் சொல்கிறோமல்லவா அதுபோல ஒரு சிந்தனை. இவற்றுக்கிடையே சம அளவிலான உறவுகளே உண்டு. மேலிருந்து கீழான உயர்வு\தாழ்வு என்கிற ஏற்றத்தாழ்வான உறவுகளில்லை.

மனித சமூகத்திற்குள் நிலவுகிற பல்வேறு உரையாடல்களில் தத்துவ உரையாடலும் ஒன்று என்கிற அளவில் தான் நான் தத்துவத்தை ஏற்கிறேன்.

அப்படியானால் தத்துவத்தின் பணி என்பது எதுவென்று நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்?

எந்தக் கேள்விக்கும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பதில்கள் இருப்பதைப் போலவே இதற்கும் குறைந்த பட்சம் இரு பதில்கள் சொல்லலாம். ஒன்று நான் சற்று முன்பு குறிப்பிட்டது. மூவாயிரம் ஆண்டு காலமாகக் கோலாச்சிய கருத்து. அதன்படி தத்துவத்தின் பணி எல்லாவற்றையும் வழிகாட்டி நெறிப்படுத்தும் உலகப் பார்வையாக இருப்பது.

இந்த அணுகல் முறையில் தத்துவம் என்பது இறுக்கமாக வரையறுக்கப்பட்ட, சீராக ஒருங்கு குவிக்கப்பட்ட (Coherent), மூடுண்ட ஒரு சிந்தனை அமைப்பு (Closed system). இந்த அடிப்படையில்தான் மார்க்சியம், ஹெகலியம் என்றெல்லாம் தத்துவங்களும், மார்க்சியவாதிகள், ஹெகலியவாதிகள் என அந்தத் தத்துவங்களைப் பிரச்சாரம் செய்பவர்களும் கடைபிடிப்பவர்களும் உருவானார்கள்.

என்னைப் பொறுத்தமட்டில் தத்துவத்தின் பணி என்பது இருக்கும் அறிவு நிலையைக் கேள்வி கேட்பது; பிரச்சினைப் படுத்துவது என்பதுதான். பதில்கள் முக்கியமில்லை. அப்படிச் சொல்லப்பட்ட பதில்களும் அடுத்த நிலையில் கேள்விக்குள்ளாக்கப்படும். தத்துவத்தின் முதல் கோட்பாடே அடுத்த கேள்வியைக் கேட்பதுதான். முதல் தத்துவ வாதிகள் யாரும் தத்துவப் பிரச்சாரகர்களாக இருந்ததில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

எனவே, தத்துவவாதிகள் என்ன சொன்னார்கள் என்பதைக் காட்டிலும் என்ன செய்தார்கள் என்பதே முக்கியம். தத்துவத்தில் அல்ல தத்துவப்படுத்துதலில்தான் நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

முதலாவதாகச் சொன்னேன் அல்லவா, தத்துவத்தை ஒரு முழுண்ட அமைப்பாகப் பார்ப்பதென்று, இதனைச் சென்ற நாற்றாண்டின் மிக முக்கியமான சிந்தனையாளர்களில் ஒருவரான டெல்யூஸ் 'அரசு தத்துவம்' - State Philosophy என்று குறிப்பிடுவார். தனது தத்துவத்தின் மூலம் ஒரு அதிகாரத்தை நிலைநிறுத்திக் கொள்வதோடு சமூக அதிகாரத்தையும் (Social Power) அது தக்கவைக்க உதவும். இரண்டாவதாகக் குறிப்பிட்ட திறந்த அணுகல் முறையை அவர் Anti State Philosophy என்று குறிப்பிடுவார். எல்லாவிதமான அதிகாரங்களையும் பிரமாணங்களையும் (authority) அது மறுக்கும். வாழ்வையும் மகிழ்ச்சியையும் அது உறுதி (affirm) செய்யும்.

சரி. கேள்வியைக் கொஞ்சம் மாற்றிக் கொள்வோம். இந்த நீண்ட தத்துவப் பாரம்பரியத்தில் உங்களைக் கவர்ந்த தத்துவவாதிகளைப் பற்றிச் சொல்ல முடியுமா ?

தத்துவம், தர்க்கம், அறிவின் ஆட்சி (Enlightenment) ஆகியவை உயர்ந்து நிற்கும் ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் எல்லாவற்றின் மீதும் அய்யத்தை வெளிப்படுத்தும் அய்யவாதிகள் இருந்துள்ளனர். கிரேக்கத் தத்துவம் செழித்து நின்ற காலத்தில் தோன்றிய அய்யவாதிகளான டயோஜீன்ஸ், பிந்த்ரோ முதலியவர்களைப் பற்றி நீங்கள் அறிந்திருக்கலாம். Cynicism, Skepticism என்று அவர்களது சிந்தனைகளைக் குறிப்பிடுவார்கள்.

அறிவொளிக் காலத்தில், அதாவது 16-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மான்டேன் (Montaigne) வையும் இந்த வரிசையில் குறிப்பிடலாம். 'எல்லாவற்றிலும் உறுதியானது என்று ஒன்று உண்டானால் அது, எதுவுமே உறுதியில்லை என்பதுதான்,' என்றும் 'நான் தீர்ப்புகளை ஒத்தி வைக்கிறேன்' என்றும் அவர் தனது படிப்பறையில் எழுதி வைத்திருப்பாராம்.

இதேபோல காண்ட், ஹூஸ்சரல், ஹெட்டெகர், நீட்சே முதலானோர் பல்வேறு நிலைகளில் அறிவொளி மரபின் தர்க்கத்தை மறுத்தவர்கள். சென்ற நூற்றாண்டின் குறிப்பிடத்தக்க சிந்தனையாளர்களான தெரிதா, பூக்கோ தெல்யூஸ், கத்தாரி, விட்கென்ஸ்டெயின், பாத்ரில்லா, லியோதார்த் ஆகியோர் பகுத்தறிவின் வன்முறையைச் சாடியவர்கள். மேலைச் சிந்தனை மரபின் வன்முறையை இவர்கள் தோலுரிதுள்ளனர். இவர்களின் சிந்தனைகளும் அவர்கள் எழுப்புகிற கேள்விகளும் என்னை மிகவும் ஈர்க்கின்றன. மேலும் இவர்களை ஆழமாக பயில முயற்சிக்கிறேன். குறிப்பாக, நீட்சேவை இப்போது ஆர்வத்துடன் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

நீங்கள் கடைசியாகக் குறிப்பிட்டவர்கள் போஸ்ட். மாடர்னிச, பின் நவீனத்துவச் சிந்தனையாளர்கள்தானா ?

அப்படி ஒரு வகைப்படுத்தலை இவர்களில் எத்தனை பேர் ஏற்றுக் கொள்வார்கள் எனச் சொல்ல முடியாது. இவர்களில் பலர் இப்போது உயிரோடு

இல்லை என்பது வேறு விஷயம். பல்வேறு அம்சங்களில் தங்களுக்குள் வேறுபட்டு நிற்கக்கூடிய இவர்களைப் 'பின்நவீனத்துவ வாதிகள்' என்கிற வகைப்பாட்டிற்குள் மற்றவர்கள் அடைப்பது உண்மைதான்.

நீங்கள் குறிப்பிட்டுள்ள தத்துவவாதிகள் வரிசையில் இந்தியத் தத்துவஞானிகள் யாரும் இடம் பெறவில்லையே?

ஆமாம். இந்தியத் தத்துவத்தைப் பொறுத்தமட்டில் அது முழுக்க முழுக்க ஒரு மூடுண்ட தத்துவ அமைப்பு. புராதன லோகாயதம் மட்டுமே இதில் விதிவிலக்கு. அதோடு மேலை மரபில் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட மத விலக்கம் (Secularisation) மற்றும் பகுத்தறிவாக்கம் (Rationalisation) இந்தியத் தத்துவ மரபில் ஏற்படவே இல்லை. எனவே, அறிவொளி மரபும் அதற்குப் பிந்தைய அதர்க்க மரபும் இங்கே உருக்கொள்ளவே இல்லை. மத்தியகால வேதாந்த சித்தாந்த மரபுகளோடு நமது தத்துவம் தேங்கி நாறிப் போய்விட்டது. அதிலிருந்து எடுத்துக் கொள்வதற்கு ஏதும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

நீட்டேஷே பற்றிக் குறிப்பிட்டீர்கள். அவர் பாசிஸ்ட் என்றும் 'நிகிலிஸ்ட்' (Nihilist) என்றும் 'அதி மனிதன்' என்கிற தத்துவத்தை சொன்னவர் என்றும் அனைத்துத் தரப்பினராலும் கடுமையாகச் சாடப்படுபவர். எந்த வகையில் நீங்கள் அவரிடம் ஈடுபாடு கொண்டீர்கள்?

தத்துவப் பாரம்பரியத்திலேயே மிகவும் மோசமாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்ட, மிகவும் தவறாக விளக்கம் சொல்லப்பட்ட ஒரு சிந்தனையாளன் உண்டென்றால் அது நீட்டேஷேதான். பாசிஸ்டுகள் நீட்டேஷேவை எடுத்துக் கொண்டார்கள் என்பது உண்மைதான். ஆனால், அதை வைத்துக் கொண்டு நீங்கள் நீட்டேஷேவை மதிப்பிட்டுவிட முடியாது.

ஸ்டாலின், மார்க்சின் பெயரால் பொதுவுடைமையின் பெயரால்தான் எல்லாவற்றையும் செய்தார். ஸ்டாலினை வைத்துக் கொண்டு நீங்கள் மார்க்சியத்தை மதிப்பிட்டு விட முடியுமா?

நீட்டேஷேவைப் பாசிஸ்டுகள் தவறாக வாசித்துவிட்டார்கள், உண்மையில் நீட்டேஷே அப்படியில்லை என்று நான் சொல்ல வரவில்லை. எல்லாவற்றையும் பிரதியாகப் பார்க்கும்போது எழுதியவனின் உள்நோக்கம் என்ன என்று ஆராய்ச்சி செய்வதில் அர்த்தமில்லை. அதோடு பிரதியை ஒரு மூடுண்ட பொருளாகக் கருதி அதற்கொரு சாரம் (Essence) இருப்பதாகப் பார்க்கிற அணுகல் முறையும் இப்போது காலவதியாகி விட்டது. நீட்டேஷேவின் பிரதியில் அமைந்துள்ள வித்தியாசங்களைப் பாசிஸ்டுகள் எவ்வாறு கையாண்டார்கள், பொருள் கொண்டார்கள், நாம் அவற்றை எவ்வாறு கையாளப் போகிறோம் என்கிற ரீதியில் சிந்திப்பதுதான் நமக்குப் பயனுடையதாய் இருக்கும்.

நீட்சேவை மட்டுமல்ல எல்லாப் பிரிதிகளையுமே நாம் இப்படிதான் அணுக வேண்டும். அவ்வாறின்றி முன்கூட்டியே தீர்மானிக்கப்பட்ட ஒரு வாசிப்பு முறையுடன் நீங்கள் பிரிதியை அணுகும்போது பிரதியின் பல்வேறு அர்த்த சாத்தியங்கள் நசுக்கப்படுகின்றன; ஒடுக்கப்படுகின்றன. பிரதியின் மீதான வன்முறையாக அது அமைந்து விடுகிறது. ஏன், வாசிப்புச் சுதந்திரத்தை மறுப்பதன் மூலமாக வாசிப்பவனின் மீதேயான வன்முறையாகவும் அமைந்து விடுகிறது.

என்னை நீட்சே ஈர்க்கிற அம்சங்களை நான் இப்போது சொல்கிறேன். மேலைச் சிந்தனையின் எல்லா அடிப்படைகளையும் இரக்கமேயில்லாமல் போட்டு நொறுக்கியவன் அவன். கடவுள், மதம், இறை நீதி, இறை அறம், கருணை, என எல்லாவற்றையும் முற்றாக மறுத்தவன்.

‘கடவுள் செத்துப் போனான் என்கிற அவனது புகழ் பெற்ற பிரகடனத்தின் மூலம் வெளியிலிருந்து மனிதனுக்குக் கையளிக்கப்பட்ட எல்லாவிதமான பிரமாணங்களையும் அதிகார ஆதாரங்களையும் (authority) தூக்கி எறிந்தான்.

முதன் முதலாக மனிதன் தனது சுயத்திற்குத் (Selfhood) தானே அதிகாரியானான். நவீனத்துவத்திற்கு முந்தைய காலத்தில் (Pre Modernity) கடவுள், மதம், வேதங்கள் என்பனவே சமூகத்தின் ஆதார மையங்களாகவும் நடுநாயகமாகவும் அமைந்தன. தனி மனித/சமூக அறங்களையும் மதிப்பீடுகளையும் இவைதான் உருவாக்கின. மதத்தின் பிடி வீழ்ந்து நவீனத்துவம் உருவானபோது மனிதன் விடுதலையடைந்து விடவில்லை. மதத்தினிடத்திலும் கடவுளின் இடத்திலும் பகுத்தறிவு அமர்ந்து கொண்டது.

பகுத்தறிவு/தர்க்கங்களின் அடிப்படையில் உருவான கொள்கைகள், கோட்பாடுகள், நிறுவனங்கள் என்பன மனித மதிப்பீடுகளை நிர்ணயம் செய்கிற பிரமாணங்களாயின. ஆக மனிதன் சுய ஆதாரமுடையவனாக மாறவில்லை. மீண்டும் வெளியிலிருந்தே அவனுக்கு விழுமியங்களும், அறங்களும் வழங்கப்பட்டன. சுய ஆதாரம் authenticity- அவனுக்கு மறுக்கப்பட்டது.

‘கடவுள் செத்துப் போனான்’ என்றதன் மூலம் எல்லாவிதமான பிரமாணங்களுக்கும் விழுமியங்களுக்கும் மனிதன் பொறுப்பில்லை என உலகதிர முழக்கமிட்டான் நீட்சே. இதன் மூலம் தனக்கான மதிப்பீடுகளையும், விழுமியங்களையும், அறங்களையும் தனக்குள்ளேருந்தே தனது வாழ்க்கையிலிருந்தே உருவாக்கப்பட்டாக வேண்டும் என்றாகிறது.

‘எல்லா மதிப்பீடுகளையும் மறு மதிப்பீடு செய்’ என்பது நீட்சேவின் என்னொரு முழக்கம். எந்த அடிப்படையில் மறு மதிப்பீடு செய்வது? எந்த அடிப்படையும் கிடையாது. உனது வாழ்க்கைக்கான மதிப்பீடுகளை நீதான் உருவாக்க

வேண்டும் ; நீ நீயாக இரு. எல்லாவற்றிலும் உச்சியில் நில். உனது வாழ்வை அதன் எல்லை வரை இட்டுச் செல். வாழ்வை முழுமையாக வாழ். சாகசம் நிறைந்ததாக உன் வாழ்க்கை அமையட்டும். போர்ச்சூழலைத் தக்கவை. உன்னுடைய முதல் எதிரி உனக்குள்ளிருக்கும் கோழைத்தனங்களே, உன் பலவீனங்களே, சாகசங்களுக்கு அஞ்சும் அச்சமே. இவ்வாறு நீ உன்னை உறுதி செய்து கொள்ளும் போது மற்றவற்றின் மீது நீ ஆக்கிரமிப்புத் தன்மையோடு (aggression) இருக்க வேண்டுவதில்லை. நீ உன்னை உறுதி செய்வது தான் அதிகாரத்திற்கான விருப்புறுதி - will to power. இத்தகைய விருப்புறுதியின் மூலம் அடையக்கூடிய அனைத்தையும் அடைந்தவனே அதி மனிதன் - 'Superman' என்றெல்லாம் நீங்கள் நீட்டேயை வாசிக்க முடியும்.

எல்லாவிதமான அறங்களையும் குறிப்பாக அடிமை அறங்களை (slave morality) எள்ளி நடிகையானான் நீட்டே. நீட்டேயை அவ்வளவு எளிதாக 'நிகிலிட்ஸ்ட்' என்று சொல்லி விட முடியாது தீமைகளுக்கும் (Evil) துயரங்களுக்கும் விருப்புறுதி (Will) தான் காரணம் என்பது ஷோபன்ஹேரின் கருத்து. ஆனால் மனித வல்லமையின் ஆதாரமாக இதனை நீட்டே முன் வைத்தான்.

வாழ்க்கையை முழுமையாக உறுதி செய்தல் என்பதே நீட்டேயின் சிந்தனை. வெளியிலிருந்து பிரமாணங்கள், வழிகாட்டுதல்கள், விதிமுறைகள், ஆதாரங்கள், அதிகாரங்கள் ஆகியவற்றை நம்பியிராமல் தீர்வுகளுக்கான வழி முறைகளைப் பிரச்சினைகளிலிருந்தே தேடுதல், முன் தீர்மானங்களின்றிப் பிரச்சினைகளை அணுகுதல், எதனையும் இறுதித் தீர்மானமாகச் சொல்லாமல் எப்போதும் திறந்து நிறறல் போன்ற பல்வேறு அம்சங்களில் கான்ட், நீட்டே மற்றும் இன்றைய போஸ்ட் மார்ட்னிச் சிந்தனையாளர்களிடம் ஒரு ஒப்புமையைக் (Resemblance) காணமுடியும்.

சாரம் (Essence), தோற்றம் (Origin), அடிப்படை (Foundation) முதலான தத்துவார்த்த வகையினங்கள் இதில் அடிபட்டுப் போகின்றன. மொத்தத்துவப் பெருங்கதையாடல்கள் வீழ்ந்து படுகின்றன. வித்தியாசங்கள் முதன்மை பெறுகின்றன.

மொத்தத்துவத்தை மறுத்தல், வித்தியாசங்களை முதன்மைப்படுத்தல், போர்ச்சூழலைத் தக்க வைத்தல், தீர்ப்பை ஒத்தி வைத்தல் என்றெல்லாம் அடிக்கடி சொல்கிறீர்கள். இவையெல்லாம் ஒரு வகையான அரசியல் செயலின்மைக்கு இட்டுச் செல்லாதா ?

செல்லாது. மாறாக நமக்குள்ளும், வெளியிலும் இருக்கிற பாசிசத்தை வெற்றி கொள்ள இவை உதவும். இன்றைய சூழலின் மிகப் பிரதானமான பிரச்சினை பாசிசத்தை எதிர்கொள்வதுதானே. பாசிசத்தை வெறுமனே இனப் படுகொலை, சனநாயக மறுப்பு என்பதாகப் பார்க்காமல் மனித விருப்புகளை (desires) அரசியல் ரீதியில் கட்டுப்படுத்தும் நடவடிக்கையாக நாம் பார்க்க வேண்டும்.

உலகப் பொதுவான அறங்களை உருவாக்குதல், அவற்றை சமூகத்தின் மீது திணித்தல், வித்தியாசங்கள் மற்றும் மற்றமைகளின் (alterity) இருப்பை மறுத்தல், சாரம்சமான பண்புகளை வரையறுத்தல், தோற்றத்தின் (origin) அடிப்படையில் இருப்பை நியாயப்படுத்துதல், செயல்பாடுகளுக்கான விதிமுறைகளை வெளியிலிருந்து ஏற்றுக் கொள்ளுதல் (rule immitating) என்கிற மூடுண்ட அமைப்பாக நிற்பதல் என்பன பாசிசத்தின் அடையாளங்களாக உள்ளன. கொஞ்சம் யோசித்துப் பார்த்தால் நம் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் எவ்வளவு பாசிசப் பண்புகள் உறைந்து போயுள்ளன என்பது விளங்கும்.

வித்தியாசங்களை மறுத்தல் பாசிசத் தன்மையாகும்போது வித்தியாசங்களை வற்புறுத்துவது பாசிச எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் ஒன்றாகிறது. வித்தியாசங்களின் இருப்பை ஏற்றுக் கொள்வது என்பதன் இன்னொரு வடிவம்தான் போர்ச்சூழலைத் தக்கவை என்பது, தீர்ப்பை ஒத்திவை என்பது. எங்கே அமைதி நிலவுகிறதோ அங்கே யாரோ ஒருவர் அடிமையாகிப் போனார் என்றுதான் பொருள். தீர்ப்பு வழங்கப்படும்போது அங்கே நீதி செய்து விடுகிறது. அடிமை நிலையை ஏற்றுக் கொள்ளுதல் என்பதுதான் அரசியல் செயலின்மையின் அடையாளம். போர்ச்சூழலை உருவாக்குவதுதான் அடிமைகளாய் இருப்பவர்களுக்கான சரியான அரசியல் செயல்பாடு.

புரிகிற மாதிரி ஒரு எடுத்துக்காட்டு. ஒரு கிராமத்தில் பொதுச்சூடுகாட்டை தலித்துகள் பயன்படுத்தக் கூடாது என்று ஒரு விதி நடைமுறையில் உள்ளது என்போம். அந்தக் கிராமத்தில் அமைதி நிலவுகிறது என்றால் தலித்துகள் அந்த அடிமை அறத்தை (slave morality), சமூக விதியை ஏற்றுக் கொண்டார்கள் என்பது தான். தலித்துகளின் அரசியல் செயல்பாடு இங்கே ஒரு போர்ச்சூழலை உருவாக்குவதுதான். போலீஸ்காரன் கூட இதைத்தான் சொல்வான். 'இந்த தலித் கட்சி இங்கே வற்ற வரைக்கும் இந்தக் கிராமம் அமைதியாக இருந்துச்சு'. தீர்ப்பை ஒத்திவை என்பதையும் நாம் இப்படித்தான் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

வெளியிலிருந்து விதிக்கப்படும் விதிகளின், அறங்களின் அடிப்படையில் நீதி சாத்தியம் இல்லை. அத்தகைய நீதி பாசிசமாகவும் வன்முறையாகவும்தான் விளங்கும். ஒரு பிரச்சினையின் தீர்வுக்கான விதிமுறைகளை அந்தப் பிரச்சினைக்குள்ளிருந்தே நாம் உருவாக்க வேண்டியுள்ளது. நமது நடவடிக்கை என்பது விதிகளை காப்பியடிப்பதாக அல்ல, விதிகளை உருவாக்குவதாக இருக்க வேண்டும். சொல்லப்போனால் தீர்வுக்கான விதிகளை உருவாக்குவதுதான் தீர்வுக்கான செயல்பாடாக இருக்கிறது.

பல உறுதிப்பாடுகள் (certitudes) நம் கண் முன் தகர்ந்து போயுள்ளன. உறுதியான அடையாளங்கள் இன்று உடைந்து நொறுங்கியுள்ளன. இழப்பதற்கு

ஒன்றுமில்லாத தொழிலாளி புரட்சிகரமானவனாக இருப்பான் என நம்பினோம். ஆனால், இழப்பதற்கு அவன் மதிப்பு மிக்க வேலையை (job) மட்டுமல்ல; இழக்கவே முடியாத சாதியையும் கையில் வைத்திருக்கிறான்.

அய்ரோப்பிய நாடுகளில் வேலை இழந்த தொழிலாளிக்குக் கடைசியாக வாங்கிய ஊதியத்தில் எண்பது சதம் வரை அவர் 'சும்மா' இருக்கும்போது ஊதியமாக வழங்கப்படுகிறது. அவரை எப்படி வகைப்படுத்துவீர்கள். தொழிலாளி? வேலை இழந்தவர்..? எந்த உறுதிப்பாட்டின் அடிப்படையில் நீங்கள் அரசியலை அமைப்பீர்கள்?

கோவை மில் ஒன்றில் வேலை செய்யும் ஒரு தொழிலாளியைப் பிறரிடமிருந்து வேறுபடுத்தும் அம்சம் எது? அவர் தொழிலாளி என்பதா, கவுண்டர் என்பதா, இந்து என்பதா, தமிழர் என்பதா...? வெவ்வேறு இடங்களில் அவர் வெவ்வேறு அடையாளங்களைத் தரித்துக் கொள்கிறார். இந்த அடையாளங்களில் ஏதேனும் ஒன்றை உறுதிப்படுத்தி அதனடிப்படையில் அரசியலை அமைத்தீர்களானால், அது மற்ற அடையாளங்களின் மீதான வன்முறையாக மாறி விடுகிறது.

உலக வரலாற்றில் எண்ணற்ற உயிர்கள் பறிக்கப்பட்டதற்கு இத்தகைய உறுதிப்பாடுகளின் மீதான மூடுண்ட அரசியல் காரணமாக இருந்ததை நீங்கள் மறுக்க முடியுமா? இன்றைய உறுதியற்ற நிலைகளுக்கான அரசியலை நாம் கண்டடைய வேண்டாமா?

இந்த அடிப்படையில் இன்று முதன்மைப்பட்டுள்ள பிரச்சினைகளாக எதைக் காண்கிறீர்கள்?

நான் முன்பே சொன்னபடி பாசிசத்தை எதிர்கொள்வதுதான் இன்றைய உடனடிப் பிரச்சினையாக இருக்கிறது. இந்தியாவில் பாசிசம் இந்துத்துவத்தின் வடிவில் வெளிப்படுகிறது. இந்துத்துவத்தின் பாசிசத் தன்மையை நாம் பல்வேறு கோணங்களிலிருந்து நிறுவலாம்.

ஒன்றை மட்டும் இங்கே கோடிட்டுக் காட்டுகிறேன். Moral Police - ஒழுக்கப் போலீசாக இந்துத்துவம் தன்னை வடிவமைத்துக் கொள்வதைப் பாருங்கள். கல்லூரி மாணவியர் ஜீன்ஸ் போடக்கூடாது, காதலர் தினங்களைக் கொண்டாடக் கூடாது, பான்பராக் சாப்பிடக்கூடாது.....என்றெல்லாம் அற விதிகளை உருவாக்குவதும், அவற்றை மீறுபவர்கள் மீது கல்லால் அடிப்பது உட்பட வன்முறைகளைப் பிரயோகிப்பதும் 'இச்சைகளை அரசியல் ரீதியாகக் கட்டுப்படுத்துதல்' (Political control of desire) என்கிற பாசிசச் செயல்பாடல்லவா? வரலாறு எழுதாதல், திரைப்படங்கள் எடுத்தல், ஓவியங்கள் வரைதல், இலக்கியப் புனிதங்களைக் கட்டமைத்தல் என்பதாகப் பாசிசச் செயல்கள் அகல்கின்றன. எல்லாக்களங்களிலிருந்தும் நாம் இவற்றை எதிர்கொள்ள வேண்டும்.

இதுவரை அடையாளங்கள் மறுக்கப்பட்ட பல்வேறு சிதறல்கள் (fragments) இன்று தங்களின் அரசியல் இருப்பை உறுதி செய்கின்றன. தலித் அரசியல் மேலெழுந்து வருகிறது. சுற்றுச்சூழல் உள்ளிட்ட வேறு பல கோரிக்கைகளும் இதுவரை கேலி செய்யப்பட்ட வேறு பல அடையாளங்களும் சென்ற பத்தாண்டுகளில் தங்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளன. இவற்றின் அரசியல் முக்கியத்துவத்தை நாம் உணர வேண்டும். உலகமயமாதல் என்கிற போக்கு உள்ளூர் ஆதிக்க சக்திகளுடன் கைகோர்த்துக் கொள்வதையும் மீண்டும் பழைய மதிப்பீடுகளைப் புனர் நிர்மாணம் செய்கிற முயற்சிகளிலுள்ள ஆபத்துகளையும் நாம் எதிர்கொள்ள வேண்டும்.

உலக மயமாக்கலுக்கும் உள்ளூர் கலாச்சார மதிப்பீடுகளுக்கும் உறவு என்பதை விளக்க முடியுமா.....

சென்ற பிப்ரவரி 5 முதல் 8-ம் தேதி வரை உத்திரப்பிரதேசத்தில் பரேலி என்னுமிடத்தில் ஒரு பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம் நடைபெற்றது. உலக அளவில் அதில் பலர் பங்கேற்றனர். பரேலியிலுள்ள Heritage Trust, பரேலி பல்கலைக்கழகத்தின் வரலாற்றுத்துறை, இந்திய வரலாற்றுக் கழகம், இந்தியத் தத்துவக்கழகம் எல்லாம் இணைந்து இதனை நடத்தின. சரசுவதி சிலை, வேத முழக்கம், வந்தே மாதரம் பாடல் ஆகியவற்றுடன் தொடங்கப்பட்ட இக் கருத்தரங்கின் தலைப்பு 'புத்தாயிரத்தில் தொன்மைச் செவ்வியல் இலக்கியங்கள்' என்பதில் ராமாயணம், மகாபாரதத்தோடு நிற்காமல் சௌந்தர்ய லகரி, அர்த்த சாஸ்திரம் வரை அவர்கள் உள்ளடக்கியுள்ளனர். அர்த்த சாஸ்திரத்தின் பொருத்தப்பாடு, புருஷ சூக்தத்தின் பொருத்தப்பாடு, வர்ணாசி ரமத்தின் பொருத்தப்பாடு என்றெல்லாம் கட்டுரைகள் வாசிக்கப்பட்டுள்ளன. பன்னாட்டு அறிஞர்களும் இதில் பங்கு பெற்றுள்ளனர்.

இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்பு கல்கத்தாவில் அமெரிக்கப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்றின் ஆதரவோடு இதுபோன்ற ஒரு கருத்தரங்கம் நடைபெற்றது. இலக்கியங்களைச் செவ்வியல் Classical என வகைப்படுத்துவது, மற்ற துறைகளிலிருந்து பிரித்துத் தன்னளவில் முழுமையான ஒன்றாகக் கட்டமைப்பது, புனிதத் தொகுதி (Canon) ஒன்றை வடிவமைத்து நிலைநிறுத்துவது அல்லது ஏற்கனவே நிலைநிறுத்தப்பட்ட ஒன்றை எவ்விதக் கேள்விகளுக்கும் உட்படுத்தாமல் ஏற்றுக் கொள்வது என்பதெல்லாம் இலக்கியக் களத்தில் மேற்கொள்ளப்படுகிற ஒரு பாசிச் செயல்பாடுதான்.

இலக்கியம் என்பதே நிலவுகிற மரபுக்கெதிரான கலகம்தான். ஏதோ ஒரு வகையில் மரபை மீறித்தான் இலக்கியம் பிறக்கிறது. இத்தகைய உடைவுகளையும் புத்தாக்கக் கூறுகளையும் - innovations கண்டுகொள்ளாமல் ஒரு மரபுத் தொடர்ச்சியைக் கட்டுவது என்பது சமூக அளவில் மேற்கொள்ளப்படுகிற ஒழுங்குபடுத்தும் முயற்சிகளோடு இணைந்த ஒரு செயல்பாடு. அரசியல், சமூகவியல்,

பொருளியல், வரலாறு முதலான இதர துறைகளின் பாதிப்புகளுக்கு அகப்படாத, தன்னளவில் முழுமையுடைய ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட முயற்சியாக இலக்கியத்தையும், மொழியையும் அணுகுகிற பாசிசச் செயல்பாடுடன் உலக மயமாகும் அரசியல் பொருளாதார முயற்சிகள் கைகோர்த்துக் கொள்வதை நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

பெரு நிதியுதவிகள், பெரு நிறுவனங்களின் ஆதரவுகள் ஆகியவற்றுடன் மேற்கொள்ளப்படும் இத்தகைய 'மெகா' முயற்சிகள் சிறிய அளவிலான இலக்கியத் தேட்டங்களை ஓரங்கட்டுகின்றன. சென்ற பத்தாண்டுகளில் இலக்கியத்தின் தனித்துவத்தையும் ஒழுங்கமைக்கும் பண்பையும் கேள்வி கேட்டு எழுந்த பலவிதமான தாண்டும் முயற்சிகளை ஒரு நொடியில் போட்டுடைக்கும் முயற்சிகளாக, இல்லை திட்டமிட்ட செயல்பாடுகளாகவே நாம் இவற்றைக் காண வேண்டியிருக்கிறது.

'ஆசிரியன் செத்துப் போனான்' அல்லது 'இலக்கியத்தைப் பிரதியாகக் காணுதல்' என்பது போன்ற கலகக் குரல்களை ஒடுக்கும் வன்முறையாகவும் இதை நாம் காண வேண்டும். தலித் இலக்கியம் முதலான விளிம்பு நிலை இலக்கிய முயற்சிகளை உள்வாங்கும் செயல்பாடாகவும் இவை அமைகின்றன. இவற்றிற்கு இடம் கொடுப்பது போல காட்டிக் கொண்டு இந்த இலக்கியப் பெரு மரபின் ஒரு சிறு திவலையாக இவற்றின் தனித்தன்மையை மறுத்து உள்வாங்கும் இச்செயல்பாடுகளை நாம் எச்சரிக்கையோடு அணுக வேண்டியிருக்கிறது. உலகமயமாதலுடன் வருணாசிரமத்தை இணைக்கும் முயற்சிகளின் உடனடிப் பேராபத்தை நாம் விளங்கிக் கொள்ளுதல் அவசியம்.

'காலச்சுவடு' மற்றும் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் இணைந்து நடத்தக்கூடிய 'தமிழ் இனி 2000,' என்கிற முயற்சியையும் நீங்கள் இப்படித்தான் பார்க்கிறீர்களா?

இது பற்றிய முழு விவரமும் எனக்குத் தெரியவில்லை. கிட்டத்தட்ட இருவது லட்சம் ரூபாய் வரையில் செலவிட்டு நடத்தப் போகிற 'மெகா' முயற்சி என்று மட்டும் கேள்விப்பட்டேன், இதற்கான நிதிப் பின்தலங்கள் பற்றி விவரமாகத் தெரியவில்லை. உலக அளவிலான அமைப்புகள், இந்திய இந்துத்துவ அரசு சார்பான அமைப்புகள் இதில் பங்களிக்கப் போகின்றனவா என்றும் தெரியவில்லை. 'காலச்சுவடு' டன் சேர்ந்து புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் நடத்துகிறார்கள் எனப் பொத்தாம் பொதுவாகச் சொல்லிவிட முடியாது. சேரனுடைய முயற்சியின் அடிப்படையில் ஒரு சில புலம் பெயர் தமிழர்களும் 'காலச்சுவடு'ம் சேர்ந்து நடத்துவதாகத்தான் இதைப் பார்க்க வேண்டும்.

சேரனும் சுந்தர ராமசாமியும் இணைவது என்பது ஒரு தற்செயல் நிகழ்வு அல்ல. ஒரு அரசியல் ரீதியான ஒருங்கிணைவு என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

இருவருமே இலக்கியப் புனிதங்களை நம்புகிறவர்கள். அந்த அதிகாரத்தின் மூலம் பலன் பெறுகிறவர்கள். 'ஆசிரியன் செத்துப் போனான்' என்பது போன்ற புதிய சிந்தனைகளை இவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியவர்களும் அல்ல. தமிழ் பாரம்பரியத்தின் இன்றைய வாரிசுகளாகத் தங்களை முன்னிறுத்திக் கொள்ளும் பெரு முயற்சிதான் இது.

சேரன் போன்றவர்கள் புலம் பெயர் சூழலிருந்து இந்தியாவிற்குப் புலம் பெயர் வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் என்ன என்பது பற்றி கூட நாம் யோசித்தாக வேண்டும். நமது இலக்கியப் பாரம்பரியம், மரபு, சாதி, ஈழச் சூழலில் யாழ்ப்பாண வேளாள ஆதிக்கம், புலம் பெயர் மரபில் சைவ மரபுகளின் தொடர்ச்சி, தலித்தியம், இந்துத்துவம் இவை பற்றி எல்லாம் சேரன் , வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன் முதலியோர் வாய் திறந்து பேச வேண்டும்.

புலம் பெயர் சூழலிலிருந்து இவர்கள் இடம் பெயர்வதற்கான காரணங்களாக நீங்கள் எவற்றைக் கருதுகிறீர்கள் ?

தமிழ்க் கவிதைக்குச் சேரனும் ஜெயபாலனும் அளித்துள்ள பங்களிப்புகள் பற்றி நான் குறைத்துச் சொல்லவில்லை. ஆனால், அவர்கள் தோற்றுவித்த மொழியும், வடிவமும் இன்று ஒரு தேக்கத்தை எட்டிவிட்டது. புலம் பெயர் சூழலில் இலக்கிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டபோது அதன் முதற்கட்டமாக பங்களிப்பைச் செய்தவர்கள் இவர்கள். இவர்களும் இவர்களோடு சில பேராசிரியர்களும் மொழி பெயர்ப்பாளர்களும் புலம் பெயர்வதற்கு முந்தைய ஈழச் சூழலிலேயே ஓரளவுக்குப் பிரபலமாக இருந்தவர்கள். அதன் தொடர்ச்சியாகத்தான் புலம் பெயர் இலக்கியம் உருவாகிறது.

இன்று புலம் பெயர் இலக்கியம் இரண்டாவது கட்டத்தை எட்டிவிட்டது. இதன் முன்னோடியாக நாம் கலாமோகனைச் சொல்லலாம். புலம் பெயர் சூழலில் எவ்வித அதிகாரங்களும் அற்று முழுமையான விளிம்பு நிலை மனிதர்களாக வாழ்கிறார்கள் இந்த இரண்டாம் கட்டத்தினர். கலாமோகனும் சரி, புதிதாக எழுதுகிற இந்த இளைஞர்களும் சரி உணவு விடுதிகளில் கோப்பை கழுவுகிறவர்கள். எளிய பணிகளைச் செய்கிறவர்கள். அம்மா, எக்ஸில், உயிர் நிழல் முதலான இதழ்களைச் சேர்ந்தவர்களும், கனடா முதலான நாடுகளில் இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ள சில தோழர்களும் இத்தகையோர்தான். அகதி மனநிலையை வெளிப்படுத்துவதாக இவர்களது எழுத்துக்கள் அமைகின்றன. நாடோடித் தன்மை மிக்க விளிம்பு நிலை எழுத்துக்கள் இவை. போஸ்ட் மார்டனிசம், தலித்தியம் என்றெல்லாம் இவர்கள் பேசுவது பழைய பீடங்களைக் கொஞ்சம் அதிர வைத்திருக்கிறது. இன்று புலம் பெயர் இலக்கியம் இவர்களின் கைக்கு வந்துவிட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். எனவே பழைய பீடங்கள் 'தாய்த்' தமிழகத்தின் பழைய பீடங்களைத் தேடுகின்றன.

தலித்தியம், போஸ்ட் மார்டனிசம் முதலான கலகச் சிந்தனைகள் இவர்களுக்கு உவப்பளிக்கக் கூடியதாக இல்லை.

தமிழ்ப் பண்பாடு, தமிழ் மரபு ஆகியவை பற்றி எதிர்மறையான கருத்தையே இதுவரை சொல்லி வந்துள்ளீர்கள். தற்போது தங்களின் கருத்துக்களில் ஏதும் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளதா ?

எந்த மாற்றமும் இல்லை. சாதி அடிப்படையிலான ஒரு ஏற்றத்தாழ்வான சமூக அமைப்பைக் கட்டமைத்தவர்கள்தான் தமிழ்ப் பண்பாட்டையும், தமிழ் மரபையும் வரையறுத்தவர்கள். சென்ற நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை எழுதிவர்களும் இவர்கள்தான். ஆதிக்கம் செலுத்திய சமூக ஒழுங்கிற்கு (social order) இணையாகத்தான் இந்த இலக்கியப் பண்பாட்டு ஒழுங்குகளையும் இவர்கள் கற்பித்தனர். இந்த அடிப்படையிலேயே இங்கே தமிழ்த் தேசியமும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட்ட 'தமிழ்' என்கிற பேரடையாளம் வழக்கம் போல தலித்துகள் உள்ளிட்ட பல்வேறு உட்குழுக்கள் மற்றும் சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான வன்முறையாகத்தான் இருந்தது. இதனைச் சரியாக இனங்கண்டவர் பெரியார் ஈ.வெ.ரா. அவர்கள்தான். நமது அரசு, மதம், சட்டம், முதலியவை மட்டும் சாதியைக் காப்பாற்றுபவை அல்ல நமது இலக்கியமும் மொழியும் கூட சாதியைக் காப்பாற்றுவதுதான் என்கிற அவரது கூற்று மிகவும் பொருள் செறிந்த ஒன்று.

தமிழ்ப் பண்பாட்டு உருவாக்கத்தில் சிறுபத்திரிகைகளின் பங்குரிப்புபற்றி உங்கள் மதிப்பீடு என்ன ?

சற்று முன் நான் குறிப்பிட்ட இந்தப் பண்பாட்டு வன்முறை பற்றி தமிழ்ச் சிறு பத்திரிகைகள் எத்தகைய காத்திரமான கேள்விகளையும் எழுப்பியதில்லை. காரணம் வெளிப்படையானது.

தமிழ்ப் பண்பாட்டைக் கட்டமைத்த சமூகப் பிரிவினரே தமிழ்ச் சிறு பத்திரிகைத் துறையையும் சமீப காலம் வரை கைகளில் வைத்திருந்தவர்கள். காலனிய ஆட்சிக் காலத்தில் இந்திய சமூகத்தைச் 'சீர்திருத்த' வந்தவர்கள் எப்படி தமது 'இந்தியத்' தன்மைக்கு எந்தப் பாதிப்பும் வராமல் புதிய சூழலுக்குத் தகுந்த மாதிரி இந்தியச் சமூகத்தைப் புதுப்பிக்க முனைந்தார்களோ அப்படியே தமிழ்ச் சிலப்பத்திரிகையினரும் தமிழ் இலக்கிய வடிவங்களை நவீனப்படுத்த முயன்றதோடு சரி. அங்கீகரிக்கப்பட்ட இலக்கிய மரபையோ, அவற்றின் புனிதத் தன்மையையோ இவர்கள் கேள்வி கேட்டதில்லை.

தமிழுக்குப் புதிய தத்துவங்களை அறிமுகம் செய்த பணியைக் கூட இவர்கள் செய்ததில்லை. நாட்டுப்புற இலக்கியங்களையும் இவர்கள் கண்டு கொண்டதில்லை. இவற்றையெல்லாம் இடதுசாரி மரபில் வந்தவர்கள்தான் செய்திருக்கின்றனர். தவிரவும் இலக்கியத்தை அரசியல் மற்றும் சமூகப் பிரச்சினைகளிலிருந்து

துண்டித்து அணுகிய வகையில் இலக்கிய பாசிஸ்டுகளாகவும் இவர்கள் விளங்கியுள்ளனர். இல்லாவிட்டால் தமிழ்ச் சிறு பத்திரிக்கைகளில் முன்னோடி என்று சொல்லப்படும் 'மணிக்கொடி'-இதழ் பெரியாரின் சுய மரியாதை இயக்கத்தை அப்படித் தாக்கியிருக்குமா? சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதிப் பத்தாண்டுகளில் சிறு பத்திரிகைகளில் சிறு பத்திரிகைத் துறையில் சில வரவேற்கத்தக்க மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நின்று பார்க்கும்போது சென்ற நூற்றாண்டின் முக்கியமான திருப்பங்கள், தவிர்க்க முடியாத பங்களிப்புச் செய்தவர்கள் என எவற்றையெல்லாம், யாரை எல்லாம் சொல்ல முடியும்?

ரொம்பவும் விரிவாகப் பேசப்பட வேண்டிய இதனை ஒரு கேள்விக்கான பதில் என்கிற வகையில் சுருக்கும்போது பல விடுபடல்கள் நேரிடும் ஆபத்து இருக்கிறது, இருந்தபோதிலும் சில போக்குகளைச் சுட்டிக் காட்ட முயற்சிக்கலாம்.

காலனியம், அது அறிமுகப்படுத்திய நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றினூடாகப் பல மாற்றங்களும் திருப்பங்களும் உண்டான ஒரு நூற்றாண்டு இது. இந்தியத் தேசியம், தமிழ்த் தேசியம் என்கிற இரு பேரடையாளங்களும் அதனடியிலான பண்பாட்டு, அரசியல் செயல்பாடுகளும், ஒருபுறம் என்றால் தலித்துகள், பார்ப்பனரல்லாதார், மிகவும் பிற்படுத்தப் பட்டோர், தொழிலாளிகள், சிறுபான்மையினர் எனப் பல சிறு அடையாளங்களும் தம்மை நிறுவிக் கொண்ட ஒரு காலம் கட்டம் இது.

சுதந்திரப் போராட்டம், இந்தியத் தேசியத்திற்கெதிரான திராவிட மற்றும் தமிழ்த் தேசிய இயக்கச் செயல்பாடுகள், பொதுவுடைமை இயக்கங்கள், நக்சல்பாரி இயக்கம், சிறுபான்மையினர் அரசியல் உணர்வு பெறுதல், தலித் அரசியல் போராட்டம் முதலியன இந்த நூற்றாண்டின் குறிப்பிடத்தக்க அரசியல் நிகழ்வுகளாகக் குறிப்பிட வேண்டியவை.

உலகப் போர்கள் இந்திய மண்ணிற்குள் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தைக் காட்டிலும் ஈழப் போராட்டம் தமிழ் நாட்டில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் குறிப்பிடத்தக்கது.

உலக அளவில் 1940-களின் இறுதியில் பெரும்பாலான மூன்றாம் உலக நாடுகள் காலனியப் பிடியிலிருந்து விடுதலை அடைகின்றன. எனினும் 'வளர்ச்சி' (development) என்கிற கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் உலக முதலாளிய அமைப்பின் கட்டுக்குள் தங்களைப் பிணைத்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலைமை. கிட்டத்தட்ட இதே காலகட்டத்தில் ரஷ்யா மற்றும் கிழக்கு அய்ரோப்பிய நாடுகள் சோசலிசக் கட்டுமான முயற்சிகளுக்கு ஆளாகின்றன.

அடுத்த ஒரு கால் நூற்றாண்டு தேசிய மற்றும் சோசலிச நிர்மாணக் கனவுகளின் காலம். இது பொய்த்துப் போனபோது 1968 வாக்கில் உலகமெங்கிலும்

அரசியல் எழுச்சிகள் ஏற்படுகின்றன. இங்கே அது நச்சல்பாரி இயக்கமாகவும் மொழி, சாதி மற்றும் இன அடிப்படையிலான இயக்கங்களாகவும் வெளிப்பட்டது.

மார்க்சியப் பெருங்கதையாடலின் வீழ்ச்சியோடு நச்சல்பாரி இயக்கங்களும் பலவீனப்பட்டன. இடது, வலது பொதுவுடைமைக் கட்சிகளோ உலகெங்கிலும் உள்ள இதர பொதுவுடைமைக் கட்சிகளைப் போல மார்க்சியச் சொல்லாடல்கள் பலவற்றை நழுவி விட்டுத் தமது அரசியல் தொகுதிகளைத் தக்கவைத்துக் கொண்டன.

இப்படி அகில இந்திய, திராவிட, மார்க்சியப் பெருங்கதையாடல்கள் எல்லாம் தகர்ந்து போன நிலையை நாம் சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில் சந்தித்தோம்.

ஈழப் போராட்டத்தின் தயவில் தன்னை உயிர்ப்பித்துக் கொள்ள முயற்சிக்கும் தமிழ்த் தேசியப் பெருங்கதையாடல், "பெருங்கதையாடல்களின் சிதைவைப்" பறை சாற்றிய புதிய சிந்தனைகளையும், தலித்தியம் போன்ற அரசியல் செயல்பாடுகளையும் பெரும் எதிரிகளாய்ப் பார்க்கிற சூழல் இன்றுள்ளது.

இதுகாறும் வரலாற்றில் ஓரங்கட்டப்பட்டிருந்த பாலியல் தொழிலாளர், அலிகள், ஓரினப் புணர்ச்சியர் முதலிய சிறு அடையாளங்களையும், சுற்றுச்சூழல், மனித உரிமைகள் ஆகியவற்றை முன் வைத்த அரசியல் முயற்சிகளையும் மிகச் சிறிய அளவிலேனும் சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில் நாம் சந்திக்க நேரிட்டது.

19-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்தே தலித் அரசியல் என்பது தனது தனித்துவத்தை நிலைநிறுத்தி வந்துள்ளது. அயோத்திதாசப் பண்டிதர், இரட்டை மலை சீனிவாசன் என்கிற இரு தலித் முன்னோடிகளின் பணி தனித்துவமானது. தமிழ்த் தேசியப் பெருங்கதையாடல் கட்டமைத்த சைவ மரபிற்கு எதிராகப் பவுத்த மரபு ஒன்றைக் கட்டமைத்த பண்டிதரின் பணி குறிப்பிட்டதக்க ஒன்று. இந்தப் பணியைத் தொடர்ந்தவர் மயிலை சீனிவேங்கடசாமி. பவுத்தமும் சமணமும் இன்றித் தமிழ் இல்லை என நிறுவியதோடன்றி பார்ப்பன-சைவத் தமிழறிஞர்களால் இருண்ட காலமாகக் கட்டமைக்கப்பட்ட களப்பிரர் காலம் குறித்து மாற்றுக் கருத்துக்களை முன்வைத்த வகையில் ஒரு அழுத்தமான மாற்று வரலாற்றுக்கு அடித்தளம் அமைத்தவர் அவர்.

சைவத் தமிழ் மரபொன்றைச் சென்ற நூற்றாண்டின் தொடக்க கால அறிவுஜீவிகள் இறுக்கமாக உருவாக்கியிருந்த ஒரு சூழலில் ஓரளவிற்கு ஒரு secular ஆன இலக்கிய ஆய்வுகளைத் தந்தவர்களாக என் நினைவில் நிற்பது வையாபுரிப்பிள்ளை, மீனாட்சி சுந்தரனார், கமில் சுவலபில் ஆகியோர்தான்.

அங்கீகரிக்கப்பட்ட இலக்கிய மரபை ஏற்றுக் கொண்ட போதிலும் இலக்கியங்களை அவற்றின் வரலாற்றுச் சூழலில் வைத்துப் பார்த்த வகையில் இலக்கியத்தின் புனிதத்தை அசைத்துப் பார்த்த மார்க்சியத் திறனாய்வாளர்களில்

கைலாசபதி, கார்த்திகேச சிவத்தம்பி, வானமாமலை, கேசவன் ஆகியோரின் பணியைக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

தமிழ் நாட்டுப்புறக் கதைப் பாடல்களைத் தேடிப் பதிப்பித்த வகையில் வானமாமலை மற்றும் நெல்லை ஆய்வு வட்டத்தின் பணி முக்கியமானது.

தமிழக வரலாறு குறித்து வெளிநாட்டார் செய்துள்ள ஆய்வுகளில் பர்ட்டன் ஸ்டெயன், கதலீன் கவ், நொபோத் கராஷிமா ஆகியோரைக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

தமிழ்ச்சூழல் பல புதிய மேலைச் சிந்தனைகளை அறிமுகம் செய்தவர்கள் என்கிற வகையில் எஸ்.வி. ராசதுரை, தமிழவன் முதலானோரைச் சொல்லலாம்.

சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில் மேலெழுந்த தலித்தியம் என்கிற பார்வையினடியாக தமிழ்ப் பண்பாட்டைப் பார்க்க முயன்றவர் என்கிற வகையில் ராஜ் கவுதமனையும் சொல்லியாக வேண்டும்.

அதேபோல வெசாமிநாத சர்மாவின் மொழியாக்கங்களையும் சாமிநாதய்யர், வையாபுரிப் பிள்ளை ஆகியோரின் பதிப்பு முயற்சிகளையும் குறிப்பிடத் தோன்றுகிறது.

இங்கே இப்போது நான் குறிப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கக்கூடிய பலரும் அவர்களின் சில குறிப்பான பணிகளுக்காகவே நினைவுகூறப்படுகின்றனர். மற்றபடி அவர்களது அனைத்துப் பணிகளும் ஏற்கப்படக்கூடிய ஒன்று என்று கருத வேண்டியதில்லை. முற்றிலுமாகத் தூக்கி எறியப்படக்கூடிய பல நூல்களை இவர்களில் சிலர் எழுதியுள்ளனர்.

நாடகம், பத்திரிகை, மொழிபெயர்ப்பு, கவிதை, நாவல், சிறுகதை, சினிமா என்றெல்லாம் தனித்தனியாகப் பார்த்துத் திருப்பங்களை ஏற்படுத்தியவர்களைப் பட்டியலிடுவதற்கு முன்பு மீண்டும் ஒருமுறை நாம் எல்லாவற்றையும் படிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

இதுவரை இங்கே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லப்பட்டு வந்த பட்டியல்களை மனசிலிருந்து அழித்துவிட்டு இம் முயற்சியை நாம் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

டால்ஸ்டாய், மார்க்ஸுஸ், தாஸ்தாயேவ்ஸ்கி போன்ற எழுத்தாளர்கள் தமிழில் இல்லை என்பதை மட்டும் சொல்லியாக வேண்டும். இங்கே எழுதிய எல்லோரும் தன்னைத்தானே மீண்டும் மீண்டும் தமது படைப்புகளில் துருத்திக் கொண்டு நிற்க வைத்திருக்கிறார்களே ஒழிய யாரும் 'மற்றதை' (other) எழுதியதில்லை. மற்றதின் பார்வையில் கதை சொன்னதில்லை; சொல்ல முயற்சித்ததில்லை.

நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஏற்பட்ட சில வரவேற்கத்தக்க மாற்றங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. புதிய எழுத்து முறை ஒன்றைத் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் முகமாய் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் ஒன்று. மற்றது ஈழப் போராட்டத்தின்

விளைவாகப் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் உருவாக்கிய புலம் பெயர் இலக்கியங்கள். மூன்றாவதாக சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதிப் பத்தாண்டுகளில் இலக்கியத்தின் புனிதத்துவம் பற்றி எழுப்பப்பட்ட 'போஸ்ட் மார்டனிச'க் கேள்விகள் ஏற்படுத்திய தாக்கம் மிக முக்கியமானது.

இலக்கியம், பிரதி, ஆசிரியன், இலக்கிய மரபு ஆகியவை குறித்து இவ்வாறு எழுப்பப்பட்ட கேள்விகள் தமிழ்ச் சூழலில் ஏற்படுத்திய அதிர்ச்சி இன்னும் ஓயவில்லை.

சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில் எழுதத் தொடங்கியுள்ள சில இளைஞர்கள் நம்பிக்கையூட்டக்கூடியவர்களாக உள்ளதையும் பதிவு செய்தல் அவசியம். சென்ற நூற்றாண்டின் மிக முக்கியமான சிந்தனையாளர் என ஒருவரைக் குறிப்பிட வேண்டுமானால் அவர் பெரியார் ஈ.வெ.ரா. வாகத்தான் இருக்க முடியும்.

1970-ல் எக்சிடென்சியலிசம் 1982-ல் ஸ்ட்ரக்சுரலிசம் வந்தது. புதிய சிந்தனைகளின் தொடர்ச்சி இல்லாமல் போனதேன்? தொடர்ச்சியாக உரையாடும் மரபு இல்லாமல் போனதேன்?

ஏன் இல்லை? 1990 - களில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு தாக்கத்தை விளைவித்த போஸ்ட் மார்டனிசத்தை இந்த வரிசையில்தான் வைத்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால் இத்தகைய அறிமுகங்களில் பல பிரச்சினைகள் உள்ளன. இவற்றில் பல இரண்டாம் நிலை, மூன்றாம் நிலைப் புத்தகங்களைப் படித்துவிட்டு எழுதப்பட்டவை.

அல்தூஸரைப் பற்றிய ராசதுரையின் புத்தகமெல்லாம் படு அபத்தம். எல்லாவற்றையும் 'இசம்' ஆக்கி, சாராம்சத் தத்துவங்களாகப் பார்க்கிற ஒரு தவறு நம்மிடம் உள்ளது. சார்த்தர் போன்றவர்களே இந்தத் தவறைச் செய்துள்ளனர். Being and Time என்கிற ஹெய்டெக்கரின் நூலைப் படித்துவிட்டு சார்த்தர் எழுதிய Being and Existence என்கிற நூலைக் 'குப்பை, மலம்' என ஹெய்டெக்கர் வெறுப்புடன் இகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை ட்ரெய்ஃபஸ் நினைவுகூர்கிறார்.

'போஸ்ட் மார்டனிசம்' என 'இசப்'படுத்துவது இது எழுப்பும் கேள்விகளுக்கே முரணானது. ல்யோதார்த் இதனை 'பின் நவீனத்துவ நிலை' Post modern condition என்றுதான் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு கருத்து முன் வைக்கப்படும்போது விவாதங்கள் வந்தால், மாற்றுக் கருத்துக்கள் சொல்லப்பட்டால் அவற்றை விவாதிப்பதன் மூலம் அடுத்த கட்டத்திற்குச் செல்லும் மரபு நம்மிடம் இல்லை.

மாற்றுக் கருத்துக்களை விவாதிப்பதைக் காட்டிலும் அதைப் பகையாகக் கருதுவது, நான்தான் முன்னால் சொன்னேன் என அசட்டுத்தனமாய் உரிமை கொண்டாடுவது இதற்குத்தான் இங்கே நமது அறிவுஜீவிகளுக்கு நேரம் இருக்கிறது.

நம்முடைய தத்துவ மரபு மத்திய காலத்தோடு தேங்கிவிட்டது. மேலைச் சூழலில்தான் தொடர்ந்து தத்துவச் சிந்தனைகளும் கேள்விகளும் எழுப்பப்பட்டு

வந்தன. இவற்றை விரிவாக நாம் தமிழுக்கும் கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும். மேலைத் தத்துவச் சூழலில் இவ்வாறு எழுப்பப்பட்ட கேள்விகளை எல்லாம் விட்டுவிட்டுச் சில 'பதில்' களை மட்டும் நாம் 'இசங்' களாக்கி வணங்கி வந்தோம். அவற்றிற்காகச் சண்டை போட்டு வந்தோம். இன்று எல்லாப் 'பதில்' களும் நகைப்பிற்கிடமாகிப் போன பின்பு மீண்டும் தத்துவக் கேள்விகளின் பால் ஒரு ஈர்ப்பு ஏற்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

புத்தகக் கடைகளில் நிறைய தத்துவம் தொடர்பான மூல நூல்கள் மட்டுமின்றி எளிய சனரஞ்சக நூல்களும் வெளியிடப்படுகின்றன. ஹெய்டெகர், நீட்ஷே ஆகியோரின் மூல நூல்கள் பல பதிப்புகள் வெளி வருகின்றன, விற்றுப் போகின்றன. பதில்களின் காலம் கடந்து போய் இன்று மீண்டும் கேள்விகளின் காலம் மேலெழுந்துள்ளது. இந்தக் கேள்விகளைத் தமிழுக்குக் காத்திரமான வடிவில் கொண்டு வராதது நாம் விட்ட பெரிய பிழை. இது இன்று திருத்தப்பட வேண்டும்.

அண்மையில் இந்துத்துவம் பற்றி ஒரு நூல் வெளியிட்டுள்ளீர்கள். மதச்சார்பின்மை, அடிப்படைவாதம் பற்றி உங்கள் கருத்தைச் சொல்ல முடியுமா?

Secularism என்கிற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு மதச்சார்பின்மை என மொழி பெயர்ப்பது தவறு. இந்தியச் சூழலில்தான் இத்தகைய பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. மேலைக் சூழலில் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை நவீன நிலை - Modernity என்று சொல்வார்கள். இந்த நவீன நிலையின் மிக முக்கியமான செயல்பாடு அரசு, சமூகம் மற்றும் தனி மனித மதிப்பீடுகள் ஆகியவற்றை மதத்தின் பிடியிலிருந்து விடுவித்ததுதான். Secularisation என்கிற சொல் முதலில் இந்தப் பொருளில்தான் பயன்படுத்தப்பட்டது. அதாவது மதத்தின் பிடியை நீக்குதல். எனவே Secularism என்பதற்கு மத நீக்கம் எனப்பொருள் கொள்வதே சரியாக இருக்கும்.

இந்தியாவில் நவீன நிலை என்பது காலனிய ஆட்சி வழியாக வந்தது என்பது நமக்குத் தெரியும். காலனிய ஆட்சிக்கு எதிராக இந்திய தேசியத்தையும், விடுதலைப் போராட்டத்தையும் கட்டமைத்த இந்து உயர்சாதியினர் நவீன நிலையை அய்யத்தோடும் அச்சத்தோடும் எதிர்கொண்டனர்.

புதிய உலகச் சூழலுக்கு ஏற்ற நவீனமான அறிவு, தொழில்நுட்பம் எல்லாம் வேண்டும். ஆனால் நமது 'இந்தியத் தன்மை' க்கு எந்தப் பாதிப்பும் வந்துவிடக்கூடாது என்பது அவர்களின் கவலையாக இருந்தது. எனவே இந்தியப் பண்பாட்டைத் தக்க வைத்துக் கொண்டே அதாவது இந்துப் பண்பாட்டைச் சேதப்படுத்தாமல் நவீனத்துவத்தை மட்டும் உள்வாங்கிக் கொள்ளுதல் என்பதுதான் இன்றுவரை அவர்களின் அணுகல் முறையாக உள்ளது.

உலகமயமாகும் சூழலில் வருணாசிரமத்தின் பொருத்தப்பாட்டைப் பற்றி அவர்கள் பேசுவதையெல்லாம் இந்தப் பின்னணியில்தான் நாம் பார்க்க வேண்டும்.

எனவே மேலை நாடுகளில் Modernity வந்தபோது மத நீக்கம் ஏற்பட்டது போல இங்கே மத நீக்கம் ஏற்படவில்லை. மத நிறுவனங்கள் பலவீனப்படுவதற்குப் பதிலாகப் புதிய தொழில்நுட்பங்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அவை பலமடைந்தன. ஆர்.எஸ்.எஸ். மற்றும் அதன் எண்ணற்ற கிளை அமைப்புகள் தொடங்கப்பட்டன.

இவர்கள் Secularism என்பதற்கு 'மத நீக்கம்' என்று சொல்லாமல் மதச்சார்பின்மை, மதப்பொறை - Religious Tolerance முதலான சொற்களைப் பயன்படுத்தினர். இந்துத்துவ சக்திகள் இதனை 'சர்வ மத சம்பவம்' என்று குறிக்கின்றன. மதப்பொறை - Tolerance என்கிற கருத்தாக்கமே வன்முறையான ஒன்று. இசுலாமியனாக இருந்தாலும் உன்னைப் பொறுத்துக் கொள்கிறேன் என்று சொல்லும்போது அது சகிப்புத் தன்மையைக் காட்டிலும் சகிப்பின்மையையே வெளிப்படுத்துகிறது. எனவே Secularism என்கிற சொல் மத நீக்கம் என்கிற பொருளில் கையாளப்படுவது அவசியம்.

மத அடிப்படைவாதத்தைப் பொறுத்தமட்டில் நேருவின் கருத்துதான் இன்றும் பொருத்தமுடையதாக உள்ளது. இந்தியச் சூழலில் பெரும்பான்மை மத - அதாவது இந்து மத அடிப்படைவாதத்தையும் சிறுபான்மை அடிப்படைவாதத்தையும் ஒன்றாகப் பார்க்க முடியாது. சிறுபான்மை அடிப்படைவாதம் ஒரு எதிர்வினையாகத்தான் தோன்றுகிறது. பெரும்பான்மை அடிப்படைவாதம் அதாவது இந்துத்துவமே இங்கு பாசிசமாக உருக்கொள்ள முடியும்.

தலித்தியச் சிந்தனை முனைப்புக் காண்பதற்குக் காரணமானவர்களில் நீங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர். இன்று தலித் சிந்தனை மற்றும் அதன் செயல்பாடு பற்றிய உங்கள் மதிப்பீடு என்ன?

சென்ற ஒன்றரை நூற்றாண்டு வரலாற்றைக் கூர்ந்து கவனித்துப் பார்த்தோமானால் தலித் அரசியல் செயல்பாடு என்பது இருதளங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அம்பேத்கரின் வாழ்வையும் பணியையும் உற்று நோக்கினாலும் இதை விளங்கிக் கொள்ள முடியும். ஒரு பக்கம் தீண்டாமைக் கொடுமைகளுக்கெதிராகவும் தலித் உரிமைகளுக்காகவும் அரசையும் ஆதிக்க சக்திகளையும் எதிர்கொள்வது. இன்னொரு பக்கம் சாதியத்திற்கும் தீண்டாமைக்கும் காரணமான பார்ப்பனியத்தையும் இந்து மதத்தையும் எதிர்த்துக் கருத்தியல் தளத்தில் கடுமையாகப் போராடுவது.

இன்றைய தலித் அரசியலில் உரிமைகளுக்காகப் போராடுதல் என்பது முனைப்புக் கொண்டுள்ள அளவிற்குக் கருத்தியல் தளத்திலான போராட்டம் வலுப்பெறவில்லை என்பதைக் காண முடிகிறது. அம்பேத்கர், அயோத்திதாசப் பண்டிதர் முதலானோர் இதற்கு அளித்த முக்கியத்துவத்தை நாம் கவனிக்க

வேண்டும். அம்பேத்கர் நூற்றாண்டை ஒட்டி ஏற்பட்ட விழிப்புணர்வு என்பது இத்தகைய கருத்தியல் போராட்டங்களில் முக்கிய கவனம் செலுத்தியது உண்மைதான். அம்பேத்கரின் நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. தலித்தியம், தலித் பண்பாடு, தலித் இலக்கியம் என்பதெல்லாம் அழுத்தமாக முன் வைக்கப்பட்டன.

இன்று அந்த அழுத்தம் குறைந்துள்ளது சற்று கவலைக்குரிய ஒன்றுதான். தலித் சிந்தனையாளர்கள் இது குறித்துக் கரிசனம் கொள்ளாதல் அவசியம்.

இன்றைய தேர்தல் முறையில் திருமாவளவன், டாக்டர் கிருஷ்ணசாமி ஆகியோர் பங்கு பெற்றது பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?

அது தவிர்க்க இயலாதது என்பதுதான் எனது கருத்து. இன்றைய நிலையில் பாராளுமன்றத்தில் பங்கு பெறுவது அல்லது புறக்கணிப்பது என்றெல்லாம் நிரந்தரமான ஒரு அணுகல் முறையை நாம் மேற்கொள்ள முடியாது.

பகுஜன் சமாஜ் கட்சித் தலைவர் கன்ஷிராம் ஒரு முறை குறிப்பிட்டது போல பலமான (stable) ஒரு பாராளுமன்றத்தை விட பலவீனமான (unstable) பாராளுமன்றம் இருப்பதுதான் தலித்துகள் போன்ற சிறிய குழுவினர்களுக்கு (fragments) வாய்ப்பு. கூட்டணி என்று வருகிறபோது சூழ்நிலைகளுக்குத் தகுந்தாற்போல் கூட்டணிகளில் பங்கு பெறுவதும் கூட தவிர்க்க இயலாததுதான். கூட்டணிக்காகக் கொள்கைகளை விட்டு விட்டார்கள் என யாரும் யாரையும் குற்றஞ்சாட்டுவதற்கான நியாயப்பாடுகள் இல்லை. தலித்துகளின் நலன்கள், உரிமைகள் என்பவற்றில் சமரசத்திற்கு இடங்கொடாவிட்டால் சரி.

எனினும், பாராளுமன்றப் பேரரசியலுக்குள் நுழையும்போது முழுக்க முழுக்க அதனுடைய தேவைகளுக்கேற்ப தலித் அரசியலும் தன்னைத் தகவமைத்துக் கொள்ள நேர்ந்தால் அது மிகவும் வருந்தத்தக்கதாக அமைந்துவிடும்.

குறிப்பான ஒரு தலைவரை நடுநாயகமாக ஆக்குதல், மேலிருந்து கீழான சனநாயகத் தன்மையற்ற இயக்க வடிவங்கள், கருத்தியல் தளத்திலான போராட்டங்களை மட்டுமின்றி விவாதங்களையும் முற்றாகப் புறக்கணித்தல், பிரம்மாண்டமான போஸ்டர்கள், தலைவருக்கு மட்டும் பெரிய நாற்காலி, தலைவர் வரும்போது அவரோடு குறைந்தபட்சம் நூறு கார்கள்..... என்பன போன்ற நடைமுறைகள் தலித் அரசியலுக்குள்ளும் ஊடுருவுவது நல்லதல்ல.

தலித் விடுதலை என்பது உண்மையில் தலித் மக்கள் தங்களை சுய உறுதி செய்து கொள்வதுதான். எதன் பெயராலும், தலித் அமைப்புகளின் பெயராலும், தலித் தலைவர்களின் பெயராலும் கூட அடித்தள தலித் மக்கள் இந்த வாய்ப்புகளை

இழந்து விடக்கூடாது. தலைவரை வரவேற்க நூறு கார்கள் என்பது போன்ற ஆடம்பரங்கள் அடித்தள தலித் போராளிகள் வசதியின்மையின் காரணமாக தலித் அரசியலிலிருந்து ஒதுங்குவதற்கு இட்டுச் செல்லும்.

மற்ற அரசியல் கட்சிகளுக்குப் பெரிய நிறுவனங்கள், தொழிலதிபர்கள் நிதி அளிப்பது போல தலித் அமைப்புகளுக்குக் கொடுப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. இந்தப் பலவீனத்தைத் தன்னார்வ அமைப்புகள் இன்று பயன்படுத்த எத்தனிக்கும் நிலை உள்ளது. இந்த வகையிலும் தலித் அமைப்புகள் எச்சரிக்கையாக இருப்பது அவசியம்.

போராட்டங்களுக்கு மட்டுமின்றி நிதி ஆதாரங்களுக்காகவும் தலித் மக்களையும் இதர சனநாயக சக்திகளையும் மட்டுமே தலித் இயக்கங்கள் சார்ந்திருப்பதே சரியாக இருக்கும். அணிகளை அறிவுஜீவிகளாக்குதல் என்கிற கிராம்சியச் சிந்தனையை நாம் மறந்து விடக்கூடாது. பொதுவுடைமைக் கட்சிகள் சொல்வது போல 'அணிகளை அரசியல்படுத்துவது' என்கிற பொருளில் இதை நான் சொல்லவில்லை. சுய சிந்தனைகளுக்கும், விவாதங்களுக்கும், சுய முனைப்புகளுக்கும் வாய்ப்பளிக்கக் கூடியதாக அமைப்புகள் கட்டப்பட வேண்டும். படிப்பு என்பதற்கு அம்பேத்கர் கொடுத்த முக்கியத்துவத்தை தலித் அரசியல் மறந்து விடலாகாது.

தொடர்ந்து தலித்துகள் மீதான வன்முறை அதிகமாகும்போது அரசே சாதியத் தன்மை கொண்டதாக மாறும்போது அதற்குள் போய் என்ன சாதித்து விட முடியும்?

அதுதான் சொன்னேனே. இந்த விசயங்களில் அரசில் பங்கு பெறுவது அல்லது புறக்கணிப்பது என்றெல்லாம் நிரந்தரமான கொள்கைகள், அணுகல் முறைகள் எதையும் நாம் கைக்கொள்ள முடியாது. அரசை நேரடியாக ஒரு குறிப்பான வர்க்கம் அல்லது சாதியின் பிரதிநிதியாக, கருவியாகப் பார்க்கிற அபத்தத்தை நாம் மேற்கொள்ள இயலாது என்றாலும் அரசின் வர்க்கத்தன்மை, சாதியத்தன்மை, வன்முறைத் தன்மை குறித்த மார்க்சிய, பெரியாரிய புரிதல்கள் இன்றும் தேவையாகவே உள்ளன.

அரசில் பங்கு பெறுவதன் மூலம் சிலவற்றைச் சாதிக்கக்கூடிய தன்மைகள் உள்ளபோது அதைச் செய்து கொள்ள வேண்டியதுதான். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் சாதிய வன்முறைகளிலிருந்து தலித்துகள் தப்புவதற்கான ஒரே வழி வன்முறைக்கெதிராக தலித்துகள் விடாது போராடுவதுதான். அம்பேத்கர் சொன்னதைப் போல ஆடுகளைத்தான் பலியிடுவார்கள், சிங்கங்களை ஆலல. எங்கெல்லாம் கலவரங்களின்போது தலித்துகளும் ஆயுதபாணியாகி யிருக்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் அவர்கள் பக்கம் இழப்புகள் குறைவாக இருந்துள்ளதை சாதிக் கலவரங்களை ஆராயும்போது நாம் உணர முடியும்.

எதிர்காலத்தில் இந்திய தமிழக அளவில் அரசியல் போக்குகள் எப்படியாக இருக்கும்?

ரொம்பவும் தொலைநோக்காக எதையும் சொல்வதற்கில்லை. ஒரு பக்கம் இசுலாமிய எதிர்ப்பு என்கிற பெயரில் உலக ஆதிக்க சக்திகளும் இந்துத்துவமும் கைகோர்த்துக் கொள்ளும் நிலை இருந்தபோதிலும் இன்னொரு பக்கம் ஒப்பீட்டளவில் சிறிய அடையாளங்கள், அதாவது மாநில அளவிலான கட்சிகள், தலித்துகள், மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர் மலையினத்தினர் போன்ற பிரிவினர் தம்மை உறுதி செய்து கொள்ளும் போக்குகள் இருக்கும்.

வரலாற்றில் இதுவரை ஓரங்கட்டப்பட்ட பல சிறிய அடையாளங்கள் தம்மைச் சுய உறுதி செய்து கொள்வது என்பது வரவேற்கத்தக்க ஒன்றுதான். பேரடையாளங்கள், பெருங்கதையாடல்களின் அடிப்படையில் மக்களைத் திரட்டுவது இனி சற்றுச் சிரமந்தான்.

அப்படியானால் சனநாயக, முற்போக்கு, புரட்சிகர சிந்தனை உள்ளவர்களுடைய செயல்பாடுகள், கடமைகள் என்னவாக இருக்கும்?

‘முற்போக்கு’, ‘புரட்சிகரம்’ என்பன போன்ற வரையறைகளிலும் வகைப்பாடுகளிலும் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. ஒரு பக்கம் தீவிர இடதுசாரிகளாக இருக்கக்கூடியவர்கள் இன்னொரு பக்கம் இனவாதிகளாகவும், பாசிஸ்டுகளாகவும், சாதிய உணர்வு உள்ளவர்களாகவும் இருக்க முடியும் என்கிற உண்மையை நாம் உணர்ந்து கொள்ளுதல் அவசியம்.

எனவே இன்றைய சூழலில் நம்முடைய கடமைகள் என்ன என்பதாகக் கேள்வியை அமைத்துக் கொள்வதுதான் நல்லது. நமக்குள்ளும், வெளியிலும் இருக்கக்கூடிய பாசிசத்தை எதிர்ப்பது, பாசிசத்திற்கு எதிரான சனநாயகப் போராட்டங்களில் முன்னிற்பது, சிறிய அடையாளங்கள் தம்மை உறுதி செய்து கொள்வதற்கான போராட்டங்களில் துணை நிற்பது என்பதுதான் எனது உடனடிக் கடமைகளாக இருக்க முடியும் என நான் நம்புகிறேன்.

அறிவுத்துறையில் உழைப்பவன் என்கிற வகையில் பாசிசத்தை இலக்கியம், மொழி, பண்பாடு உள்ளிட்ட சகல களங்களிலும் எதிர்த்து நிற்பது நமது முக்கிய கடமையாகிறது. இலக்கியம், மொழி, பண்பாடு ஆகியவற்றின் மூலமான பாசிசம் அது விளைவிக்கும் ஆபத்தில் அரசியல், மத பாசிசங்களுக்கு எள்ளளவும் குறைந்ததல்ல.

நன்றி : aaramthinai.com

செலலம்மகள் - பாகம் II

வளர்மதி

அந்த ஈ மறுபடியும் அந்த உடலின் முகத்தில் வட்டமிட்டு உட்கார்ந்தது. பிரமநாயகம் பிள்ளை அதை உட்கார விடாமல் விரட்டுவதற்கு விசிறியால் மெதுவாக வீசிக்கொண்டே இருந்தார்.

சாவின் சாயலில் அவர் மனம் நிலைகுலையாமல் பக்குவப்பட்டுவிட்டதோ! சுகதர்மிணியாக இருந்த ஒரு ஜன்மத்துக்குத் துன்பச் சுமை குறைந்துவிட்டது என்பதிலே அவருடைய மனசுக்கு நிம்மதி ஏற்பட்டுவிட்டதா? சுகதர்மிணி நிம்மதியாகத்தான் கண்முடினாளா? உடல் தந்த துன்பம் போதும், ஏ! தர்மராஜனே! சீக்கிரம் என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போய்விடு என்று விரக்தியில் வேதனையில் உயிரைவிட்டுத் தொலைத்தாளா?

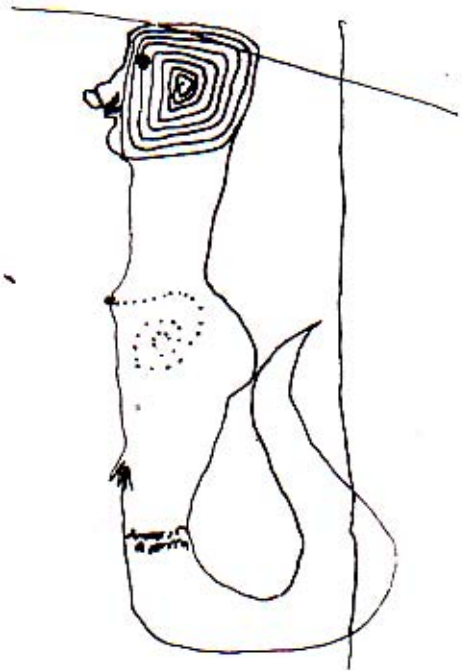
முனிசாமியைத் தந்தி கொடுக்க அனுப்பிவிட்டு வந்து உட்கார்ந்தவர் மனம் வெறுமையில் மிதந்து கொண்டிருந்தது. பொழுது இன்னும் விடிந்தபாடில்லை. எதிலும் மனம் செல்லாமல் எதிரே சற்று முன்வரை செல்லம்மாளாகக் கிடந்த அந்த உடலை உணர்ச்சி எதுவும் இல்லாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். சாம்பிராணி தீர்ந்து புகையும் வாசமும் குறைவது போல் தெரிந்தது. எழுந்து மாடத்தில் வைத்திருந்த பொட்டலத்தைப் பிரித்து இன்னும் கொஞ்சம் கனலில் தூவினார். மடித்து சுவரோரமாக வைத்தார். புகை சற்று அதிகமாகவே எழுந்து பரவியது. கொஞ்சமாகத்தானே தூவினோம்.

மனசின் ஆழத்திலிருந்தல்லவா எழுந்தது அந்த வார்த்தை, “துரோகி! துரோகி! துரோகி...” எவ்வளவு நிதானமாக இருந்தேன். இயலாமை, குற்றவுணர்ச்சி, குற்றவுணர்ச்சி. ஏன் இப்படி புகை அளவுக்கதிமாக வருகிறது? என்னைக் கட்டிக்கொண்டு அவள் என்ன சுகத்தைத்தான் கண்டாள். பத்து வருஷங்கள் என்ன சுகத்தைத் தந்தேன். தாம்பத்யம்...சீ! என்ன இது, புகை இப்படி ... நிமிர்ந்து பார்த்தவர்...

புகை அமானுஷ்யமாக எழுந்து பரவியிருந்தது. விட்டம் வரை எழுந்திருந்த புகை மண்டலத்தில் ஒரு உருவம்...ஸ்தூலத்தடையால் மறையாமல் பிரும்மாண்டமாக... பூதம்! உடலில் ஒரு நடுக்கம் பரவி ஓடியது. உடன் பரவசம். ஒரு நிம்மதி. இனி வாழ்வதற்கு என்ன இருக்கிறது. துக்கம், மூச்சு முட்ட பரவிக்கிடக்கும் துயரம். என்ன உலகம் இது?

பூதம் அதிரவைக்கும் சிரிப்பு, அட்டகாசம் எதுவும் செய்வில்லை. சாது போல. பிரமநாயகம் பிள்ளையை உற்றுப் பார்த்தது. உதட்டோரம் ஒரு மெல்லிய சிரிப்பு. குனிந்து அவர் முகத்துக்கெதிராக தன் முகத்தைக் கொண்டு வந்தது. அவருக்கு மட்டுமே கேட்கும் படியாக, ஆழ்ந்த தொனியில் “என்ன பிள்ளைவாள், பயப்படாதீர்கள். உம்மை விழுங்க வரவில்லை. ஒரு சாபம், ஏதோ என்னாலானது, கொடுக்க வந்திருக்கிறேன். இந்தா பிட்யும்! இப்போது நீங்கள் வாழ்ந்து

கொண்டிருக்கும் இந்த வாழ்வை, இந்த கூண்ணம் வரைக்கும் வாழ்ந்த வாழ்வை, நீர் இன்னுமொருமுறை, இல்லை, கணக்கில்லாமல் மீண்டும் மீண்டும் மீண்டும் வாழக்கடவீராக! அவசரப்படாதீரும். முடிவில்லாமல் திரும்பத் திரும்ப வாழப்போகும் அந்த வாழ்வுகளில் ஒரு துளிகூட புதிதாக எதுவும் இருக்காது : நீர் அனுபவித்த ஒவ்வொரு துன்பமும், ஒவ்வொரு மகிழ்ச்சியான கணமும், உம் மனதில் நிழலாடிய ஒவ்வொரு நினைப்பும், நீர் விட்ட ஒவ்வொரு பெருமூச்சும், நீர் செய்த அற்பத்தனமான சின்னச்சின்ன காரியங்கள் ஒவ்வொன்றும், பெரிய காரியங்கள் எதுவும் செய்திருந்தீர்களென்றால் அவையும், இதோ இங்கு மொய்த்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த ஈயும், இந்த நிலவும், இங்கே இந்த மரங்களும் செடிகளும் கொடிகளும், இந்தச் சாம்பிராணிப்புகையும், இந்தக் கூண்மும், நானும் எல்லாம் கொஞ்சம்கூட மாற்றம் இல்லாமல் அதே வரிசைக்கிரமத்தில் மீண்டும் மீண்டும் அப்படியே திரும்பத் திரும்ப உமக்கு நேரும். இருத்தலின் ஆதியந்தமில்லாத காலச்சக்கரத்தின் முள் ஒரே புள்ளியில் மீண்டும் மீண்டும் நின்று திரும்பச் சுழலும். அற்பப் பதர் நீரும் அந்தச் துழலில் சிக்கிச் சுழன்று கொண்டிருப்பீர்!”

அதிர்ந்து போனவர் சுவரோடு சரிந்து அப்படியே உட்கார்ந்துவிட்டார். “ஐயோ!” என்றொரு மெல்லிய முனகல். சுய இரக்கமும் கோபமும் கொப்பளிக்க ஏறிட்டுப் பார்த்து, “நான் என்ன பாவம் செய்தேன். ஏன் இப்படியொரு சாபம். இதைவிட நீ என்னை விழுங்கியிருக்கலாமே? ஏன் ! ஏன்” ஆவேசம் தொனித்த அளவுக்கு சத்திருக்கவில்லை குரலில். கெஞ்சி இறைஞ்சுவது போல இருந்தது.

“என்னைக் கேட்டால்? என்னைப் படைத்தவன் இப்படிப் பேசவைக்கிறான். நான் என்ன செய்ய.” நிதானமாகச் சொன்னது பூதம்.

“நான் யாரிடம் போய்க் கேட்பது”, இறைஞ்சும் தொனி இறங்கி ஆவேசம் கூடியிருந்தது.

ஒரு சொடுக்கு போட்டது பூதம். ஒருக்களித்துப் படுத்த நிலையில் ஒரு மனிதர், ஒரு கூண்ணத்தில் அங்கே இருந்தார். திடுக்கிட்டு எழுந்து சுற்றுமுற்றும் மிரட்சியோடு

பார்த்தவர், “என்ன இது, நான் எங்கே இருக்கிறேன்? நீர் யார்? இது என்ன.....?” பூதத்தைப் பார்த்தவர் அப்படியே வாயைடைத்துப் போனார்.

“இவர்தான் உன்னைப் படைத்தவர். ஸ்ரீ ஸ்ரீ. விருத்தாசலம் பிள்ளை. என்ன பித்தரே, சுகமா. நீங்கள் பிறப்பித்து விட்டதுகளுள் ஒன்று உங்களிடம் ஏதோ கேட்கவேண்டுமாம். என்னவென்று கேளுங்கள்”, கோணல் சிரிப்பு கொஞ்சமும் மாறாமல் சொன்னது பூதம்.

எத்தனை பேய்களைப் பார்த்தவர். காலனையும் காஞ்சனையையும் வேதாளத்தையும் உலவவிட்டு விளையாடியவர். நிலைமையைப் புரிந்து கொள்வது அவருக்கு சிரமமா என்ன. சதாரித்துக் கொண்டு லேசாகச் செருமி உட்கார்ந்தபடியே, “எங்கே என் வெற்றிலைச் செல்லம்” என்று பக்கவாட்டில் துழாவினார்.

“அட்டா... அதை மறந்துவிட்டேனே! அதில்லாமல் உமக்கு எதுவுமே ஓடாதே. சரி, பரவாயில்லை. இருந்தாரும்.” இன்னொரு சொடுக்கு. செல்லப்பெட்டி அவர் முன் காற்றில் மிதந்தது. யோசனையோடு அதைப்பிடித்து, திறந்து வெற்றிலைச் செல்லத்தை தடவ ஆரம்பித்தார். கடைசியில், நமக்கு இப்படியொரு நிலைமை வந்துவிட்டதே! சரி, என்னதான் ஆகிறது பார்ப்போம். பிரமநாயகம் பக்கம் திரும்பி, “என்னப்பா, உனக்கு என்ன, சொல்லு”, என்றார் சாவதானமாக.

அவரது தொனி, செல்லத்தை அவர் தடவிய நிதானம்... பிள்ளையின் முகம் சிவந்தது. “அடப்பாவி, என்னை ஏன் இப்படி எழுதினாய். துயரம்... துயரம்... துயரம்... என்று என் தலையில் எழுதினாய். பத்து வருஷங்கள். இதோ சவமாகக் கிடக்கிறாளே, இவளுக்கும் எனக்கும் அப்படியென்னதான் உறவு. ஒரு இரவுகூடவா நாங்கள்...” நா தழுதழுத்தது. “எங்கள் வாழ்வில் இன்பம் என்று எதுவுமே இல்லையா? இப்போது பார். இந்தப் பூதம் - இந்தப்படியாக - சபித்திருக்கிறது. எவ்வளவு கொடூரம். நீயே சொல். என் நிலையில் உன்னை வைத்துச் சொல்?”

தர்மசங்கடம். ஆனால் நான்தான் கதையை முடித்துவிட்டேனே. இந்தப் பூதம் எங்கிருந்து கதைக்குள் வந்தது. செல்லத்தை மடித்து வாய்க்குள் திணித்துக் கொண்டே, “என்ன பூதனாரே, இது என்ன இப்படியொரு வியவகாரத்தில் என்னை மாட்டி விட்டீர்.” நாக்கில் சுரீரென்றது. சுண்ணாம்பு சற்று அதிகம் போல. இந்த மனக்கிலேசத்தில் கவனம் தப்பிவிட்டது.

“பித்தனாரே!” அந்த முகத்தில், அந்தச் சிரிப்பில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. “நான் என்ன செய்யட்டும். என்னைப் படைத்தவன் இப்படிச் செய்ய வைத்துவிட்டான். உமது சிருஷ்டி உம்முன் நிற்கிறது. நீரே பேசும். இதில் நான் என்ன?” என்றது.

லேசப்பட்டதாக இருக்காது போலிருக்கிறதே. விடக்கூடாது.

“அது சரி, நல்ல வேடிக்கைதான். என் கதைக்கும் உனக்கும் என்ன சம்பந்தம். என் கதைக்குள் அத்துமீறி நுழைந்து குழப்பம் விளைவித்துக் கொண்டிருக்கிறாயே. சரியான அபேதவாதியாக இருப்பாய் போலிருக்கிறதே.” இப்படிப் பிடித்தால்தான் சரிப்பட்டுவரும். இடத்தைக் காலி பண்ணும். ஜெயக்கொடி தன் பக்கம் என்று நம்பிக்கையோடு நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“பிள்ளைவாளுக்குப் பதில் சொல்லுங்கள். அவர் கேட்பதிலும் நியாயம் இருக்கிறதில்லையா. பாவம் மனுஷன். ஒரேடியாக நீர் அவர் தலையில் இவ்வளவு சுமத்தியிருக்கக் கூடாது. நீர் எழுதிய கதைகள், அதில் பிறப்பித்துவிட்டவைகள் எல்லாவற்றின் மீதும் ஏன் இப்படி சோகத்தைப் பிழிந்து தள்ளியிருக்கிறீர். வாழ்க்கையில் நீர் இன்பத்தை அனுபவித்ததேயில்லையா? உமது மனசாட்சியை தொட்டுச் சொல்லும். எனக்குத் தெரியும். அப்படியிருக்க முடியாது. ஆனால், கதை எழுதும்போது மட்டும் ஏன் அப்படி ஒரு சோகம். பாற்கடலைக் கடைந்து நீர் எடுத்தது ஆலகாலவிஷம் மட்டுந்தானா. உமது தொண்டைக்குள் அதுமட்டும் சிக்கிக் கொண்டுவிட்டதா என்ன? இருக்கும். அதுதான் பித்தன் என்று துட்டிக்கொண்டீரோ.”

பித்தன் தொண்டையை வருடிப் பார்த்துக் கொண்டார். சே! என்ன இது.... லேசாக செருமுவது போல பாவனை செய்து, “என்ன அப்படிச் சொல்லிவிட்டாய். எத்தனை பேரை என் கதைகளில் கூரிய விமர்சனக் கணைகளால், கேலியால் கிழித்திருக்கிறேன். அந்த பரமசிவனையும் தர்மராஜனையுமே ஒரு கை பார்த்திருக்கிறேனே.” அவர் சொன்னதில் அவருக்கே நம்பிக்கை இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

“அந்தச் சிரிப்பெல்லாம் வேதாந்த சிரிப்பு ஐயா. எல்லாம் துன்பமயம், இதில் அழுதென்ன ஆகப்போகிறது என்ற வேதாந்தம். கோபித்துக் கொள்ளாதீரும். ஒரு பேச்சுக்குத்தான் கேட்கிறேன். உமது வாழ்வில் நீர் இன்பத்தைச் சுவைத்ததே இல்லையா. உமது பத்தினியாளோடு நீர் இன்புற்றிருக்கவில்லையா. குழந்தைகளின் மழலையை ரசித்ததில்லையா. தூக்கிக் கொஞ்சி விளையாடியதில்லையா. சந்தோஷங்கள், அனுபவித்த அந்த கூணத்தோடு மறந்துவிடும். துக்கங்கள் மட்டும் தேங்கித் தேங்கி வழிந்து ஓடும். ஏன் சந்தோஷ கூணங்களை சேர்த்தால் என்ன? வாழ்தலே அற்புதம். அதியானந்தம் என்று கொண்டாடினால் என்ன?” ஒரு குட்டிப் பிரசங்கமே நடத்தி விட்டது பூதம்.

லேசான ஒரு நடுக்கம். ஒரு முட்டாள் பூதத்திடம் - பூதங்களுக்கு ஏது புத்தி - தர்க்கித்து மாட்டிக்கொள்வதா. அதுவும் என் சிருஷ்டி பிரமநாயகம் பிள்ளையின் முன்னால். பேச்சை மாற்றுவது உசிதம். “அட பரவாயில்லையே.” பிரமநாயகத்தை பார்த்துவிட்டு, “என் கதைகளையெல்லாம் படித்திருக்கிறாய் போலிருக்கிறதே. எங்கே, என் எதிர்காலம் எப்படி? சொல் பார்ப்போம்.”

“உமக்கென்ன பிரகாசம்தான். வாழையடி வாழையாக உமக்கு வாசகர்கள் தோன்றுவார்கள். தலைமீது தூக்கி வைத்து உம்மைக் கொண்டாடுவார்கள். துயரம்!

வாழ்வே பெருந்துயரம் என்று பதறுவதற்குத்தான் சிக்காளிகள் ஏராளமாக இருக்கிறார்களே. இனம் இனத்தோடு சேரும் என்பது உலக நியதி.” ஒரு கூ்ணம் அவரை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, “உமது கதைகளைவிட உமது மேதைமையைப் போற்றுவார்கள்.”

“என்னைச் சட்டம் போட்டுச் சுவரில் மாட்டிப் பூப்போடுவதுதான் பெரிய ஆபத்து என்று எழுதிவைத்துவிட்டேனே”. கூ்ணமாக வந்து விழுந்தன வார்த்தைகள். அந்தச் சாபம் என் மீது விழுந்திருந்தால்.... மீண்டும் பிறக்க நேர்ந்தால்.... ஆனால் அப்போதும்.... தலை கவிழ்ந்தது, யோசனையில்.

பிரமநாயகத்தின் பார்வை தன்மீது நிலைகுத்தியிருப்பது உறுத்தியது.

உதட்டோரச் சிரிப்பு கொஞ்சமும் மாறாமல் இரக்கமற்ற அந்தப் பூதம் சாம்பிராணிப் புகையோடு கரைந்து கொண்டிருந்தது.

பின் குறிப்பு :

புதுமைப்பித்தனை பீடமாக்கும் முயற்சிகள் பற்றி tamil.com -ற்கு கட்டுரை எழுத முடிவெடுத்த போது புனைவு X விமர்சனம் என்ற முரணை மீறும் ஒரு வடிவத்தில் எழுதித் தரவேண்டும் என்ற யோசனையே முதலில் எழுந்தது. அந்த முயற்சியின் விளைவாகவே இங்கு இந்த ‘சிறுகதை’. நிறப்பிரிகை சார்ந்தவர்களின் விமர்சனங்கள் ‘அரசியல்’ விமர்சனங்கள் என்று சொல்லப்பட்டுவரும் சூழலில் ஒரு மாறுதலுக்காக இங்கு இந்த ‘இலக்கிய’ விமர்சனம் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

புதுமைப்பித்தனை பீடமாக்க முயற்சிப்பவர்கள் அவரை (தங்களுடைய) ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கில் வார்த்தெடுத்து முன்வைக்கிறார்கள். மதச் சொல்லாடல்கள் அனைத்தும் வாழ்க்கையை ஒரு ‘துன்பச் சாகரமாகவும்’ அதிலிருந்து தப்பித்து ஓடுவதைப் பற்றியுமே பேசுபவை. புதுமைப்பித்தனின் கதைகளில் வாழ்வு குறித்த இந்தப் பார்வையே ஒரு அடிச்சரடாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது என்பது என் அவதானிப்பு. அவரைப் பீடமாக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருப்பவர்களிடத்திலும் இதே பார்வைதான் இருக்கிறது.

இத்தகைய கலைஞர்களை நீட்டிச் sick artists என்பான். “வாழ்வே ஒரு அழகியல் நிகழ்வு” என்று முன்மொழிந்தவன் அவன். வாழ்வை ஒரு பெரும் பேறாக, அதன் கொடூரங்கள், சிக்கல்கள் அத்தனையையும் ஏற்றுக் கொண்டு (சகித்துக் கொண்டல்ல) களிவெறியோடு, ஒரு eternal childishness - ற்குள் போக அழைப்பு விடுக்கிறான். அதற்கு அவன் வைக்கும் ultimate test இச்சிறுகதையில் பூதம் கேட்கும் கேள்வி.

மற்றபடி, இது என் முழுமையான விமர்சனம் அல்ல; இறுதியானதும் அல்ல. சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும்போது மீண்டும் பேசுவோம் - விரிவாக.

நன்றி : tamil.com

யவனிகா ஸ்ரீராம்

வந்திறங்கும் கூடாரங்கள்

உண்மையில் வயல்களிலிருந்து கதிரையும்
 வீடுகளிலிருந்து உடல்களையும் அறுவடை
 செய்யும் பணியில் அமர்த்தப்பட்டவன் நான்.
 கல்விக் கூடங்கள் மறுக்கப்பட்டு பாறைகள் பிளக்க
 பெருங்கிணற்றுத் துவாரங்களுக்குள் இறக்கி விட்டபட்டவனும்கூட.
 இந்த தானியக் குதிர் என் தந்தையின் உடலால் வளையப்பட்டது.
 ரோஷக்காரரான அவருடன் கிழங்குகளுக்காகவும்
 பயிறுகளுக்காகவும் நான் நெடுந்தொலைவு பயணித்திருக்கிறேன்.
 கிஞ்சிற்றும் நாங்கள் சலிப்படையாத காலமது.
 இந்நாளைப் போல் கிராமதேவதைகள் பெருந்தெய்வங்களிடம்
 சரணடையாத காலமும் கூட.
 எங்கள் தாயின் மீதும், சகோதரிகள் மீதும் ஆதிக்க நிழல்கள்
 புணர்ச்சிக்கெனத் துரத்தியலைந்ததைச் சகித்திருந்தோம்.
 அப்படித்தான் பொதுவில் இறந்த பசுமாடு ஒன்றை
 சொந்தம் கொண்டாடப் போன என் தந்தை
 அடித்துக் கொல்லப்பட்டிருந்தார்.
 புனிதமென இறைச்சிக்கது மறுக்கப்பட்டிருந்தது.
 இத்தேசத்தின் ஒற்றைப் பஞ்சாயத்துத் தலைவனும்
 நடுவீதியில் அடித்துக் கொல்லப்பட்ட நாளில்
 இதை நான் நினைவுகூர்கிறேன்.
 அமரக்கூடாத அம்மரத்திலான நாற்காலியும் புனிதமெனில்
 இத்தேசத்தின் பெரு வனங்கள் யாவும்
 தீப்பிடித்துச் சாம்பலாகக் காத்திருக்கிறேனிப்போது.
 உப்பரிக்கும் வயல்களில் சிறகுதிர்த்து விட்டுப் போன
 பறவைகள் பிணம் தின்ற அலகுகளைக் கழுவ
 பனியோடைகள் நோக்கிப் பறந்து போயின வென்று
 கவிதை எழுதவும் எனக்குத் தெரியும்.
 அதைவிட நோயுற்று தேசியப் பறவைகள்
 செத்தொழியும் இக்காலத்தில்
 அந்நிய மொழியுடனும், கொஞ்சம் டாலர்களுடனும்
 வந்திறங்கும் கூடாரங்களைக் கட்டும் பணியில்
 இருப்பது நல்லது.

நுழவிச் செல்லும் உலகம்

என் கொண்டாட்டத்தின் முயக்க ஒலி கேட்கிறதா
நிர்வாணம் அமைதியில்லை. அது பேரோசை.
சிலிர்க்கும் வெடிப்புகளின் சமிக்ஞை பரவும் தளங்களில்
யோனி பார்க்கும் அவகாசமற்றவர்கள்
கடன் சுமை தாளாமல் திரும்பிக் கொண்டிருக்கட்டும்.
இயந்திரங்களிடமிருந்து உடல் விடுவிக்க முடியாமல்
கடவுளின் படங்களைக் கண்டு கைகூப்பி வணங்குபவர்கள்
நம்மை அதிரச் சிரிக்க வைத்து விடுகிறார்கள்.
குறிகளில் மதச்சின்னம் வரைந்து கொள்வது
உடலுறவை ஒருவேளை புனிதமாக்கலாம்.
இசை புணர்ந்து துடைகள் அதிர, மார்பகங்கள் விம்மும்
துள்ளல்களுக்கிடையே நீங்கள்
சுயமைதுனம் செய்யு கொண்டிருக்கலாம்.
கலப்பை அழுந்த உழுவது போலத்தான்
தாவரம் தழுவி நீரைப் புணரும் காமம் தெரிந்தவர்கள்
புழுக்களின் இறைச்சியிலிருந்தும் வீரியம் பெறுகிறார்கள்.
காமமற்றுப் பசியுடனிருக்கும் முதல்நாள் குழந்தைகளும்
இறுதிநாள் முதியவர்களும் உடன் யாதுமற்ற
கடவுளும் இங்கு நீக்கமற நிறைந்தபின்
எனது குரல் அபத்தமானதும், அலட்சியமானதும் தான்.
இரகசியம் தெரிந்தபின் இல்லையெனச் சிரித்து
நுழவிச் செல்லும் உலகமிது.
இருக்கும் காமம் தொலைக்க போதைப் பொருட்கள்
கிடைக்கவில்லை என்ற கோபமே எஞ்சியிருக்கிறது.
இலட்சியத்தின் இறுதிப் புள்ளியில்
நாணயங்கள் தேடி நீங்கள் தொலைந்திருக்க
ஆளரவமற்று உங்கள் வீடுகள் தனிமையில்
தளர்ந்து கொண்டிருக்கும் நாளொன்றில்
உங்கள் இளமையின் முயக்கப்பாடலை
குறிகள் குலுங்க பாடிக்கொண்டு ஓடித் திரிவேன்.

ஔ இறக்கைகள் அறுந்து வீழ்ந்த
தேவதையொருத்தியை
எடுத்து வளர்த்தேன்.
நிலவின் கவர்களில்
எழுதப்பட்ட பாடலைப்
பாடிக்காட்டுவானெனக்கு
காலை எழுகையில்
என் மார்புக் காம்புகளில்
பனியொத்த முத்தம் ஈவாள்.

ஔ செடிகளில்
பட்டாம்பூச்சிகள் பறித்துத்
தருகிற அவளைப்
படுக்கையில் தள்ளி
வலுக்கட்டாயமாய் என்குறியைத்
திணித்தபோதுதான் பார்த்தேன்
அவள் யோனியில் முளைத்திருந்தது
குறுவாளொன்று.

Amiya

சுகுணா திவாகர்

பேண்டு நாறிக் கிடக்கும்
உன் வீட்டு வாசலுக்கு
கோலங்கள் தேவையில்லை.
உன் சட்டைக் கையிடுக்கில் வீசும்
வியர்வை மணம்
எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது
உலகின் எந்த அழகான பொருளும்
உனக்கு உவமையாகாமல் போகலாம்
அதனாலென்ன?
இலக்கிய லவடாக்களில் நீ
இடம்பெறத் தேவையில்லை
உனக்கான அழகின்மையோடு வா
சொர்க்கங்கள் வேண்டியதில்லை
கூட்டிமுடிக்கப்படாத ஏதேனும்
கூட்டம் போதும் நமக்கு
எனக்குத் தெரியும்
எல்லாத் தேவதைகளுக்கும்
குசு வருமென்று.

- ௨ மலங்களில் நெளியும் புழுக்களை
விரும்பி உண்ணுகிறாய்.
- ௨ கருக் கலைந்த
உதிரப் பிசிறுகளைக்
கலக்கிக் குடிக்கிறாய்.
- ௨ பட்டாம்பூச்சியின் சிறகு பிய்த்து
சுயமைதுனத்தில் பீறிட்ட
விந்தைத் துடைக்கிறாய்.
- ௨ இவை எல்லாவற்றுக்கும்
சாட்சியாயிருந்த
என் கண்ணின் கருமணியை
நடுச்சாலையில் போட்டு
நசுக்கி
மிதித்து
தேய்த்து
- ௨ அப்பால் நகர்கிறாய்.

தமிழக முஸ்லிம்கள் : எதிர்த்தாக்குதலின் அரசியல்

ஷாஜஹான்

போன வருட பனிக்காலத்தில் தில்லி ஜாமியா நகரின் அடுக்குமாடிக் குடியிருப்பு ஒன்றில் வேலூரைச் சேர்ந்த முஸ்லிம் பெண்ணொருத்தியைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. தமிழகத்தைப் பற்றி பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது அவர் கேட்டார் : "இப்ப தமிழ்நாட்டு ஜெயில்களில் இருக்கிற முஸ்லிம் பையன்களெல்லாம் உங்களுக்காகத்தானே குண்டுகளை வைச்சாங்க. அவங்களுக்காக நீங்க யாரும் பேசறதில்லையே?" எப்பவாவது தமிழகத்துக்கு வந்துபோகிற பொருளாதார ரீதியாக செளகரியமாக வாழுகிற இவரது புத்தியில் இப்படியொரு கேள்வியிருப்பது மிகுந்த கவனிப்புக்குரியது. 1998ம் வருட காதலர் தினத்தன்று (பெப்ரவரி 14) சில முஸ்லிம் இளைஞர்கள் கோயம்புத்தூர் நகரின் பிரதான பகுதிகளில் தொடர் குண்டு வெடிப்புகளை நிகழ்த்தினார்கள். அவர்களது இலக்கு : மத்திய உள்துறை அமைச்சர் எல்.கே. அத்வானி. ஆனால் இலக்கு தவறிய அந்தக் குண்டு வெடிப்பில் அப்பாவிப் பொதுமக்கள் சுமார் 60 பேர் பலியானார்கள். இந்தச் சம்பவத்துக்காக கைதாகி சிறைப்பட்டிருக்கும் சுமார் 150 முஸ்லிம் இளைஞர்கள் பற்றிதான் கரிசனத்தோடு விசாரித்தார் அந்த முஸ்லிம் பெண். 1997 நவம்பரில் கோவையில் நடந்த முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான கலவரத்தில் போலீசாரும் இந்துமத வெறியர்களும் சேர்ந்து சுமார் 20 முஸ்லிம்களைக் கொன்றார்கள். இதற்குப் பழிவாங்கும் நடவடிக்கையாகத்தான் 1998ல் கோவையில் தொடர் குண்டு வெடிப்பு நடந்தது.

இந்தியத் தேசிய அளவில் ஏறக்குறைய ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு வருகிற முஸ்லிம் எதிர்ப்புப் போக்கு தமிழகத்தில் எண்பதுகளின் தொடக்கத்தில்தான் தீவிரமாகத் தலையெடுத்தது. 1981 ல் ஆர்.எஸ்.எஸ் தனது தமிழகச் சாயலை -இந்து முன்னணியைப் -பகிரங்கப்படுத்தியது. அதற்கு முன்பும் ஆர்.எஸ்.எஸ். இங்கு தொடர்ச்சியாக இயங்கி வந்திருக்கிறது. அண்மையில் ஆர்.எஸ்.எஸ்., தமிழகத்தில் தனது 60வது ஆண்டு விழாவைக் கொண்டாடியது குறிப்பிடத்தக்கது. கோவையிலும் நாகர்கோவிலிலும் அது பிரம்மாண்ட அணிவகுப்புகள் நடத்தியது தினத்தந்தி உள்ளிட்ட அனைத்து முன்னணி நாளிதழ்களிலும் 'பெரிய' செய்தியாக இடம்பெற்றது. 'கற்பில் சிறந்தவள் கதிஜாவா? கன்னி மேரியா?' என்று பட்டிமன்றம் நடத்தி மதச்சிறுபான்மையினரைச் சீண்டிய பெருமை 80களில் உதித்த இந்து முன்னணியைச் சேரும். 'துலுக்கன வெட்டு; துலுக்கச்சியக் கட்டு' கோஷத்தைப் பிரபலமாக்கியதும் இந்து முன்னணியின் உழைப்புதான். இந்து முன்னணி, அடித்தட்டு இந்துக்களைத் தனக்குச் சாதகமாகப்

பயன்படுத்தியது. 1997 நவம்பரில் கோவையில் நடந்த முஸ்லிம்களுக்கெதிரான கலவரத்தில் அருந்ததியர்களை முஸ்லிம்களுக்கு எதிராகத் தூண்டிவிட்டார்கள் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. 1981 ல் தென்காசி அருகே மீனாட்சிபுரத்தில் சுமார் 1000 தலித்துகள் முஸ்லிம்களாக மதம் மாறியதை வைத்துக் கட்டப்பட்ட இந்து முன்னணி, பிற்படுத்தப்பட்ட ஜாதியினரை தனது பிரதான சக்தியாக மாற்றியது. குமரி மாவட்டத்து இந்து நாடாரான தாணுலிங்க நாடாரை வைத்து ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்து முன்னணி முதலில் கன்னியாகுமரி மாவட்டம் மண்டைக்காட்டில் கிறிஸ்தவ மீனவர்கள், இந்து நாடார்களிடையே மோதலை உருவாக்கியது. குமரி மாவட்ட இந்து நாடார்களுடைய ஆதரவும், அப்போது ஆட்சியிலிருந்த எம்.ஜி. ஆருடைய அரவணைப்பும், சோ ராமஸ்வாமி முதலானோருடைய ஆலோசனையும் இந்து முன்னணி 'மக்கள்' இயக்கமாகப் பரிணமிக்கக் கை கொடுத்தன. தொடர்ந்து புத்தாந்தம், புளியந்தோப்பு, முத்துப்பேட்டை, திருவல்லிக்கேணி போன்ற முஸ்லிம்கள் வாழும் பகுதிகளில் கலவரத்தைத் தூண்டியது.

எல்லாச் சமூகங்களைப் போலவே தமிழக முஸ்லிம் சமூகத்திலும் மதத்துக்கு என்றைக்குமே முக்கியப்பங்கு இருந்ததென்றாலும் என்பதுகளின் கடைசியில்தான் மத ஒழுங்குகளை, மதத்தாய்மைவாதத்தை (Puritanism) முன்னிறுத்துகிற தீவிரப்போக்கு ஆரம்பித்தது. இஸ்லாமிய வேதமான திருக்குர்ஆனையும் இறுதித்தாதர் முகம்மது நபி அவர்களது போதனைகளையும் உறுதியாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்ற பிரச்சாரம் என்பதுகளின் பிற்பகுதியில் முஸ்லிம்களிடையே தீவிரமாக முன்னெடுக்கப்பட்டது. இந்து பாசிச எழுச்சியின் எதிர்வினையாக புலியியல் ரீதியாகவும், கலாச்சார ரீதியாகவும் சிதறுண்டு கிடக்கிற தமிழக முஸ்லிம்களிடையே தாம் ஒரு சமூகம் (உம்மத்) என்கிற கருத்தாக்கம் பழனிபாபா தொடங்கி அல் - உம்மா பாஷா போன்ற தலைவர்களால் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது. வெளிப்படையாக வகுப்புத் துவேஷத்தைப் பரப்புவதில் இந்து முன்னணி ஈடுபட்டிருந்தபோது முஸ்லிம் சமூகத்துக்காகக் குரல் எழுப்பாதல் மிகவும் சவாலானதொரு விஷயமாகிவிட்டது. அதுவரையிலும் தமிழகத்தின் பாரம்பரிய மேல்தட்டு முஸ்லிம் நலன்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய அமைப்பாக முஸ்லிம் லீக் இருந்து வந்தது. ஆனாலும் முஸ்லிம்களுக்கான இட ஒதுக்கீடு சம்பந்தமாக குரல் எழுப்ப அது தவறியதில்லை. தமிழக முஸ்லிம் அரசியல் தலைமை எப்படிமே இங்குள்ள பாமர முஸ்லிம்களின் நலன்களை முன்னிறுத்தி வேலை செய்ததில்லை என்பதைக் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். அரசியல் ரீதியாக ஒருங்கிணைக்கப்பட்டாத தமிழக முஸ்லிம் சமூகம் 'துலுக்கன வெட்டுவோம்; துலுக்கச்சியக் கட்டுவோம்' என்ற கோஷத்தைத் தாம் வாழுகிற தெருக்களிலேயே கேட்டபோது புதியதொரு தலைமையை வேண்டியது. சில இடங்களில் முஸ்லிம்கள் இந்து முன்னணி நடத்துகிற விநாயகர் ஊர்வலங்களுக்கு ஆரத்தி எடுத்து தமது பாதுகாப்பைக் கோரி

நின்றார்கள். கோவையில் மரக்கடை நடத்தி வந்த பாஷா 'அல் -உம்மா' என்ற இயக்கத்தை ஆரம்பித்து எதிர்கொள்ள வேண்டிய அளவுக்கு இந்து வகுப்பு வெறி தமிழக மண்ணில் வேரூன்றி விட்டது. மத்தியத்தர வர்க்கத்து முஸ்லிம்களெல்லாம் பீதியில் நடுநடுங்கிக் கொண்டிருந்தபோது பாஷா போன்றவர்கள் துணிச்சலாகக் களமிறங்கினார்கள். கோவையில் வளர்க்கப்பட்ட இந்து வகுப்புத் துவேஷம் 90களில் பல பாமர முஸ்லிம்கள் கொல்லப்படுவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது. இதன் எதிரொலியாகத்தான் பாஷா தனது வியாபாரத்தை விட்டுவிட்டு பதில் நடவடிக்கையில் இறங்கினார்.

மத அடையாளத்தை முன்னிட்டு தனிகலாச்சார இனமாகக் காணப்படுகிற முஸ்லிம் சமூகம் தமிழ்ச் சூழலில் விரக்தியின் விளிம்புக்கே தள்ளப்படுவதற்கு என்ன காரணம் என்பது மிக முக்கியமான கேள்வியாகும். சில முஸ்லிம் இளைஞர்களது வாழ்வு வெறும் வெடிப்பொருட்களோடு சுருங்கிப் போனதற்குக் காரணம் கடவுளின் பெயரால் நடந்த மோசடி மட்டுமல்ல. 'மற்றதை'க் கவனிக்கத் தவறுகிற அல்லது அலட்சியப்படுத்துகிற தமிழ்ச் சமூகம்தான். நிலவுகிற முஸ்லிம் தலைமையின் கையாலாகாத் தனமும் தமிழ்ச் சூழலில் வெகுவேகமாக நிகழ்ந்து வருகிற இந்துத்துவ அணிதிரட்டலும் பிற அரசியல் சக்திகளது கவனத்தில் முஸ்லிம் நலன்கள் இல்லாதிருப்பதும் முஸ்லிம் இளைஞர்களைக் குண்டுகளில் தஞ்சமடையச் செய்தன. தமிழ்ச் சூழல் வேகமாக இந்துமயமாகி வருகிறது. 'பெரியார் பிறந்த மண்' என்று கூறவே நாகூசும் அளவுக்கு இங்குள்ள அரசு நிறுவனங்களிலும் தனியார் நிறுவனங்களிலும் பொது இடங்களிலும் இந்துக் கடவுளர்களது படங்களோ, விக்கிரகங்களோ நிரம்பி வழிகின்றன. முஸ்லிம்கள், தலித்துகள், பிற்படுத்தப்பட்டோர் ஆகியோரது அரசியல் ஒற்றுமையை வலியுறுத்தி இயங்கிய பழனிபாபா போன்றவர்கள் ஓரங்கட்டப்பட்டார்கள். முஸ்லிம் சமூகத்திலிருந்து அதிகார மயங்களை தமது அந்தஸ்தைப் பாதுகாப்பதாகக் கருதிக்கொண்டு பழனிபாபா போன்றோரை ஊக்குவிக்கவில்லை. இஸ்லாமிய இயக்கப் போக்கும் தமிழ்ச் சூழலில் பலமற்றதாகவே இருந்து வருகிறது. இப்போது இஸ்லாமிய சர்வதேசியத்தை அடிநாதமாகக் கொண்டு இயங்குகிறவர்களுக்கு முஸ்லிம்களது ஆதரவு கணிசமாகவே கிடைக்கிறது. உலக முஸ்லிம் சமூகத்தோடு தங்களை இனங்காணுகிற இப்போக்கு படித்த முஸ்லிம்களிடையே அதிகரித்து வருகிறது. ஆனால் இதுவும் உடனடியாக நேரிடுகிற இந்துத்துவ பாசிச அபாயத்துக்கு முடிம் கொடுக்கத் திராணியில்லாத போக்காகவே இருக்கிறது.

எனவேதான் கோவையில் 19 அப்பாவி முஸ்லிம்களது உயிரைக் குடித்த இந்துத்துவத் தாக்குதலுக்குப் பதிலடி கொடுக்க கோயம்புத்தூர், மேலப்பாளையத்திலுள்ள முஸ்லிம் இளைஞர்களது வறுமை தேவைப்பட்டது. இழப்பதற்கு எதுவுமற்ற இந்த வறிய இளைஞர்கள் 'பழிக்குப் பழி வாங்குவதில்

சொர்க்கம் இருக்கிறது' என்ற மதநம்பிக்கையால் உந்தப்பட்டவர்கள். நம்பிக்கையால் கட்டப்பட்டிருக்கிற முஸ்லிம் சமூகத்தின் செயல்பாடுகள் நம்பிக்கையால் உந்தப்படுவது இயல்பானதே. குருட்டுத்தனமான மதபோதனைகள் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருப்பதையும் நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் முஸ்லிம் அரசியல் தலைமை விட்டு வைத்த வெற்றிடத்தை அது இட்டு நிரப்பியது காலத்தின் நிர்ப்பந்தமாகிப் போனது.

தமிழ்நாட்டு அறிவுஜீவிகள் மத்தியில் அ. மார்க்ஸ் மாத்திரமே முஸ்லிம்களது தன்னிலையை விளங்கிச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதையும், மற்றவர்கள் இவ்விஷயத்தில் பெருத்த மௌனம் சாதிக்கிறார்கள் என்பதையும் இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும். இடதுசாரிகளோ, பிற்படுத்தப்பட்டோரின் அரசியல் சக்திகளோ, தமிழ்த் தேசியவாதிகளோ முஸ்லிம் உணர்வுகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த இயலாததை காணமுடிகிறது. முஸ்லிம் ஆதரவுச் சக்திகளாகக்கூட அவைகளால் இயங்க முடியவில்லை என்பதுதான் மிகப்பெரும் சோகம். மத ஒழுங்குகளை வலியுறுத்தி வந்தவர்கள் சமூகத்தின் கையறு நிலையைப் பார்த்து அரசியல் சக்தியாக பரிணமித்ததற்கு சிறந்த உதாரணம் தமிழ்நாடு முஸ்லிம் முன்னேற்றக் கழகம். முஸ்லிம்களை அரசியல்படுத்துவது தொடர்பான தொலைநோக்கு இல்லையென்றாலும் த.மு.மு.க., முஸ்லிம்களை அரசியல்படுத்துவதில் சில அடிகளை எடுத்து வைத்துள்ளதை மறுக்க இயலாது. தமக்குச் சாதகமாக பொதுக் கருத்தைத் திரட்டும் முயற்சியில் முஸ்லிம்கள் வெகுதூரம் பயணப்பட வேண்டியிருக்கிறது. அதற்கான ஒருங்கிணைவோ, யோசனையோ, அறிவியக்கச் செயற்பாடோ இல்லாமல் வெற்றுக் கூச்சலாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது தமிழக முஸ்லிம் அரசியல். நியாயமான கோபத்தோடு உணர்ச்சி வசப்பட்ட முஸ்லிம் இளைஞர்கள் இன்று தமிழகச் சிறைகளில் தனிமைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்காகக் குரல் எழுப்புவதை குற்றமாகக் கருதுகிற மோசமான மனோநிலையில் முஸ்லிம் அரசியல் தலைமை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. பிரச்சினைகளை உரத்துப்பேசுகிற, உணர்வுகளுக்கு வடிகாலாகிற உத்வேகமுள்ள செயல் வீரர்களுக்காக காத்துக் கொண்டிருக்கிறது வீரமிக்க இளைஞர் கூட்டம். அது வழிகெடுக்கப்படுவதும், வழிநடத்தப்படுவதும் அடுத்து உருவாகிற தலைமையைப் பொறுத்தது. ஆனால் ஒன்றே ஒன்று: குண்டுகள் வேண்டாம்; தற்காப்பிற்கு வேறு வழிகளை யோசியுங்கள்; அமைப்பாகத் திரளுங்கள்; ஒன்றிணைந்து நில்லுங்கள்; இதர சனநாயக சக்திகளோடு கரங்கோத்துச் செயல்படுங்கள்; மத வெறியை எதிர்கொள்ள ஒரே வழி அதுவே.

சுதை

தய். கந்தசாமி

புரண்டு புரண்டு படுத்தானே தவிர தூக்கம் வரவில்லை மாரிமுத்துவுக்கு. எழுந்து எங்காவது கண்காணாத தூரம் ஓடிவிடலாமா என்று கூட நினைத்தான். தனது வாழ்க்கை அருவருப்பாய் பட்டது அவனுக்கு. மலத்தில் நெளியும் புழுவாக தன்னை உணர்ந்தான். தன் அம்மா, அப்பா, உறவினர்கள், எல்லாரும் நெளிந்து அருவருப்பூட்டினார்கள்.

தான் அப்படி ஒரு கேள்வியே கேட்டிருக்க வேண்டாமோ என்று நினைத்தான். இல்லை இப்போது கேட்டிருக்காவிட்டால், பாவம் தீண்டியிருக்கும். மேலும் மேலும் பாவியாகி இருப்போம். இருந்தாலும் அத்தனை பேர் மத்தியில் அப்படி கேட்டிருக்க வேண்டாம். எல்லோரையும் போல இருந்திருக்கலாம். தனக்குள்ளேயே ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்து திருந்தியிருக்கலாம். இனி எல்லோரிடமும் எப்படி சகஜமாக நம்மால் பழக முடியும்?

குற்ற உணர்ச்சியும், தாழ்வு மனப்பான்மையும் சுய கழிவிருக்கத்தைக் தூண்டும் அழகையும் ஆத்திரமும் தூக்கத்தைக் கலைத்தன.

மனிதர்கள் கிடக்கிறார்கள் அற்ப ஜீவிகள். கடவுளே என்னை மன்னித்து விடு. இந்த வாழ்க்கை நான் விரும்பிப் பெறாதது. எனக்கு-என் முன் பிறவியின் பாவங்களால் இது தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது. இதற்குமுன் இதை நான் அறிந்திருக்கக்கூட இல்லை. இந்த இழிந்த வாழ்க்கை முறையை இதோ இப்போதே உதறிவிட்டேன். எனக்கு மாஸ்டர் வடிவில் வந்து வழிகாட்டி விட்டாய். நான் உன்னை நோக்கி வரத்துவங்கி விட்டேன். இனி இந்த பாவங்களை நான் செய்யப் போவதில்லை. என்னைச் சுற்றி இருப்பவர்களையும், இந்தப்படிக்கு வழிகாட்டப் போகிறேன். ஒத்து வராதவர்களின் உறவை உதறப்போகிறேன்.

முடிவு செய்து விட்டேன். ஆமாம், இனி மாட்டுக்கறி தின்னமாட்டேன். அந்த பாவத்தை என் கண்முன் நடந்தால் தடுப்பேன். அதோடு இன்று சங்கத்தில் எடுத்த முடிவை நிறைவேற்றுவதன் மூலம், அதன் பின் விளைவுகளை ஆத்மார்த்தமாக ஏற்றுக் கொள்வதன் மூலம் இதுவரையிலான எனது பாவங்களுக்கு பிராயச்சித்தம் தேடிக்கொள்ளப் போகிறேன்.

இந்த முடிவை எனக்கு வழி காட்டும் குருவிடம்-சேஷா மாஸ்டரிடம் சத்தியம் செய்து கொடுப்பேன்.

என்ன காரியம் செய்து வந்திருக்கிறேன். போன பிறவிகளின் பாவங்களை இந்த பிறவியில் தொலைத்து மறு பிறவியில் கதிமோட்சம் பெற வேண்டியவன் தொடர்ந்து பாவங்களின் ராஜபாட்டையில்லவா பயணித்திருக்கிறேன்.

எவ்வளவு மென்மையாய் சொன்னார் மாஸ்டர். முச்சந்தியில் நிறுத்தி செருப்பாலடித்த மாதிரியல்லவா வலித்தது.

உடற்பயிற்சி எல்லாம் முடிந்ததும் இந்த மாதத்து வேலைத் திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தக் கூடியது அந்த கூட்டம். இந்த மாதம் கேரளாவுக்கு அடிமாடுகளை ஏற்றிச் செல்லும் வாகனங்களைத் தடுத்து மாடுகளை விடுவிக்க முடிவு செய்யப்பட்டது. நாளும் குறித்தார்கள். இந்தப் புண்ணிய காரியத்தை நிறைவேற்ற ஒரு குழுவும் அந்தக் குழுவுக்கு ஒரு தலைவரும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். மாரிமுத்துவை குழுத்தலைவராக சேஷா மாஸ்டர் முன்மொழிய எல்லாரும் வழிமொழிய அவனே ஏகமனதாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டான்.

அந்த ஊரில் சுற்றுவுட்டார கிராமங்களில் இருந்து தொத்த மாடுகள், ஈற்று முடிந்த வரமாடுகளை கேரளாவுக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருக்கும் கரீம்பாய்க்கும் மாரிமுத்துவின் ஊரில்தான் சாகுபடி எல்லாம் இருந்தது. ஊர்க்காரர்கள் எல்லாரும் அவரது நிலத்தில்தான் உழைத்துப் பிழைத்தார்கள்.

கடந்த முன்று வருடமாக மற்ற வியாபாரங்களால் கரீம் பாயால் சரிவர சாகுபடியை கவனிக்க முடியாமல் போகவே ஊர்க்காரர்களிடமே பிரித்து குத்தகைக்கு கொடுத்து விட்டார். அவரவர் பொருளாதார நிலைக்குத் தகுந்தபடி சாகுபடி செய்கிறார்கள். மாவுக்கு அய்ந்து கலம் நெல் அளக்கிறார்கள்.

வெள்ளையாற்றின் கரையில் வண்டல் பாங்கான நிலம். அவித்த நெல்லும் முளை கட்டிவிடும் வளம். முப்போகம் விளையும். கோடையில் உளுந்து பயறு பயிரிடலாம். ஆனாலும் வருடத்துக்கு குத்தகைக்கு மேல் ஒரு பிடிநெல் கூடுதலாகக் கேட்டதில்லை அவர். அவரை முறைவைத்துக் கூப்பிடும் ஊர்க்காரர்கள் குத்தகைக்கு நிலம் கேட்டதற்கு “காலாகாலமா என் நெலத்தில் அவியதான் ஒழைச்சிக் கிட்டிறிக்குறாக. அவியலே செய்யட்டும். நீங்க சாவடி பண்ணா அவிய ஆடு மாடு வந்து ஏறங்கும். அப்பறம் ஏதும் பிரச்சனையும்” என்று மறுத்து விட்டார். இதனால் ஊர்த் தெருவில் சிலர் அவரோடு பேசுவதையே நிறுத்திக் கொண்டார்கள். கடந்த இரண்டு வருடமாக அடைமழையைக் காரணமாக காட்டி ஒருவரும் குத்தகை நெல் அளக்கவில்லை. நூறு இருநூறு என்று அவரிடமே கடனும் வாங்கி விட்டார்கள். ஊரில் நல்லது கெட்டதுக்கு முதல் ஆளாய் நிற்பார் கரீம் பாய்.

அப்படிப்பட்டவருக்கு நஷ்டம் ஏற்படுத்துவதா என்று தோன்றினாலும் மாஸ்டர் சொல்வதிலும் நியாயம் இருந்தது. நமது கடவுளை கொண்டு காசு

பண்ணுவதா? 'சிப்பாய் கலகம்' நடந்தப்போ நம்ம ஹிந்துக்கள் பசுவோட கொழுப்பு தடவின தோட்டாக்கள பகிஷ்கரிச்சாப்போல அவாளும் பன்றி கொழுப்பு தடவினதை பகிஷ்கரிச்சாளே. அதானே சரித்திரம். அவாளுக்கு பன்னி. எப்படி கேவலமோ அதுபோல நமக்கு பசு புனிதம். தெய்வ சொரூபம். 'காமதேனு'. கணீரென்று இந்த முடிவுக்கு மனசு வந்தாலும் உறக்கம் வந்தபாடில்லை. வலைக்குள் சிக்கிய தவளையாய் மனம் ஒரே இடத்தைச் சுற்றியே தத்திக் குதித்தது. பேசினார் மாஸ்டர் :

"பசுவோட கறிய வெட்டி வித்து காசுபன்றவா நம்ம கடவுள விக்கறா. நம்ம தன்மானத்த சீண்டறா. இந்த முடிவையும் கூட நாம திடீர்னு எடுத்துடலயே. போன வருஷம் கோமாதா வதைய கண்டிச்ச யாத்திர போனோம். அவா திருத்திக்கல. இந்த வருஷமும் கண்டனக்கூட்டம், எச்சரிக்கை பேரணியெல்லாம் பண்ணினோம். நோ ரெஸ்பான்ஸ். கெவரன்மென்டும் மைனாரிட்டினு அவாளுக்குதான் சப்போர்ட் பன்றா. அப்படின்னா மெஜாரிட்டி அடங்கிப் போவனுமா?" கழுத்து நரம்புகள் புடைக்க சிவந்த முகம் மேலும் சிவக்கப் பேசினார் மாஸ்டர்.

"கோமாதாவோட சதைய தின்றவன மன்னிக்கவே முடியாது". இங்கேதான் இடைமறித்தான் மாரிமுத்து.

"ஒரு சந்தேகம் மாஸ்டர்."

முச்சு விடுவதைக்கூட நிறுத்திக் கவனித்தது கூட்டம். அத்தனை கண்களும் மாரிமுத்துவை மொய்த்தது. மாட்டுக்கறி தின்பவனாக தான் இருக்கும் குற்ற உணர்ச்சியால் அப்படிக்கேட்டுவிட்டானே தவிர நாக்கு வாயின் மேலண்ணத்தில் போய் ஒட்டி உலர்ந்தது. கூட்டம் மொத்தமும் தன்னை உற்று கவனிப்பதை உணர்ந்தபோது வியர்த்து விட்டது உடம்பு.

"கேளுப்பா" மாஸ்டரின் குரல் கனிவாய் ஒலித்தது. புருவங்கள் இரண்டின் இடைவெளி குறைய நெற்றியில் சுருக்கங்கள் பிறந்தன அவருக்கு. ஏற்றிய திரி மெல்ல இறக்கி வைக்கப்பட்ட சிம்ளி விளக்கு போல வெம்மை தணிந்து மாரிமுத்துவின் முகத்தில் குவிந்தது பார்வை.

தட்டுத்தடுமாறி கேட்டேவிட்டான் "மாட்டுப்பால சாப்பிடுறோம். அது தப்பில்லையா? கறியை சாப்பிட்டா மட்டுந்தான் பாவமா?" இதழ் கடையோரம் புன்னகை தோன்ற நெருங்கி வந்து அவன் தோளில் வாஞ்சையுடன் கைபோட்டார் மாஸ்டர். நான்கு வருடப் பழக்கத்தில் எதேச்சையாகக்கூட இப்படி நடந்ததில்லை.

பதிலாக வீசப்போகும் அஸ்திரம் அவரிடம் தயாராக இருப்பதை ஊகிக்கும் போதே கூசிப்போனான் அவன். "அம்மாகிட்டத்தான் பால் குடிச்ச வளந்தோம். அவ ரத்தத்ததான் நமக்கு பாலாக குடுக்குறா. அதுக்காக அவ சதய தின்றமா?" தெளிவாய்

புன்னகை மாறாமல் அவன் முகத்துக்கு நேரே கேட்டார். அவன் தோளில் இருந்து கையை எடுத்துக் கொண்டு பின்புறமாகவே நகர்ந்து கூட்டத்துக்கு எதிரே வந்தார்.

திரும்பவும் பேசினார். தரையை நோக்கி கவிழ்ந்து கொண்டது அவனது தலை. “எந்த பிரதி பலனும் எதிர்பார்க்காம நமக்கு பால் குடுக்குற பசு அம்மாவுக்கும் மேல, கோமாதா. அது நோக விடவும் கூடாது. நோகடிக்கிறவனையும் விடக்கூடாது. மூச்சுவிடும் பிரக்களுகூட இல்லை அவனுக்கு. ஆனால் அம்மாவின் சதையைத் தின்ற அருவருப்பு மாத்திரம் அடிவயிற்றுக்கும் தொண்டைக்கும் உருண்டு கொண்டிருந்தது.

மாரிமுத்துவின் மனசைச் சூழ்ந்த இருள் இரவு முழுக்க நீடித்தது. இரவு விடிவதற்குள் மாஸ்டர் சேஷா குடியிருக்கும் பெரிய கோயில் வீதிக்கு ஓடி தன் முடிவைச் சொல்ல வேண்டும். தூக்கத்தின் இடத்தை குழப்பம் பிடித்துக் கொண்டது.

மாட்டுக்கறியோடு ஞாயிற்றுக் கிழமைகள் எத்தனை களிப்புக்குரியனவாய் இருந்தன. வாளி, குண்டான் சட்டிகளோடு குழந்தைகள் ‘மட்டன்’ போடும் இடத்தைச் சுற்றி ஒரே சந்தோஷமாய் கூடி இருப்பார்கள் கூறு அள்ள. இவனும் போவான் சின்ன வயசில். ஈரல் போல முக்கியமான உறுப்புகளை துண்டுகளாக்கி எல்லாக் கூறுகளுக்கும் ஒவ்வொரு துண்டு போடுவார்கள். கறிபோடும் நாளில் அம்மா சொல்லை தட்டாமல் வேலை செய்வான் அந்த ஈரல் துண்டை தனதாக்கிக்கொள்ள. இப்போதும் நினைக்க அடிவயிற்றிலிருந்து குமட்டிக் கொண்டு வந்தது.

முதலில் அவன் சங்கத்தில் சேர்ந்தபோது இதைப் பற்றி பேசுவான் உள்ளூர் பையன்களிடம். என்னமாய் விளக்கம் சொல்வார்கள் பாவிகள். “பீஃப் நல்ல ஸ்டெமினா. சளிக்கெல்லாம் நல்ல மருந்து” என்பான் முருகேசு. ஒரு உயிர திங்கிறது பாவமில்லையாடா என்றால் “கொன்னா பாவம் தின்னா போச்சு” என்பான். “எதுலதான் உயிர் இல்ல. கருணை கெழங்கு, கேரட் எல்லாமே ஒரு உசிர வச்சிருக்கு. அவ்ளோ ஏன். நெல்லு ஒரு உயிருதான். அத கூட நாம அவிச்சு கொன்னுதான் திங்கிறோம். ஒங்க மாஸ்டர் மாதிரி அக்ரகாரந்தான் பச்சரிசிய திங்கிறான்” என்பான்.

அவனாவது பரவாயில்லை. “அம்பேத் பிரியன்” என்று பேர மாத்தி கிட்டு கருப்பு சட்டையோட அலயிரானே கீழ் வீட்டு மாணிக்கம் பயல். அவன் என்னென்ன அநியாயம் செய்கிறான். சிவராத்திரி அன்று பொதுக்கூட்டம் நடத்துவான். அந்த நோட்டீஸின் அடியில் குறிப்பு: “இரவு ரிஷப விருந்து உண்டு. அனைவரும் வருக” என்றும் கிருஷ்ண ஜெயந்தியில் கருத்தரங்கம் என்று நோட்டீஸ் போட்டு குறிப்பில் “கோமாதா விருந்து உண்டு. எல்லாரும் வாங்க” என்றும் அச்சிடுவான். பாவிகள் அம்மாவின் சதையைத் தின்பதில் எவ்வளவு சந்தோஷம்.

நாம் என்றும் அப்படி அநியாயம் பண்ணவில்லை. ஆனாலும் மனமறியாமல் செய்தாலும் பாவம் பாவம் தானே. இப்போதே கூட போய் மாஸ்டரை எழுப்பி நமது

முடிவைச் சொல்லிவிடுவோமா? இனி கோமாதா கறியை - அம்மாவின் சதையை சாப்பிடமாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்து கொடுப்போமா? இதுவரை செய்த பாவத்துக்கு பிராயச்சித்தம் உண்டா என்று நம் குருவிடமே கேட்டுப் பார்ப்போமா?

கோமாதாவை வதைத்த பாவத்தில் தெரிந்தோ தெரியாமலோ தனக்கும் பங்கிருந்த குற்ற உணர்ச்சியால் தனக்கும் தன்னைப் போன்றவர்களுக்கும் ஆடுமாடுகளோடான உறவுகளை எல்லாம் ஞாபகத்தின் ஆழத்திலிருந்து இழுத்து வந்தது மனசு.

அவனது அப்பா அழகன் ஒரு மாட்டுத்தரகர். மாடுகளுக்கு வைத்தியமும் பார்ப்பார். அவரைப் போன்ற சக மாட்டுயாவாரிகளான ஆதமங்கலம் மன்னாரு மாமாவும், நெய்விளக்கு பெத்தான் பெரியப்பாவும் தொழில் நிமித்தமாய் பேசிக் கொள்வது சுவாரஸ்யமாய் இருக்கும்.

மன்னாரு மாமா சொல்வார் கீரங்குடில ஒரு மாடு இருக்குதுன்னு. “ஏழுமாசம் சென ஒரு பல்லுதான். முக்காருவான்னு கேட்டு பார்த்துட்டேன். ஒன்ன ஓடச்சி குடுக்குறதுல்லன் டுட்டான். நீ பேசி பாரு எட்டு ஒம்போது ருவாய்க்கி முடிச்சிடலாம்”.

“கொனம் எப்படி?” அப்பாவின் கேள்விக்கு

“பதுவுசி மச்சான்” என்பார். பெத்தான் இடை மறிப்பார். “வெடங்கலூர்லருந்து கிலவெளி சிங்காருக்கு வாங்கி குடுத்தமுல்ல ஒரு மயில, அது வயித்து புள்ளத்தான் மன்னாரு சொல்லுரது. அது தாயும் அப்பிடிதான். பச்சபுள்ள கூட கறக்கலாம்.”

பேச்சு நீண்டு கொண்டிருக்கும். முக்கால் ரூபாய்க்கு மாடு வாங்கிவிடலாமா? பல்லு சுழி இதிலெல்லாம் என்ன இருக்கிறது? மனிதர்களை பதவிசு என்பார்கள். மாட்டைக்கூட அப்படிச் சொல்லலாமா? மாடு கன்று என்பதை தாயி புள்ள என்கிறார்களே மரியாதையாக. மாடுகள் இவர்களுக்கு உயர்திணையா? ஆச்சரியமாயிருக்கும் இவனுக்கு அப்போது.

“லெட்சுமிய்யா” என்பார் மாடுகளை அப்பா. வீட்டை விட சுத்தமாய் இருக்க வேண்டும் அவருக்கு மாட்டுக் கொட்டில். மாடுகளின் மொழி அப்பாவுக்கும் அப்பாவின் பாசை மாடுகளுக்கும் நன்றாகப் புரிந்தது. இரவு எந்நேரமானாலும் வீட்டுக்கு வந்தததும் மாடுகளை போய் கொட்டிலில் பார்த்து விட்டுத்தான் வருவார். அப்பாவின் சத்தத்தை கேட்டதுமே மாடுகள் கத்தும். அவரும் நெற்றியை சொரிவார். தாடையை தடவுவார். பிடரி, திமில் முதுகு, வால் பக்கம் என தடவிக் கொடுப்பார்.

உடலை அசைக்காமல் தோலை மட்டும் அசைக்கும். வாலை குழந்தைத்தனமாக ஆட்டும்.

ஒரு தடவை அவன் வீட்டில் ஒரு சிவப்பு ஜெர்சி கன்றுக்குட்டி இருந்தது. காளைக்கு கத்திய போது “சின்ன பண்ணை காள தொவச்சா தாங்காது எனங்கிடேரி”

என்று அப்பா மறுத்து விட்டார். நான்கைந்து முறை மாட்டாஸ்பத்திரியில் சென ஊசி போட்டும் பலன்படவில்லை. எத்தனையோ பேர் சொல்லியும் சின்ன பண்ணை காளைக்குப் போடமட்டும் அப்பா சம்மதிக்கவே இல்லை. ஒரு நாள் முழுக்க பச்ச தண்ணிகூட காட்டாமல் விடியகாலையில் வெறும் வயிற்றில் மலைவேம்பும் வெல்லமும் உள்ளுக்குக் கொடுத்து செமன் வைத்தபோது சினை பிடித்தது. அது கன்றுபோடும் வரை கர்ப்பிணியை கவனிப்பது மாதிரி பார்த்துக் கொண்டார் அப்பா.

வேறொரு முறை ஒரு கொம்புமாடு ஊளர்த்தார்கள். அது அம்மா செல்லம். உப்பைத் தின்றுவிடும். புளியைத் தின்றுவிடும். ஒரு முறை பக்கத்து வீட்டு வாசலில் அறவைக்கு காயவைத்திருந்த மிளகாய் மல்லியை அது தின்றுவிட சண்டை வந்துவிட்டது. ஆத்திரத்தில் அண்ணன் முளைக்குச்சியால் அடித்து விட்டான். அப்பா வந்ததும் அம்மா சொல்லிவிட அண்ணனை அப்பா கொட்டில் தவணையில் கட்டிப் போட்டு விட்டார். எவ்வளவு அழுதும் அண்ணனை விடியவிடிய அவிழ்த்து விடவேயில்லை. காலையில் கூட பள்ளிக்கூடம் போகத்தான் அவிழ்த்து விட்டார்.

அம்மா சின்ன பிள்ளையாய் இருந்தபோது ஒரு பால் மாடு கட்டுத்தரையிலேயே செத்துவிட்டதாம். ஆற்றங்கரைக்கு தூக்கிப் போனபோது காம்பிலிருந்து பால் பீச்சி அடித்துக் கொண்டே போனதாம். அதிலிருந்து குடும்பமே நொடித்துப் போனதாம். அதோடு குடும்பமே சில்லாஞ்சிலுக்கா போச்சிதாம். “இப்ப மாடு கெடந்த எடத்துல ஒரு மசுருமில்லாமல் போச்சு”. பெருமூச்சோடு அடிக்கடி சொல்லும் அம்மா.

அந்த சேரியில் எல்லாருக்குமே ஆடுமாடுகளோடு தொடர்பிருந்தது. குடித்தெரு மாடுகளை மேய்ப்பவர்களாக இருந்ததால் ஊர் சேரி எல்லைகள் தாண்டி நீடித்தது அந்த உறவு.

கணக்குப் பிள்ளை வீட்டு காளைமாடு செத்தபோது யாரோ சொந்தக்காரன் செத்துப்போனது மாதிரி “வெள்ள என் வெள்ள” என்று தங்கையண்ணன் பெருங்குரலெடுத்து அழுததை ஊரே வேடிக்கை பார்த்தது. “சீக்கிரம் தூக்குங்கடா. ஒரே ஈ மெய்க்கிதுனு” கணக்கு பிள்ளை அவசரப்படுத்தினார். அந்த மாடு கன்றாயிருந்தபோது தங்கையண்ணன் கணக்குப்பிள்ளை வீட்டில் மாடுமேய்த்தாராம். அவருக்கு அப்போது அது செல்லமாம். காயடிக்காமல் காளைக்கு நிறுத்தியதே தங்கையண்ணன் பிடிவாதத்தில்தானாம்.

அப்படிப்பட்டவர்கள் ஏன் மாட்டுக் கறியைத் தின்கிறார்கள். எனக்கே இன்றுதான் தெரிந்தது. அது அம்மாவின் சதை என்று அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. அவர்களுக்கு நாம் சொல்லுவோம்.

முதல் கோழி கூப்பிட்டது. அதை கேட்பதற்காகவே விழித்துக் கொண்டிருந்தது மாதிரி வாரி சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்தான். பாயின் ஒரு தலைப்பை சற்று தூக்கினாற்போல் உதைக்க பழைய துணிகளை மூட்டையாக கட்டி வைத்து படுத்திருந்த தலமூட்டையை மூடியவாறு சுருண்டது. குளித்து சாமி கும்பிட்டுவிட்டு கிளம்பினான். விடிவதற்குள் மாஸ்டரை பார்த்துவிடலாம். அவர் வெளியில் புறப்படும் முன்னர் அவரைப் பார்த்தால்தான். எண்ணமிட்டவாறே வெளியே வந்தான்.

இதோ வந்துவிட்டான் அந்த அக்ரஹாரத்தின் முனைக்கு. எப்படி வந்தான் என்று அவனுக்கு தெரியவில்லை. அவ்வளவு சுருக்கமாய் வந்திருக்கிறான். அந்த தெருவில் ஒரு வீட்டுக்கு மறுவீடு வித்தியாசம் தெரியாது. பட்டை பட்டையாய் காவி வண்ணம் பூசிய சுற்றுச் சுவர்கள், உயரமான திண்ணைகள் என்று ஒரே மாதிரி இருக்கும்.

அவனோடு கல்லூரியில் படிக்கும் அருண்பிரசாத் வீடு அங்கேதானிருந்தது. அவன் வீட்டுக்கு ஒருமுறை வந்தபோது மாஸ்டர் வீட்டுக் கொல்லையில் புளியமரத்தில் தேனடை ஒன்று இருந்தது. பெரிய தேனடை, மருந்துக்கு உதவுமென்று மாஸ்டர் எடுக்கச் சொன்னார். சந்து வழியாகப் போய் எடுத்துக் கொடுத்தான். அதற்குப் பிறகு இங்கு வந்ததில்லை. அருணை ஒரு முறை சங்கக் கூட்டத்துக்கு கூப்பிட்டான். “ஃபர்ஸ்ட் படிப்பு. அப்புறந்தான் மத்ததெல்லாம். உன்ன மாதிரிதான் நான் பார்ட்டிசிபேட் பண்ணினும்னு இல்லடா. நான் ஸ்டேட்ஸ்லிருந்து டாலராவே அனுப்பிடுவேன்” என்றான். அதுவும் சரியாகவே பட்டது. நாம் ஜென்ம ஜென்மத்துக்கும் உழைத்தால்தான் கடைத்தேற்றம். அவனோ போன ஜென்மங்களின் புண்ணியத்தால் அக்ரஹாரத்தில் பிறந்தவன். நம்மைப் போல் அவன் எதற்கு தேகப்பிரயாசை படவேண்டும்?

மாஸ்டர் வீட்டில் யாரோ மெதுவாய் நுழைவது நிழலாய் தெரிந்தது. இன்னும் சரியாக தரை தெரியவில்லை. மின் விளக்குகளின் வெளிச்சத்தை வெற்றி கொள்ளப்போகும் பிள்ளையை பிரசவிக்க, கருத்த கர்ப்பிணி பெண்ணின் அடிவயிராய் வெளுத்து வாங்கியது கிழக்கு.

மாஸ்டர் வீட்டு சுற்றுச் சுவரை மாரிமுத்து சமீபித்தபோது யாரோ திண்ணை விளக்கைப் போட்டார்கள். திடீரென ஒரு நீள் செவ்வக வடிவ வெளிச்சம் வீதியில் விழுந்தது. மனக் குதிரையின் வேகத்தில் வந்தவனுக்கு வாசலுக்கு அருகில் வந்ததும் ஒரு தயக்கம். மாஸ்டர் பூஜை புனஸ்காரங்களை முடித்துக் கொண்டு வெளியே வரும்வரை காத்திருப்போமே என்று நினைத்தான்.

“கதவு திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்டது. ஹுக்கும், இன்னிக்கு பேஷா விடிஞ்சிருக்கிறது. எப்ப எழுந்து வருவானு போஸ் கொடுத்துண்டு நிக்கறயா?”

ஒரு நடுத்தர வயது பெண்ணின் குரல். தூக்கிவாறிப் போட்டது இவனுக்கு. நம்மைக் கேட்கிறார்களோ? இருக்காது. அவன் நிற்பது சுற்றுச் சுவரைத் தாண்டி. உள்ளே இருப்பவர்களுக்குத் தெரிய வாய்ப்பே இல்லை.

“கோவிச்சக்காதேடம்மா நீ இப்ப வருவேன்னு தெரியாது.” ஒரு வயதான பெண் குரல் நடுக்கமாய் பதில் சொன்னது.

“ஏன் எழுந்திருக்காம படுக்கயிலேயே போயிடனுமின்னு வேண்டிகிட்டயா?” நடுத்தர வயதுப் பெண்.

“ஏன் இப்படி சத்தம்போடற? நான் இப்ப என்ன பண்ணிட்டேன்.” வயதான பெண் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே மாஸ்டரின் குரல் கேட்டது.

“என்ன காலங்காத்தால சத்தம்?”

“ஏய்..... நீ எப்ப இங்க வந்தே?” யாரைக் கேட்கிறார் இவர்.

“சும்மாசும்மா வந்தேம்பா” தயங்கித்தயங்கி ஒலிக்கும் வயதான குரல்.

“சும்மா வந்தியா? ஏண்டி இப்படி படுத்தறே. நீ எதுக்கு இப்ப வாசல் பக்கம் வந்தே. புழக்கட அலுத்துப் போச்சோ” மாஸ்டர் கோபமாய் கேட்கிறார்.

“ஏண்டா இப்படி அபத்தமா பேசுறே. அவ என்னவோ நான் போஸ் கொடுக்கறன்றா? நீ பொழக்கட அலுத்துருச்சான்றே”.

“ரோஷம் பாத்துண்டு வந்துடுத்தோ சும்ங்கலிக்கு. முன்னாடி காத்தாலேயே முண்டச்சி வந்து நிக்கறமேன்னு சொரணயில்லை. ரோஷம் வந்துடுத்து ரோஷம். தெருப் பக்கம் உனக்கென்ன வேலை.”

மாஸ்டர் கேள்வி கேட்டதும், நடுத்தர வயதுப் பெண் குரலே பதில் சொன்னது.

“இன்னிக்கு திருக்கண்டிஸ்வரம் போகனும்னு சொன்னேளோல்லியோ- அதான் வழியனுப்பிவிட வந்துருக்கா. கருமம்..... கருமம்.”

“ஈஷ்வரா சேஷா இன்னிக்கு உங்க தோப்பனாருக்கு பொறந்த நாள்பா. இன்னும் பொழுது விடியலியோன்னு வந்துட்டேன். கண்ணும் சரியா தெரியலியே. அவா படத்தகூட சரியாபாக்கலே.”

இடைமறித்தது மாஸ்டரின் குரல். “இப்படி சொல்ல ஒனக்கு வெக்கமால்ல? நாப்பது வருஷமாகுது அவர் போய். ஹனிமூன் போற வயது மாதிரி பேசற.”

“சேஷா.....”கோபமாய் ஒலித்த வயதான குரல் மெல்ல தேய்ந்து விசம்பலாய் உயர்ந்தது.

“ச்ச்சி போடி முண்ட காலங்காத்தால எதுக்கு வந்து அபசகுனமாட்டம் நின்னுண்டு. அதம்பன்ற யா நீ வயதவ்யம் கசந்துடுத்தோ.”

மாஸ்டர் பேசும்போதே அந்த உருவம் வெளியே வந்தது. காவியால் முக்காடிட்டு ஊன்றி நடக்கும் குச்சியே ஒரே துணை. அதை விட்டுவிடக் கூடாது என்பது போல அழுத்தமாக பிடித்து ஊன்றியபடி சந்துக்குள் போனது அவன் நிற்பது கூடத் தெரியாமல்.

மெல்ல தலையை உள்ளே நீட்டி எட்டிப் பார்த்தான். "வயது தான் ஆயிடுத்து அறிவேயில்லை... ஜடம்" என்ற மனைவிக்கு,

"நீவாப்பா அவ போய்ட்டு போறா" கெஞ்சல் கலந்த கொஞ்சலாய் சமாதானம் சொன்னபடி அவள் இடுப்பை தன் வலது கையால் அணைத்தபடி உள்ளே அழைத்துப் போனார் மாஸ்டர்.

இப்போது புரிந்தது அவனுக்கு சகலமும். இது மாஸ்டரின் அம்மா. இன்று அவள் கணவனுக்கு பிறந்தநாள். கிழவி, வீட்டு நிலைப்படியில் இருக்கும் தன் கணவரின் புகைப்படத்தை பார்க்க வந்திருக்கிறாள். கண்கள் சரியாய் தெரியாததால் பொழுது விடிந்து கொண்டிருப்பது தெரியவில்லை. படத்தைச் சுற்றி எரியும் அலங்கார விளக்கின் வெளிச்சத்தில் புருஷனின் முகம் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. உற்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே மருமகள் வெளியே வந்துவிட்டாள். முண்டச்சி முகத்தில் விழித்தது அபசகுனம் என்று ஏசுகிறாள்.

மாஸ்டரின் அம்மா பற்றி நிறைய சொல்லி இருக்கிறான் அருண். கல்யாணத்தின்போது மாஸ்டர் அம்மாவுக்கு பதிமூனு வயது தானாம். அப்பாவுக்கு பதினாராம். மாஸ்டரும் அவர் தங்கையும் அம்மாவின் பதினெட்டு வயதுக்குள் பிறந்து விட்டார்களாம். மாஸ்டரின் அப்பா கும்பாபிஷேக சாரத்திலிருந்து விழுந்து செத்தபோது இவர் தங்கை கைக்குழந்தையாம்.

இருபது வயதுகூட ஆகாத மாஸ்டரின் அம்மாவுக்கு தலையை மொட்டையடித்து காவி உடுத்தி நல்ல காரியங்களில் இருந்து சாதி சனம் ஒதுக்கி வைத்ததாம். தனி ஆளாய் நின்று அப்பளம், வடாம், முறுக்கு என்று செய்து கடைகளில் விற்று பிள்ளைகளை வளர்த்து படிக்க வைத்து ஆளாக்கினாராம். பூக்களை அம்மா சரமாக கட்டிக்கொடுக்க அண்ணனும் தங்கையும் தெருத்தெருவாக விற்பார்களாம். மாஸ்டருக்கு டி.வி.எஸ்-ஸிலும், அவர் தங்கைக்கு ஸ்ரீராம் ஃபைனான்ஸிலும் அந்த அம்மாள் தன் அத்திம்பேரை வைத்து வேலை வாங்கிக் கொடுத்தாராம்.

அப்படிப்பட்ட தாயை மாஸ்டர் "டீ" போட்டு பேசுகிறார். முண்ட என்கிறார். முண்டச்சி என்கிறார். ஹனிமூன் போறாவயசா என்கிறார். மனைவி சுகத்துக்காக பெற்ற தாயை, தியாகியை, குடியிருந்த கோயிலை அவமதிக்கிறார்.

ச்செ இந்த மனிதனா நம் குரு, வழிகாட்டி? இவனுக்கு கருப்புச் சட்டை மாணிக்கம் எவ்வளவோ மேல். அவன் தன் திருமணத்தை தன் அம்மாவின்

தலைமையில் நடத்தினான். "கிருத்துவம் புடிச்ச நாயி" என்று முதுகுக்குப் பின்னால் ஊர் பேசியதை அவன் கண்டு கொள்ளவே இல்லை.

"எங்கயாச்சும் அடுக்குமா இந்த அக்குரும்பு. தாலியே கட்டாம கலியாணம் பண்ணப் போறானாம். அதும் மாலைய நான் எடுத்து குடுக்கனுமாம். கம்முனாட்டி வளத்த கழிசடன்னு ஊரு துப்புது. நான் போயி எப்பிடி பந்தல்ல நிக்க முடியும் மொட்டகழுத்துக்காரி" இப்படி பேசித்திரிந்த அம்மாவிடம் என்ன சொன்னானோ தெரியவில்லை. மறுநாளே "தாலி என்னா பெரிய தாலி. கலியாணமாயிட்டுன்னு ஆம்பள என்னாத்த கோத்து போட்டுக்கிறான்" என்று பேச ஆரம்பித்து விட்டது.

நேற்றுதான் சொன்னார் சேஷா, "நமக்கு தன்னோட ரத்தத்த பாலாக்கி குடுத்த அம்மாவ வயசான காலத்துல பாதுகாக்குறோம். அவங்க மனச நோகாம நடத்தறோம். செத்ததும் கொள்ளி போடறோம். அவா ஆத்ம ஷாந்திக்கு வருஷா வருஷம் திதி பண்ணறோம்." இதுதான் பாதுகாக்கும் அழகா? மனச நோகாம நடத்தும் லட்சணமா?

அருண் ஒருமுறை சொன்னான். அந்தக் காலத்தில் சின்ன வயசிலேயே கல்யாணம் செய்துவிடுவது அவர்களுக்குப் பழக்கமாம். அவனது தாரத்து சொந்தக்காரப் பெண் ஒருத்திக்கு ஒன்பது வயதில் கல்யாணமாம். பத்து வயதே ஆன அவனது புருஷன் திருக்குளத்தில் நீந்தத் தெரியாமல் மூழ்கி செத்துவிட அவளை மொட்டையடித்து காவி உடுத்தி கொல்லைப் பக்கம் உட்கார வைத்துவிட்டார்களாம். பூசனிக்காய் சீற்றுகளை நெருப்பில் லாட்டி உதடுபடாமல் கடிக்கச் சொன்னார்களாம். பற்களெல்லாம் செத்து விழுந்துவிட்டதாம். பற்கள் அழகாக இருந்தால் கூட கற்பு கெட்டு விடுமாம்.

என்ன மனிதர்கள் இவர்கள். பேச்சு ஒன்றாகவும், செயல் வேறாகவும். இரட்டை வாழ்க்கையல்லவா வாழ்கிறார்கள். இவனிடமா நான் மன்னிப்பு கேட்க வந்தேன். நம்மைவிட, நம் உறவினர்களைவிட இந்த மாஸ்டரும் இந்த அக்ரஹாரத்துக்காரர்களும் எந்த விதத்தில் ஓசத்தி.

மாட்டுக்கறியை கோமாதா விருந்து என்று நோட்டீஸ் போட்டு சாப்பிடுபவன் அம்மாவை தள்ளி நில் என்று சொன்னதில்லை. மாட்டுக் கறியை அம்மாவின் சதை என்பவர் கேவலம் மனைவி சுகத்துக்காகப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிய தாயை முண்டச்சி என்கிறான். தாலியறுத்த தாயின் தலைமையில் கல்யாணம் செய்து கவுரவிப்பவன் தாயின் சதையை திண்பவனாம். அம்மாவின் ரத்த வேர்வையை குடித்து வளர்த்தவன் கடவுள் வடிவமாம்.

மாணிக்கம் அப்போதே கேட்டான். "சரிடா. மாடும் அம்மாவும் ஒன்னு. மாட்டுப் பாலும் மாட்டுக் கறியும் அம்மா பாலு அம்மாவோடசத, கோமியம்..?" அப்போது எவ்வளவு கோபம் வந்தது நமக்கு. "டேய் மாடும்டும் கடவுளோட அவதாரமில்லடா. பன்னி கடவுள் அவதாரந்தான். பன்னியையுந்தான் சாப்பிடுறாங்க. நீங்க போயி அதயும் தடுத்து பாருங்களேன். தடுக்கச் சொல்ல மாட்டான் பாப்பான். ஏன்னா பன்னி பால்ல நெய் எடுத்து சாப்பிடமாட்டான்."

" பத்தாவது கூட படிக்காத மாணிக்கத்துக்கு தெரிந்தது நமக்கு ஏன் தெரியாம போய்விட்டது. அவனை நாம் ஒரு மனிதனாகக்கூட மதிக்கவில்லையே என்றெல்லாம் குழும்பினான்.

அம்மா தெய்வந்தான். ஆனால் அம்மா மாடல்ல. தான் வளர்த்த மாடு செத்தால் பிள்ளை செத்த மாதிரி அழும் நாம் எங்கே, இந்த அக்ரஹாரம் எங்கே. பெற்ற தாய் முகத்தில் முழிப்பதை பாவமாய் நினைப்பவர்களை விட நாம் பாவிகள் இல்லை.

பெற்ற தாயை கேவலப்படுத்தும் சடங்குகளை தூக்கி எரிந்து அம்மாவை கவுரவிக்கும் மாட்டுக் கறி தின்னும் மாணிக்கம் எங்கே! வெறும் சதை இன்பத்துக்காக பெற்ற தாயை சடங்குகளை சாக்காக வைத்துக் கேவலப்படுத்துகிற இந்த கோமாதா ரட்சகனான சேஷா எங்கே. மாட்டுக்கு ஒருபிடி புல்லறுத்துப் போடாத சேஷாக்களா மாட்டை அடித்ததற்காக பிள்ளையை தவணையில் விடியவிடிய கட்டிப் போட்ட நம்மைப் பார்த்து சொல்கிறார்கள் தாயின் சதை தின்கிறோம் என்று. வேடிக்கை.

இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. கறி போடும் நாள். இரவே வீட்டில் ரகளை பண்ணிவிட்டான். கோமாதாவின் கறியை வாங்கக் கூடாதென்று. எட்டு எட்டரை மணிக்கெல்லாம் கறி விற்றுத் தீர்ந்துவிடும். கடிக்காரத்தைப் பார்த்தான். சேஷா கட்டிவிட்ட ராக்கிக் கயிறு கண்களை உறுத்தியது. அதை அறுத்தெறிந்துவிட்டு அக்ரஹாரத்தை விட்டு விடுவிடுவென ஒரு தீர்மானத்தோடு நடந்தான் மாரிமுத்து.

நன்றி : ஓவிய நண்பர்கள் விஸ்வம், பாபு (மதுரை), மஹமத், வளர்மதி.
(கையொப்பமிடாத ஓவியங்கள் நண்பர் பாபுவுடையவை)

யாழ். இந்து வேளாளர்
வயது 35
வயது 43
வயது
வயது
வயது
Eng
வயது
Law
Com
Cana
Electro
London
Denmark
Accountant
ஆகியோருக்கு அழ
கிய மணமகன் மார்க்
தேவை. தொடர்புகளு
க்கு: Multy Top Matt
rimonial Services 25,
Frankfurt Place,
Colombo-04.

மணமகன் தேவை

**லன்டன்வாழ் யாழ்.
இந்து உயர்குலப்
பெற்றோர் தமது 28**

R.No: 208516

நீண்டகாலமாக
கொழும்பில் வசிக்கும்
யாழ்ப்பாணத்தை பிற
புலமாகக் கொண்ட
உயர்குல வேளாள
ரின் பெற்றோர்
பிரதேசியான 28
வயது 5'-10" உயர்
Electrical Engin
தொழில் புர
களுக்கு அதே
தேசேந்த கல்
பணமை, தொழில்
பணமை அல்லது
உயர் கல்வியைத் தொட
ரும் தகுதி வாய்ந்த
கவர்ச்சியான தோற்ற
முள்ள மணமகனை தேடு
கிறார்கள். முழு விபரத்
தையும் முழுக் கடிதத்
தில் புகைப்படத்துடன்
விண்ணப்பிக்கவும்.
பொருத்தமற்ற படங்
கள் திருப்பி அனுப்பப்
படுகின்றன.

R.No: 197438

510 C/o,
த.பெ. இல: 160,
கொழும்பு.
R.No: 202305

இந்து வேளாள
பெற்றோர் கனடா
நிலை பெற்ற
Computer Engineer,
பொறியியலா
மொரீக்காவில்
தொழில் புர
5' உயரம், 33
வயத நிறம்
பாணம் உடை
நற்ப்புள்ள
படித்த (Techn
Qualified Prefe
மணமகனை
சீக்கிள் றனர்.
புகைப்படம்,
விபரங்களுடன்
கொள்ளவும்.
C/o, வீரகேசரி
த.பெ. இல: 160,
கொழும்பு.

இந்து வேளாளர்
உயரம் 5'10"
யுடைய 40 வரு
திரை Engin
பாணம்
படித்த மண
மகனை தேடு
கிறார்கள்.

இந்து உயர்குல
வேளாள வயது 35'6'
2" உயரமுடைய அழ
கான மணமகனுக்கு
பெற்றோர்
கொழும்பு.
R.No: 196767

இந்து வேளாளர்
உயரம் 5'10"
யுடைய 40 வரு
திரை Engin
பாணம்
படித்த மண
மகனை தேடு
கிறார்கள்.

இந்த இன மணமகன்
தேவை. புகைப்படத்து
டன் தொடர்பு கொள்ளு
க: S.K.Advertisers (R-1)
501/4, Hotel Ceylon
Inns, Galle Road,
Wellawatte.

உள்ள மணமகன் தேவை.
மணமகன் கனடா
பிரதே. Sponsor உண்டு.
அண்மையில் இலங்கை
வரவுள்ளார். S.Luxmie,
No.52, I.B.C.Road,
Colombo-06. T.P:595197.

R.No: 196767

R.No: 196817

யாழ். இந்து உயர்குல
வேளாளப் பெற்றோர்
கனடாவில் வசிக்கும்
பெற்றோர் தமது 1968இல்
உயரம் 5'-10"

யாழ். இந்து உயர்
வேளாளர் குலப் பெற்
றோர் தமது 1968இல்
உயரம் 5'-10"

யாழ். கிறிஸ்தவ
வேளாள குலத்தை
சேர்ந்த 37 வயதுடைய
மணமகனுக்கு மணம
கன் தேவை. மணம
கன் பட்டதாரியும்,
Computer Software De
veloper. கனடா பிரஜா
உரிமை பெற்றவரும்
ஆவார். மணமகன்
கமர் 5'4" உயரம் உள்
ளவரும் Bornagain/
Committed Christian
ஆக இருப்பது விரும்
பத்தக்கது. முழு விப
ரங்களுடன் தொடர்பு
கொள்ளவும். G-837
C/o வீரகேசரி த.பெ.

இந்து வேளாளர்
உயரம் 5'10"
யுடைய 40 வரு
திரை Engin
பாணம்
படித்த மண
மகனை தேடு
கிறார்கள்.

யாழ். இந்து உயர்குல
வேளாள வயது 35'6'
2" உயரமுடைய அழ
கான மணமகனுக்கு
பெற்றோர்
கொழும்பு.
R.No: 196767

இந்து வேளாளர்
உயரம் 5'10"
யுடைய 40 வரு
திரை Engin
பாணம்
படித்த மண
மகனை தேடு
கிறார்கள்.

யாழ். இந்து உயர்குல
வேளாளர் பட்டதா
ரி வண்ணப்பிக்க
வும் பொருத்தமற்
றவை திருப்பி அனுப்
பப்படும். G-832 C/o
வீரகேசரி, த.பெ.
இல:160, கொழும்பு.
R.No: 208871

இந்து வேளாள
பெற்றோர் UK இல்
Chief Engineer ஆக
தொழில் புரியும் 38
வயதுடைய 5'10"
உயரமுள்ள P.R உள்
ளவரும், புகைகத்தல்
இல்லாத மிக விரை
வில் வாழ்க்கை வரவு
ள்ள மகனாகக் கண்ட

லன்டனி
வாசகலை
சித்துறை
(Hons)
Engineer
பற்று சிங்
யர்பதவி
மகனுக்கு
மணம
பார்க்கின்
ன் முன்பு
முன்று
மணம
பாழ்வால்
பெற்றுக்
மணமகன்
நையில்
வராயின்
புலோர்
விபரங்க
பையில்
பட்டதா
நறிப்பை
து விண்
கத்திப் ப
கும் மிக
நிருப்பி
G-835
த.பெ.
கொழும்பு.
R.No: 203788

யாழ். கிறிஸ்தவ
வேளாள குலத்தை
சேர்ந்த 37 வயதுடைய
மணமகனுக்கு மணம
கன் தேவை. மணம
கன் பட்டதாரியும்,
Computer Software De
veloper. கனடா பிரஜா
உரிமை பெற்றவரும்
ஆவார். மணமகன்
கமர் 5'4" உயரம் உள்
ளவரும் Bornagain/
Committed Christian
ஆக இருப்பது விரும்
பத்தக்கது. முழு விப
ரங்களுடன் தொடர்பு
கொள்ளவும். G-837
C/o வீரகேசரி த.பெ.

யாழ். இந்து உயர்குல
வேளாள வயது 35'6'
2" உயரமுடைய அழ
கான மணமகனுக்கு
பெற்றோர்
கொழும்பு.
R.No: 196767

இந்து வேளாளர்
உயரம் 5'10"
யுடைய 40 வரு
திரை Engin
பாணம்
படித்த மண
மகனை தேடு
கிறார்கள்.

யாழ். இந்து வேளாள
பெற்றோர் UK இல்
Chief Engineer ஆக
தொழில் புரியும் 38
வயதுடைய 5'10"
உயரமுள்ள P.R உள்
ளவரும், புகைகத்தல்
இல்லாத மிக விரை
வில் வாழ்க்கை வரவு
ள்ள மகனாகக் கண்ட

யாழ். இந்து வேளாள
பெற்றோர் UK இல்
Chief Engineer ஆக
தொழில் புரியும் 38
வயதுடைய 5'10"
உயரமுள்ள P.R உள்
ளவரும், புகைகத்தல்
இல்லாத மிக விரை
வில் வாழ்க்கை வரவு
ள்ள மகனாகக் கண்ட

மணமகன் தேவை

யாழ். இந்து உயர்குல
வேளாளர் பட்டதா
ரி வண்ணப்பிக்க
வும் பொருத்தமற்
றவை திருப்பி அனுப்
பப்படும். G-832 C/o
வீரகேசரி, த.பெ.
இல:160, கொழும்பு.
R.No: 208871

மணமகன் தேவை

யாழ். இந்து வேளாள
பெற்றோர் UK இல்
Chief Engineer ஆக
தொழில் புரியும் 38
வயதுடைய 5'10"
உயரமுள்ள P.R உள்
ளவரும், புகைகத்தல்
இல்லாத மிக விரை
வில் வாழ்க்கை வரவு
ள்ள மகனாகக் கண்ட

யாழ். இந்து
ளர் குலம் க
Technician ஆ
புரியும் நிர
விடமுடைய
நீர்மயில் மண
கொளரலமான
திலிருந்து
பெண் தேடு
குடும்ப விப
கத்துடன்
கொள்ளவும்.
C/o, வீரகேசரி
இல: 160, C

யாழ். இந்து
குல 38 வயது
5'-8" உயரமு
டாவில் வயது
உத்தியோகம்
மண மகனிற்
சிவந்த அழ
கொழும்பு
30 வயதிற்கு
பெண்ணை
எதிர் பார்க்
மணமகன் க
விட பிரஜாவு
றவராதலால்
வந்து மண மு
மணமகனை
செய்யவும்
வார், முழு வி
முதற் கடித
புகைப்படம்,
குறிப்புடன் விண்ண
பிக்கவும். பொருத்தமற்
றவைகள் கவனமாக
திருப்பி அனுப்பப்படும்.
G - 442 C/o, வீர
கேசரி த. பெ. இல:
160, கொழும்பு.

R.No: 201902

R.No: 201377